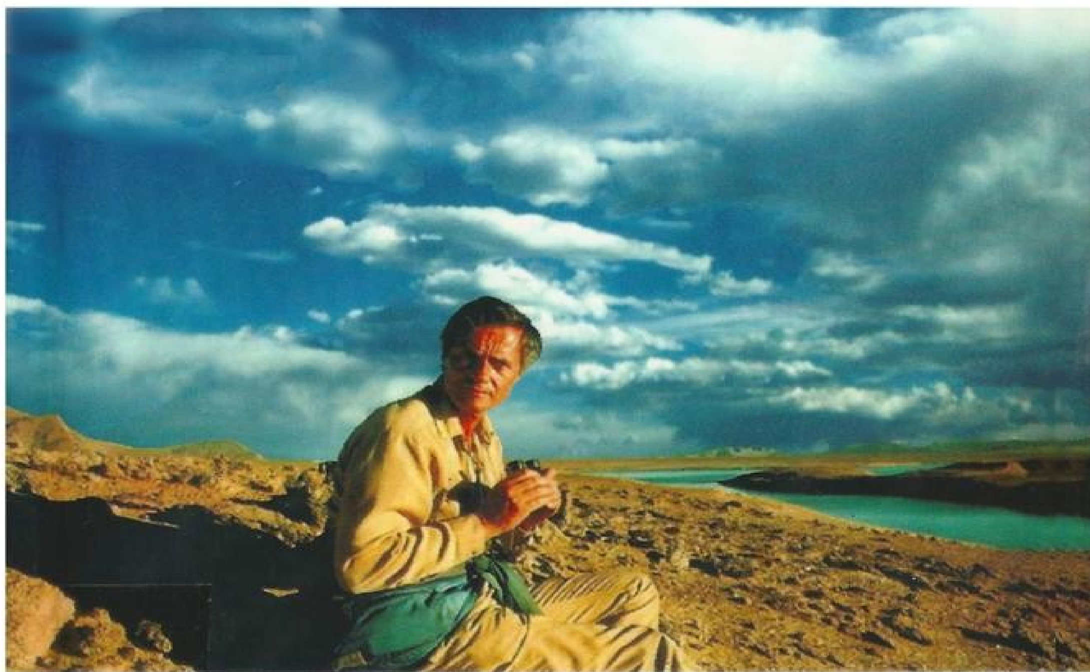
Robert Ludlum

AUTORUL NUMĂRUL 1 ÎN LUME AL ROMANELOR DE ACȚIUNE

ȚINUTUL MAGIC

ROBERT LUDLUM

ŢINUTUL MAGIC

Traducere VIOREL CIOCAN

V.1.0

I S.B.N.:
973-9343-92-9

Editura Lider
1996

PARTEA ÎNTÂI

Port Antonio/Londra

1

Port Antonio, Jamaica

Perdeaua albă de stropi ai oceanului ţâşni în sus din stânca de coral şi, o fracţiune de secundă, rămase suspendată pe fundalul de un albastru întunecat al Caraibelor. Apoi, jetul de apă se prăvăli peste miile de crăpături minuscule, ascuţite şi neregulate ce formau stratul de coral, întorcându-se în ocean, contopindu-se cu el.

Timothy Durell se duse către capătul îndepărtat al uriaşului bazin de formă neregulată, împrejmuit de corali şi urmări lupta, înverşunată dintre ape şi stânci. Acea zonă izolată de pe ţărmul de nord al Jamaicăi ilustra compromisul între activitatea omului şi fenomenele naturale. Vilele Trident erau construite pe un strat de coral, înconjurate de acesta din trei părţi, cu o singură cale de acces spre drumurile din faţă. Construcţiile reprezentau replici miniaturale ale numelor pe care le purtau, case de oaspeţi aflate în faţa mării şi a câmpiilor de coral. Fiecare dintre ele constituia o entitate; fiecare era izolată de celelalte, aidoma întregului complex faţă de teritoriul alăturat pe care se afla Port Antonio.

Durell, tânărul director englez al Vilelor Trident, absolvent al Colegiului de Management hotelier din Londra, avea o serie de iniţiale după numele său, care indicau mai multă ştiinţă de carte şi experienţă decât lăsa să se înţeleagă înfăţişarea lui juvenilă.

Dar Durell era într-adevăr bun; ştia asta nu numai el, dar şi proprietarii complexului Trident. Nu încetase nici o clipă să caute neprevăzutul, ceea ce, împreună cu dexteritatea obţinută prin rutină, reprezenta esenţa unui management de calitate.

Acum descoperise ceva neaşteptat şi asta îl tulbura.

Era o imposibilitate matematică. Sau, dacă nu imposibil, cu siguranţă extrem de improbabil.

Pur şi simplu nu avea sens.

— Domnul Durell?

Omul se întoarse. Secretara lui jamaicană, ale cărei trăsături şi piele cafenie trădau un străvechi amestec de sânge african şi britanic, venise pe marginea bazinului cu un mesaj.

— Da.

— Zborul Lufthansa de la München la Montego are întârziere.

— E vorba despre rezervarea făcută de Keppler, nu-i aşa?

— Da. Vor pierde legătura care-i aduce pe insulă.

— Trebuia să vină la Kingston.

— N-au sosit, spuse fata, pe un ton dezaprobator, dar fără asprimea ce se degaja din afirmaţia lui Durell. E limpede că nu vor să-şi petreacă noaptea la Montego; au expediat un mesaj de la bordul avionului. Va trebui să le trimiteţi un charter…

— După ce m-au anunţat doar cu trei ore înainte? Să le trimită nemţii! Avionul lor a întârziat.

— Au încercat. N-au găsit nici unul disponibil în Mo’Bay.

— Sigur, nu e nici unul… O să vorbesc cu Hanley. Urmează să se întoarcă la Kingston cu familia Warfield pe la ora cinci.

— Poate că n-o să vrea să…

— O să vrea. Suntem în aceeaşi situaţie. Sper că n-o să se întâmple aşa toată săptămâna.

— De ce spuneţi asta? Ce vă îngrijorează?

Durell se întoarse la balustradă şi privi întinderea de coral şi stâncile. Îşi aprinse o ţigară, protejând cu palma flacăra de briza caldă.

— Câteva lucruri. Nu sunt sigur că le pot preciza pe toate. *Ştiu* însă ceva.

Se uită la fată, fără s-o vadă, cu o privire pierdută în amintiri.

— Acum vreo douăsprezece luni, au început să sosească rezervări pentru această săptămână. În urmă cu unsprezece luni, toate locurile erau ocupate. Toate vilele au fost închiriate… pentru această săptămână.

— Complexul Trident e foarte popular. Ce vi se pare aşa de ciudat?

— Nu înţelegi. De unsprezece luni încoace, toate rezervările şi-au păstrat valabilitatea. Nici o singură amânare sau vreo schimbare de dată. Nici măcar pentru o zi.

— Mai puţină bătaie de cap pentru dumneavoastră. Credeam că o să fiţi încântat.

— Nu-ţi dai seama? E matematic impo… mă rog, cel puţin o nepotrivire. Douăzeci de vile. Considerând că e vorba despre cupluri, asta înseamnă patruzeci de familii, zău aşa – mame, taţi, mătuşi, unchi, veri… Vreme de unsprezece luni, nu s-a întâmplat nimic care să schimbe planurile cuiva. Nici unul dintre ei n-a murit – iar la tarifele noastre nu-i avem în vedere în primul tind pe tineri. N-a intervenit nici o afacere urgentă, nici pojar sau oreion, nici nunţi, înmormântări sau vreo boală mai lungă. Totuşi, noi nu organizăm încoronarea reginei; oferim doar o săptămână în Jamaica.

Fata râse.

— Parcă aţi recita o poezie, domnule Durell. Vă deranjează faptul că lista dumneavoastră de aşteptare, atât de bine întocmită, a rămas nefolosită?

— Şi, apropo, vor sosi cu toţii, continuă tânărul director, pe un ton precipitat. Acest Keppler este singurul care are o problemă şi cum o rezolvă? Trimiţând un mesaj prin radio, de undeva de deasupra Atlanticului. Trebuie să recunoşti ca asta e cam mult. Iar ceilalţi? Nimeni n-a cerut să-l aştepte o maşină, nici n-a solicitat vreo confirmare de pe insulă, nemaivorbind de faptul că nu şi-au făcut nici un fel de griji în privinţa bagajelor sau a distanţelor. Sau în legătură cu altceva. Pur şi simplu vor fi aici.

— Nu şi familia Warfield. Căpitanul Hanley s-a dus cu avionul la Kingston ca să-i aducă.

— Dar noi n-am ştiut asta. Hanley şi-a închipuit în mod greşit lucrul ăsta. Aranjamentul s-a perfectat în particular de la Londra. El a crezut că noi le-am dat numele lui, dar eu unul n-am făcut-o.

— Nici dumneavoastră, dar nici altcineva… Fata se opri. Dar vin… din toate colţurile lumii.

— Da. Aproape egal împărţiţi. Din Statele Unite, Anglia, Franţa, Germania şi… Haiti.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă fata, observând îngrijorarea ce se aşternuse pe chipul lui Durell.

— Am ciudata impresie că toţi oaspeţii noştri ce urmează să vină săptămână asta se cunosc între ei. Dar nu vor ca noi să ştim asta.

Londra, Anglia

Americanul înalt, cu părul de culoare deschisă, într-un trenci descheiat, ieşi pe uşa dinspre Strand a Hotelului Savoy. Se opri o clipă şi ridică privirea spre cerul englezesc ce se profila deasupra blocurilor de pe stradă. Era un lucru perfect normal – să observe cerul, să verifice starea vremii după ieşirea din adăpost – dar bărbatul nu aruncă obişnuita privire fugară a unui om preocupat de evoluţia factorului climatic.

El se uită cu atenţie.

Orice geolog care-şi câştiga existenţa făcând prospecţiuni geofizice pentru guvern, companii de fundaţii cunoştea importanţa covârşitoare a vremii; putea însemna progres ori întârziere.

Îi intrase în reflex.

Ochii lui cenuşii, limpezi, erau adânciţi în orbitele străjuite de sprâncene groase, mai întunecate decât părul castaniu deschis, pieptănat cu iritantă regularitate peste cap. Chipul său avea culoarea proprie celor ce sunt permanent expuşi capriciilor vremii, cu tenul bronzat, dar nu ars de soare. Cutele din jurul ochilor păreau săpate mai curând de activitatea lui decât de vârstă – o faţă în permanent conflict cu elementele naturii. Avea pomeţii obrajilor ridicaţi, buzele pline, maxilarele lipsite de energie, denotând o anume blândeţe a omului, într-un contrast abstract cu înfăţişarea aspră impusă de activitatea sa profesională.

Blândeţea i se citea şi în priviri; nu izvora din slăbiciune, ci din curiozitate; erau ochii unui bărbat care cerceta cu atenţie – poate fiindcă nu cercetaseră suficient în trecut.

Acest om trecuse prin numeroase încercări.

După ce termină de examinat cerul, îl salută pe portarul în uniformă, clătinând apoi din cap în semn de refuz.

— Nu doriţi un taxi, domnule McAuliff?

— Nu, mulţumesc, Jack. O să merg pe jos.

— E cam frig, domnule.

— Mă înviorează – am de parcurs o distanţă mică.

Portarul îşi duse mâna la şapcă şi îşi îndreptă atenţia spre un Jaguar care tocmai sosise. Alexander McAuliff îşi continuă drumul pe strada Savoy, trecu pe lângă teatru şi biroul American Express, mergând către Strand. Traversă strada şi intră în traficul uman, luând-o spre nord, către Podul Waterloo. Îşi încheie fulgarinul şi-i ridică gulerul, ferindu-se de frigul londonez de februarie.

În câteva minute avea să ajungă la intersecţia Waterloo unde îşi fixase o întrevedere la ora unu.

Convenise cu reprezentantul companiei Dunstone să se întâlnească în felul ăsta, dar spera că tonul vocii sale exprimase clar iritarea. Ar fi fost de acord să ia un taxi, să închirieze o maşină sau să angajeze un şofer la nevoie, dar, dacă Dunstone trimitea o maşină după el, de ce nu-l lua de la Savoy? Nu că l-ar fi deranjat mersul pe jos; dar detesta să se întâlnească cu oameni în automobile aflate în mijlocul unor străzi aglomerate. Era al naibii de neplăcut.

Omul de la Dunstone dăduse o scurtă explicaţie care, din punctul său de vedere, era singura necesară: „Aşa preferă domnul Julian Warfield”.

Observă imediat automobilul. Trebuia să fie al lui Dunstone sau al lui Warfield. Un Rolls-Royce, cu o caroserie de un negru strălucitor, lucrată manual, care circula maiestuos, anacronic, printre economicele Austin, MG şi alte mărci europene. Aşteptă la bordura trotuarului, aflată la trei metri de traversarea pe pod. Nu trebuia să facă nici un gest de recunoaştere spre Rolls-ul ce se apropia încet. Aşteptă până când maşina opri exact în faţa lui şi uşa din spate se deschise.

— Domnul McAuliff? întrebă nerăbdător bărbatul vârstnic cu faţa tinerească dinăuntru.

— Domnul Warfield? răspunse la întrebare McAuliff, convins că nu aceasta era identitatea omului de vreo cincizeci de ani, cu aspect pedant de funcţionar.

— Slavă Cerului, nu. Numele meu e Preston. Săriţi înăuntru; cred că am depăşit limita admisă.

— Da, aşa e.

Alex se aşeză pe canapeaua din spate, în vreme ce Preston se retrăgea să-i facă loc. Englezul întinse mâna.

— Îmi pare bine de cunoştinţă. Eu sunt cel cu care aţi vorbit la telefon.

— Da… domnul Preston.

— Îmi pare sincer rău pentru inconvenientul de a ne întâlni în felul ăsta. Bătrânul Julian are şi el ciudăţeniile lui.

McAuliff îşi zise că poate îl judecase greşit pe omul de la Dunstone.

— A fost puţin neclar, asta-i tot. Dacă a vrut să-şi ia măsuri de precauţie – nu-mi dau seama pentru ce motiv – trebuie să recunosc că a găsit o maşină grozavă pentru întâlnirea asta.

Preston râse.

— Aşa e. Dar am învăţat de-a lungul anilor, că Warfield, asemenea lui Dumnezeu, acţionează pe căi misterioase, care sunt totuşi perfect logice. El are întotdeauna dreptate. O să luaţi prânzul cu el, să ştiţi.

— În regulă. Unde?

— La Belgravia.

— În cazul acesta, mergem într-o direcţie greşită.

— Julian şi Dumnezeu – fundamentul logicii, amice.

Rolls-ul traversă Waterloo, o luă spre sud către Cut, făcu la stânga până la Blackfriars Road, apoi din nou la stânga, peste Podul Blackfriars şi la nord, spre Holborn. Era un traseu derutant.

Zece minute mai târziu, maşina opri în faţa intrării cu baldachin a unei clădiri din gravelit, cu o placă din alamă în dreapta uşilor duble din sticlă, pe care scria SHAFTESBURY ARMS. Portarul apucă mânerul portierei şi vorbi cu jovialitate:

— Bună ziua, domnule Preston.

— Bună ziua, Ralph.

McAuliff îl urmă pe Preston în clădire, traversând holul confortabil spre un grup de trei lifturi.

— Locul ăsta îi aparţine lui Warfield? întrebă el, mai mult ca să facă conversaţie decât din curiozitate.

— Nu, e al meu. Deşi eu n-o să iau prânzul cu voi. Totuşi, am încredere în bucătar. O să fii servit cum se cuvine.

— N-o să ţin seama de asta. „Julian şi Dumnezeu”.

Preston zâmbi neutru, în timp ce uşa ascensorului se deschise.

Julian Warfield vorbea la telefon atunci când Preston îl introduse pe McAuliff în camera de zi elegantă, decorată cu gust. Bătrânul stătea lângă o masă de epocă aşezată în faţa unei ferestre înalte, cu vederea spre Belgrave Square. Prin

dimensiunile sale, fereastra încadrată de lungi draperii albe evidenţia talia scundă a lui Warfield. E chiar un tip mărunt, îşi zise Alex, în timp ce răspundea salutului cu mâna al lui Warfield cu un semn din cap şi cu un zâmbet.

— Atunci o să trimiţi statisticile de creştere la Macintosh, zise Warfield fără grabă la telefon. Sunt sigur că n-o să fie de acord, dar o să-l convingeţi. La revedere.

Micuţul bătrân puse receptorul în furcă şi-l privi pe Alex.

— Domnul McAuliff, nu-i aşa? În clipa următoare chicoti. Asta e o lecţie esenţială în afaceri. Foloseşte experţi care se contrazic în toate privinţele şi obţine cele mai bune argumente de la ambele părţi în vederea unui compromis.

— Aş spune că e un sfat bun în orice împrejurare, răspunse McAuliff. Atâta vreme cât experţii se contrazic în legătură cu o chestiune în discuţie şi nu doar de amorul artei.

— Eşti isteţ. Îmi place asta… Mă bucur să te cunosc.

Warfield trecu pe lângă Preston. Mersul îi era ca şi vorbirea: fără grabă, cu paşi lenţi. Încrezător psihic, dar nesigur fizic.

— Mulţumesc pentru apartament, Clive. Şi Virginiei, desigur. Ştiu din experienţă că prânzul va fi delicios.

— Pentru puţin, Julian. Eu o să plec.

McAuliff întoarse iute capul şi-l privi pe Preston. Familiaritatea cu bătrânul Warfield era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Clive Preston zâmbi şi ieşi repede din cameră, în vreme ce Alex îl urmărea cu privirea, nedumerit.

— Ca să răspund întrebărilor dumitale nerostite, zise Warfield, deşi ai vorbit cu Preston la telefon, el nu face parte din Dunstone Limited.

Alexander se întoarse către scundul om de afaceri.

— De câte ori v-am sunat la birourile companiei Dunstone căutându-vă, a trebuit să las un număr pentru ca altcineva să-mi telefoneze…

— Întotdeauna după câteva minute, îl întrerupse Warfield.

Nu te-am lăsat niciodată să aştepţi; ar fi fost necivilizat. De câte ori ai telefonat – de patru ori, cred – secretara mea l-a informat pe domnul Preston. La biroul lui.

— Iar Rolls-ul de la Waterloo era al lui Preston, zise Alex.

— Da.

— Deci, dacă m-ar fi urmărit cineva, înţelegea că fac afaceri cu Preston. Aşa a fost de când sunt la Londra.

— Asta am urmărit. De ce? Credeam că e evident. Preferăm să nu ştie nimeni că discutăm un contract cu dumneata. Mi se pare că primul nostru apel telefonic la New York a fost concludent în acest sens.

— Spuneaţi că e ceva confidenţial. Toată lumea susţine acelaşi lucru. Dacă aspectul ăsta era aşa de important, de ce aţi mai menţionat numele Dunstone?

— Ai fi venit încoace dacă nu-l menţionam?

McAuliff se gândi o clipă. Cu excepţia unei săptămâni de schi la Aspen, mai avusese câteva alte proiecte. Dar Dunstone era Dunstone, una dintre cele mai mari corporaţii pe piaţa internaţională.

— Nu, probabil că n-aş fi venit.

— Eram convinşi de lucrul ăsta. Ştiam că eşti pe cale să negociezi cu ITT o mică afacere în sudul Germaniei.

Alex îl fixă pe bătrân cu o privire surprinsă. Nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Asta, domnule Warfield, trebuia să fie o chestiune confidenţială.

Warfield îi răspunse pe acelaşi ton amuzat.

— Înseamnă că noi ştim mai bine ce e aceea confidenţialitate, nu-i aşa? ITT joacă cu cărţile pe faţă… Vino să bem ceva înainte de masă. Ştiu ce preferi: scotch cu gheaţă. Ceva mai multă gheaţă decât cred eu că e bună pentru organism.

Bătrânul râse uşor şi-l conduse pe McAuliff în celălalt capăt al încăperii. Prepară băuturile rapid, mişcându-şi mâinile cu dexteritate, în contradicţie cu mersul său lent.

— Am aflat câte ceva despre dumneata, domnule McAuliff. Mi s-a părut fascinant.

— Am auzit că se interesa cineva de mine.

Stăteau în fotolii, unul în faţa celuilalt. La auzul afirmaţiei lui McAuliff, Warfield îşi ridică ochii din pahar şi-şi privi interlocutorul cu asprime, aproape înfuriat.

— Mi se pare greu de crezut.

— Nu s-au rostit nume, dar informaţia a ajuns la mine. Din opt surse. Cinci americane, două canadiene şi una franceză.

— Care *nu* duceau la Dunstone.

Trupul mărunt al lui Warfield părea înţepenit; McAuliff înţelese că atinsese o coardă sensibilă.

— Am spus că nu s-au menţionat nume.

— Ai pronunţat numele Dunstone în vreo conversaţie ulterioară? Spune-mi adevărul, domnule McAuliff.

— N-am nici un motiv să-l ascund, răspunse Alex, pe un ton uşor dezaprobator. Nu, nu l-am pronunţat.

— Te cred.

— Aşa şi trebuie.

— În caz contrar, te-aş fi plătit generos pentru timpul irosit şi ţi-aş fi sugerat să te întorci în America ca să reiei negocierile cu ITT.

— Aş putea face asta oricum, nu crezi?

— Dar îţi plac banii.

— Foarte mult.

Julian Warfield puse paharul jos şi îşi împreună mâinile mici şi subţiri.

— Alexander T. McAuliff. „T” vine de la Torquin, un nume rar folosit, poate chiar nemaiîntâlnit. Nu se află nici pe antetul dumitale; lumea spune că-ţi displace…

— E adevărat. Nu mă înnebunesc după el.

— Alexander Torquin McAuliff, patruzeci şi patru de ani.

Licenţiat, masterat în ştiinţe, doctor în filosofie, dar titlul de doctor e la fel de nefolosit ca şi numele mijlociu. Facultăţile de geologie ale mai multor universităţi americane importante, incluzându-le pe cele din California şi Columbia, au pierdut un excelent cercetător atunci când doctorul McAuliff a decis să-şi pună talentul în slujba unor scopuri preponderent comerciale.

Bărbatul zâmbi, cu o expresie gen „ce-să-mă-fac”, dar neînsoţită de semnul întrebării.

— Stresul din facultăţi şi laboratoare nu e mai puţin accentuat decât cel de pe teren. Atunci de ce să nu fie plătit?

— Da. Am fost de acord că-ţi plac banii.

— Dumitale nu?

Warfield râse, sincer şi din toată inima. Trupul lui slab şi scund se scutura de plăcere, în vreme ce-i umplea din nou paharul lui Alex.

— Excelentă replică. Într-adevăr bună.

— N-a fost aşa grozavă.

— Dar m-ai întrerupt, zise Warfield întorcându-se în fotoliu. Intenţia mea era să te impresionez.

— Sper că nu aveai în vedere propria-mi persoană.

— Nu. Cu meticulozitatea noastră… Fac parte dintr-o familie

strâns unită, un mediu ştiinţific sigur…

— E necesar? întrebă McAuliff, întrerupându-l pe bătrân în timp ce-şi plimba degetul pe buza paharului.

— Da, replică simplu Warfield, continuând netulburat. Tatăl dumitale era – şi este, la pensie – un reputat specialist în agronomie; mama dumitale, din nefericire decedată, avea o admirabilă fire romantică. De la ea provine numele „Torquin” şi, până la moartea ei, nu ai evitat niciodată iniţiala sau numele. Ai avut un frate mai mare, aviator, căzut la datorie în ultimele zile ale războiului din Coreea; dumneata însuţi ai fost la înălţime în Vietnam. După obţinerea doctoratului, se credea că vei continua tradiţia ştiinţifică a familiei. Dar o tragedie personală te-a scos din lumea laboratoarelor. O tânără – logodnica dumitale – a fost ucisă pe străzile New Yorkului. Noaptea. Te-ai învinovăţit pe dumneata… şi pe alţii. Urma să te întâlneşti cu ea, însă o sesiune ştiinţifică, convocată în ultimul moment şi complet inutilă, te-a împiedicat. Alexander Torquin McAuliff a părăsit universitatea. Am schiţat exact situaţia?

— Dumneata îmi violezi intimitatea. Repeţi informaţii care, deşi personale, nu prea sunt secrete. E uşor să le pui cap la cap. În plus, eşti de-a dreptul insuportabil. Nu cred că o să iau masa cu dumneata.

— Mai aşteaptă câteva minute înainte de a lua o hotărâre.

— Am luat-o chiar acum.

— Sigur, încă puţin… Doctorul McAuliff a început o nouă carieră cu o tenacitate extraordinară. S-a angajat la câteva firme de prospecţiuni geologice, unde a desfăşurat o activitate remarcabilă; apoi a părăsit companiile şi a oferit clienţilor condiţii mai avantajoase pentru contractele viitoare. Industria de construcţii nu cunoaşte frontiere naţionale: Fiat construieşte la Moscova; Moscova la Cairo; General Motors la Berlin; British Petroleum la Buenos Aires; Volkswagen la New Jersey, SUA; Renault la Madrid – şi lista e departe de a fi completă. Totul începe cu un simplu dosar, înţesat de paragrafe tehnice complicate, care stipulează ce se poate face şi ce nu, în materie de construcţii, pe terenul respectiv. E un exerciţiu foarte simplu, care garantează totul. Dar, fără dosarul ăla, nimic nu e posibil.

— Cele câteva minute solicitate de dumneata sunt pe terminate, Warfield. În numele comunităţii prospectorilor, îţi mulţumesc că ne recunoşti utilitatea. Cum spuneai, suntem

deseori consideraţi drept o garanţie.

McAuliff puse paharul pe măsuţa de lângă fotoliu şi dădu să se ridice. Warfield vorbi calm şi la obiect:

— Ai douăzeci şi trei de conturi bancare, incluzând patru în Elveţia; îţi pot da numerele de cont, dacă vrei. Altele se află la Praga, Tel Aviv, Montreal, Brisbane, São Paolo, Kingston, Los Angeles şi, desigur, New York, printre altele.

Alexander rămase nemişcat pe marginea fotoliului, aţintindu-l cu privirea pe bătrân.

— Ai avut ceva de lucru.

— Am fost meticulos. Evident, nimic nu e ilegal; nici unul dintre conturi nu este prea mare. Împreună totalizau două milioane patru sute de mii de dolari americani, în urmă cu câteva zile, când ai venit de la New York. Din nefericire, cifra nu are importanţă. Din cauza convenţiilor internaţionale privind transferurile financiare, banii nu pot fi centralizaţi.

— Acum ştiu sigur că nu vreau să iau masa cu dumneata.

— Poate că nu. Dar ce-ai zice de alte două milioane de dolari? Bani gheaţă, cu toate taxele americane plătite. Depozitaţi într-o bancă la alegerea dumitale.

McAuliff continua să-l fixeze pe Warfield. Trecură câteva clipe până când vorbi.

— Vorbeşti serios, nu?

— Foarte serios.

— Pentru *o prospecţiune*?

— Da.

— Există cinci firme bune chiar aici, la Londra. De ce mă angajaţi pe mine la un asemenea preţ şi nu-i folosiţi pe ei?

— Nu dorim o firmă. Preferăm o persoană. Un om pe care l-am studiat amănunţit; un om despre care credem că va onora cel mai important aspect al contractului. Secretul.

— Asta sună ameninţător.

— Deloc. E o necesitate financiară. Dacă se află ceva, vor începe speculaţiile. Preţurile terenurilor vor creşte exorbitant, iar proiectul ar deveni irealizabil. Ar trebui să fie abandonat.

— Despre ce e vorba? Înainte de a da un răspuns, trebuie să ştiu asta.

— Intenţionăm să construim un oraş în Jamaica.

2

McAuliff refuză politicos oferta lui Warfield de a chema maşina lui Preston să-l ia de la Belgravia. Alex voia să meargă pe jos, să mediteze în aerul rece de iarnă. Mişcarea îl ajuta să-şi pună în ordine gândurile; aerul proaspăt şi rece îl îndemna la introspecţie.

Nu fiindcă ar fi avut la ce se gândi în mod special, dar trebuia să digere ceea ce aflase. Într-un anume sens, vânătoarea se încheiase. Se vedea capătul încâlcit al labirintului, după unsprezece ani de rătăciri complicate. Nu era vorba de bani în sine. Ci de bani în accepţiunea de bandă rulantă ce-l ducea spre independenţă.

Completă. Totală. Fără să mai trebuiască să facă ceea ce nu dorea.

Moartea lui Ann – uciderea ei – marcase un moment de cotitură. Îl ajutase să judece limpede. Dar judecata avea rădăcini adânci, dincolo de explozia emoţională. Sesiunea ştiinţifică – descrisă exact de Warfield drept „complet inutilă” – era simptomatică pentru lumea ştiinţifică.

Toate activităţile de laborator erau subordonate necesităţii de a justifica subvenţiile de perspectivă. Doamne! Câtă muncă inutilă! Câte întruniri fără sens! Cât de des se abandona o activitate utilă fie pentru că nu se acordau subvenţii pentru cercetare, fie din cauza şefului de departament care stabilea priorităţile pentru a obţine *progrese* mai evidente pentru o fundaţie interesată de *progres*.

Nu putea lupta cu sistemul academic; era prea furios ca să accepte politica acestuia. Aşa că îl părăsise. Proiectele care nu ofereau cea mai favorabilă „imagine a profitului” erau abandonate, fără a se mai reveni asupra lor.

Limitează-te la afaceri. *Nu pierde vremea*.

Aşa că părăsi şi companiile şi se puse pe treabă de unul singur. Un om care putea decide pentru sine valoarea contractelor. Şi dacă acestea meritau efortul.

Luând în considerare toate aspectele, tot… tot ce-i propusese Warfield, i se părea nu numai corect şi acceptabil, ci de-a dreptul nemaipomenit. Două milioane de dolari neîmpovăraţi de taxe şi

perfect legali pentru o prospecţiune pe care ştia că o poate duce la bun sfârşit.

Cunoştea vag zonele din Jamaica deja prospectate: la est şi sud de Falmouth, pe ţărm până la Duncan's Bay; în interior până la Cock Pit. De fapt, de această din urmă regiune părea să fie foarte interesată Dunstone; porţiuni întinse – în unele cazuri, necartografiate – de munţi şi junglă de nepătruns. Kilometri întregi de natură sălbatică, la zece minute de mers cu avionul de la sofisticatul Montego Bay şi la cincisprezece de explozivul, în continuă expansiune New Kingston.

Dunstone avea să-i furnizeze coordonatele exacte în următoarele trei săptămâni, timp în care el trebuia să-şi formeze echipa.

Ajunsese din nou pe Strand, strada Savoy aflându-se la câteva blocuri distanţă. Şi tot nu hotărâse nimic; nici n-avea ce, exceptând decizia de a începe să-şi caute oameni la universitate. Era sigur că avea să găsească destule persoane interesate; spera doar ca acestea să aibă nivelul de calificare solicitat.

Totul era în regulă. Cu adevărat.

Coborî pe aleea spre curtea interioară, îi zâmbi portarului şi intră pe uşile de sticlă groasă ale hotelului. Trecu pe lângă recepţie şi întrebă dacă avea vreun mesaj.

Nu primise nici unul.

Dar era altceva. Funcţionarul în smoching din spatele ghişeului îi puse o întrebare.

— Urcaţi în cameră, domnule McAuliff?

— Da… da, o să merg în cameră, răspunse Alex, derutat de întrebare. De ce?

— Poftim?

— De ce întrebi? McAuliff zâmbi.

— Personalul de serviciu este pe etaj, domnule, răspunse omul, cu o privire înţelegătoare şi cu blândeţe în glas. S-ar putea să facă curăţenie sau să calce. E oră de vârf pentru ei.

— Nici o problemă.

Alex zâmbi din nou, dădu din cap în semn de mulţumire şi porni spre micul ascensor cu grilaj de alamă. Încercase să descifreze vreun mesaj în ochii omului, dar nu reuşise. Totuşi, ştia că era altceva la mijloc. În cei şase ani de când locuia la hotel, nimeni nu-l întrebase vreodată dacă „urca în cameră”. Raportată la bunele maniere englezeşti – respectate şi la Savoy –

întrebarea i se părea neobişnuită.

Sau era vorba despre precauţiile lui, cele faţă de Dunstone, care i se impuseseră atât de repede şi cu atâta forţă?

În cameră, McAuliff se dezbrăcă, îşi puse un halat de baie şi ceru puţină gheaţă de la oficiul de pe etaj. Mai rămăsese mult whisky într-o sticlă de pe birou. Se aşeză într-un fotoliu şi deschise un ziar, lăsat acolo de serviciul de cameră.

Confirmând rapiditatea cunoscută a personalului de la Savoy, se auzi un ciocănit la uşa dinspre coridor. McAuliff se ridică din fotoliu, apoi se opri. Personalul de la Savoy nu bătea la uşă – intra pur şi simplu în hol. Intimitatea era asigurată prin închiderea uşilor dormitoarelor care dădeau în hol.

Alex se duse repede la uşă şi o deschise. Nu era nici un membru al personalului. În schimb, văzu un bărbat de vârstă mijlocie, înalt şi cu înfăţişare plăcută, îmbrăcat într-un pardesiu de tweed.

— Domnul McAuliff?

— Da.

— Numele meu e Hammond. Pot să vorbesc cu dumneata, domnule?

— Păi... da, sigur.

Alex privi pe coridor şi-i făcu semn omului să intre.

— Am cerut nişte gheaţă; credeam că eşti camerista.

— Atunci pot să intru în... scuză-mă, în toaleta dumitale? Aş prefera să nu fiu văzut.

— De ce? Eşti de la Warfield?

— Nu, domnule McAuliff. Serviciul de Informaţii Britanic.

3

— M-am prezentat într-un mod detestabil, domnule McAuliff. Te superi dacă o fac din nou?

Hammond păşi în dormitor. Alex puse cuburi de gheaţă într-un pahar.

— Nu e nevoie. Nimeni nu mi-a bătut vreodată la uşa camerei de hotel să-mi spună că e de la Serviciul de Informaţii Britanic şi are nevoie de toaleta mea. E o asociere cam bizară de fapte… Bei ceva?

— Mulţumesc. Unul mic, te rog, cu puţin sifon.

McAuliff turnă cât i se ceruse şi-i împinse paharul lui Hammond.

— Scoate-ţi pardesiul. Ia loc, te rog.

— Eşti foarte amabil. Mulţumesc.

Englezul îşi dezbrăcă pardesiul şi-l aşeză cu grijă pe spătarul unui scaun.

— Sunt foarte curios din fire, domnule Hammond. McAuliff se aşeză lângă fereastră, iar englezul în faţa lui. Funcţionarul de la recepţie m-a întrebat dacă urc în cameră. Pentru dumneata a făcut-o, nu-i aşa?

— Da, aşa e. Totuşi, nu ştie nimic. Crede că unii directori doresc să te vadă în particular. Se întâmplă adesea. De obicei, pentru chestiuni financiare.

— Mulţumesc.

— Nu se va repeta, dacă te deranjează.

— Câtuşi de puţin.

— Eram la subsol. Când am auzit că vii, am urcat cu ascensorul.

— O cale mai degrabă complicată…

— Absolut necesară, îl întrerupse englezul. În ultimele câteva zile ai fost permanent supravegheat. Nu intenţionez să te sperii.

McAuliff se opri cu paharul la jumătatea drumului spre buze.

— Tocmai ai făcut-o. Presupun că nu dumneata m-ai supravegheat.

— Mă rog, se poate spune că am observat – de la distanţă, atât pe urmăritori, cât şi ţinta lor.

Hammond sorbi din whisky şi zâmbi.

— Nu cred că-mi place jocul ăsta, zise calm McAuliff.
— Nici nouă. Eşti de acord să-mi fac o prezentare mai completă?
— Te rog.
Hammond scoase din buzunarul hainei un portact negru din piele, se ridică din fotoliu şi se apropie de McAuliff. Ridică portactul şi îl deschise.
— Sub stemă se află un număr de telefon. Te rog să suni acolo pentru verificare, domnule McAuliff.
— Nu e necesar, domnule Hammond. Nu mi-ai cerut nimic.
— Aş putea să-ţi cer.
— Atunci, o să sun.
— Da, înţeleg… Foarte bine.
Hammond se întoarse la fotoliu.
— Documentele mele atestă că lucrez la Serviciul de Informaţii Militare. Din acte nu reiese însă că am fost detaşat la Ministerul de Externe şi la Controlul Veniturilor Interne. Sunt analist financiar.
— La Serviciul de Informaţii? Alex se ridică din fotoliu şi se apropie de cana cu gheaţă şi sticla de whisky. Arătă spre ele. Hammond clatină din cap. E ciudat, nu? Pot înţelege activitatea unei bănci sau a unui birou de brokeraj, dar nu şi chestiunile de capă şi spadă.
— În linii mari, activitatea de informaţii are legătură cu finanţele, domnule McAuliff. Desigur, cu grade diferite de subtilitate.
— Acum am înţeles. Alex turnă în pahar şi, remarcând tăcerea ce urmă, îşi dădu seama că Hammond aştepta să se aşeze din nou în fotoliu. Când mă gândesc la asta, înţeleg ce vrei să spui, zise el luând loc.
— Acum câteva minute, m-ai întrebat dacă sunt de la Dunstone Limited.
— Nu cred că am spus asta.
— Foarte bine. Julian Warfield – acelaşi lucru.
— A fost o greşeală din partea mea. Nu-mi amintesc să te fi întrebat ceva.
— Da, sigur. E un aspect esenţial al înţelegerii pe care ai încheiat-o. Putem să nu facem nici o referire la domnul Warfield sau la Dunstone, *ori* la cineva sau ceva legat de ei. Sincer vorbind, în acest moment, aprobăm din tot sufletul o asemenea

atitudine. Printre altele şi pentru faptul că, dacă ar trebui să violezi secretul, probabil că ai fi ucis imediat.

McAuliff lăsă paharul şi-l fixă pe englezul care vorbea atât de calm şi la obiect.

— Asta-i ridicol, spuse el simplu.

— Ăsta e Dunstone Limited, răspunse încet Hammond.

— Atunci cred că ar fi necesare câteva explicaţii.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri. Pentru început, află că a mai fost trimisă o echipă să efectueze prospecţiunea geofizică pentru care ai semnat un contract…

— Nu mi s-a spus asta, îl întrerupse Alex.

— Din motive întemeiate. Oamenii sunt morţi. Ar trebui să spun „dispăruţi şi morţi”. Nimeni n-a reuşit să dea de urma membrilor jamaicani ai echipei; în privinţa albilor, suntem siguri că au murit.

— Cum aşa? De ce sunteţi siguri?

— Pentru un motiv cât se poate de simplu, domnule McAuliff. Unul dintre oameni era agent britanic.

McAuliff se simţea vrăjit de povestea agentului britanic rostită cu voce joasă. Hammond părea un expert de la Oxford, ce dezvăluia complexitatea ceţoasă a unei drame elisabetane, lămurind răbdător fiecare întorsătură a unui complot fundamental inexplicabil. Emitea ipoteze acolo unde nu dispunea de informaţii, după ce se asigura că McAuliff înţelesese că era vorba doar despre supoziţii.

Dunstone Limited nu era o simplă companie de dezvoltare industrială; cu alte cuvinte, obiectivele sale le depăşeau cu mult pe acelea ale unui trust. Şi nu era doar britanică, aşa cum sugera lista membrilor ce alcătuiau consiliul de administraţie. În realitate, Dunstone Limited reprezenta cartierul general „colector” al unei organizaţii internaţionale de bancheri preocupaţi de edificarea unor carteluri globale, mai presus de interferenţele şi controalele Pieţei Comune Europene şi ale alianţelor sale comerciale. *Asta* însemna – o ipoteză – eliminarea intervenţiei economice a guvernelor: Washington, Londra, Berlin, Paris, Haga şi toate celelalte puncte ale busolei financiare. În ultimă instanţă, acestea trebuiau reduse la statutul de clienţi, nu de generatoare ale resurselor sau negocierilor.

— Vrei să spui, în esenţă, că Dunstone e pe cale să-şi organizeze propriul guvern.

— Exact. Un guvern bazat exclusiv pe factori de economie comercială. O concentrare de resurse financiare nemaiîntâlnită de pe vremea faraonilor. În afara acestei catastrofe economice, se urmăreşte şi absorbţia guvernului din Jamaica de către Dunstone Limited. Jamaica e baza proiectată de operaţii a lui Dunstone. Şi au şanse de reuşită, domnule McAuliff.

Alex îşi puse paharul pe pervazul lat a-l ferestrei. Începu să-şi caute încet cuvintele, privind acoperişurile din gresie ce coborau în pantă spre curtea interioară a hotelului.

— Încerc să înţeleg, din ceea ce mi-ai spus dumneata şi din ceea ce ştiu eu. Dunstone preconizează să investească masiv în dezvoltarea Jamaicăi. Foarte bine, suntem de acord cu asta, cifrele fiind astronomice. În schimbul acestei investiţii, Dunstone se aşteaptă ca guvernul recunoscător de la Kingston să-i confere o mare influenţă politică. Cel puţin la asta m-aş aştepta eu dacă aş fi Dunstone. Taxe normale pe credite, concesii la importuri, creşterea şomajului, proprietăţi imobiliare… interesele generale. Nimic nou. McAuliff întoarse capul şi-l privi pe Hammond. Nu sunt sigur că întrevăd o catastrofa financiară… poate cu excepţia celei engleze.

— Dumneata ai făcut rectificarea; eu îmi reproşez lucrul ăsta, spuse Hammond. Dar numai în mică măsură. Eşti foarte perspicace; e adevărat că – *la început* – îngrijorarea noastră era legată de Marea Britanie. Ţinea de perversitatea englezească, dacă vrei. Dunstone e un factor important în balanţa comercială britanică. Nu ne-ar plăcea s-o pierdem.

— Deci aţi pus la cale o conspiraţie…

— Stai puţin, domnule McAuliff, interveni agentul, fără să ridice vocea. Eşalonul cel mai înalt al guvernului britanic nu *inventează* conspiraţii. Dacă Dunstone ar fi ceea ce pretinde că este, responsabilii de la Downing Street ar lupta deschis pentru a ne apăra interesele. Mă tem că nu e cazul. Dunstone pătrunde în zone extrem de sensibile din Londra, Berlin, Paris, Roma… şi, mai mult ca sigur, Washington. Dar voi reveni la asta. Pentru moment aş dori să mă concentrez asupra Jamaicăi. Ai folosit termenii „concesii”, „scăderea taxelor”… „influenţă” şi „interese”. Eu spun „absorbţie”.

— Vorbe.

— *Legi*, domnule McAuliff. Suverane; aprobate de prim-miniştri, de cabinete şi parlamente. Gândeşte-te un minut,

domnule McAuliff. Un guvern legitim al unei naţiuni independente localizate strategic, controlat de un monopol industrial uriaş, cu pieţe de desfacere în întreaga lume. Nu e ceva îndepărtat. E chiar după colţ.

Alex se gândi la toate astea. Mai mult de un minut. Îndemnat de vorbirea molcomă a lui Hammond, ce-i furniza „clarificări”.

Fără a dezvălui metodele de investigaţie ale Serviciului MI 5, britanicul explică modul de operare al lui Dunstone. Capitaluri enorme fuseseră transferate din băncile elveţiene pe King Street din Kingston, acea zonă restrânsă de clădiri ce adăposteau marile instituţii bancare internaţionale. Dar masivul aflux de lichidităţi nu era depozitat în bănci britanice, americane sau canadiene, ci în băncile jamaicane, mai puţin sigure, care nu se mai confruntaseră niciodată în istoria lor cu un asemenea eveniment.

Nişte capete se învârteau uimite. Câteva capete. Unor oameni situaţi în poziţii extraordinar de înalte li se demonstra în mod convingător că o nouă forţă invadase Kingstonul, o forţă atât de puternică încât Wall Street şi Whitehall ar fi tremurat în prezenţa ei.

— Dacă ştii atât de multe, de ce nu acţionezi? Opreşte-i!

— Nu e posibil, răspunse Hammond. Toate tranzacţiile au acoperire; nu poate fi acuzat nimeni. E o reţea financiară prea complexă. Creierul lui Dunstone e Warfield. În acţiunile sale porneşte de la premisa că o societate închisă e eficientă în măsura în care diversele ei ramificaţii ştiu puţin sau deloc una despre alta.

— Cu alte cuvinte, nu aveţi dovezi şi…

— Nu putem incrimina ceea ce n-am dovedit, îl întrerupse Hammond.

— Îi puteţi ameninţa. Cu alte cuvinte, să porniţi de la ceea ce ştiţi al naibii de bine că e adevărat şi să faceţi un scandal teribil… Dar nu vreţi să vă asumaţi riscuri. Ajungeţi la acele zone „sensibile” din Berlin, Washington, Paris etc. Aşa e?

— Da.

— Trebuie să fie al naibii de sensibili.

— Noi credem că au compromis oameni extraordinar de puternici din întreaga lume.

— Membri de guverne?

— Împreună cu cei din industriile importante.

— De exemplu?

Hammond îi susţinu privirea lui Alex.

— Înţelegi că ceea ce spun e doar o ipoteză.

— În regulă. Dar memoria mea e scurtă.

— Foarte bine. Britanicul se ridică din fotoliu şi-i dădu ocol. Vocea îi rămase calmă, dar nu lipsită de claritate. Ţara dumitale; e posibil să fie vorba despre vicepreşedintele Statelor Unite sau cineva din biroul său şi, cu siguranţă, membri necunoscuţi ai Senatului şi ai cabinetului preşedintelui. Anglia – figuri proeminente din Camera Comunelor şi, fără îndoială, directori ai diverselor departamente de la Controlul Veniturilor Interne. Germania – *vorsitzen* de rang înalt din Bundestag. Franţa – relicve elitiste dintre gaulliştii prealgerieni. Oamenii ăştia trebuie să existe în relaţie cu Warfield. Progresul înregistrat de Dunstone ar fi fost imposibil fără a se exercita influenţă în asemenea locuri. De asta suntem siguri.

— Dar nu ştiţi despre cine anume e vorba.

— Nu.

— Şi credeţi cumva că eu vă pot ajuta?

— Aşa credem, domnule McAuliff.

— Cu posibilităţile de care dispuneţi, veniţi totuşi la mine? Eu am semnat un contract cu Dunstone pentru o prospecţiune de teren, atât şi nimic mai mult.

— *A doua* prospecţiune efectuată de Dunstone, domnule McAuliff.

Alexander îl ţintui cu privirea pe englez.

— Şi dumneata susţii că acea echipă a pierit.

Hammond se întoarse la fotoliu şi se aşeză din nou.

— Da, domnule McAuliff. Ceea ce înseamnă că Dunstone are un adversar. Unul la fel de redutabil ca şi forţele lui Warfield. Şi noi nu avem nici cea mai vagă idee despre cine e vorba. Ştim doar că există, *ca ei* există. Intenţionăm să luăm legătura cu cei care vor acelaşi lucru ca şi noi. Putem garanta securitatea expediţiei pe care urmează s-o întreprinzi. Dumneata eşti cheia. Fără sprijinul dumitale suntem blocaţi. În absenţa noastră, dumneata şi echipa pe care o vei forma v-aţi putea afla într-un mare pericol.

McAuliff sări din fotoliu şi se opri în faţa agentului britanic. Respiră adânc de câteva ori, apoi se îndepărtă hotărât de Hammond; pe urmă începu să se plimbe prin camera de hotel.

Englezul părea să înţeleagă reacţia lui Alex. Pe moment, nu scoase un cuvânt.

— *Iisuse*! Eşti o figură, Hammond!

McAuliff se întoarse la fotoliu, dar nu se aşeză. Îşi luă băutura de pe pervaz, mai mult pentru a ţine în mână paharul.

— Vii aici, întocmeşti un dosar împotriva lui Warfield pe baza culturii dumitale economice, apoi îmi spui calm că am semnat ceea ce ar reprezenta ultimul meu contract dacă nu cooperez cu voi.

— Asta-i mai degrabă o versiune simplificată, amice.

— Este exact ce-am spus! Şi dacă vă înşelaţi?

— Nu ne înşelăm.

— Ştii al naibii de bine că nici eu nu pot dovedi asta. Dacă mă întorc la Warfield şi-i vorbesc despre această mică discuţie neoficială, pierd contractul din clipa în care am deschis gura. Şi odată cu el, cel mai mare onorariu pe care l-a primit vreodată un geodez.

— Pot să întreb care e suma? Din curiozitate pur ştiinţifică.

McAuliff îl privi pe Hammond.

— Ce-ai zice de două milioane de dolari?

— Aş zice că sunt surprins că n-a oferit trei. Sau patru. De ce nu? N-ai trăi suficient ca să-i cheltuieşti.

Alex se uită în ochii englezului.

— Cu alte cuvinte, dacă nu mă ucid duşmanii lui Dunstone, o s-o facă Dunstone?

— Aşa credem noi. Nu există altă concluzie logică. După ce vă terminaţi treaba.

— Înţeleg…

McAuliff se îndreptă spre sticla de whisky şi turnă în pahar cu atenţie, de parcă ar fi măsurat lichidul. Nu se oferi să-i umple şi lui Hammond paharul.

— Dacă îi transmit lui Warfield ceea ce mi-ai spus, chiar o să zici că o să mă…

— Ucidă? Ăsta-i cuvântul, domnule McAuliff?

— Nu prea am motive să folosesc genul ăsta de cuvinte, domnule Hammond.

— Fireşte. E greu să te obişnuieşti cu ele… Da, credem că te-ar ucide. Ar pune să fii lichidat, bineînţeles după ce te-ar interoga minuţios.

McAuliff se sprijini de perete, privind băutura din pahar, dar

fără să se atingă de ea.

— Nu-mi daţi o alternativă, nu-i aşa?

— Cum să nu? Eu pot părăsi această încăpere ca şi cum nu ne-am fi întâlnit niciodată.

— Şi dacă te vede cineva? Vorbeai despre o supraveghere.

— N-o să mă vadă; va trebui să mă crezi pe cuvânt.

Hammond se lăsă pe spătarul fotoliului şi îşi împreună mâinile gânditor.

— Sigur, în situaţia asta n-o să-ţi putem oferi protecţie, împotriva celeilalte facţiuni…

— Protecţie fată de ceva nedemonstrabil, interveni blând Alex.

— Da.

— Fără alternativă…

McAuliff se depărtă de perete şi luă câteva înghiţituri de whisky.

— Cu excepţia uneia, Hammond. Să presupunem că accept să colaborez, pornind de la premisa că ar putea fi ceva adevărat în învinuirile… sau teoriile dumitale. Să nu te aştepţi să-ţi dau socoteală.

— Vrei să fii mai explicit?

— Nu accept orbeşte ordine. Nu sunt o păpuşă pe sfori. Solicit această condiţie – oficial. Nu ştiu dacă ăsta e termenul potrivit.

— Ai perfectă dreptate. Şi eu am folosit frecvent această expresie.

McAuliff se duse în faţa englezului, lângă braţul fotoliului său.

— Acum spune-mi clar. Ce trebuie să fac?

Vocea lui Hammond fu calmă şi exactă:

— Există două obiective. Primul, cel mai important, îl constituie oponenţii lui Dunstone. Acei indivizi bine informaţi şi suficient de fanatici pentru a ucide prima echipă de prospectare. Dacă sunt descoperiţi, e de presupus că te vor conduce la al doilea obiectiv nu mai puţin important: numele celor din ierarhia necunoscută a lui Dunstone. Oamenii fără chip din Londra, Paris, Berlin, Washington… fie şi unul sau doi. Ţi-am rămâne profund recunoscători pentru orice informaţie exactă.

— De unde să încep?

— De la foarte puţin, din păcate. Dar avem ceva. E doar un cuvânt, poate un nume. Nu ştim. Dar suntem încredinţaţi că e teribil de important.

— Un cuvânt?

— Da. Halidon.

4

Era ca şi cum ar fi lucrat în două domenii distincte ale realităţii, nici unul nefiind pe de-a-ntregul veridic. În zilele următoare, McAuliff se întâlni cu bărbaţi şi femei de la laboratorul de geofizică al Universităţii din Londra, adunând date ale personalului pentru a-şi forma echipa de prospectare. Universitatea era acoperirea lui Dunstone – împreună cu Societatea Regală de Istorie – şi nimeni nu ştia că expediţia urma să fie frământată de Dunstone.

În primele ore ale dimineţii se întâlnea cu R C. Hammond, de la Serviciul de Informaţii Britanic, în case mici, bine păzite, aflate pe străzi slab luminate din Kensington şi Chelsea. Ajungea la acele adrese schimbând de două ori maşinile – taxiuri conduse de şoferi ai Serviciului MI 5. Iar la fiecare întâlnire, lui Alex i se furniza un alibi în legătură cu locul unde se afla: o petrecere, o fată, un restaurant aglomerat pe care-l cunoştea; nimic neobişnuit, totul fiind uşor de explicat şi de verificat.

Şedinţele cu Hammond vizau domenii distincte de instruire: climatul politico-financiar din Jamaica, contactele din insulă ale Serviciului MI 5 şi dobândirea unor deprinderi elementare – cu instrumente – de comunicare şi evitarea filajului.

La unele întruniri, Hammond aducea „specialişti" în Indiile de Vest – agenţi negri care puteau să răspundă la orice întrebare pe care ar fi putut s-o pună McAuliff. Avea puţine întrebări; în urmă cu mai bine de un an, prospectase nişte zăcăminte de bauxită pentru Kaiser lângă Oracabessa şi credea că aceasta îi atrăsese atenţia lui Julian Warfield asupra lui.

Când erau singuri, R C. Hammond vorbea pe un ton monoton despre atitudinile şi reacţiile pe care Alex trebuia să şi le cultive.

> *Oferă întotdeauna adevăruri parţiale... cu aparenţă firească... cu elemente uşor de verificat...*
>
> *Vei descoperi că e rezonabil să operezi pe planuri diferite... în chip natural, instinctiv.*
>
> *Foarte repede, îţi vei forma propriile antene... va deveni o a doua natură. Vei intra într-un ritm... care va fi legătura dintre cele două obiective ale dumitale...*

Agentul britanic nu era niciodată exagerat, ci doar se repeta.

De fiecare dată reproducea frazele, cu mici variaţiuni ale cuvintelor.

Alex îşi dădea seama că Hammond îl înzestra cu elementele de bază: unelte şi încredere.

— Vei cunoaşte numele legăturii dumitale din Kingston peste câteva zile; Kingston e o cloacă; încrederea e o floare rară acolo.

— Încrederea cui? întrebă McAuliff.

— Bună întrebare, replică agentul. Nu stărui asupra acestei chestiuni. E treaba noastră. Memorează-i pe ceilalţi.

Alex privi numele bătute la maşină pe hârtia care nu trebuia să dispară de la locuinţa din Kensington.

— Aveţi o mulţime de oameni pe statul de plată.

— Puţin cam prea mulţi. Cei cu asterisc sunt agenţi dubli. Ai noştri şi ai CIA. Agenţia Centrală de Investigaţii a devenit prea politizată în ultimii ani.

— Te îngrijorează scurgerile de informaţii?

— Da. Dunstone Limited e foarte activă la Washington, chiar dacă nu lucrează pe faţă.

Dimineţile gravita în sfera de realitate a lui Dunstone – Universitatea din Londra. Descoperi că-i era mai uşor decât crezuse să alunge grijile din timpul nopţilor. Teoria lui Hammond despre obiectivele separate se confirma; intrase în ritm. Atenţia lui se îndrepta acum spre problemele profesionale – recrutarea membrilor echipei de prospectare.

Convenise că numărul lor nu trebuia să fie mai mare de opt, preferabil mai mic. Domeniile de specialitate erau cele obişnuite: stratificările de şisturi argiloase, calcar şi rocă de bază; analiza pungilor de apă şi gaze; vegetaţie – cercetare botanică şi pedologică; şi, în fine, deoarece prospecţiunea se întindea până în interiorul regiunii Cock Pit, era nevoie de cineva familiarizat cu diversele dialecte şi obiceiuri din zonele periferice. Warfield considerase inutil acest ultim post; Alex ştia mai bine. Resentimentele erau puternice în Jamaica.

McAuliff optase deja pentru unul din membrii echipei, un analist al solului pe nume Sam Tucker, din California. Sam era un bărbat imens, de vreo cincizeci de ani, predispus spre tot soiul de excese, dar un profesionist de marcă în domeniul lui. Părea şi cel mai demn de încredere om pe care-l întâlnise vreodată Alex, un prieten de nădejde cu care făcuse prospecţiuni din Alaska

până în Oracabessa, în urmă cu un an. McAuliff sugerase că, dacă Julian Warfield îl refuza pa Sam, putea să-şi caute alt geodez.

Era o falsă ameninţare, ţinând seama de miza jocului, dar merita riscul de a o lansa, pentru a-l face să renunţe la această idee. Alex voia cu tot dinadinsul să-l ia pe Sam în Jamaica. Ceilalţi aveau să fie noi, nepuşi la încercare; Tucker se descurcase bine de-a lungul anilor. Putea avea încredere în el.

Warfield completase un cec Dunstone pe numele lui Sam Tucker şi admisese că n-avea nimic împotrivă, cu excepţia câtorva idiosincrazii minore. Dar Sam urma să aibă acelaşi statut ca şi ceilalţi membri; nimeni nu trebuia să cunoască interesele lui Dunstone. Evident.

Nimeni n-o să afle nimic. Alex era sigur de lucrul acesta. Mai mult decât credea Warfield. Şi asta dacă exista *ceva* adevărat în afirmaţiile uluitoare ale lui R C. Hammond, Fiecărui membru al echipei urma să i se spună aceeaşi poveste. Să i se ofere o serie de fapte stabilite de Dunstone Limited. Până şi instituţiile implicate luară faptele drept reale; nu aveau nici un motiv să n-o facă. Garanţiile financiare nu erau puse la îndoială; reprezentau literă de evanghelie universitară. Erau râvnite, respectate, nicidecum discutabile.

Prospecţiunea geologică fusese posibilă datorită subvenţiei acordate de Societatea Regală de Istorie, cu sprijinul Comitetului pentru Activităţi al Commonwealth-ului din Camera Lorzilor. Expediţia urma să fie rezultatul coroborării eforturilor depuse de Universitatea din Londra şi de către Ministerul jamaican al Educaţiei. Toate salariile, cheltuielile şi plăţile de orice fel aveau să fie făcute prin biroul trezoreriei universitare. Societatea Regală urma să stabilească liniile de credit bancar, iar universitatea trebuia să avanseze fondurile respective.

Scopul prospecţiunii era compatibil cu strădaniile Comitetului din Camera Lorzilor, ai cărui membri făceau parte din majoritatea societăţilor regale. Aceasta reprezenta o altă legătură de neuitat cu Britannia. Un studiu ce avea să figureze în manualele şcolare în anii următori. Deoarece, conform ministerului Jamaican, nu se afla consemnată nici o prospecţiune geofizică a acestui teritoriu.

Evident.

Iar dacă ar fi existat, era sigur că nimeni n-ar fi adus-o în

discuţie.

Literă de evanghelie universitară.

Furtişagul universităţii. Nu întreba nimeni.

Alegerea lui Alexander McAuliff pentru postul de şef al prospecţiunii stârnise nedumerire, atât în cadrul societăţii, cât şi al universităţii. Dar americanul fusese preferat de către ministerul jamaican. Cineva se simţea insultat de fostele colonii.

Cineva lua banii; comentariile erau de prisos.

Literă de evanghelie.

Însă totul era suficient de complicat pentru a fi teoretic viabil, îşi spunea McAuliff. Julian Warfield înţelegea împrejurările în care trebuia să acţioneze.

Ca şi R C. Hammond, de la Serviciul de Informaţii Britanic.

Iar Alex îşi dădu seama că nu mai putea amâna intrarea în joc. Atât Dunstone Limited, cât şi MI 5 erau angajate în realizarea unor obiective precise. El risca să piardă în aceste angajamente, în unele privinţe, pierduse deja. Dar alegerea echipei era preocuparea lui imediată.

McAuliff îşi folosise destul de des propria manieră de abordare pentru a şti că dădea rezultate. Nu avea să discute cu nimeni înainte de a cunoaşte amănunţit activitatea fiecăruia; fiecare dintre cei chemaţi la interviu trebuia să-şi prezinte în scris experienţa. În afară de domeniul exact de specializare, îl interesa adaptabilitatea la condiţiile fizice şi climaterice şi disponibilitatea la compromisuri în situaţii concrete.

El îşi făcuse treaba. Era pregătit.

— Secretara mi-a spus că doriţi să mă vedeţi, doctore McAuliff.

Bărbatul de la uşă era decanul Facultăţii de Geofizică, un bărbat slab, cu ochelari, care încerca să-şi ascundă resentimentele faţă de Alex. Fără îndoială că omul se simţea trădat, atât de Societatea Regală, cât şi de Kingston, fiindcă nu fusese ales el pentru postul lui McAuliff. Terminase recent o excelentă prospecţiune în Anguilla; erau prea multe asemănări între acea însărcinare şi misiunea din Jamaica pentru a nu se simţi frustrat.

— Dumnezeule! exclamă Alex. Abia aşteptam să mă primiţi în biroul dumneavoastră.

Trecu pe lângă biroul decanului şi zâmbi stângaci. Se opri lângă singura fereastră ce dădea spre o curte pătrată, mică şi îi urmări pe studenţii cu cărţi în mână, mulţumit că nu mai făcea

parte din acea lume.

— Cred că sunt pregătit să încep interviurile în după-amiaza asta.

— Aşa de repede?

— Mai cu seamă datorită dumneavoastră, domnule profesor Ralston. Mi-aţi dat nişte recomandări excelente. Nu o spunea din politeţe. Dintre cei zece aspiranţi, jumătate fuseseră propuşi de Ralston; ceilalţi cinci erau liber-profesionisti, foarte apreciaţi de două firme londoneze de prospecţiuni. Chiar sunt tentat să-i iau pe oamenii dumneavoastră, fără să-i mai văd pe ceilalţi, continuă Alex, cu amabilitate. Dar ministerul de la Kingston insistă să-i examinez şi pe aceştia.

McAuliff îi întinse lui Ralston o hârtie cu numele celor cinci neuniversitari.

— A, da. Îi cunosc pe câţiva dintre ei, spuse Ralston, cu vocea îmblânzită de complimentul lui Alex. E un cuplu aici… o pereche, înţelegi?

— Cum?

— Soţ şi soţie. Familia Jensen.

— E un singur Jensen. Care-i soţia?

— R L. Wells. Ea e Ruth Wells, soţia lui Jensen.

— Nu mi-am dat seama… Nu cred că asta e în favoarea lor.

— De ce nu?

— N-aş putea să spun cu precizie, răspunse sincer Alex. N-am lucrat niciodată cu un cuplu căsătorit la o prospecţiune. O reacţie stupidă, nu-i aşa? Mai cunoşti pe cineva de pe listă?

— Pe un individ. Aş prefera să nu comentez.

— Eu te-aş ruga s-o faci.

— Ferguson. James Ferguson. Mi-a fost student. Un tip foarte direct. De-a dreptul încăpăţânat, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Dar e botanist, nu geolog.

— Are antrenament în prospecţiuni; geofizica e a doua lui specializare. Dar asta s-a întâmplat mai demult.

McAuliff răsfoia nişte hârtii de pe birou.

— Nu chiar aşa demult. A participat doar la trei prospecţiuni, toate în ultimii patru ani.

— De fapt, aşa e. Şi ar trebui să-l vezi. E considerat foarte bun.

— Ăştia sunt oamenii dumneavoastră, zise Alex, oferindu-i o a doua pagină lui Ralston. Am ales cinci dintre cei opt pe care mi i-ai indicat. Ne rezervă vreo surpriză? Apropo, sper că o să fiţi de

acord.

Ralston citi lista, potrivindu-şi ochelarii şi strângând din buze.

— Da, mi-am închipuit că o să-i alegi pe ăştia. Ai înţeles, desigur, că acest Whitehall nu e de-ai noştri. A fost recomandat de Institutul pentru Studiul Indiilor de Vest. Un tip strălucit, după cum spune preşedintele. Eu nu l-am cunoscut. Câştigă mulţi bani de pe urma cursurilor universitare.

— E negru, nu-i aşa?

— A, sigur. Cunoaşte fiecare limbă, fiecare dialect, fiecare obicei sau aberaţie culturală din Antile. Teza lui de doctorat depistează nu mai puţin de douăzeci şi şapte de triburi africane în insule. De la Bushwadi până la Koromanti. Cercetările lui despre integrarea afro-indiană sunt studii de referinţă. E şi un dandy, din câte ştiu.

— Vreţi să-mi mai vorbiţi despre cineva?

— Nu, de fapt, nu. O să-ţi fie greu să te hotărăşti asupra expertului în şisturi argiloase. Ai pe listă doi oameni foarte buni. Numai dacă… reacţiile dumitale imediate nu vor avea prioritate, într-un fel sau altul.

— Nu înţeleg…

— Ar fi o obrăznicie din partea mea să comentez mai mult. Apoi, profesorul adăugă repede: Să rog pe cineva să stabilească întâlnirile?

— Mulţumesc, ar fi foarte bine. Dacă pot fi programaţi toţi cei zece, aş dori să-i rezerv fiecăruia câte o oră, în următoarele câteva zile; ordinea rămâne la latitudinea candidaţilor.

— O oră…

— O să-i chem din nou pe cei cu care mai vreau să stau de vorbă. N-are rost să piardă toţi timpul.

— Da, sigur.

Primul candidat se descalifică singur, din clipa în care intră în camera de hotel a lui McAuliff. Faptul că era mai mult beat decât treaz, la ora unu după-amiază, putea fi explicabil, dar acesta fu pretextul pentru a-l elimina dintr-un motiv mai important: şchiopăta cu piciorul drept şi nu părea să facă faţă rigorilor expediţiei. Alţi trei bărbaţi fură respinşi din raţiuni asemănătoare: toţi manifestau, în mod evident, ostilitate faţă de Indiile de Vest – un virus englezesc răspândit, corespondentul britanic al lui *Americanus Bădăranus*.

Familia Jensen – Peter Jensen şi Ruth Wells – reprezentă o surpriză plăcută. Cei doi soţi aveau înjur de cincizeci de ani, o fire optimistă, o situaţie materială bună şi păreau interesaţi atât unul de altul, cât şi de munca lor. El era specialist în minereuri, ea, într-o disciplină înrudită cu paleontologia – fosilele. Specializarea lui avea aplicaţii practice, a ei era mai abstractă, dar justificabilă teoretic.

— Pot să-ţi pun câteva întrebări, doctor McAuliff? întrebă Peter cu o voce plăcută, umplându-şi pipa.

— Bineînţeles.

— Nu pot spune că ştiu prea multe despre Jamaica, dar asta pare să fie o călătorie al naibii de ciudată. Care-i treaba?

Alex îi fu recunoscător că-i oferise ocazia de a recita explicaţia furnizată de Dunstone Limited. În timp ce vorbea, îl privi atent pe specialistul în minereuri şi respiră uşurat când văzu înţelegerea din ochii geologului. Când termină, făcu o pauză şi adăugă:

— Nu ştiu dacă asta limpezeşte lucrurile.

— Bineînţeles că le limpezeşte, amice. Nobilimea loveşte din nou! Peter Jensen chicoti, aruncându-i o privire soţiei sale. Societatea Regală s-a zbătut mult până să găsească ceva de făcut. Membrii ei de la Camera Lorzilor i-au dat de lucru. Bună treabă. Sunt convins că universitatea o să scoată niscaiva parale.

— Din păcate, bugetul nu e prea generos.

— Serios? Peter Jensen îşi luă pipa în mână şi-l privi pe McAuliff. Atunci poate că *nu* înţeleg. Iartă-mă, dar nu eşti cunoscut în branşă drept un şef zgârcit… şi pe bună dreptate, aş adăuga. Reputaţia dumitale ţi-a luat-o înainte.

— Din Balcani până în Australia, adăugă Ruth Wells Jensen, cu o expresie de uşoară iritare la adresa soţului ei. Iar dacă ai nişte înţelegeri separate, asta nu e treaba lui Peter.

Alex râse încet.

— Sunteţi amabili amândoi. Dar nu e vorba despre nimic deosebit. Am lucrat pe insulă pentru diverse companii. Sper ca situaţia să se repete. Toate certificatele geofizice sunt emise de Kingston, iar cei de acolo m-au cerut pe mine. Hai să numim asta o investiţie.

McAuliff îl fixă din nou pe Peter Jensen; îşi repetase de nenumărate ori acest răspuns. Britanicul îşi privi soţia. Scurt. Apoi chicoti, aşa cum făcuse cu câteva clipe în urmă.

— Şi eu aş face la fel, amice. Numai să vegheze Domnul

asupra prospecţiunii pe care aş conduce-o *eu*.

— Una pe care aş evita-o ca pe o zi de 1 Mai în Trafalgar, spuse Ruth, râzând încet, asemeni soţului ei. Pe cine ai ales, dacă-mi pot permite să întreb? Cineva cunoscut?

— Încă pe nimeni… De-abia am început…

— Păi, îl întrerupse Peter Jensen, cu o licărire de umor în ochi, deoarece suferi din cauza cheltuielilor de transport, trebuie să-ţi spun că noi preferăm să nu fim separaţi. Ne-am obişnuit oarecum unul cu altul. Dacă te interesează unul din noi, celălalt s-ar mulţumi cu jumătate, numai să nu ne despărţim.

Îndoielile pe care le mai avea Alex fură risipite de cuvintele lui Ruth Wells Jensen. Ea mimă cu o precizie amuzantă tonul profesoral al soţului ei.

— O jumătate, bătrâne, poate fi negociată. Apartamentul nostru e al naibii de friguros în perioada asta a anului.

Familia Jensen urma să fie angajată.

Al treilea candidat din afara universităţii, James Ferguson, fusese corect descris de Ralston drept un tip direct şi încăpăţânat. Aceste trăsături reprezentau însă consecinţele energiei şi nerăbdării lui, după cum i se păru lui McAuliff. Ferguson era tânăr – douăzeci şi şase de ani – şi nu părea genul de om care să supravieţuiască, cu atât mai mult să se afirme în mediul universitar. Alex recunoscu în Ferguson o bună parte din propria tinereţe: preocupare pentru temele sale şi intoleranţă faţă de lumea cercetătorilor, în care studia. O contradicţie, dacă nu un conflict de interese. Ferguson lucrase ca liber-profesionist pentru companii agro-industriale, iar cea mai bună recomandare a sa o constituia faptul că rămânea rareori fără lucru, pe o piaţă a muncii care nu oferea prea multe slujbe. James Ferguson era unul dintre cei mai buni specialişti în vegetaţie.

— Aş fi încântat să mă întorc în Jamaica, zise tânărul, la câteva clipe după începerea interviului. Acum doi ani, am fost la Port Maria, pentru Fundaţia Craft. După părerea mea, întreaga insulă e o mină de aur dacă s-ar dezvolta industria pe bază de produse vegetale.

— Unde-i aurul? întrebă McAuliff.

— În fibrele de baracoa. În al doilea stadiu de creştere. S-ar putea dezvolta soiul ăsta de banane, care i-ar înnebuni pe cei din industria fibrelor sintetice şi a tricotajelor, fără a mai vorbi de negustorii de fructe.

— Poţi dovedi asta?

— Aproape am făcut-o, după părerea mea. Din această cauză am fost concediat de fundaţie.

— Ai fost concediat?

— Fără nici un fel de menajamente. N-are rost să ascund treaba asta; nici nu prea-mi pasă. Mi-a spus să mă limitez la ce aveam de făcut. Ce idee! O să găseşti probabil câteva referinţe negative despre mine, dacă eşti interesat.

— Sunt interesat, domnule Ferguson.

Interviul cu Charles Whitehall îl tulbură pe McAuliff. Mai precis omul, nu calitatea informaţiilor primite avu darul să-l impresioneze. Whitehall era un negru cinic, un londonez originar din Indiile de Vest, ale cărui concepţii vădeau o anume agresivitate. Înfăţişarea lui îl surprinse pe McAuliff. Pentru un om care scrisese trei cărţi despre istoria Caraibelor, considerate de Ralston drept „studii de referinţă”, Charles Whitehall arăta aproape la fel de vârstnic ca Ferguson.

— Să nu te înşele înfăţişarea mea, domnule McAuliff, spuse Whitehall, după ce intră în cameră şi-i întinse mâna lui Alex. Culoarea mea tropicală ascunde mai bine vârsta decât tenul alb. Am patruzeci şi doi de ani.

— Mi-ai citit gândurile.

— Nu neapărat. Sunt obişnuit cu reacţia asta, răspunse Whitehall, apoi se aşeză, descheindu-şi sacoul elegant şi încrucişându-şi picioarele acoperite de o pereche de pantaloni raiaţi.

— Fiindcă nu-ţi plac vorbele inutile, doctor Whitehall, o să fiu concis. De ce eşti interesat de această prospecţiune? Probabil că poţi câştiga mult mai mulţi bani ca profesor universitar. O prospecţiune geofizică nu e cea mai rentabilă slujbă.

— Să zicem că aspectele financiare trec pe planul al doilea, poate într-unul dintre puţinele momente ale vieţii mele. În timp ce vorbea, Whitehall scoase din buzunar un portţigaret din argint. Adevărul e, domnule McAuliff, că am un sentiment de împlinire personală întorcându-mă în ţara mea în calitate de expert ce lucrează sub egida Societăţii Regale de Istorie.

Alex îi dădu crezare. Deoarece, după cum înţelesese, Whitehall era un savant mult mai respectat peste hotare decât în ţara lui. Se părea că Charles Whitehall dorea să obţină o recunoaştere pe măsura valorii sale, care-i fusese refuzată de

către cercurile intelectuale – sau poate mondene? — din Kingston.

— Cunoşti regiunea Cock Pit?

— La fel de mult ca oricine nu e curier. Însă din punct de vedere istoric şi cultural, incomparabil mai bine.

— Ce e un curier?

— Curierii sunt oamenii de pe dealuri. Fac parte din comunităţile montane. Lucrează ca ghizi, dacă-i găseşti. Sunt de-a dreptul primitivi. Pe cine ai angajat pentru prospecţiune?

— Cum?

Alex se gândea la curieri.

— Am întrebat cine merge cu dumneata. În echipa de prospectare. Aş fi curios să ştiu.

— Păi… nu au fost ocupate toate posturile. E un cuplu, Jensen – minereuri şi paleontologie; un tânăr botanist, Ferguson. Un american, prieten de-al meu, analist al solului, pe nume Sam Tucker.

— Cred că am auzit de Jensen, deşi nu sunt sigur. Pe ceilalţi nu-i cunosc.

— Te aşteptai să-i ştii?

— Sincer vorbind, da. Proiectele Societăţii Regale atrag în general oameni de mare calibru.

— Ca, de pildă, dumneata? întrebă zâmbind McAuliff.

— Nu păcătuiesc prin modestie, zise savantul negru, răspunzând zâmbetului lui Alex cu un rânjet larg. Şi sunt foarte interesat. Cred că ţi-aş putea fi de ajutor.

Asta era şi părerea lui McAuliff.

Al doilea analist de şisturi argiloase purta numele A. Gerrard Booth. Booth era un candidat universitar recomandat personal de Ralston în următorii termeni: „I-am promis lui Booth că o să supun atenţiei dumitale aceste documente şi articole. Cred că Booth ar fi un membru valoros al expediţiei.”.

Profesorul Ralston îi dăduse lui McAuliff un dosar plin cu studiile lui A. Gerrard Booth privind straturile de roci din diverse locuri de pe glob, cum ar fi Turcia, Corsica, Zair şi Australia. Alex îşi aminti că citise unele articole în *National Geologist* şi că apreciase luciditatea şi profesionalismul autorului. Booth era bun, ba chiar mai mult decât bun.

În plus, Booth era o femeie. Colegii o cunoşteau pe A. Gerrard Booth drept Alison; nimeni nu dădea atenţie numelui mijlociu.

Avea unul dintre cele mai sincere zâmbete pe care le văzuse vreodată McAuliff. Era aproape un râs – s-ar fi putut spune chiar masculin, dacă aprecierea n-ar fi fost contrazisă de feminitatea ei pronunţată. Avea ochii albaştri, vioi şi limpezi – ochii unui profesionist. Strângerea ei de mână era fermă – tot a unui profesionist. Părul ei, şaten deschis, moale şi uşor ondulat fusese periat de mai multe ori, pentru interviu, îşi zise Alex. Putea avea orice vârstă între treizeci şi treizeci şi cinci de ani; nu era imposibil să-ţi dai seama la o simplă observare, dacă făceai abstracţie de ridurile formate de râs în colţul ochilor.

Alison Booth nu era doar un bun profesionist, dar – cel puţin la prima vedere – şi o persoană foarte atrăgătoare. Termenul „profesionist” îi tot venea în minte lui McAuliff în timp ce stăteau de vorbă.

— L-am rugat pe Rolly – pe doctorul Ralston – să-mi promită că va omite faptul că sunt femeie. Să nu-l consideri vinovat.

— Erai atât de convinsă că sunt antifeminist?

Ea ridică mâna şi îşi dădu părul lung şi moale într-o parte.

— Nu m-am gândit la o ostilitate preconcepută, doctor McAuliff. Numai că înţeleg obstacolele concrete. Sper să te conving că sunt corespunzătoare.

Apoi, ca şi cum şi-ar fi dat seama de ambiguitatea vorbelor sale, Alison Booth se opri zâmbind şi îşi trase rochia pe genunchi… cu profesionalism.

— Sunt convins ca, *eşti* corespunzătoare în munca de teren şi în laborator.

— Presupun că orice alt aspect ar fi neesenţial, spuse femeia, cu o uşoară urmă de rezervă englezească în voce.

— Nu neapărat. Există probleme de mediu, un anume disconfort fizic, dacă nu chiar privaţiuni.

— Nu cred că Jamaica e comparabilă cu Zairul sau cu regiunile periferice ale Australiei. Am făcut prospecţiuni acolo.

— Ştiu…

— Rolly mi-a spus că n-o să accepţi referinţe de la membrii altor expediţii înainte de a vorbi cu noi, îl întrerupse Alison Booth.

— Izolarea grupului prezintă unele riscuri. Apar relaţii tensionate între membrii lui. Am pierdut oameni valoroşi în trecut, fiindcă alţii asemenea lor au reacţionat negativ faţă de ei din raţiuni neîntemeiate.

— Dar femeile?

— Le-am inclus şi pe ele în această apreciere.

— Am referinţe foarte bune, doctor McAuliff. Din raţiuni întemeiate.

— O să ţi le cer.

— Le am la mine. Alison desfăcu geanta mare din poală, scoase două plicuri şi le puse pe marginea biroului lui McAuliff. Referinţele mele, doctor McAuliff.

Alex râse şi luă plicurile. O privi pe femeie; ochii li se întâlniră. Privirea ei exprima o provocare agreabilă, dar şi o anume rugăminte.

— De ce e atât de importantă prospecţiunea asta pentru dumneata, domnişoară Booth?

— Fiindcă sunt bună şi pot să duc la bun sfârşit această treabă, răspunse ea simplu.

— Lucrezi la universitate, nu-i aşa?

— Jumătate de normă, cursuri şi laborator. Nu sunt angajată permanent… la dorinţa mea.

— Deci nu e vorba despre bani.

McAuliff făcuse o afirmaţie.

— Mi-ar prinde bine, deşi nu sunt disperată.

— Nu mi te pot închipui în pragul disperării, zise el, schiţând un zâmbet.

Apoi Alex văzu – sau crezu că vede – o umbră în ochii ei, un soi de îngrijorare, care dispăru la fel de repede precum apăruse. Instinctiv, el insistă asupra chestiunii.

— Dar de ce doreşti să vii în *această* expediţie? Cu calificarea dumitale, sunt sigur că poţi găsi şi alte oferte. Probabil mai interesante şi mai bine plătite.

— Îmi convine perioada, răspunse ea încet, după o uşoară ezitare.

— Ai vreun motiv anume pentru care vrei să petreci o perioadă mai lungă de timp în Jamaica?

— Nu mă interesează Jamaica în mod special. Dacă făceai prospecţiuni la capătul Mongoliei era acelaşi lucru.

— Înţeleg.

Alex puse cele două plicuri pe birou. Arboră în mod deliberat o mină indiferentă. Ea reacţionă prompt.

— Foarte bine, doctor McAuliff. Nu e un secret pentru prietenii mei. Femeia ţinea geanta în poală. N-o strângea; gesturile ei erau cât se poate de fireşti. Când vorbi, vocea, ca şi privirea

exprimau hotărâre. Devenise din nou profesionistul desăvârşit. Mi-ai spus domnişoara Booth. În realitate, Booth e numele de căsătorie. Din păcate, mariajul meu a eşuat; s-a încheiat recent. Solicitudinea oamenilor de bună-credinţă poate fi agasantă în astfel de perioade. Aş prefera să dispar o vreme.

McAuliff îi susţinu privirea, încercând să descifreze ceva dincolo de cuvintele ei. *Era* ceva, dar ea nu-i permitea să afle ce; expresia de pe chipul ei îi spunea asta… profesional.

— Nu e relevant. Te rog să mă scuzi. Dar îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Responsabilitatea dumitale e… satisfăcută?

— Mă rog, curiozitatea mea, în orice caz. Alex se aplecă în faţă, cu coatele pe birou, cu mâinile împreunate sub bărbie. În plus şi sper să nu consideri deplasată remarca mea, ai făcut posibilă invitaţia de a lua masa cu mine.

— Cred că asta depinde de importanţa pe care ai acordat-o cooptării mele.

Vocea lui Alison era politicoasă, dar nu rece. Şi avea o adorabilă licărire de umor în ochi.

— Sincer vorbind, eu mi-am făcut un obicei din a lua cina, sau un prânz prelungit, chiar să şi beau un pahar cu cei pe care intenţionez să-i angajez. Dar în cazul de faţă mă abţin să admit lucrul ăsta.

— E o replică dezarmantă, doctor McAuliff, zise ea schiţând un zâmbet. Aş fi încântată să cinez cu dumneata.

— O să mă străduiesc să nu fiu plin de solicitudine. De altfel, nici nu cred că e necesar.

— Iar eu sunt sigură că eşti departe de a fi.

— Nu în mod relevant.

5

Ajuns în intersecţia dintre High Holborn şi Chancery, McAuliff îşi privi ceasul. Cifrele cadranului licăriră în întunericul ceţos al Londrei; era ora 11.40. Rolls-Royce-ul lui Preston întârziase zece minute. Sau poate că n-avea să mai vină. I se spusese că, dacă maşina nu apărea până la miezul nopţii, trebuia să se întoarcă la Savoy, urmând să fie programată altă întâlnire.

Uneori trebuia să-şi amintească ale cui ordine le executa, întrebându-se în acelaşi timp dacă nu cumva era urmărit. Reprezenta un stil de viaţă degradant, medită el: permanenta vigilenţă te bloca într-un spaţiu al fricii. Toate poveştile despre lumea conspiraţiilor, populată de umbre, omiteau josnicia esenţială, caracteristică acestui univers. Nu mai aveai nici o independenţă; era o lume sufocantă.

Ca urmare a convocării sale de către Warfield în acea seară, îl sunase insistent pe Hammond, deoarece trebuia să se întâlnească şi cu agentul britanic, la ora unu noaptea. Însuşi McAuliff solicitase întrevederea, iar Hammond stabilise ora şi locul. Apoi, în aceeaşi seară, la ora 10,20, primise telefon de la Dunstone: Să fii la intersecţia dintre High Holborn şi Chancery la 11.30, adică după o oră şi zece minute din acel moment.

La început, Hammond era de negăsit. Telefonul său ultrasecret de la MI 5 pur şi simplu nu răspundea. Alex nu avea alt număr, iar Hammond îi spusese în repetate rânduri să nu sune niciodată la birou şi să-şi lase numele. Nici din camera de hotel nu trebuia să-l sune pe agent. Hammond nu avea încredere în centraliste. Nici în frecvenţele telefoanelor celulare.

Lui Alex nu-i rămânea decât să se ducă pe Strand, să intre în mai multe cârciumi şi farmacii şi să-l sune pe Hammond de la telefoane publice, până când acesta avea să răspundă. Fără îndoială că era supravegheat – de către cineva – aşa că trebuia să se prefacă plictisit după fiecare apel eşuat. Descoperi că îşi ţesea astfel pânza unei minciuni, în cazul în care Warfield l-ar fi întrebat ceva. Pretextul era încercarea de a o găsi pe Alison Booth spre a anula invitaţia la masă pentru ziua următoare. Bineînţeles că nu intenţiona să contramandeze întâlnirea, dar povestea conţinea suficient adevăr pentru a se susţine.

Oferă întotdeauna adevăruri parţiale. Atitudine şi reacţie. MI 5.

În cele din urmă, la telefonul lui Hammond răspunse un bărbat, care-i spuse pe un ton indiferent că agentul avea să întârzie la o cină.

Dumnezeule!… Carteluri mondiale, tainice înţelegeri internaţionale la cel mai înalt nivel, conspiraţii financiare şi o cină târzie.

Pe un ton echilibrat, opus temerilor lui McAuliff, omul îi spuse că Hammond va fi anunţat. Alex nu era mulţumit; insistă ca Hammond să stea lângă telefon – chiar dacă trebuia să aştepte toată noaptea – până când el, Alex, avea să-l sune după întâlnirea cu Warfield.

Era ora 11.45. Rolls-Royce-ul tot nu apăruse. Privi înjur la cei câţiva pietoni de pe High Holborn ce mergeau prin ceaţa deasă. Se întrebă care dintre ei – dacă exista vreunul – era interesat de persoana lui.

Spaţiul fricii.

Se gândi şi la Alison. Cinaseră împreună a treia seară la rând; ea spusese că avea de pregătit un curs, aşa că întâlnirea lor fusese scurtă. Ţinând seama de complicaţiile ce urmară, scuza ei picase la ţanc.

Alison era o fată ciudată. Profesionalismul îi ascundea foarte bine vulnerabilitatea; nu se îndepărta niciodată de perimetrul umorului blând care o proteja. Zâmbetul ei, ce aducea a râs, ochii albaştri afectuoşi, mişcarea lentă, graţioasă a mâinilor ei… erau într-o oarecare măsură scutul ei de apărare.

Nu fusese nici o problemă în selectarea ei de la prima vedere… din punct de vedere profesional. Era de departe cel mai bun candidat pentru echipă. Alex se considera reputat specialist în stratificarea rocilor de pe ambele continente, totuşi se îndoia că ar fi vrut să-şi pună la încercare cunoştinţele cu cele ale fetei. Alison Gerrard Booth era cu adevărat bună.

Şi adorabilă.

Iar el voia să meargă împreună în Jamaica.

Pregătise un argument pentru Warfield, în caz că băncile de date din blestematele de computere ale lui Dunstone ar fi respins-o. Discuţia finală asupra membrilor echipei aleşi de el făcea obiectul acelei întruniri nocturne.

Dar unde *era* afurisitul de automobil negru cât o corabie?

— Scuzaţi-mă, domnule, se auzi o voce profundă, aproape

guturală, în spatele lui McAuliff.

Se întoarse şi văzu un bărbat cam de vârsta lui, într-o manta cafenie; părea să fie un docher sau un muncitor pe un şantier de construcţii.

— Da?

— Sunt pentru prima dată în Londra şi cred că m-am rătăcit. Bărbatul arătă spre placa cu numele străzii, care abia se vedea la lumina slabă a unui felinar.

— Aici scrie Chancery Lane, care ar *trebui* să fie lângă un loc de-i zice Hatton, unde-ar trebui să mă-ntâlnesc cu prietenii mei. Nu-l găsesc, domnu'.

Alex făcu un semn spre stânga.

— E mai sus, la două sau trei blocuri distanţă. Bărbatul întinse din nou mâna, ca un nătâng, în direcţia indicată de McAuliff.

— Acolo, domnu'?

— Da, acolo.

Omul îşi scutură braţul de câteva ori, de parcă ar fi vrut să sublinieze direcţia.

— Sunteţi sigur, domnu'? Apoi coborî glasul şi vorbi repede. Vă rog să vă reprimaţi orice reacţie, domnule McAuliff. Continuaţi, ca şi cum aţi explica. Domnul Hammond o să se întâlnească cu dumneavoastră în Soho; acolo e un club de noapte care se cheamă „Bufniţa Sfântului Gheorghe". O să vă aştepte. Staţi la bar, vă găseşte el. Nu vă faceţi probleme cu timpul. Vă roagă să nu-l mai sunaţi. Sunteţi urmărit.

McAuliff înghiţi în sec, se albi şi îşi flutură mâna – puţin cam prea ostentativ, crezu el – spre Hatton Garden. Apoi vorbi şi el în şoaptă pe un ton precipitat:

— *Iisuse*! Dacă eu sunt urmărit, înseamnă că şi *dumneata* eşti!

— Luăm în calcul asemenea situaţii…

— Nu-mi place completarea asta! Ce-o să-i spun lui Warfield? Să mă lase *Soho*?

— De ce nu? Şi spuneţi că simţiţi nevoia să pierdeţi o noapte. Nu aveţi nici un program mâine dimineaţă. Americanilor le place Soho, aşa că e ceva firesc. Nu sunteţi un jucător înrăit, dar mai riscaţi nişte bani din când în când.

— Dumnezeule! Urmează să-mi descrii şi viaţa sexuală?

— Aş putea, dar n-o fac. Vocea guturală, puternică, din nord, reveni. Mulţumesc, domnu'. Sunteţi tare bun, domnu'. Sper c-o să dau de prietenii mei.

Omul se îndepărtă rapid în noaptea ceţoasă. McAuliff se înfioră; mâinile îi tremurau. Le vârî în buzunare, căutându-şi ţigările. Respiră uşurat când simţi metalul brichetei.

Mai erau cinci minute până la ora douăsprezece. O să mai aştepte câteva minute după miezul nopţii, apoi o să plece. Instrucţiunile spuneau „să se întoarcă la Savoy”; urma să fie stabilită altă întâlnire. Asta însemna oare că aveau să se vadă în aceeaşi noapte, dar mai târziu? La orele dimineţii? Ori „să se întoarcă la Savoy” însemna pur şi simplu că nu mai trebuia să stea la intersecţia lui High Holborn cu Chancery Lane? Era oare liber în acea noapte?

Cuvintele fuseseră limpezi, dar lăsau loc oricărei interpretări. Dacă avea de ales, ar fi putut – după câteva opriri pe drum – să se ducă în Soho, la Hammond. Reţeaua de supraveghere ar fi constatat faptul că Warfield nu venise la întâlnire. Opţiunile îi erau deschise.

Doamne! îşi zise Alex. *Ce se întâmplă cu mine*? *Cuvinte şi înţelesuri*... *opţiuni şi alternative*. *Interpretări ale*... *ordinelor*!

Cine dracu' îi dădea *lui* ordine?

El *nu* era un om căruia să i se comande!

Dar când observă că mâna îi tremura în timp ce ducea ţigara la buze, înţelese că de fapt asta era – pentru o perioadă neprecizată de timp. Timp într-un infern în care fusese privat de libertate.

Cele două limbi ale ceasului de la mână se suprapuseră. Să-i ia dracu' pe toţi! El *o* să plece! Avea s-o sune pe Alison şi să-i spună că dorea să treacă pe la ea să bea ceva... s-o întrebe dacă îl lăsa să vină. Hammond putea să aştepte toată noaptea în Soho. Cum îi zicea barului ăluia? „Bufniţa Sfântului Gheorghe”. Al naibii de stupid nume!

Să-l ia dracu' pe Hammond!

Rolis-Royce-ul se zări prin ceaţă, venind dinspre Newgate, cu motorul duduind, o imixtiune violentă în liniştea străzii. Se apropie de trotuar în faţa lui McAuliff şi opri brusc. Şoferul se dădu jos, ocoli corabia lungă a maşinii şi-i deschise lui Alex uşa din spate.

Totul se petrecu atât de repede încât McAuliff aruncă ţigara şi se sui în automobil, derutat; nu se acomodase cu brusca schimbare de planuri. Julian Warfield stătea în colţul opus al uriaşei banchete din spate, silueta lui părând şi mai măruntă în

interiorul spaţios al vehiculului.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să aştepţi până în ultima clipă, domnule McAuliff. Am fost reţinut cu treburi.

— Întotdeauna faci afaceri cu un ochi aţintit spre păstrarea secretului şi cu celălalt spre efectul de şoc? întrebă Alex, în timp ce se lăsa pe spătarul banchetei, uşurat că putea să vorbească în voie.

Warfield răspunse amuzat, cu râsul lui bătrânesc:

— Faţă de Ross Perot, eu nu sunt decât un negustor de maşini vechi.

— Totuşi, eşti al naibii de imprevizibil.

— Vrei ceva de băut? Preston are un bar chiar acolo. Warfield arătă spre spătarul scaunului din faţă. Trage de clema aia.

— Nu, mulţumesc. Poate că o să beau ceva mai târziu, nu acum.

Uşor, *uşor McAuliff*, îşi zise el. *Pentru numele Domnului*, *nu fi ostentativ*! *Hammond poate să aştepte toată noaptea*. *Acum două minute chiar asta ţi-ai propus*.

Bătrânul scoase un plic din buzunarul hainei.

— O să-ţi dau imediat vestea cea bună. Nu avem obiecţii serioase faţă de nici un membru al echipei, abstracţie făcând de câteva chestiuni minore. Dimpotrivă, credem că ai dat dovadă de ingeniozitate în stabilirea componenţei ei…

După spusele lui Warfield, reacţia iniţială de la Dunstone faţă de prima sa listă fusese negativă. Nu din cauza siguranţei – acele chestiuni minore – nici a calităţii. McAuliff îşi făcuse bine temele. Obiecţiile izvorau dintr-un punct de vedere teoretic. Ideea prezenţei femeilor într-o prospecţiune geologică fusese respinsă imediat, în principal din cauza diminuării forţei echipei, fără să se invoce neapărat o slăbiciune. Orice proiect care presupunea o călătorie era realizat, prin tradiţie, de către bărbaţi; prezenţa unei femei reprezenta un factor de risc. Nu putea decât să ducă la complicaţii – oricât de multe.

— Aşadar, am tăiat două nume de pe listă, înţelegând că, prin eliminarea lui Wells, urma să-l pierdem şi pe soţul ei, Jensen… Trei respinşi din primii cinci; ştiam că n-o să-ţi placă, dar mai *ai fi* înţeles… Ulterior mi-am dat seama. La naiba, dumneata ai gândit mai bine decât noi toţi!

— N-am folosit nici o strategie, Warfield. Am alcătuit cea mai bună echipă pe care am putut s-o adun.

McAuliff simţi că trebuia să strecoare această afirmaţie.

— Poate că nu în mod conştient, dar calitativ ai format un grup excelent. Includerea celor două doamne, una căsătorită şi amândouă foarte bune în domeniul lor, a însemnat o îmbunătăţire substanţială.

— În ce sens?

— Asta conferă – ele conferă – un aer de inocenţă expediţiei. O patină de erudiţie, de fapt; un aspect pe care l-am trecut cu vederea. O echipă entuziastă de bărbaţi şi femei – cu o subvenţie de la Societatea Regală – atât de diferită de toate expediţiile formate, exclusiv din bărbaţi. Zău, e cu adevărat remarcabil.

— Nu asta a fost intenţia mea. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Nu e nici o dezamăgire. Rezultatul e acelaşi. Inutil să-ţi mai spun că le-am prezentat şi celorlalţi acest aspect şi toţi l-au acceptat imediat.

— Presupun că orice le-aţi fi spus, ei ar fi acceptat fără să crâcnească. Care sunt chestiunile minore?

— „Informaţii suplimentare pe care le-ai putea lua în considerare”, ca să-i citez pe ei.

Bătrânul se întinse şi aprinse o veioză. Apoi scoase câteva pagini din pardesiu, le despături şi le puse deasupra plicului. Îşi potrivi ochelarii pe nas şi aruncă o privire paginii de deasupra.

— Soţul şi soţia, aceşti Jensen şi Wells. Sunt foarte activi în cercurile politice de stânga. Marşuri pentru pace, mitinguri împotriva bombardamentelor. Treburi de genul ăsta.

— Asta n-are nici o legătură cu munca lor. Mă îndoiesc că şi-ar propune să-i organizeze pe băştinaşi.

McAuliff vorbise în mod deliberat pe un ton plictisit. Dacă Warfield intenţionase să aducă în discuţie astfel de „chestiuni”, voia ca magnatul să înţeleagă că el le considera irelevante.

— În Jamaica e o mare instabilitate politică; tulburări, mai exact. N-ar fi în interesul nostru ca vreunul din oamenii dumitale să fie prea receptiv la asemenea probleme.

McAuliff se întoarse şi-l privi pe bătrânel – buzele subţiri făcute pungă, hârtiile ţinute între degetele subţiri şi osoase sub fasciculul subţire de lumină galbenă, ce-i dădea tenului său îmbătrânit o culoare bolnăvicioasă.

— Dacă s-ar întâmpla – ceea ce mi se pare puţin probabil – ca familia Jensen să facă zarvă pe teme politice, aş renunţa la ei. Pe de altă parte, atragerea unor asemenea oameni ar putea fi

profitabilă pentru dumneata. Nu prea văd cum ar lucra – ştiind despre ce e vorba – pentru Dunstone.

— Da, zise Warfield calm. Ne-am gândit şi la asta. Tipul acela, Ferguson, a avut necazuri cu fundaţia Craft.

— A făcut o descoperire de importanţă capitală în legătură cu fibrele de baracoa. Asta i-a speriat de moarte pe Craft şi pe sponsorii lui.

— *Noi* nu avem dispute cu Craft. Nici nu ne dorim să intrăm în conflict cu ei. Faptul că tânărul ăsta lucrează cu dumneata ar putea trezi nedumeriri. Craft e apreciat în Jamaica.

— Nici unul nu se ridică la valoarea lui Ferguson, în nici un caz contracandidatul lui, iar el era cel mai bun din lotul celor rămaşi. O să-l ţin pe Ferguson departe de Craft.

— E absolut necesar. Altfel nu putem fi de acord. Charles Whitehall, savantul-dandy negru, reprezenta, din punct de vedere psihologic, un caz patologic – conform datelor deţinute de Dunstone. În plan politic era conservator, un conservator negru, care s-ar fi putut erija în liderul reacţionarilor din Kingston dacă ar fi rămas pe insulă. Dar viitorul lui nu era în Jamaica, după cum îşi dăduse seama mai demult. Iar faptul acesta îl dezamăgise în cel mai înalt grad. Warfield se grăbi, totuşi, să adauge că informaţiile negative erau echilibrate – dacă nu chiar depăşite – de performanţele ştiinţifice ale lui Whitehall. Interesul său faţă de prospecţiune reprezenta, în fond, un factor pozitiv; includerea lui putea înlătura orice bănuială că proiectul ar fi urmărit scopuri materiale. Şi, parcă pentru a pune capac complicaţiilor acestui om sofisticat, Whitehall mai deţinea şi centura neagră la jukato, o artă marţială mai dificilă şi mai periculoasă, derivată din judo.

— Legăturile noastre din Kingston sunt foarte impresionate de faptul că omul vi s-a alăturat. Se pare că vor să-i ofere o catedră la Universitatea Indiilor de Vest. Probabil că el o să accepte în schimbul unei remuneraţii corespunzătoare. Şi acum, să trecem la ultima persoană.

Warfield îşi scoase ochelarii, îi puse în poală peste hârtii şi îşi frecă vârful nasului subţire.

— Doamna Booth… doamna Alison Gerrard Booth.

Alex fierbea de indignare. Warfield îi spusese deja că nu existau obiecţii la adresa lui Alison; nu voia să audă informaţii intime, personale, scoase la iveală de oamenii fără chip de la Dunstone.

— Ce e cu ea? întrebă McAuliff, controlându-şi vocea. Dosarul ei vorbeşte de la sine.

— Indiscutabil. E foarte calificată… şi nerăbdătoare să părăsească Anglia.

— Mi-a explicat asta. Eu am crezut-o. Tocmai a divorţat şi presupun că situaţia nu e tocmai plăcută… din punct de vedere social.

— Asta ţi-a spus dumitale?

— Da. Eu o cred.

Warfield îşi puse din nou ochelarii şi lovi uşor pagina din faţa lui.

— Mă tem că e ceva mai mult decât atât, domnule McAuliff. Ţi-a spus cine era soţul ei? Cu ce se ocupa?

— Nu. N-am întrebat-o.

— Da… mă rog, cred că ar trebui să ştii. David Booth aparţine unei familii importante – de viconţi, mai exact – care a rămas lefteră vreme de o generaţie. El e asociat la o firmă de import-export, unde realizează nişte venituri la limita decenţei. Totuşi, domnul Booth trăieşte pe picior mare. Are câteva case – aici şi pe continent – conduce maşini scumpe, e membru al celor mai bune cluburi. Ciudat, nu ţi se pare?

— Aşa s-ar zice. Dar cum aţi obţinut toate aceste informaţii?

— Droguri, spuse Julian Warfield, de parcă ar fi anunţat ora exactă. David Booth face curierat în slujba cercurilor de interese franco-americane din Corsica şi Marsilia.

Câteva clipe, cei doi tăcură. McAuliff înţelegea consecinţele şi, în cele din urmă, vorbi:

— Doamna Booth a făcut prospecţiuni în Corsica, Zair şi Turcia. Vrei să sugerezi că şi ea e implicată?

— Puţin probabil. S-ar putea chiar să nu-şi dea seama. La urma urmei, a divorţat de individ. După părerea noastră, ea a aflat despre implicaţia soţului ei şi, din acel moment, s-a temut să mai rămână în Anglia. Mai mult ca sigur că nu are de gând să se întoarcă.

Urmă o altă pauză, căreia într-un târziu McAuliff îi puse capăt.

— Când ai spus că „s-a temut”, presupun că te-ai referit la faptul că a fost ameninţată.

— Foarte posibil. Orice ar şti ea poate fi dăunător. Booth n-a fost prea încântat de ideea divorţului. Nu din punct de vedere afectiv – e un muieratic – ci probabil din motive legate de

călătoriile lui.

Warfield împături din nou hârtiile şi le puse în buzunarul pardesiului.

— Păi, zise Alex, asta e o adevărată bombă. Nu ştiu în ce măsură sunt pregătit s-o amorsez.

— Ţi-am dat această informaţie despre doamna Booth, fiindcă ne-am gândit că ai fi aflat-o şi singur. Am vrut să te pregătim, nu să-ţi schimbăm părerea.

McAuliff se întoarse iute şi-l privi pe Warfield.

— Vrei să rămână în echipă fiindcă ar putea… ar putea să-ţi fie de folos. Nicidecum din considerente de ordin ştiinţific.

Uşurel *McAuliff*! *Uşurel*!

— În vremurile acestea tulburi îţi trec prin minte tot soiul de gânduri.

— Nu-mi place povestea asta!

— Nu te-ai gândit la acest aspect. Dumneata crezi că e mult mai la adăpost în Jamaica decât la Londra. Eşti îngrijorat, nu-i aşa? Te-ai întâlnit des cu ea în ultima săptămână.

— Nu-mi place să fiu urmărit, ripostă Alex.

— Am acţionat pentru protecţia dumitale, răspunse repede Warfield.

— Protecţie faţă de ce? Pentru numele Domnului, protecţie faţă de cine? McAuliff îl privi ţintă pe bătrân, conştient de faptul că îi displăcea profund. Se întrebă dacă Warfield avea să fie mai explicit decât Hammond în privinţa protecţiei. Sau dacă ar fi recunoscut existenţa unei prospecţiuni jamaicane anterioare? Cred că am dreptul să ştiu, adăugă el înfuriat.

— O să afli la momentul potrivit. Totuşi, aş vrea să-ţi arăt mai întâi hârtiile astea. Sunt convins că vei fi satisfăcut.

Warfield luă plicul nelipit şi scoase din el câteva pagini subţiri, capsate împreună cu o foaie mai groasă de hârtie. Erau copii la indigo ale scrisorii sale de acceptare, semnată în Belgrave Square cu mai bine de o săptămână în urmă. McAuliff întinse mâna şi aprinse veioza din dreptul lui, luă hârtiile de la Warfield şi întoarse foile subţiri până când ajunse la pagina mai groasă. Era o copie xerox a unui transfer de depozit de la Chase Manhattan Bank din New York. Cifrele se vedeau clar: în stânga figurau sumele vărsate în contul său de către un concern elveţian; în dreapta, taxele maxime aplicate acestui venit, achitate autorităţilor elveţiene şi Serviciului Intern de Venituri al

Statelor Unite.

Suma netă era de 1 270.000 dolari. Alex ridică privirea spre Warfield.

— Primul meu onorariu trebuia să fie de douăzeci şi cinci la sută din valoarea totală a contractului privind activitatea principală de prospectare. Ne-am înţeles că va fi plătit la sosirea echipei în Kingston. Anterior acestei date, dumneata erai răspunzător de cheltuielile mele, iar dacă nu ne înţelegeam, îmi reveneau cinci sute pe zi pentru timpul irosit. De ce această schimbare?

— Suntem foarte mulţumiţi de activitatea dumitale de pregătire a expediţiei. Am vrut să-ţi demonstrăm buna noastră credinţă.

— Nu te cred…

— În afară de asta, continuă Warfield, ridicând vocea la auzul obiecţiilor lui Alex, nu a intervenit nici o schimbare în contract.

— Ştiu ce-am semnat.

— Nu prea bine, după cum se pare. Citeşte cu atenţie înţelegerea! Acolo scrie clar că ţi se va acorda *minimum* douăzeci şi cinci la sută; *nu mai târziu* de sfârşitul zilei pe care am stabilit-o pentru începerea prospecţiunii. Nu se menţionează nimic în legătură cu o sumă mai mare de douăzeci şi cinci la sută; nu există interdicţia acordării ei la o dată anterioară. Ne-am gândit că o să te bucuri.

Bătrânul îşi împreună mâinile mici asemenea unui Gandhi Novidentul în veşminte Savile Row. McAuliff reciti scrisoarea de transfer de la Chase Manhattan.

— Din documente reiese că banii aceştia reprezintă contravaloarea serviciilor prestate până la data de azi. Ai fi avut ceva bătaie de cap cu recuperarea sumei dacă nu m-aş fi dus în Jamaica. Şi având în vedere obsesia dumitale în privinţa secretului, mă îndoiesc că ţi-ai fi dat o osteneală prea mare. Nu, domnule Warfield, aici e altceva la mijloc.

— Încrederea, domnule McAuliff. Generaţia dumitale pierde din vedere acest aspect.

Magnatul zâmbi blând.

— Nu vreau să fiu grosolan, dar nu cred că dumneata ai avut vreodată aşa ceva. Dumneata eşti un manipulator, nu un ideolog. Repet: e altceva la mijloc.

— Foarte bine.

Warfield îşi dezlipi mâinile delicate, rămânând în postura de Gandhi, sub lumina galbenă a veiozei.

— Am ajuns în felul acesta la protecţia despre care vorbeam şi în privinţa căreia, pe bună dreptate, ai solicitat lămuriri suplimentare. Eşti unul dintre noi, Alexander Torquin McAuliff. O componentă foarte importantă, esenţială a planurilor lui Dunstone. Ca o recunoaştere a contribuţiei dumitale, le-am recomandat directorilor noştri să te considere egalul lor. Prin urmare, onorariul care ţi-a fost acordat este suma iniţială alocată unuia de-ai noştri. După cum ai remarcat chiar dumneata, ar fi fost neobişnuit să se facă o asemenea plată în alte condiţii.

— Unde dracu' vrei să ajungi?

— În cuvinte mai dure, să nu încerci vreodată să ne renegi. Eşti un participant benevol la activitatea noastră. Dacă s-ar întâmpla vreodată – indiferent de motiv – să nu fii de acord cu Dunstone, să nu schiţezi nici o tentativă de a te despărţi de noi.

McAuliff îl fixă pe bătrânul care zâmbea.

— De ce-aş face asta? întrebă el încet.

— Fiindcă avem motive să credem că există... elemente dornice să ne frâneze dezvoltarea. Ar putea încerca să ia legătura cu dumneata; poate au şi făcut-o deja. Viitorul dumitale e alături de noi. Financiar, poate şi ideologic... cu siguranţă sub aspect legal.

Alex încetă să-l mai privească pe Warfield. Rolls-ul o luase la vest, spre New Oxford, la sud pe Charing Cross, apoi din nou la vest pe Shafftesbury. Se apropiau de luminile lui Piccadilly Circus, culorile ţipătoare zărindu-se difuz prin ceaţa groasă.

— Pe cine ai sunat atât de insistent în seara asta?

Bătrânul nu mai zâmbea. McAuliff întoarse capul de la fereastră.

— Nu văd de ce ar fi treaba dumitale, dar o sunam – nicidecum insistent – pe doamna Booth. O să luăm mâine masa împreună. Iritarea mea se datora acestei întâlniri programate în grabă şi faptului că nu voiam s-o deranjez după miezul nopţii. Ce credeai?

— N-ar trebui să fii atât de ostil...

— Am uitat, îl întrerupse Alex. Încerci doar să mă protejezi. De... elemente.

— Pot să fiu ceva mai exact.

Ochii lui Julian Warfield îi priviră pe ai lui Alex cu o intensitate

neobişnuită.

— N-are rost să mă minţi, aşa că mă aştept să-mi spui adevărul. Ce înseamnă pentru dumneata cuvântul „Halidon”, domnule McAuliff?

6

Cacofonia isterică a muzicii rock îi asaltă dureros urechile. După aceea, îi fură agresaţi ochii, de straturi de fum gros, translucid, care-l făcură să lăcrimeze, nările reacţionară şi ele la mirosul dulce-înţepător de tutun amestecat cu marijuana şi haşiş.

McAuliff îşi croi drum prin mulţimea de trupuri lipicioase, dând la o parte braţe agitate şi trăgând blând, însă ferm, de umerii celor prezenţi, înainte de a ajunge în cele din urmă la capătul barului.

„Bufniţa Sfântului Gheorghe” ajunsese la zbuciumata sa oră de vârf. Luminile halucinante explodau pe pereţi şi tavan într-un crescendo ritmic; trupurile aveau poziţii concave ori convexe, legănându-se şi zvârcolindu-se violent.

Hammond stătea într-un separeu circular, împreună cu alte cinci persoane: doi bărbaţi şi trei femei. Alex se opri, ascuns în spatele băutorilor şi al dansatorilor şi-i privi pe comesenii lui Hammond. Era ceva amuzant de ciudat. Hammond şi bărbatul din faţa lui, de vârstă mijlocie, erau îmbrăcaţi „corect”, ca şi două din cele trei femei, amândouă trecute de patruzeci de ani. Al treilea cuplu îl formau doi tineri rockeri, înveşmântaţi în haine din piele neagră, pline de fermoare. Scena avea un mesaj cât se poate de clar: părinţii făceau pe placul tinerei generaţii, incomodă, însă curajoasă.

McAuliff îşi aminti cuvintele omului de pe High Holborne. *Stai la bar*, *o să vină el la tine*. Reuşi să ajungă lângă tejgheaua de mahon a barului şi să ridice tonul pentru a-i da comanda barmanului negru, cu păr atât de scurt, încât părea chel. McAuliff se întreba când o să se urnească Hammond de la masă; nu voia să aştepte mult. Avea multe să-i spună agentului britanic.

— Scuză-mă, te cheamă cumva McAuliff?

Surprins de acea întrebare urlată, Alex vărsă o parte din băutură. Cel care strigase era tânărul de la masa lui Hammond. Agentul nu pierdea timp.

— Da. De ce?

— Părinţii prietenei mele te-au recunoscut. Mi-au cerut să te invit acolo.

În momentele ce urmară, lui McAuliff i se păru că juca într-o piesă din cadrul altei piese. Un scurt exerciţiu de actorie, cu dialoguri familiare, jucat în faţa unei asistenţe plictisite, formată din alţi actori, mai plini de viaţă. Dar elementul surpriză îl făcu pe Alex să aprecieze în mod special îndemânarea lui Hammond.

Îl cunoştea din vedere pe bărbatul de vârstă mijlocie din faţa lui Hammond. Şi pe soţia lui. Îi mai întâlnise de vreo două sau trei ori, cu ocazia călătoriilor anterioare la Londra. Nu erau genul de oameni pe care-i puteai recunoaşte pe stradă – sau la „Bufniţa Sfântului Gheorghe” – dacă nu-ţi aminteai împrejurările în care-i întâlniseşi.

Hammond fu prezentat cu numele său adevărat, iar McAuliff se aşeză lângă el.

— Cum dracu’ ai aranjat întâlnirea asta? întrebă Alex după cinci chinuitoare minute în care încercă să-şi amintească de unde-i cunoştea pe cei doi. Ei ştiu cine eşti?

— Să râzi din când în când, spuse Hammond cu un zâmbet calm. Cred că sunt undeva în ierarhia guvernamentală, jonglând cu cifre în camere prost luminate… Pregătirile astea erau absolut necesare. Warfield şi-a dublat oamenii care te supraveghează. Nu ne încântă deloc treaba asta; poate că ne-a observat, deşi e puţin probabil.

— Te asigur că a observat ceva.

Alex îşi dezveli dinţii într-un surâs, dar zâmbetul era fals.

— Am să-ţi spun multe. Unde ne putem întâlni?

— Aici. Acum, fu replica britanicului. Vorbeşte din când în când şi cu ceilalţi, deşi e perfect plauzibil să purtăm o conversaţie. O putem continua la un prânz sau la o băutură peste o zi, două.

— Nu se poate. Plec la Kingston poimâine dimineaţă.

Hammond se opri cu paharul la buze.

— Aşa repede? Nu ne aşteptam la asta.

— E nesemnificativ, comparativ cu altceva… Warfield ştie despre Halidon. Asta e, m-a întrebat dacă eu ştiu ceva.

— Cum?

— Domnule McAuliff, se auzi interpelarea strigată din celălalt capăt al mesei. Cunoaşteţi cu siguranţă familia Benson din Kent…

Replica picase la ţanc, îşi zise Alex. Hammond amuţise de uimire, apoi starea de şoc cedă rapid locul unei acceptări înfuriate. Conversaţia despre uitata familie Benson avea să-i

ofere lui Hammond un răgaz de gândire. Iar Alex dorea ca el să facă lucrul ăsta.

— Ce a spus *exact!* întrebă Hammond.

Halucinantele lumini rotitoare îşi proiectară formele stridente pe masă, dându-i agentului o înfăţişare grotescă.

— „Ce înseamnă pentru dumneata cuvântul «Halidon»?”.

— Ce i-ai răspuns?

— I-am spus că e un oraş din New Jersey.

— Poftim?

— Halidon, New Jersey. E un oraş.

— Scris altfel, presupun şi pronunţat altfel. L-ai păcălit cu ignoranţa dumitale?

— De ce nu? Chiar sunt ignorant.

— I-ai ascuns faptul că ai auzit cuvântul ăsta? E teribil de important!

— Da… da, aşa cred. De fapt, mă gândeam la altceva. La alte câteva lucruri…

— A mai pomenit de el ulterior? îl întrerupse agentul.

— Nu. M-a privit lung, dar nu l-a mai menţionat. Ce crezi că înseamnă toate astea?

Deodată, un dansator cu capul în nori, făcând piruete, se apleca peste masa lor, cu ochii pe jumătate deschişi şi cu gura căscată.

— Ia te uită, ăştia-s mămici şi tătici! zise el, bolborosind cuvintele cu un accent aspru de Yorkshire. Ce ziceţi de distracţia celor tineri, mămicilor?

— La naiba!

Hammond vărsase o parte din băutură.

— Sunaţi după majordom, babacilor! Trimiteţi-l la bătrânu’ Edinburgh. E-un prieten de-al meu, bunu’ şi bătrânu’ Edinburgh.

Dansatorul surescitat dispăru la fel de repede precum apăruse. Celălalt cuplu îmbrăcat corect încercă să-l consoleze pe Hammond, criticându-i cu asprime pe patronii de la „Bufniţa”; tinerii îşi dădură toată silinţa să aplaneze lucrurile.

— E în regulă, nu vă faceţi probleme, zise agentul amabil. M-am udat puţin, atâta tot.

Hammond îşi scoase batista şi începu să-şi şteargă fruntea. Mesenii îşi reluară conversaţiile întrerupte de incident. Britanicul se întoarse către McAuliff, cu un zâmbet resemnat ce-i dezminţea vorbele.

— Nu pot să mai stau decât un minut; dacă o să fie nevoie, vei fi contactat mâine.

— Aşadar… conflictul ăsta a fost un semnal?

— Da. Acum, ascultă-mă şi reţine ce-ţi spun. N-am timp să repet. După ce ajungi la Kingston, o să te descurci singur o vreme. Sincer vorbind, nu ne aşteptam să pleci aşa de curând…

— Stai puţin! îl întrerupse McAuliff, vorbind încet, înfuriat. Să te ia naiba! *Dumneata* ascultă… şi reţine! Mi-ai garantat securitate deplină şi contact permanent. De aceea am acceptat…

— Nu s-a schimbat nimic, i-o reteză Hammond, zâmbind părinteşte – în contradicţie cu ostilitatea calmă dintre ei. Ai contactele; ai memorat optsprezece-douăzeci de nume…

— În zona de nord, nu în Kingston! Trebuie să-mi spui numele din Kingston!

— O să facem tot ce se poate până mâine.

— Nu e de-ajuns!

— Trebuie să fie, domnule McAuliff, spuse Hammond pe un ton glacial. La Kingston, la est de Victoria Park, pe Duke Street, se află o pescărie numită Tallons. În caz de urgenţă – şi numai atunci – dacă ai de transmis informaţii, vorbeşte cu patronul. Are o artrită la mâna dreaptă. Însă, reţine, el nu face decât să transmită veştile. Nu te poate ajuta altfel. Acum, chiar că trebuie să plec.

— Mai am de spus câteva lucruri.

Alex puse mâna pe braţul lui Hammond.

— Va trebui să le amâni…

— Un singur lucru. Alison Booth. Ştiai, nu-i aşa?

— Despre soţul ei?

— Da.

— Ştiam. Sincer vorbind, în primul moment am crezut că era omul lui Dunstone. A, referitor la nedumerirea dumitale legată de menţionarea Halidonului de către Warfield: ce voia să spună? După părerea mea, nici el nu ştie mai mult decât noi. Şi, la rândul său, se străduieşte ca şi noi să afle despre ce e vorba.

Cu iuţeala unuia mult mai tânăr, Hammond se ridică de la masă, se strecură pe lângă McAuliff şi se scuză faţă de ceilalţi. Alex stătea acum lângă femeia între două vârste, despre care credea că venise cu Hammond. Nu-i reţinuse numele în timpul prezentărilor, dar privind-o acum, nu mai avu nici o îndoială. I se citea în ochi îngrijorarea – chiar teama; încerca s-o ascundă, însă

nu reuşea. Zâmbea ezitant, forţat.

— Aşadar, dumneata eşti tânărul…

Doamna Hammond se opri şi duse paharul la buze.

— Tânăr şi nu prea, ripostă McAuliff, observând că mâna femeii tremura, aşa cum îi tremurase şi lui cu o oră în urmă, la întâlnirea cu Warfield. E greu de conversat aici, în gălăgia asta. Şi cu luminile astea îngrozitoare.

Doamna Hammond păru să nu audă sau să ia în seamă vorbele lui. Halucinantele lumini oranj şi galben, ca şi verdele dezgustător desenau un tatuaj ciudat pe chipul ei înspăimântat. Ce bizar, îşi zise Alex, dar nu se gândise niciodată la Hammond ca la o persoană particulară, care să aibă o soţie sau o viaţă intimă.

Şi, în vreme ce se gândea la aceste nebănuite realităţi, femeia îi strânse braţul şi se aplecă spre el. În vacarmul năucitor şi sub luminile orbitoare, ea îi şopti lui McAuliff la ureche:

— Pentru numele lui Dumnezeu, du-te după el!

Trupurile dansatorilor formau un zid ce se zvârcolea cu mişcări violente. Îşi croi drum printre ei, împingând şi dând din coate, fără să ia în seamă obscenităţile ce i se strigau. Încercă să-l zărească pe intrusul zăpăcit care îi atrăsese atenţia lui Hammond izbindu-se de masa lor. Dispăruse fără urmă.

Apoi, la capătul ringului de dans aglomerat şi luminat de flashuri, zări mişcările aparent dezordonate ale câtorva bărbaţi ce împingeau pe cineva spre un coridor strâmt. Era Hammond!

Se năpusti din nou asupra zidului de trupuri contorsionate, spre capătul încăperii. Un negru înalt încercă să stăvilească asaltul lui Alex.

— Hei, şefu'! Opreşte-te! Eşti cumva patron aici?

— Dă-te la o parte! La naiba! Ia mâna de pe mine!

— Cu plăcere, şefu'!

Negrul îşi luă mâinile de pe haina lui McAuliff, strânse pumnul şi-l repezi în stomacul lui Alex. Forţa loviturii şi şocul surprizei îl făcură pe McAuliff să se chircească de durere.

Se îndreptă cât putu de repede şi se apropie de individ clătinându-se pe picioare. Negrul reuşi să-i răsucească încheietura mâinii, iar McAuliff căzu printre dansatorii din jur. Când se ridică, atacatorul dispăruse.

Urmă un moment straniu de durere intensă.

Fumul şi mirosurile ce pluteau în aer îl înnebuneau; apoi înţelese. Trăgea adânc aer în piept; îşi pierduse răsuflarea. Cu mai puţină forţă, dar la fel de hotărât, îşi continuă drumul printre dansatori, către coridorul îngust.

Era un culoar ce ducea spre toalete. „Puicuţe” la dreapta, „Cocoşei” la stânga. La capătul lui se afla o uşă de care atârna un lacăt uriaş, menit probabil să le amintească clienţilor că pe acolo nu aveau scăpare; la „Bufniţa Sfântului Gheorghe” trebuia plătită consumaţia înainte de plecare.

Lacătul fusese descuiat, apoi repus în belciugele rotunde, cu braţul curbat la un centimetru de gaură. McAuliff îl sparse şi deschise uşa.

Ieşi într-o alee întunecată, plină de cutii de gunoi şi resturi menajere. Nu se vedea, practic, nici o lumină, în afară de cerul nopţii, estompat de ceaţă şi licărul slab al ferestrelor caselor din jur. În faţa lui se afla un zid înalt de cărămidă, iar la dreapta, aleea trecea pe lângă alte uşi, oprindu-se într-o fundătură formată de unghiul ascuţit al zidului. La stânga, se zărea o deschizătură între clădirea discotecii şi zidul din faţă; era un pasaj ce dădea în stradă. Şi acolo se găseau lăzi de gunoi, ce împrăştiau o duhoare puternică.

McAuliff privi suprafaţa de ciment a coridorului şi marginile sale înguste, luminate de lămpile de pe stradă. Străbătuse vreo şase metri când văzu micile băltoace de lichid, de un roşu întunecat.

Ieşi în fugă pe stradă; lumea se rărise; Soho se apropia de ora sa fermecată. Totul se petrecea acum înăuntru: cluburi private, săli de jocuri ilegale deschise toată noaptea, încăperi discrete în care se făcea sex în toate felurile şi la orice preţ. Privi trotuarul în sus şi-n jos, încercând să găsească o breşă în traficul uman.

Nu era nimic.

Cercetă pasajul; urmele de sânge fuseseră întinse de paşii trecătorilor, picăturile dispărând brusc la marginea trotuarului. De bună seamă pe Hammond îl urcaseră într-un automobil.

Pe neaşteptate, McAuliff simţi lovitura unor pumni în spate. Se răsuci într-o parte, orbit de lumina unui neon şi, datorită rapidităţii acestei mişcări, nu fu azvârlit în stradă. În schimb, atacatorul său, un negru uriaş, sări peste bordura trotuarului în faţa unui Bentley ce venea în mare viteză. McAuliff simţi o durere ascuţită pe faţă. Bărbatul fu lovit de maşină; scoase un ţipăt

pătrunzător înainte de a – şi da duhul; scrâşnetul roţilor îi confirmă lui McAuliff incredibila realitate. Bentley-ul îşi continuă cursa, zdrobindu-şi victima fără să încetinească. Ajunse la colţ şi viră brusc la stânga, urcând pe trotuar; roţile huruiră când atinseră din nou pavajul, apoi automobilul se făcu nevăzut. Pietonii ţipau, bărbaţii alergau, târfele dispărură în dosul uşilor, peştii îşi vârâră mâinile în buzunare, în vreme ce McAuliff stătea în faţa cadavrului mutilat, conştient de faptul că acel sfârşit îi fusese lui destinat.

Coborî în fugă pe strada Soho, pentru a se depărta de mulţimea ce se aduna în spatele lui pe trotuar. Se vor pune întrebări, vor apărea martori… oameni care şi-ar fi amintit că el se aflase la locul crimei – *implicat*, nu doar găsindu-se acolo, cugetă el. Nu avea nici o explicaţie şi înţelese instinctiv că nu-şi putea permite să fie identificat – nu înainte de a primi nişte răspunsuri.

Negrul mort era cel care îl agresase la „Bufniţa Sfântului Gheorghe”, nu se îndoia nici o clipă de asta: bărbatul îl surprinsese cu o lovitură atroce în stomac, pe ringul de dans şi-i răsucise încheietura mâinii, aruncându-l la picioarele dansatorilor ce se învârteau acolo. Era omul care îl împiedicase să ajungă la Hammond pe coridorul îngust ce trecea pe lângă „Puicuţe” şi „Cocoşei” şi dădea în aleea întunecată de afară.

De ce îl oprise negrul? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, încercase să-l ucidă?

Unde era Hammond?

Trebuia să ajungă la un telefon. Trebuia să sune la numărul lui Hammond şi să vorbească cu cineva, cu oricine i-ar fi putut da nişte răspunsuri.

Deodată, Alex îşi dădu seama că trecătorii îl priveau cu atenţie. De ce? Era evident. Alerga – mă rog, mergea prea repede. Un om mergând grăbit la acea oră pe strada ceţoasă din Soho bătea la ochi. Nu-şi putea permite aşa ceva; îşi încetini mersul său la întâmplare şi traversă fără ţintă mai multe străzi necunoscute.

Totuşi, oamenii continuau să-l privească ciudat. Despre ce *era vorba*?

Apoi înţelese. Simţea sângele cald şiroindu-i pe obraz. Îşi aminti de durerea ascuţită din obraz atunci când uriaşele mâini

ale negrului îl loviseră pe trotuar. Poate fusese zgâriat de un inel. Sau de o unghie… ce mai conta? Fusese rănit, iar acum sângera. Căută în buzunarul hainei o batistă. Toată porţiunea laterală a sacoului era sfâşiată.

Iar el fusese prea surprins ca să mai observe sau să simtă haina rupându-i-se ori sângele de pe faţă.

Iisuse! Ce privelişte! Un bărbat cu sacoul rupt şi cu obrajii însângeraţi, îndepărtându-se în grabă de locul unde îşi pierduse viaţa un negru în Soho.

Mort? Decedat?

Nu. Ucis.

Dar pentru ei, metoda avea o semnificaţie aparte: o îmbrânceală violentă în mijlocul străzii, potrivită astfel încât să întâlnească bara de protecţie grea a unui Bentley aflat în plină viteză.

La mijlocul blocului următor – care bloc? – zări o cabină telefonică. Una englezească, mai largă şi mai întunecată decât ruda ei americană. Grăbi pasul şi scoase câteva monede din buzunar. Intră în cabină; era întuneric, prea întuneric. De ce? Luă din buzunar bricheta metalică, ţinând-o strâns, ca pe un mâner, ca şi cum, dacă i-ar fi dat drumul, ar fi căzut într-o prăpastie. O aprinse, respiră adânc şi formă numărul la lumina flăcării.

— Ştim ce s-a întâmplat, domnule McAuliff, răspunse o voce glacială. Poţi să-mi spui exact din ce loc suni?

— Habar n-am. Am alergat… am traversat mai multe străzi.

— E foarte important să ştiu unde eşti. Când ai plecat de la „Bufniţă”, în ce parte ai luat-o?

— Am *alergat*, ce dracu’! Am *alergat*. Cineva a încercat să *mă ucidă*!

— În ce *parte* ai alergat, domnule McAuliff?

— Spre dreapta… vreo patru sau cinci blocuri. Apoi iarăşi la dreapta; pe urmă la stânga, cred că vreo două blocuri.

— În regulă. Acum stai liniştit. Suni dintr-o cabină telefonică.

— Da. Nu, la naiba, *sun* dintr-o cabină *telefonică*!… Da. Pentru numele Domnului, spune-mi ce se întâmplă! Aici nu există plăci cu numele străzii; sunt în mijlocul blocului.

— Te rog să te calmezi.

Englezul îl înnebunea cu calmul său imperturbabil.

— Cum sunt clădirile din afara cabinei? Dă-mi un indiciu oarecare.

Vremea era ceţoasă, dar McAuliff descrise cât putu de bine magazinele şi clădirile întunecate.

— Iisuse, asta-i tot ce pot spune. O să plec de aici. Încerc să găsesc un taxi, pe urmă vreau să-l văd pe unul dintre voi! Unde să mă duc?

— *Nu* te duci *nicăieri*, domnule McAuliff! Tonul interlocutorului deveni categoric. Rămâi acolo unde te afli. Dacă există vreo lumină în cabină, stinge-o. Am priceput unde eşti. Venim să te luăm în câteva minute.

Alex puse receptorul în furcă. Sigur, nu exista nici un bec în cabină. Derbedeii din Soho îl furaseră. Încercă să gândească. Nu primise nici un răspuns. Doar ordine. Alte ordine.

Era o nebunie. Ultima jumătate de oră fusese demenţială. Ce *făcea* el? De ce se afla într-o cabină telefonică întunecată, cu faţa însângerată şi haina ruptă, tremurând şi temându-se să aprindă o ţigară?

O nebunie!

Lângă cabină se afla un bărbat care zornăia nişte monede în mână, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, iritat. Omul îi ceruse lui McAuliff să aştepte în cabină, dar în acest caz s-ar fi putut ca individul de pe trotuar să protesteze vehement, atrăgând atenţia celorlalţi asupra lui. Dacă ar suna pe altcineva? Dar pe cine? Pe Alison? Nu… acum trebuia doar să se gândească la Alison, nu să vorbească cu ea.

Se comporta ca un copil îngrozit! Îi era frică să se mişte, să iasă din cabină şi să-l lase pe bărbatul grăbit care-şi zornăia monedele să intre acolo. Nu, nu trebuia să se poarte astfel, învăţase lecţia asta cu mulţi ani în urmă – cu secole în urmă – în Vietnam. Dacă rămâneai nemişcat riscai să devii o ţintă. Trebuia să fii adaptabil, în limitele bunului-simţ. Mai presus de orice, era necesar să-ţi foloseşti instinctele şi să fii în permanentă alertă. Să ai abilitatea şi capacitatea de a te mişca rapid, ăsta era lucrul cel mai important.

Iisuse! Asocia furia criminală din Vietnam cu incidentul petrecut pe o stradă lăturalnică din Soho. Trasa, de fapt, o paralelă şi se chinuia să se adapteze situaţiei. Dar dura al naibii de mult!

Deschise uşa, îşi şterse faţa şi murmură nişte scuze către bărbatul ce-şi zornăia monedele în palmă. Se duse către o intrare mai retrasă, vizavi de cabină şi începu să aştepte.

Bărbatul cu care vorbise la telefonul lui Hammond se ţinu de cuvânt. Aşteptarea nu fu lungă, iar Alex recunoscu automobilul cu care Hammond venise de câteva ori să se întâlnească cu el. Se apropie cu viteză constantă şi opri în faţa cabinei, cu motorul pornit.

McAuliff părăsi intrarea întunecată şi se duse grăbit spre maşină. Uşa din spate se deschise, iar el urcă înăuntru.

Şi îngheţă din nou.

Pe bancheta din spate stătea bărbatul negru care trebuia să fie mort, un cadavru mutilat pe o stradă din faţa „Bufniţei Sfântului Gheorghe”!

— Da, domnule McAuliff. Eu sunt, zise omul. Îmi cer scuze că te-am lovit, dar dumneata mi-ai ieşit în cale. Te simţi bine?

— O, Doamne!

Alex înţepenise pe marginea banchetei, în vreme ce maşina porni, accelerând în josul străzii.

— Credeam… adică am *văzut*…

— Suntem în drum spre Hammond. O să înţelegi mai bine atunci. Stai liniştit. Ultima oră a fost pentru dumneata foarte obositoare. Din întâmplare, în mod cu totul neaşteptat.

— Te-am văzut mort!

Cuvintele îi scăpaseră fără voie de pe buze.

— Ai văzut un negru ucis, la fel de masiv ca şi mine. Dezbăraţi-vă de prejudecata că toţi arătăm la fel. Nu e nici adevărat, nici prea măgulitor. Apropo, numele meu e Talion.

McAuliff făcu ochii mari.

— Nu, nu-i adevărat. Talion e numele unei pescării de lângă Victoria Park. În Kingston.

Negrul râse încet.

— Foarte bine, domnule McAuliff. Te-am pus la încercare. Fumezi?

Alex luă recunoscător ţigara ce i se oferi. „Talion” aprinse un chibrit, iar McAuliff trase adânc fumul în piept, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

Îşi privi mâinile. Se simţea profund tulburat. Ascundea capătul aprins al ţigării în căuşul palmei, aşa cum făcuse cu secole în urmă, ca ofiţer de infanterie în junglele din Vietnam.

Merseră aproape douăzeci de minute, trecând în viteză pe străzile londoneze ce duceau spre periferia oraşului. McAuliff nu

încercă să urmărească traseul privind pe fereastră; pur şi simplu nu-l interesa. Era concentrat asupra hotărârii pe care trebuia s-o ia. Într-un sens mai profund, aceasta avea legătură cu imaginea mâinilor sale – care nu mai tremurau – făcute căuş în jurul ţigării. Pentru a o proteja de un vânt inexistent? Pentru a nu-şi trăda poziţia? Pentru a se feri de lunetiştii duşmanului?

Nu. El nu era soldat, nici nu fusese vreodată cu adevărat. Interpretase rolul ăsta fiindcă nu existase altă cale de a supravieţui, în afară de supravieţuire, nu avea nici un motiv să lupte; nici un război nu fusese unul personal şi nici n-o să fie vreodată. Cu siguranţă nu cel al lui Hammond.

— Am ajuns, domnule McAuliff, zise negrul care îşi spunea Talion. E un loc mai degrabă pustiu, nu-i aşa?

Maşina intrase pe un drum aflat lângă un câmp pe care nu creştea nici un fir de iarbă. Era o întindere de pământ nivelat, de vreo două hectare, ce părea pregătit pentru ridicarea unei construcţii. Dincolo de teren se vedea malul unui râu; Alex presupuse că era Tamisa, aşa trebuia să fie. În depărtare se zăreau nişte clădiri mari, cubice, arătând ca nişte depozite. Depozite de-a lungul malului unui râu. Nu-şi dădea seama unde se aflau.

Şoferul luă o curbă strânsă la stânga, iar maşina începu să se zgâlţâie pe terenul accidentat. Prin parbriz, McAuliff văzu în lumina farurilor două vehicule, la vreo sută de metri în faţă, amândouă berline. Maşina din dreapta avea interiorul luminat, în câteva secunde, şoferul parcă lângă al doilea automobil.

McAuliff coborî şi îl urmă pe „Talion” spre berlina luminată. Ceea ce văzu îl derută, îl înfurie şi-i întări hotărârea de a se retrage din războiul lui Hammond.

Agentul britanic stătea ţeapăn pe bancheta din spate, cu cămaşa şi pardesiul peste umeri şi cu mijlocul pieptului dezgolit acoperit de bandaje late. Avea ochii uşor întredeschişi, ceea ce însemna că fusese rănit destul de grav. Alex mai văzuse această imagine – cu sute de ani în urmă – îndeosebi după un atac la baionetă.

Hammond fusese înjunghiat.

— Te-am adus aici din două motive, McAuliff. Şi te asigur că a fost o acţiune riscantă, îi zise agentul lui Alex, care stătea lângă uşa deschisă. Te rog să ne laşi singuri, adăugă el, uitându-se la negru.

— N-ar trebui să fii la spital?

— Nu. Nu e o rană serioasă.

— Ai fost înjunghiat, Hammond, îl întrerupse McAuliff. Ăsta-i un lucru destul de serios.

— Eşti melodramatic; nu e nimic grav. Sper că observi că sunt plin de viaţă.

— Eşti norocos.

— Norocul, domnule, n-are nici o legătură cu cele întâmplate! Aş vrea să-ţi intre în cap lucrul ăsta.

— În regulă. Dumneata eşti Căpitanul Minune, inamicul indestructibil al oamenilor răi.

— Sunt un veteran de cincizeci de ani, aflat în serviciul Majestăţii sale şi n-am fost niciodată foarte bun la fotbal… soccer, pentru dumneata. Hammond gemu în timp ce se apleca în faţă. Şi e foarte posibil să nu fi fost în bandajele astea strânse dacă mi-ai fi urmat instrucţiunile şi n-ai fi făcut o scenă pe ringul de dans.

— Cum?

— Însă dumneata m-ai determinat să mă depărtez de acel loc. Asta în primul rând. Din clipa în care a devenit clar că eram în pericol, acel pericol a şi fost înlăturat. În nici un moment nu mi-am primejduit viaţa.

— Fiindcă pretinzi dumneata lucrul ăsta? Cu un bandaj lat de douăzeci şi cinci de centimetri care-ţi susţine abdomenul? Nu încerca să vinzi castraveţi grădinarului.

— M-am ales cu rana asta în panica pe care ai creat-o dumneata! Eram pe cale să realizez cel mai important contact din program, cel pe care voiam să-l faci dumneata.

— Cu Halidon?

— Aşa credem noi. Din nefericire, n-avem cum să verificăm. Vino cu mine.

Hammond apucă strâns mânerul portierei şi, sprijinindu-se cu mâna dreaptă de scaunul din faţă, ieşi cu greu din maşină. Alex schiţă un gest de ajutor, deşi ştia că avea să fie refuzat. Agentul îl conduse pe McAuliff spre automobilul din faţă, scoţând, în timp ce se apropiau, o lanternă din buzunarul pardesiului. În umbră se zăreau câţiva oameni, cărora li se ordonă să se îndepărteze.

În maşină se aflau două trupuri neînsufleţite: unul răsturnat peste volan, celălalt prăbuşit pe bancheta din spate. Hammond îndreptă fasciculul lanternei spre cele două cadavre. Amândoi

erau bărbaţi, negri, de vreo treizeci şi cinci de ani, îmbrăcaţi în costume ieftine. McAuliff nu mai înţelegea nimic: nu existau semne de violenţă, nici geamuri sparte, nici sânge. Interiorul maşinii era curat, chiar paşnic. Cei doi morţi puteau să fi fost nişte funcţionari tineri care se odihneau într-o parcare, la jumătatea unei lungi călătorii de afaceri. Nedumerirea lui Alex se spulberă la următorul cuvânt al lui Hammond.

— Cianură.

— De ce?

— Evident, nişte fanatici. Au preferat să moară decât să dezvăluie nişte informaţii… împotriva voinţei lor, desigur. Ne-au înţeles greşit. Totul a început în momentul când ai încercat atât de făţiş să ieşi după mine de la „Bufniţa Sfântului Gheorghe”. Asta i-a alarmat prima dată; când m-au lovit… aici.

Hammond arătă cu mâna spre bandaje. McAuliff nu încercă să-şi ascundă furia.

— M-am cam săturat de afurisitele dumitale de ipoteze caustice!

— Ţi-am spus că a fost riscant să te aduc aici…

— Nu-mi mai *spune* poveşti!

— Nu uita că, fără noi, speranţa dumitale de viaţă ar fi de patru luni – în cel mai fericit caz.

— Conform versiunii dumitale.

Dar versiunea agentului avea mai multă consistenţă decât putea să priceapă McAuliff în acel moment. Alex întoarse spatele neplăcutei privelişti. Fără un motiv anume, rupse bucata de stofa sfâşiată din haină şi se sprijini de capota maşinii.

— Dacă tot mă faci răspunzător de atâtea rele, spune-mi ce s-a întâmplat în seara asta.

Englezul se conformă. Cu câteva zile în urmă, agenţii MI 5 depistaseră o a doua „forţă” implicată în mişcările lui Dunstone. Trei, poate patru subiecţi neidentificaţi ce apăreau mereu. Toţi erau negri. Li s-au făcut fotografii, li s-au reconstituit amprentele luate din restaurante sau de pe obiecte aruncate – pachete de ţigări, ziare şi altele – şi toate datele intraseră în computerele de la New Scotland Yard şi Serviciul de Emigrări. Nu fuseseră înregistraţi nicăieri; subiecţii erau „negativi” în relaţie cu firma Dunstone. Evident… apoi treaba se limpezise în cursul serii, când unul dintre subiecţi omorâse un om de la Dunstone, care-l urmărea.

— Am ştiut atunci, zise Hammond, că ne orientasem corect; ţinta era clară. Rămânea să stabilim contactul efectiv, pentru a ne înţelege. Am cochetat chiar cu ideea de a aranja cât mai repede o întâlnire între dumneata şi aceşti oameni, poate în dimineaţa asta. Să hotărăşti atâtea lucruri într-un răstimp atât de scurt…

Avu loc un prudent contact preliminar cu subiecţii: „atât de nevinovaţi şi plini de speranţe, încât aproape că le-am oferit ce mai rămăsese din imperiu. Sigur, îi îngrijora eventualitatea unei capcane”.

Fusese fixată o întâlnire la „Bufniţa Sfântului Gheorghe”. Să-l aducă pe american în Soho, la club, iar dacă decizia se dovedea greşită, McAuliff putea fi reţinut, odată aflat înăuntru, în caz contrar, împrejurările ar fi fost optime – toate părţile prezente.

— Dar oamenii lui Warfield? întrebă Alex. Ai spus că şi-a dublat efectivul oamenilor care mă supraveghează.

— Te-am minţit. Voiam să rămâi acolo unde te aflai. Warfield are un singur om care te urmăreşte. L-am făcut să-ţi piardă urma. Cei de la Dunstone au grijile lor: unul dintre oamenii lor a fost ucis. Nu puteai fi făcut răspunzător pentru asta.

Evenimentele serii se derulau aşa cum anticipase Hammond: fără incidente. Agentul făcuse aranjamentele pentru masă – „îi cunoaştem aproape pe toţi cei cu care te întâlneai la Londra, amice” – şi aşteptase momentul prielnic.

Apoi, într-o succesiune rapidă, toate datele problemei se modificaseră. Mai întâi fusese anunţul făcut de Alex privind plecarea peste două zile a echipei de prospectare – MI 5, în vreme ce corespondentul său peste hotare, MI 6, nu era pregătit la Kingston. Apoi veni informaţia că Warfield rostise numele „Halidon”, ceea ce, desigur, nu constituia o surpriză. Firma Dunstone trebuie să-i fi căutat înfuriată pe ucigaşii primei echipe de prospectare. Însă MI 5 nu bănuia că Dunstone ajunsese atât de departe. Următoarea breşă fusese agentul zăpăcit care se lovise de masă şi rostise cuvântul „Edinburgh” de două ori.

— La fiecare douăzeci şi patru de ore folosim câte un cuvânt neobişnuit, care are o singură semnificaţie: „renunţă, pericol maxim”. Dacă este repetat, aceasta înseamnă pur şi simplu că acoperirea noastră a căzut. Sau a fost înţeleasă greşit. Atunci trebuie pregătite armele.

În acel moment, Hammond înţelesese grava eroare ce fusese

comisă. Agenţii săi îi îndepărtaseră pe oamenii lui Warfield, dar nu şi pe unul dintre negri. McAuliff fusese observat în compania lui Warfield la miezul nopţii, pentru o bună bucată de timp. La câteva minute după ce Alex intrase la „Bufniţa”, urmăritorul său negru apăruse şi el, alarmat de faptul că prietenii lui fuseseră prinşi într-o capcană.

Confruntarea începuse în nebunia halucinantă de la „Bufniţa Sfântului Gheorghe”. Hammond încercase să evite deznodământul fatal. Încălcase regulile. Nu era încă ora 2.30, dar, întrucât Alexander McAuliff fusese văzut cu el, nu-şi mai putea permite să aştepte. Încercase să stabilească o formă de legătură, să explice, să aplaneze izbucnirea de mânie.

Aproape că reuşise, când unul dintre negri – mortul prăbuşit peste volan – îl văzuse pe McAuliff sărind de la masă şi aruncându-se în mulţime, împingând oamenii din calea lui şi căutându-l înnebunit pe Hammond.

Priveliştea aceasta stârnise panică, Hammond fusese înjunghiat, folosit ca scut şi împins pe uşa din spate spre alee de către doi dintre subiecţi, în vreme ce al treilea alergase în faţa clubului pentru a alerta maşina care trebuia să-i ia de acolo.

— Ceea ce s-a întâmplat în următoarele câteva minute a fost în egală măsură un chin şi o alinare, zise Hammond. Oamenii mei nu m-ar fi lăsat singur în faţa primejdiei, aşa că, în clipa când am ieşit pe trotuar cu răpitorii mei, aceştia au fost reţinuţi. I-am urcat în maşina asta şi am plecat, sperând să restabilim buna înţelegere. Dar i-am permis, intenţionat, celui de-al treilea om să dispară – o dovadă de bună-credinţă din partea noastră.

Apoi agenţii MI 5 plecaseră spre câmpul pustiu. Fusese chemat un doctor, pentru a-l îngriji pe Hammond. Iar celor doi subiecţi – cu armele şi cheile maşinii confiscate – li se dăduse posibilitatea să se consulte între ei, în speranţa că aveau să-şi clarifice îndoielile în timp ce Hammond era bandajat.

— Au făcut o ultimă încercare să fugă, însă nu aveau cheile maşinii. Aşa că şi-au luat fiolele sau tabletele mortale şi, odată cu ele şi vieţile. Până la urmă, n-au avut încredere în noi.

McAuliff tăcu preţ de câteva clipe. Hammond nu întrerupse tăcerea.

— Iar „dovada dumitale de bună-credinţă” a încercat să mă ucidă.

— Aşa se pare. A mai rămas un singur bărbat în Anglia pe care

trebuie să-l găsim: şoferul. Înţelegi că nu putem fi făcuţi răspunzători; ai nesocotit instrucţiunile noastre…

— O să ajungem şi la asta, îl întrerupse McAuliff. Spuneai că m-ai adus aici din două motive. L-am înţeles pe primul: oamenii dumitale acţionează rapid şi garantează protecţia… dacă instrucţiunile nu sunt „nesocotite”. Alex imită pronunţia lui Hammond. Care e cel de-al doilea motiv?

Agentul veni direct în faţa lui McAuliff şi în lumina slabă, Alex observă intensitatea privirii lui.

— O să-ţi spun că nu mai ai de ales şi că trebuie să continui colaborarea cu noi. S-au întâmplat prea multe. Eşti prea implicat.

— Asta zicea şi Warfield.

— Are dreptate.

— Şi dacă refuz? Dacă, pur şi simplu, îmi fac bagajul şi plec?

— Ai deveni suspect şi irecuperabil. Ai fi hăituit până-n pânzele albe. Crede-mă pe cuvânt, am mai văzut situaţii din astea.

— Grozavă afirmaţie pentru un – cum îi zice – analist financiar?

— Titluri, domnule McAuliff. Complet lipsite de importanţă.

— Nu şi pentru soţia dumitale.

— Te rog să… Hammond trase adânc aer în piept. Când începu să vorbească, nu puse o întrebare. Făcu o afirmaţie calmă, îndurerată. Ea te-a trimis după mine.

— Da.

Fu rândul lui Hammond să tacă. Şi al lui Alex să nu-l tulbure, în tot acest răstimp, McAuliff privi cum se chinuie agentul de cincizeci de ani să-şi vină în fire.

— Oricum, rămâne faptul că ai nesocotit instrucţiunile.

— Trebuie să fie o plăcere să trăiască cineva cu dumneata.

— M-am obişnuit cu asta, răspunse Hammond cu răceală, în următoarele câteva luni, asocierea noastră o să fie foarte strânsă. Şi va trebui să faci exact ce-ţi spun. Altfel, vei fi un om mort.

PARTEA A DOUA

Kingston

7

Soarele roşu-arămiu părea o gaură arsă în tapiseria de un albastru neuniform a cerului de seară. Norii joşi erau tiviţi cu galben; deasupra se contura neantul vineţiu. Noaptea blândă a Caraibelor urma să se lase curând peste acea parte a lumii. La aterizarea avionului la Port Royal, avea să fie întuneric.

McAuliff privea orizontul prin geamul fumuriu al hubloului. În fotoliul de lângă el, dormea Alison Booth.

Familia Jensen se afla de partea cealaltă a avionului, iar Alex îşi zise că, pentru un cuplu ale cărui convingeri politice erau de centru-stânga, se acomodaseră cu o remarcabilă uşurinţă la facilităţile oferite de clasa întâi. Comandaseră cel mai bun vin, pateu de gâscă, raţă cu portocale şi salată Malakof, de parcă numai asta ar fi mâncat de ani de zile. Alex se întrebă dacă nu cumva Warfield se înşela. Toate cunoştinţele sale cu vederi de stânga, în afara fostului bloc sovietic, erau lipsiţi de umor; nu însă şi familia Jensen.

James Ferguson stătea singur pe un fotoliu din faţă. La începutul călătoriei, Charles Whitehall se aşezase lângă el, apoi se dusese în holul cel mare, găsise o cunoştinţă din Savanna-la-Mar şi rămăsese acolo. Ferguson pusese pe fotoliul neocupat o sacoşă din piele ce conţinea echipament fotografic. Schimba frecvent filtrele obiectivului, fotografiind cerul prin hublou.

McAuliff şi Alison se aşezară şi ei la masa ocupată de Charles Whitehall şi prietenul său şi comandară câte un pahar de băutură. Amicul savantului negru era alb, bogat şi bea zdravăn. Mai moştenise şi câteva vechi proprietăţi din sud-estul Jamaicăi,

iar lui Alex i se păru ciudat că Whitehall pierdea atâta vreme cu el. Nu-i făcea nici o plăcere să-l vadă pe Whitehall cum răspundea cu promptitudine observaţiilor banale şi deloc amuzante ale prietenului său alcoolic.

Alison atinsese braţul lui McAuliff după al doilea pahar. Era un semnal de întoarcere la fotoliile lor; amândurora le fusese de-ajuns.

Şi Alison?

În timpul ultimelor zile petrecute la Londra, avusese atâtea lucruri de făcut, încât nu reuşise să se întâlnească cu ea de câte ori ar fi vrut. Fusese ocupat până peste cap cu probleme organizatorice: să cumpere şi să închirieze echipamente, să obţină vize pe paşapoarte, să afle câte vaccinuri trebuiau făcute (nu fusese necesar nici unul), să deschidă conturi bancare la Montego, Kingston şi Ocho Rios şi să calculeze cheltuielile suplimentare pentru o prospecţiune geologică de lungă durată. Dunstone nu se implicase direct, dar îl ajutase considerabil din umbră. Oamenii companiei îi spuseseră exact unde să se ducă şi cu cine să vorbească; iţele încurcate ale birocraţiei – guvernamentale şi comerciale – fuseseră descâlcite.

Într-o seară convocase toată echipa – cu excepţia lui Sam Tucker, care avea să li se alăture la Kingston. Cinaseră la Simpsons. Fusese destul de plăcut; toţi erau profesionişti. Fiecare îi studiase pe ceilalţi şi făcuse comentarii elogioase la adresa activităţii ştiinţifice desfăşurate de aceştia. Whitehall primise cele mai multe laude – aşa cum se şi cuvenea. Era o adevărată celebritate, dacă se putea spune aşa. Ruth Jensen şi Alison păreau să se înţeleagă bine, lucru pe care McAuliff îl prevăzuse. Soţul lui Ruth, Peter, adoptase o atitudine părintească faţă de Ferguson, manifestând îngăduinţă faţă de neîncetatele ironii ale tânărului. Charles Whitehall fusese cel mai manierat, uşor distant şi foarte decent, cu un spirit erudit nuanţat şi o modestie netrucată.

Dar Alison? Nu contramandase întâlnirea cu ea după nebunia de la „Bufniţa Sfântului Gheorghe” şi tot ce-a urmat pe câmpul pustiu de la periferia Londrei. Îi inspira sentimente contradictorii. Îl irita faptul că ea nu-i vorbise despre activităţile dubioase ale fostului ei soţ. Dar nici nu accepta vaga temere a lui Hammond că s-ar putea să fie omul lui Warfield. N-avea sens. Ea nu era decât o persoană independentă ca şi el. Postura de emisar tăcut

al lui Warfield i-ar fi afectat independenţa. Alison nu putea face una ca asta fără să se dea de gol.

Încercă, totuşi, s-o determine să vorbească despre soţul ei. Ea îi răspundea cu clişee amuzant „civilizate”, cum ar fi „să nu mai răscolim cenuşa”, iar el nu insista. Nu voia, în acel stadiu al relaţiei lor, să discute despre David Booth cu el.

Nu era relevant.

— Doamnelor şi domnilor, se auzi o voce masculină, gravă, în difuzoarele avionului. Sunt căpitanul Thomas. Ne apropiem de coasta nord-estică a Jamaicăi; în câteva minute vom survola Port Antonio şi vom coborî spre aeroportul Palisados din Port Royal. Rugăm toţi pasagerii să-şi ocupe locurile în fotolii. E posibil să apară o mică turbulenţă deasupra lui Blue Mountains. Vom ateriza la opt şi douăzeci, ora locală. La Kingston, temperatura este de 17 grade, iar vizibilitatea e bună…

După ce vocea calmă, puternică tăcu, McAuliff se gândi la Hammond. Dacă agentul britanic ar fi vorbit la un difuzor, glasul i-ar fi semănat mult cu acela al căpitanului Thomas, îşi spuse Alex.

Hammond.

McAuliff nu pusese capăt dezacordului lor temporar – cum îl caracterizase Hammond – într-un mod prea plăcut. Respinsese decizia severă a agentului ca Alex să procedeze aşa cum îl instruia Hammond invocând un argument neserios: urma să primească un milion de dolari de la Dunstone Limited şi avea de gând să-l obţină. De la Dunstone sau din altă parte.

Hammond explodase. La ce-i foloseau două milioane de dolari unui geolog mort? Alex trebuia să se revanşeze într-un fel pentru avertismentele şi protecţia pe care le primea. Dar, în cele din urmă, Hammond recunoscuse că se simţea nevoia de altceva pentru motivarea colaborării lui Alexander. Supravieţuirea era ceva prea abstract, iar reversul ei nu se putea proba.

În acea dimineaţă, McAuliff primi la hotel un formular de acord adus de către un comisionar angajat temporar; Alex îl recunoscuse pe bărbatul cu manta cafenie de pe strada High Holborn. Acordul stipula clauza rambursării, în eventualitatea „pierderii onorariului”, a sumei *fixe* de un milion de dolari. Dacă rămânea – iar el spera din tot sufletul să fie aşa – urma să primească banii. Expediase documentul la New York.

Hammond.

Se întrebă care era explicaţia; ce clarificări putea aduce o soţie a cărei voce şoptită ascundea atâta teamă? Se gândi la viaţa personală a lui Hammond, deşi pricepea instinctiv că, indiferent de natura întrebării pe care i-ar fi pus-o, n-ar fi primit niciodată răspuns.

Aşa era Hammond. Poate că toţi oamenii care lucrau în aceeaşi branşă aveau ceva în comun. Oameni din umbră; soţiile lor – trăind în nesfârşite tuneluri de frică. Spaţii ale fricii.

Pe urmă mai era şi…

Halidon.

Ce însemna oare? Ce era?

Era o organizaţie a negrilor?

Poate da, poate nu, spusese Hammond. Cel puţin, nu numai asta. Avea prea multe surse de informaţii, prea mare influenţă în sectoare puternice. Se vehiculau prea mulţi bani.

Cuvântul acela ieşise la iveală în împrejurări ciudate, de-a dreptul oribile. Agentul britanic ce făcuse parte din echipa anterioară de prospectare fusese unul din cei doi bărbaţi morţi într-un incendiu izbucnit într-o tabără de pe malul râului Martha Brae, în adâncul regiunii Cock Pit.

Existau dovezi în sensul că cei doi membri morţi ai echipei încercaseră să scoată echipamentul din foc, se asfixiaseră cu fumul şi arseseră în infernul de bambus.

Dar mai era ceva; ceva atât de cumplit, încât până şi Hammond avusese o ezitare înainte de a-i povesti ce se întâmplase.

Cei doi bărbaţi fuseseră legaţi de crengi de bambus, pe trunchiuri, separate, fiecare aflat lângă echipamentul de prospecţiune. Oamenii arseseră de vii, pentru simplul motiv că nici unul nu putuse fugi de acolo. Dar agentul lăsase un mesaj, un singur cuvânt zgâriat pe carcasa metalică a unui geoscop.

Halidon.

Examinarea microscopică aruncase o ultimă lumină asupra poveştii de groază: se găsiseră particule de smalţ dentar uman. Agentul zgâriase literele cu dinţii lui sparţi.

Halidon… răsărit sfânt.

Definiţie necunoscută. Un cuvânt? Un nume? Un om? Un sunet de trei măsuri?

Ce însemna?

— E minunat, nu-i aşa? zise Alison, privind dincolo de el, pe

geam.

— Te-ai trezit?

— Cineva a deschis un aparat de radio şi un bărbat vorbea... tot timpul. Zâmbi şi îşi întinse picioarele lungi. Apoi căscă, iar sânii i se ridicară sub mătasea albă a bluzei. McAuliff o privea. Iar ea, simţindu-i privirea, zâmbi din nou – amuzată, nu provocator. Relevanţa, doctor McAuliff. Îţi aminteşti?

— Cuvântul ăsta o să-ţi producă necazuri, doamnă Booth.

— N-o să-l mai pronunţ. Şi când te gândeşti că nu l-am prea folosit înainte de a te cunoaşte.

— Îmi place legătura; să nu încetezi să-l rosteşti.

Ea râse şi îşi luă agenda de pe braţul fotoliului.

Urmă o serie de mişcări de ridicare şi coborâre, în timp ce avionul intra în zona de turbulenţă aeriană. O depăşiră curând, însă, pe când o traversau, geanta deschisă a lui Alison ateriză în poala lui Alex. Un ruj de buze, pudră, chibrituri şi un tub scurt, gros căzură şi se împrăştiară între picioarele lui McAuliff. Urmă un moment de ezitare. O agendă deschisă oferea un avantaj nemeritat unui privitor străin, fiind oarecum o extensie neprotejată a intimităţii cuiva. Iar Alison nu era genul de om care să se aplece repede între picioarele unui bărbat pentru a-şi strânge lucrurile.

— N-a căzut nimic pe podea, spuse încurcat Alex, întinzându-i lui Alison geanta. Uite.

Luă rujul şi pudra cu mâna stângă, iar cu dreapta apucă tubul gros care, la prima vedere, părea să aibă o semnificaţie specială. Totuşi, când îi căzură ochii pe învelitoare, semnificaţia deveni alta. Tubul era o armă, un spray. Pe suprafaţa cilindrului fuseseră imprimate cuvintele:

CONŢINE GAZ 312
NUMAI PENTRU UZUL ARMATEI ŞI/SAU AL POLIŢIEI
NUMĂRUL AUTORIZAŢIEI 4316
ÎNREGISTRAT: 1-6.

Numărul autorizaţiei şi data fuseseră scrise de mână, cu cerneală. Oficialităţile britanice autorizaseră folosirea sprayului cu gaz în urmă cu o lună.

Alison luă tubul din mâna lui.

— Mulţumesc, fu tot ce spuse.

— Ai de gând să deturnezi avionul? Obiectul ăsta pare să

producă efecte letale.

— Fetele de la Londra au problemele lor… femeile din ziua de azi. Au fost nişte incidente în blocul unde locuiesc. Poţi să-mi dai o ţigară? Mă simt puţin derutată.

— Sigur.

McAuliff vârî mâna în buzunarul cămăşii şi luă pachetul de ţigări, scoţând una pentru ea. I-o aprinse, apoi vorbi încet, foarte blând.

— De ce mă minţi, Alison?

— Nu te mint. Cred că nu-i frumos din partea dumitale să gândeşti aşa.

— Ah, încetează.

Zâmbi, încercând să diminueze gravitatea întrebării sale.

— Poliţia, mai ales cea londoneză, nu furnizează spray un cu gaz pentru a pune capăt „incidentelor”. Iar tu nu arăţi ca un colonel din personalul auxiliar feminin al armatei.

În timp ce vorbea, Alex avu brusc senzaţia că poate greşea. Nu cumva Alison Booth era emisarul lui Hammond? Nu al lui Warfield, ci al serviciilor britanice de informaţii?

— Se fac excepţii. Serios, Alex.

Îl privi în ochi; nu minţea.

— Pot să risc o presupunere? Un motiv?

— Cum vrei.

— David Booth?

Ea privi în zare, trăgând adânc din ţigară.

— Ai aflat despre el. Din cauza asta mi-ai pus atâtea întrebări aseară.

— Da. Credeai că n-aş fi aflat?

— Nu-mi păsa… nu, nu-i adevărat; cred că voiam să afli, dacă asta mă ajuta să obţin slujba. Dar nu-ţi puteam spune eu.

— De ce nu?

— O, Doamne, Alex! Chiar tu ai spus; aveai nevoie de cei mai buni specialişti, nu de oameni cu probleme personale. După toate probabilităţile, m-ai fi şters imediat de pe listă.

Zâmbetul îi dispăruse. Pe chip i se citea doar îngrijorarea.

— Acest Booth trebuie să fie un tip dat naibii.

— E un om foarte bolnav, foarte vicios. Dar îl pot ţine în frâu pe David. Întotdeauna am reuşit. E de o laşitate extraordinară.

— Aproape toţi oamenii vicioşi sunt aşa.

— Nu ştiu dacă se poate generaliza. Dar nu e vorba despre

David. Ci de omul pentru care a lucrat.

— Cine?

— Un francez. Un marchiz. Numele lui e Chatellerault.

Echipa luă taxiuri separate spre Kingston. Alison rămase în urmă cu McAuliff, care se ocupă de echipament cu ajutorul celor din Ministerul jamaican al Educaţiei. Alex încerca, faţă de jamaicani, acelaşi vag resentiment pe care-l avusese faţă de oamenii de ştiinţă de la Londra; numai că acum era vorba şi de culoarea pielii. Nu existau şi acolo geologi negri? Păreau să gândească localnicii.

Această impresie îi fu întărită de vameşii îmbrăcaţi în uniforme kaki. Ei insistară să examineze fiecare balot, fiecare cutie, de parcă ar fi conţinut cele mai periculoase mărfuri de contrabandă imaginabile. Hotărâseră să aplice cu minuţiozitate legea, în vreme ce McAuliff stătea neputincios lângă ei.

O oră şi jumătate mai târziu, întregul echipament fusese verificat şi marcat, înainte de a fi transportat la Aerodromul Boscobel din Ocho Rios. Nervii lui McAuliff erau atât de încordaţi, încât scrâşnea din dinţi şi transpira abundent. O prinse de braţ pe Alison şi se îndepărtară spre terminal.

— Pentru numele Domnului, Alex, îmi rupi cotul! zise Alison cu răsuflarea tăiată, încercând să-şi stăpânească râsul.

— Scuze… îmi cer *scuze*. Blestemaţii ăştia îşi închipuie că sunt stăpânii lumii! *Ticăloşii*!

— E insula *lor*…

— Nu sunt dispus să ascult predici anticolonialiste, o întrerupse el. Mai curând aş bea ceva. Hai să ne oprim la bar.

— Şi bagajele noastre?

— Iisuse! Am uitat. Pe-aici, dacă-mi amintesc bine, spuse Alex, arătând spre o uşă din dreapta.

— Da, răspunse Alison. Nu „Sosiri”. Cunosc altă semnificaţie a termenului.

— Să fii calmă. Primul meu ordin în calitate de şef al tău e să nu scoţi o vorbă înainte de a ne recupera bagajele. În tot acest timp eu o să ţin un pahar cu băutură în mână.

Dar, împrejurările impuseră revocarea ordinului lui McAuliff. Bagajele lor nu se vedeau nicăieri. Şi se părea că nimeni nu ştia unde puteau fi; tot calabalâcul pasagerilor de la cursa 640 fusese ridicat. Cu o oră în urmă.

— *Noi* am fost în acel avion. N-am preluat bagajele. Aşa că trebuie să fie o neînţelegere, îi zise tăios Alex funcţionarului responsabil cu bagajele.

— Păi, uită-te, şefu', răspunse jamaicanul, iritat de insinuarea americanului privind incompetenţa lui. Toate valizele luate – nimic rămas. Cursa şase patruzeci a fost *aici*, şefu'! Nu în alt loc.

— Vreau să vorbesc cu reprezentantul companiei British Air. Unde e?

— Cine?

— Şeful tău, fir-ar să fie!

— Eu şefu'! replică înfuriat negrul.

Alex se stăpânea cu greu.

— Ascultă, s-a făcut o încurcătură. Compania aeriană e răspunzătoare, asta vreau să zic.

— Eu nu cred, şefu', spuse funcţionarul bătând în retragere şi întorcându-se către un telefon. Sun la British Air.

— Chiar te rog. McAuliff îi şopti lui Alison: Probabil că bagajele noastre sunt în drum spre Buenos Aires.

Aşteptară până când omul termină scurta conversaţie telefonică.

— Uite, şefu'. Funcţionarul îi întinse telefonul lui Alex. Vorbeşte, te rog.

— Alo.

— Doctor McAuliff? zise o voce de britanic.

— Da, McAuliff.

— N-am făcut decât să urmăm instrucţiunile din nota dumneavoastră, domnule.

— Ce notă?

— Cea adresată serviciului pentru clasa întâi. Şoferul ne-a adus-o. Taxiul. Bagajele dumneavoastră şi ale doamnei Booth au fost duse la Courtleigh Manor. Aşa aţi cerut, nu-i aşa, domnule?

Vocea rostea cuvintele răspicat, de parcă vorbitorul s-ar fi adresat cuiva care băuse prea mult şi nu mai era în stare să priceapă.

— Înţeleg. Da, e-n regulă, zise Alex calm.

Închise telefonul şi se întoarse spre Alison.

— Bagajele noastre au fost duse la hotel.

— Zău? Ce bine!

— Nu, nu cred că-i bine, răspunse McAuliff. Hai să căutăm barul ăla.

Se aşezară la o masă dintr-un colţ al sălii de aşteptare a aeroportului. Un chelner în jachetă roşie le aduse băuturile, murmurând un cântec popular jamaican. Alex se întrebă dacă departamentul turistic al insulei îi instruise pe toţi cei care-i serveau pe străini să fredoneze cântece şi să se mişte în ritmul lor. Îşi luă paharul şi aproape că-l dădu pe gât. Observă că Alison, care nu se dădea în vânt după băutură, părea la fel de nerăbdătoare să bea ceva.

Luând în calcul toate elementele – toate era posibil ca bagajul lui să fi fost furat. Nu al ei. Dar în notă erau precizate valizele lui şi ale doamnei Booth.

— Mai ai şi alte piese de artilerie la tine? întrebă iute Alex. Cum e sprayul ăla?

— Nu. De altfel, detectoarele de metal ar fi declanşat alarma. Iar pe ăsta l-am declarat la vamă.

Alison arătă spre geanta ei.

— Da, sigur, murmură el.

— Constat că eşti de un calm remarcabil. Credeam că o să telefonezi la hotel, să vezi dacă au ajuns bagajele… a, nu pentru mine. Eu nu călătoresc cu bijuteriile Coroanei.

— O, Doamne, scuză-mă, Alison.

Îşi trase fotoliul şi dădu să se ridice.

— O să sun chiar acum.

— Nu, te rog.

Ea se întinse şi îşi puse mâna peste a lui.

— Mă gândesc că toate acţiunile tale izvorăsc dintr-un motiv anume. Nu vrei să pari supărat. Cred că ai dreptate. Dacă bagajele s-au pierdut, pot înlocui tot ce aveam acolo chiar în dimineaţa asta.

— Eşti foarte înţelegătoare. Mulţumesc.

Ea îşi retrase mâna şi bău din nou. El îşi schimbă poziţia în fotoliu, îndreptându-şi privirea spre interiorul holului. Începu să-i examineze discret pe cei aflaţi la celelalte mese.

Holul hotelului era pe jumătate ocupat. Din locul unde se afla, în colţul de vest al încăperii, Alex putea vedea aproape fiecare masă. Le examină cu atenţie, întrebându-se, aşa cum se întrebase cu două nopţi în urmă, pe High Holborn, cine putea fi interesat de persoana *lui*.

La intrarea slab luminată se observă o mişcare. McAuliff se

uită într-acolo şi văzu în cadrul uşii silueta unui bărbat solid, îmbrăcat cu o cămaşă albă, fără haină. Vorbea cu o stewardesă, dând uşor din cap în semn de refuz, în timp ce privea înăuntru. Deodată, Alex clipi şi se uită mai atent la bărbat.

Îl cunoştea.

Îl întâlnise ultima dată în Australia, pe Kimberly Plateau. I se spusese că omul se retrăsese în Jamaica.

Robert Hanley – un pilot.

Hanley stătea la intrarea în hol, căutând pe cineva. Iar Alex înţelese instinctiv că era vorba despre el.

— Scuză-mă, îi spuse el lui Alison. E acolo un tip pe care-l cunosc. Dacă nu mă înşel, cred că pe mine mă caută.

În timp ce-şi croia drum printre mesele şi umbrele din încăpere, McAuliff îşi zise că era oarecum normal ca Robert Hanley, dintre toţi oamenii din Caraibe, să fie implicat în acea afacere. Hanley, omul deschis, care avea de-a face cu o lume tainică fiindcă era, mai presus de orice, un om de încredere. Un om vesel, însă şi dur în acelaşi timp, un profesionist a cărui experienţă era mult mai vastă în raport cu misiunea ce-i fusese încredinţată. Cineva care supravieţuise în mod miraculos şase decenii, deşi, după toate semnele, de-abia ar fi putut trăi patru. Totuşi, Robert Hanley nu părea mai vârstnic de patruzeci şi cinci de ani. Nici măcar părul tuns scurt, blond-roşcat nu-i albise.

— Robert!

— Alexander!

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi se bătură pe umeri.

— I-am spus doamnei care mă însoţeşte că probabil pe mine mă cauţi. Sincer vorbind, sper să mă fi înşelat.

— Ar fi fost bine, prietene.

— De asta mă temeam. Despre ce e vorba? Hai înăuntru.

— Imediat. Să-ţi dau mai întâi vestea. N-aş vrea ca doamna să te ia la întrebări.

Hanley îl duse pe Alex dincolo de uşă; se opri lângă un zid.

— E vorba despre Sam Tucker.

— *Sam*? Unde e?

— Asta-i problema, prietene. Nu ştiu. Sam a venit cu avionul la Mo'Bay acum trei zile şi m-a sunat la Port Antonio; băieţii din Los Angeles i-au spus că o să fiu acolo. Eu mi-am luat zborul spre el, fireşte şi întâlnirea a fost nemaipomenită. N-o să intru în amănunte. În dimineaţa următoare, Sam a coborât în holul

hotelului să-şi ia un ziar, cred. De atunci nu s-a mai întors.

8

Peste o oră, Robert Hanley trebuia să se întoarcă la Port Antonio cu avionul. Se înţelesese cu McAuliff să nu-i vorbească lui Alison despre Sam Tucker. Hanley promisese să-l caute în continuare pe Sam; el şi cu Alex urmau să păstreze legătura.

Cei trei luară un taxi de la Port Royal spre Kingston, la Courtleigh Manor. Hanley rămase în maşină şi se duse la micul aerodrom Tinson Pen, unde îşi ţinea avionul.

La recepţia hotelului, Alex întrebă nonşalant, dar nu şi nepăsător:

— Bagajele noastre au sosit?

— Sigur că da, domnule McAuliff, răspunse funcţionarul, ştampilând formularele de înregistrare şi făcând semn unui hamal. Cu câteva minute în urmă. Le-am dus în camerele dumneavoastră, care sunt alăturate.

— Câtă atenţie, zise Alex încet, întrebându-se dacă Alison îl auzise pe omul de la recepţie.

Funcţionarul nu vorbise tare, iar Alison se afla în celălalt capăt al biroului şi răsfoia broşurile turistice. Apoi se uită la McAuliff; auzise. Pe chip avea o expresie neutră.

Cinci minute mai târziu, ea deschise uşa dintre cele două camere, iar Alex înţelese că nu mai avea rost să facă speculaţii.

— Am făcut aşa cum mi-aţi ordonat, domnule şef, zise Alison, intrând. N-am atins…

McAuliff ridică repede mâna, făcându-i semn să tacă.

— Patul, comoara mea! Eşti o minune, iubire!

Chipul lui Alison avea o expresie deconcertată. Fu un moment stânjenitor, pentru care el nu era pregătit; nu se aşteptase ca ea să vină din proprie iniţiativă în camera lui. Totuşi, n-avea rost să rămână nemişcat, cu un aer stupid.

Vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase un mic instrument metalic, de dimensiunile unui pachet de ţigări. Era unul dintre cele câteva obiecte pe care i le dăduse Hammond. (Tot el vorbise cu cei de la British Airways la Londra, pentru a-l scuti de necesitatea de a declara obiectele metalice aflate asupra sa.).

Micuţa cutie metalică reprezenta un aparat electronic de analiză, ce funcţiona cu o baterie miniaturizată de mare voltaj, în

ciuda simplităţii modului de utilizare, avea un mecanism complex, iar Hammond pretindea că era folosit frecvent în ultimul timp. Detecta prezenţa dispozitivelor electronice de ascultare, aflate în interiorul unei suprafeţe de vreo şapte metri pătraţi. Alex intenţionase să pună în funcţiune aparatul imediat după intrarea în cameră. În schimb, deschisese distrat uşile de la micul balcon şi aruncase o privire spre Blue Mountains, a căror siluetă întunecată se profila maiestuos pe fundalul nopţii senine din Kingston.

Alison Booth privi atentă aparatul, apoi pe McAuliff. Teama şi furia i se citeau în privire, dar avu prezenţa de spirit să nu spună nimic.

Aşa cum fusese învăţat, Alex porni instrumentul şi începu să descrie în aer semicercuri laterale şi verticale, pornind din cel mai îndepărtat colţ al camerei. La fel trebuia să procedeze şi în celelalte trei colţuri. Se simţea stânjenit, aproape ridicol, în timp ce-şi flutura încet braţul prin aer, de parcă ar fi acordat cine ştie ce binecuvântare ocultă.

Apoi, dintr-odată, stinghereala îi dispăru. Simţi în schimb o durere deasupra stomacului, ca o împunsătură ascuţită, iar respiraţia i se opri şi ochii i se aţintiră asupra acului subţire de pe ecranul aparatului. Îl mai văzuse deseori mişcându-se, în timpul exerciţiilor făcute cu Hammond; fusese curios, chiar fascinat de mişcările sale tremurate, ezitante. Acum însă era înfricoşat.

Nu se mai afla la o şedinţă de antrenament într-o cameră izolată şi sigură, cu Hammond explicându-i răbdător şi meticulos importanţa zonelor de suprapunere. Acum se confrunta cu realitatea; niciodată nu crezuse că aşa ceva chiar avea să i se întâmple. Până acum, totul fusese cumva improbabil.

Totuşi, în acel moment, sub ochii lui, acul subţire oscila cu minusculă violenţă. Senzorii fini semnalau prezenţa unui intrus.

Undeva, în imediata sa apropiere se afla un obiect străin, cu funcţia de a transmite tot ce se vorbea în acea cameră.

Îi făcu semn lui Alison; ea se apropie cu prudenţă. El gesticulă şi îşi dădu seama că mimica lui părea cea a unui participant lipsit de imaginaţie la un concurs de ghicitori. Arăta spre aparat, apoi spre buzele lui. Când ea vorbi, se simţi ca uni idiot.

— Mi-ai promis că ieşim să bem ceva în grădina aia grozavă de la parter. Putem amâna celelalte treburi… iubire.

Rostise cuvintele calm, cu simplitate. Totul sunase foarte

credibil.

— Ai dreptate, răspunse el, simţind că n-are vocaţie de actor. Numai să fac un duş.

Se duse repede la baie şi dădu drumul apei să curgă în cadă. Împinse uşa până când rămase întredeschisă; zgomotul apei nu era foarte puternic. Se întoarse în locul unde stătuse şi continuă să manevreze aparatul, reducând amploarea semicercurilor în funcţie de mişcarea acului şi încercând să localizeze obiectul, aşa cum îl învăţase Hammond.

Singura surpriză o constitui faptul că luminiţa roşie a aparatului îl îndrumă exact deasupra valizei sale, aflată lângă perete, printre celelalte bagaje.

Luminiţa roşie indica prezenţa obiectului la treizeci de centimetri de instrument.

Îi dădu aparatul lui Alison şi deschise cu prudenţă valiza. Scoase lucrurile din ea – cămăşi, ciorapi şi lenjerie – şi le puse – de fapt, le aruncă – pe pat. Când valiza fu mai mult goală decât plină, trase de banda elastică şi îşi trecu degetele peste interiorul husei din piele.

McAuliff ştia ce să caute; Hammond îi arătase zeci de microfoane, cu diverse forme şi dimensiuni.

Îl găsi.

Era prins de căptuşeala exterioară: o mică protuberanţă de mărimea unui buton acoperit cu piele. Îl lăsă acolo, aşa cum îl învăţase Hammond şi continuă să examineze restul valizei, în căutarea celui de-al doilea microfon.

Îl găsi şi pe acela. Pe partea opusă.

Luă aparatul de la Alison, se depărtă de bagaje şi începu să descrie rapid „semicercuri” prin restul încăperii. Aşa cum îi spusese Hammond că s-ar putea întâmpla, acul instrumentului nu se mai mişcă. Deoarece, dacă un transmiţător era fixat pe un obiect portabil, faptul demonstra că acela era singurul dispozitiv în funcţiune.

Restul camerei era curat. Hammond folosise cuvântul „steril”.

McAuliff se duse în baie; nici acolo nu era nimic. Închise robinetele şi strigă spre Alison:

— Ai despachetat?

De ce dracu’ spusese asta? Dintre toate stupizeniile…

— Sunt deprinsă cu expediţiile de prospectare, veni răspunsul relaxat. Toate hainele mele sunt din materiale sintetice. Dar aş

vrea să văd grădina aia grozavă. Grăbeşte-te.

Împinse uşa de la baie şi o văzu închizând balconul şi trăgând draperiile peste geamul înalt până la tavan. Alison Booth făcea exact ce trebuia, îşi zise el. Hammond îi repetase deseori indicaţia: *După ce găseşti un microfon*, *verifică zona din jur*; *gândeşte-te că s-ar putea să existe şi o supraveghere vizuală*.

Ieşi din baie; ea îl privi… Nu, se gândi el, de fapt, îl fixa cu privirea.

— Bun, spuse ea. Ai terminat. Am impresia că nu ţi-ai ras toată barba, dar arăţi acceptabil. Hai să mergem… iubire.

După ce ieşiră pe coridor, Alison îi luă braţul şi se îndreptară spre lift. El încercă să vorbească de câteva ori, însă de fiecare dată ea îl întrerupse.

— Aşteaptă până ajungem jos, îi spuse ea în şoaptă.

În grădină, după ce se aşezară, Alison ceru să fie mutaţi la altă masă, aflată în capătul opus. Una care, observă Alex, nu avea plante sau palmieri în apropiere. Nu se aflau acolo mai mult de zece cupluri, nici un bărbat singur şi nici o femeie neînsoţită. McAuliff avu senzaţia că Alison examinase cu atenţie fiecare pereche.

Sosiră băuturile; chelnerul plecă, iar Alison Booth începu să vorbească:

— Cred că e momentul să stăm de vorbă… despre lucruri pe care nu le-am discutat.

Alex îi oferi o ţigară. Ea refuză, dar el îşi aprinse una. Câştiga astfel câteva secunde înainte de a răspunde, amândoi fiind conştienţi de lucrul ăsta.

— Scuză-mă pentru ce-ai văzut în cameră. N-aş vrea să dai prea mare importanţă celor întâmplate.

— Ar fi amuzant, iubitule, numai *ca tu* erai aproape isterizat.

— Ce drăguţ!

— Ce anume?

— Ai spus „iubitule”.

— Te rog. Putem să rămânem în plan profesional?

— Dumnezeule! Tu poţi?

— Eu sunt geolog. Tu ce eşti?

McAuliff o ignoră.

— Ai spus că eram… tulburat sus. Ai dreptate. Dar m-a surprins calmul tău. Ai făcut exact ce trebuia, în vreme ce eu scotoceam prin cameră.

— De acord. Scotoceai… Alex, ţi s-a cerut cumva să mă angajezi pentru expediţia asta?

— Nu. Mi s-a spus să mă gândesc de două sau trei ori înainte de a te accepta.

— Putea să fie vorba despre un complot. Îmi doream cu disperare această slujbă; aş fi fost în stare să mă culc cu tine pentru a o obţine.

— Nu s-au făcut presiuni asupra mea în ceea ce te priveşte. Am fost doar avertizat. Şi asta din cauza preocupărilor colaterale ale fostului tău soţ, ceea ce ar explica provenienţa banilor pe care-i are. Spun „bani”, fiindcă probabil nu pot fi consideraţi venituri.

— Explică provenienţa tuturor banilor lui, care nu sunt declaraţi drept venit. Şi nu cred în ruptul capului că Facultatea de Geofizică a Universităţii din Londra putea să aibă acces la asemenea informaţii. Cu atât mai puţin Societatea Regală.

— Te înşeli. O mare parte din banii destinaţi acestei prospecţiuni constituie o subvenţie guvernamentală, acordată prin intermediul Societăţii şi al Universităţii. Iar când guvernul cheltuieşte nişte bani, se interesează de oameni şi de statele de plată.

McAuliff fu plăcut surprins de propriul răspuns. Vorbise aşa cum îl instruise Hammond, dând o replică spontană şi logică. *Oferă întotdeauna adevăruri parţiale*, *cu aparenţă firească*… acestea fuseseră cuvintele lui Hammond.

— Să trecem peste această apreciere discutabilă, tipică pentru mentalitatea americană, zise Alison, căutându-şi ţigările. Cred că o să-mi dai o explicaţie în privinţa celor întâmplate sus.

Sosise momentul, se gândi Alex, întrebându-se dacă avea să se descurce după cum îi spusese Hammond: *Să reduci orice explicaţie la doar câteva cuvinte*, *pline de bun-simţ şi simplitate* şi *să nu divaghezi*. Îi aprinse ţigara şi vorbi pe un ton nepăsător:

— Există o sumedenie de tertipuri politice în Kingston, în marea lor majoritate mărunte, dar şi mai dure. Implicaţiile acestei prospecţiuni sunt foarte controversate. Resentimente legate de origine, gelozii, genul ăsta de lucruri. Ai văzut ce s-a întâmplat la vamă. Există oameni în stare să ucidă pentru a ne discredita. Mi s-a dat afurisitul ăla de aparat pentru a-l folosi în cazul în care aş fi considerat că se întâmplă ceva neobişnuit. Aşa am crezut şi am avut dreptate.

Alex bău ce mai rămăsese în pahar şi urmări reacţia femeii, îşi dăduse toată silinţa să pară sincer.

— Adică, în legătură cu bagajele noastre, spuse Alison.

— Da. Nota aia n-avea nici o noimă, iar funcţionarul de la recepţie a spus că valizele noastre ajunseseră cu puţin înainte de a veni noi. Dar fuseseră luate de la aeroport cu aproape două ore mai devreme.

— Înţeleg. Şi o prospecţiune geologică poate provoca asemenea acte necugetate? Asta-i greu de admis, Alex.

— Nu şi dacă examinezi mai atent situaţia. De ce se fac prospecţiuni? Care e, în general, justificarea lor? Oare nu aceea» că cineva – nişte oameni – intenţionează să construiască ceva?

— Nu şi cei care ne plătesc. Cercetarea e întinsă pe o arie mult prea mare. Aş spune că e o treabă *evident* ştiinţifică. Orice altceva ar fi… Alison se opri, uitându-se în ochii lui McAuliff. Doamne Sfinte! Dacă e *vorba* despre altceva, e pur şi simplu de necrezut!

— Poate că sunt unii care cred. Şi dacă e aşa, ce presupui că ar face? Alex îi făcu semn chelnerului, ridicând două degete pentru a comanda alt rând de băutură. Alison Booth rămăsese cu gura căscată de uimire.

— Milioane şi milioane şi *milioane*, zise ea încet. Ar cumpăra tot ce se vede înjur!

— Numai dacă ar fi convinşi că au avut dreptate.

Alison îl obligă s-o privească. La început, când el refuză, uitându-se la chelnerul care-şi pierdea timpul, ea îşi puse mâna peste a lui, pentru a-i capta atenţia.

— Şi *au* dreptate, nu-i aşa, Alex?

— Nu dispun de nici o dovadă în sensul ăsta. Eu am un contract cu Universitatea din Londra, contrasemnat de Societatea Regală şi de ministerul Jamaican. Ce fac ei cu rezultatele e treaba lor. N-avea rost să formuleze o dezminţire seacă. La urma urmei, el era un prospector profesionist, nu un clarvăzător.

— Nu te cred. Ai fost informat.

— Nu am fost informat. Mi s-a cerut să fiu atent, atâta tot.

— Acele… mici instrumente nu le sunt date unor oameni avertizaţi doar să fie atenţi.

— Aşa mi-am zis şi eu. Dar ştii ceva? Amândoi greşim, Alison. Instrumentele astea se folosesc frecvent în ziua de azi. Mai ales

dacă lucrezi în străinătate. Nu-i un comentariu prea plăcut despre încredere, nu-i aşa?

Chelnerul le aduse băuturile. Fredona şi se mişca în ritmul melodiei. Alison continuă să-l fixeze pe McAuliff. Deşi nu era sigur, simţea că ea îl credea. După plecarea chelnerului, fata se aplecă peste masă, nerăbdătoare să vorbească.

— Şi ce trebuie să faci acum, după ce ai găsit chestiile alea cumplite?

— Nimic. O să raportez mâine dimineaţă la minister, atât şi nimic mai mult.

— Vrei să spui că n-o să le scoţi de acolo ca să le calci în picioare sau ceva de genul ăsta? Le laşi pur şi simplu unde le-ai; găsit?

Nu era o perspectivă plăcută, îşi zise Alex, dar Hammond îi spusese clar: dacă găsea un microfon, să nu se atingă de el şi să-l folosească. Putea fi de nepreţuit. Înainte de a îndepărta un asemenea dispozitiv, trebuia să raporteze şi să aştepte instrucţiuni. La o pescărie numită Talion’s, lângă Victoria Park.

— Ei mă plătesc… ne plătesc. Probabil că vor face o investigaţie discretă. Ce mai contează? Eu nu am nici un secret.

— Şi nici *n-o să* ai, zise Alison încet, însă răspicat, retrăgându-şi mâna dintr-a lui.

McAuliff înţelese deodată absurditatea poziţiei sale. Era în acelaşi timp ridicol şi sublim, amuzant şi agasant.

— Pot să mă răzgândesc şi să sun pe cineva? întrebă el.

Alison începu încet – foarte încet – să schiţeze adorabilul său zâmbet.

— Nu. Am fost nedreaptă… şi *chiar* te cred. N-am mai cunoscut niciodată un bărbat atât de nepăsător. Eşti fie cu desăvârşire inocent, fie formidabil de ascuns. Ultima variantă mi se pare mai puţin plauzibilă; erai mult prea nervos în cameră.

Îşi puse din nou palma peste mâna lui liberă. Cu cealaltă, Alex dădu pe gât al doilea pahar.

— Pot să întreb de ce n-ai fost la fel de nervoasă?

— Da. E timpul să-ţi spun. Îţi datorez asta… Eu nu mă mai întorc în Anglia, Alex. Mulţi ani de-acum încolo, dacă nu cumva niciodată. Nu pot. Am colaborat timp de câteva luni cu Interpolul. Am cunoscut aceste mici chestii oribile. Aşa le ziceam noi. Chestii.

McAuliff simţi din nou durerea ascuţită din stomac. Era teamă,

chiar mai mult decât teamă. Hammond spusese că Serviciul Britanic de Informaţii bănuia că Alison n-avea să se întoarcă în Anglia. Julian Warfield sugerase că ea ar putea fi de folos din motive abstracte, fără nici o legătură cu contribuţia ei la prospecţiune.

Nu ştia sigur cum – sau de ce dar intuia că Alison era folosită.

Aşa cum se întâmpla şi cu el.

— Cum s-a întâmplat *asta*? întrebă el mimând surpriza.

Alison descrise în linii mari felul în care fusese implicată. Căsnicia ei se alterase înainte de prima aniversare. Pe scurt, Alison Booth ajunsese curând la concluzia că soţul ei o curtase şi se însurase cu ea din motive strâns legate de călătoriile ei profesionale.

— … era ca şi cum i se ordonase să mă ia, să mă folosească, să mă consume…

Tensiunea apăru curând după căsătorie: Booth era neobişnuit de interesat de prospecţiunile ei. Şi, aparent din senin, îi soseau oferte de prospecţiuni de la firme puţin cunoscute, care plăteau însă bine, pentru operaţiuni ce se remarcau prin exotism.

— …printre altele, desigur, în Zair, Turcia, Corsica. Mi se alătura de fiecare dată. Zile, uneori săptămâni la rând…

Prima confruntare cu David Booth avusese loc în Corsica. Prospecţiunea se desfăşura în largul coastelor, în zona Capo Senetose. David sosise pe la mijlocul perioadei, pentru a rămâne ca de obicei două sau trei săptămâni şi în tot acest răstimp primise o serie de telefoane ciudate şi se dusese la nişte întâlniri, care se pare că-l tulburaseră peste măsură. La Ajaccia soseau bărbaţi în avioane mici şi rapide; alţii veneau pe mare cu traulere sau mici vase oceanice. David dispărea ceasuri întregi, apoi zile la rând. Aria unde îşi desfăşura activitatea Alison nu-i permitea să se întoarcă la hotelul de pe ţărm decât seara târziu; soţul ei nu-şi putea ascunde mişcările, nici faptul că prezenţa lui în Corsica nu se datora devotamentului său faţă de ea.

Ea îi pretinse o explicaţie, enumerându-i ceea ce nu putea fi negat şi etichetând brutal justificările lui David drept ceea ce erau: minciuni grosolane. El se pierduse, plânsese, se apărase şi, în cele din urmă, îi spusese adevărul.

Pentru a-şi menţine un standard de viaţă pe care era incapabil să-l asigure din afaceri oneste, David Booth intrase în traficul internaţional de droguri. Iniţial, fusese curier. Asocierea sa la o

mică firmă de import-export era ideală pentru treaba asta. Firma nu avea o identitate reală; desfăşura o activitate greu de definit, furnizând marfă unei clientele ce aparţinea mai curând elitei sociale decât celei comerciale, respectiv obiecte de artă decorativă. Putea să călătorească mult fără să ridice semne de întrebare autorităţilor. Intrarea lui în lumea *contrabandiştilor* fusese banală: datorii la jocuri de noroc, combinate cu alcool în exces şi legături jenante cu femei. Pe de o parte, n-avea de ales; pe de alta, era bine plătit şi nu-şi făcea probleme de conştiinţă.

Dar Alison îşi făcea. Prospecţiunile erau perfect legale, dovedind abilitatea şefilor lui David de a depista colaboratori care nu trezeau suspiciuni. Lui David i se dăduseră numele unor firme ce făceau prospecţiuni în anumite zone din bazinul mediteranean şi i se spusese să le contacteze pentru a le oferi serviciile respectabilei sale soţii, precizând că el avea să contribuie discret la salariul ei dacă era angajată. Un soţ bogat şi devotat, interesat doar să facă fericită o soţie pasionată de meseria ei. Ofertele erau întotdeauna acceptate. Şi, găsindu-i lui Alison asemenea „ocazii”, călătoriile lui căpătau o dublă justificare. Activităţile sale de curierat se extinseseră dincolo de orizontul îngust al afacerilor sale.

Alison îl ameninţase că renunţă la slujba ei din Corsica. David făcuse o criză de isterie. Insistase asupra faptului că avea să fie ucis şi Alison odată cu el. Îi descrisese o organizaţie coruptă atât de puternică şi ramificată, încât Alison, temându-se pentru vieţile lor, o lăsase mai moale. Fusese de acord să-şi termine treaba în Corsica, dar spusese clar că mariajul lor era încheiat. Nimic nu avea să modifice acea hotărâre.

Aşa credea la vremea aceea.

Într-o după-amiază târzie, aflându-se pe teren – de fapt, în largul mării, la câteva sute de metri de ţărm – Alison lua mostre din forajele efectuate pe fundul mării. În cabina mică a vasului se găseau doi bărbaţi. Erau agenţi ai Interpolului. Îl urmăreau pe soţul ei de câteva luni. Interpolul adunase o cantitate impresionantă de dovezi. Se afla acum spre finalul investigaţiei.

— Inutil să mai spun că se pregătiseră pentru sosirea lui. Camera mea era la fel de sigură cum ar fi trebuit să fie a ta în seara asta…

Agenţii prezentaseră o situaţie cât se poate de clară. Dacă soţul ei îi descrisese o puternică reţea de corupţie, oamenii

Interpolului îi vorbiseră despre o altă lume – de durere, suferinţă şi oribilă, inutilă moarte.

— Ah, erau experţi, zise Alison, cu ochii încărcaţi de amintiri şi cu un zâmbet trist de compasiune. Au adus zeci de fotografii. Copii în agonie, tineri, fete distruse. N-o să uit niciodată feţele alea. Aşa cum, de fapt, voiau şi ei…

Rugămintea lor era metoda clasică de recrutare: doamna David Booth se afla într-o postură unică. Putea să facă atât de multe, să ofere *atât* de mult. Iar dacă ea ar fi plecat aşa cum îl ameninţase pe soţul ei – brusc, fără explicaţii – se punea întrebarea dacă avea dreptul să procedeze astfel.

Doamne, îşi zise McAuliff ascultând-o, cum se mai schimbă lucrurile… Oamenii de la Interpol puteau să fi fost în locul lui Hammond, vorbind într-o cameră de la Hotelul Savoy.

Stabiliseră o înţelegere şi creaseră un program, eşalonat pe o perioadă rezonabilă de timp pentru „deteriorarea” căsniciei lor. Ea îi spusese lui Booth, care respirase uşurat, că o să încerce să salveze relaţia lor, cu condiţia ca el să nu-i mai vorbească niciodată despre activităţile sale.

Timp de o jumătate de an, Alison Gerrard Booth raportase mişcările soţului ei, identificase fotografii, plantase zeci de microfoane în camere de hotel, automobile şi în propriul lor apartament. Procedase astfel cu convingerea că David Booth indiferent de învinuirile care i s-ar fi adus – avea să fie protejat de agresiuni fizice. Graţie marii abilităţi a Interpolului.

Nu se oferiseră nici un fel de garanţii.

— Când s-a sfârşit întreaga poveste? întrebă Alex.

Alison privi în zare, spre panorama întunecată, înfricoşătoare, oferită de Blue Mountains, ce se înălţau în beznă la câţiva kilometri spre nord.

— Când am ascultat o înregistrare care m-a afectat foarte tare; m-a îndurerat cu atât mai mult cu cât eu am făcut-o posibilă.

Într-o dimineaţă, după un curs la universitate, un om al Interpolului sosise la biroul ei de la Facultatea de Geologie. Avea în servietă un casetofon şi o casetă cu înregistrarea unei conversaţii dintre soţul ei şi o legătură a marchizului de Chatellerault, bărbatul considerat a fi şeful operaţiunilor cu droguri. Alison ascultase vocea unui om distins, care descria, beat fiind, prăbuşirea căsniciei lui cu o femeie pe care o iubea

foarte mult. Îl auzise strigând şi plângând, învinuindu-se că nu fusese omul potrivit pentru ea. Vorbise despre refuzul pe care-l întâmpinase la rugămintea sa de a face dragoste, despre felul cum ea îl respingea. Iar la sfârşit, spusese clar că detestă faptul că o folosise; că, dacă ea ar fi aflat, el s-ar fi sinucis. Se străduise din răsputeri să n-o implice în vreuna din operaţiunile lui Chatellerault. Şi reuşise de minune.

— Interpolul a tras o concluzie la fel de dureroasă ca şi înregistrarea. David aflase cumva de activitatea mea. Trimitea un mesaj. Era timpul să mă retrag.

În patruzeci şi opt de ore, fusese perfectat divorţul, în îndepărtatul Haiti. Alison Booth era liberă.

Dar, desigur, departe de a fi liberă.

— În mai puţin de un an, se va ajunge la Chatellerault, la David… la ei toţi. Şi undeva, cineva le va pune pe toate cap la cap şi va ajunge la o concluzie: soţia lui Booth…

Alison luă paharul, bău şi încercă să zâmbească.

— Asta-i tot? întrebă Alex, nefiind sigur dacă relatarea ei se încheiase.

— Asta-i tot, doctore McAuliff. Acum spune-mi sincer, m-ai fi angajat dacă ai fi ştiut?

— Nu, nu te-aş fi angajat. Mă întreb de ce n-am ştiut.

— Nu e genul de informaţie pe care s-o deţină universitatea, Serviciul de Emigrări sau oricine altcineva.

McAuliff încercă să-şi ascundă spaima subită ce-l cuprinsese.

— Ai auzit de slujba asta de la cei din universitate, nu-i aşa?

Femeia râse şi îşi înălţă frumoasele sprâncene în semn de protest.

— O, Doamne, ăsta-i subiectul preferat!… Nu, recunosc că am fost ceva mai iute; mi-a luat ceva timp să întocmesc lista aia de lucrări pentru tine.

— Cum ai aflat?

— De la Interpol. Căutam o ocazie de luni de zile. M-au sunat cu zece sau douăsprezece zile înainte de interviu.

McAuliff nu trebuia să se lanseze în calcule rapide. Zece sau douăsprezece zile înainte de interviu însemna, aproximativ, data la care se întâlnise cu Julian Warfield în Belgrave Square; şi mai târziu cu un om pe nume Hammond, de la Serviciul Britanic de Informaţii.

McAuliff simţi din nou durerea înţepătoare din stomac. Numai că acum era mai ascuţită, mai puternică. Dar nu se putea concentra asupra ei. Atenţia îi fu atrasă de un om care străbătea aleile umbrite ale grădinii. Mergea şovăielnic spre masa lor. E beat, îşi zise Alex.

— Ei, Doamne, *aici* eraţi! Ne tot întrebam unde naiba v-aţi dus! Suntem cu toţii în barul dinăuntru. Whitehall dă un concert formidabil la pian! Un afurisit de Noel Coward negru! A, să nu uit, cred că bagajele voastre au ajuns aici. Am văzut că aveaţi probleme, aşa că am scris o notă pentru ticăloşii ăia să vi le trimită încoace. Dacă au putut să descifreze scrisul meu deformat din cauza băuturii.

Tânărul James Ferguson se prăbuşi pe un scaun liber şi-i adresă un zâmbet de alcoolic lui Alison. Apoi se întoarse şi-l privi pe McAuliff, dar zâmbetul îi dispăru de pe buze când văzu ochii lui Alex aţintiţi asupra lui.

— Ai fost foarte amabil, zise calm McAuliff.

În clipa următoare, Alexander văzu ceva în ochii lui Ferguson. Atenţia concentrată din fundul ochilor aparent sticloşi.

James Ferguson nu era nici pe departe atât de beat pe cât voia să lase impresia.

9

Îşi propuseră să nu doarmă toată noaptea. Era replica lor tacită dată prezenţei acelor „oribile chestii mici”. Se alăturară celorlalţi în bar şi, asemenea unui brav căpitan, McAuliff îl abordă pe şeful de sală; înţeleseră cu toţii că întreaga consumaţie avea să fie plătită de directorul lor.

Charles Whitehall se dovedi a fi exact aşa cum spusese Ferguson. Avea un talent de muzician profesionist; cântecele lui argotice – pline de simţire jamaicană – erau amuzante, delicate, uneori glaciale şi, alteori, foarte ritmate. Vocea lui avea forţa şi limpezimea unui cântăreţ de balade din Kingston; doar ochii i rămâneau pierduţi în zare. Capta atenţia şi-i distra pe ceilalţi, dar el nu-i băga în seamă şi nu era amuzat, îşi zise Alex. El interpreta.

În cele din urmă, după aproape două ore, se sătură de cântat, primi aclamaţiile asistenţei pe jumătate ameţite şi se îndreptă spre masă. După strângeri de mână, aplauze şi îmbrăţişări cu Ferguson, familia Jensen, Alison Booth şi Alex, se aşeză pe un scaun lângă Alex. Acolo stătuse Ferguson – invitat de Alex – dar tânărul botanist fu bucuros să plece, nesigur pe picioare.

— A fost formidabil! zise Alison, întinzându-se peste McAuliff ca să-i strângă mâna lui Whitehall.

Alex urmări reacţia jamaicanului; mâna neagră de caraibian – Cu unghii îngrijite şi inel de aur strălucitor – strânse delicat degetele lui Alison, ca o femeie. Apoi, pe neaşteptate, Whitehall îi ridică încheietura şi-i sărută mâna.

Un chelner aduse o sticlă de vin alb, pentru a fi examinată de Whitehall. El citi eticheta în lumina slabă din bar, ridică privirea spre ospătarul zâmbitor şi dădu aprobator din cap. Apoi se întoarse către McAuliff; Alison sporovăia cu Ruth Jensen peste masă.

— Aş vrea să vorbesc cu dumneata între patru ochi, spuse într-o doară jamaicanul. Vino în camera mea, să zicem peste douăzeci de minute după ce plec.

— Singur?

— Singur.

— Nu putem aştepta până mâine dimineaţă?

Whitehall îşi ridică ochii întunecaţi spre McAuliff şi răspunse încet, dar tăios:

— Nu, nu putem.

James Ferguson se ridică dintr-odată, clătinându-se, de pe scaunul din capătul mesei şi înălţă paharul în cinstea lui Whitehall. Se bălăbănea, aşa că înşfăcă marginea mesei cu mâna liberă; părea întruchiparea unui tânăr foarte beat.

— Pentru Charles Întâiul din Kingston! Afurisitul de Sir Noel negru! Eşti pur şi simplu fantastic, Charles!

Brusc, se aşternu liniştea, până când ecoul cuvântului „negru” se stinse. Chelnerul umplu repede paharul lui Whitehall; nu era timp pentru degustări.

— Mulţumesc, zise Whitehall politicos. Consider că mi-ai făcut un compliment, desigur… glumeţule.

— *Glumeţule*! strigă Ferguson încântat. Îmi place! De-acum înainte să-mi spui *glumeţule*! Şi-acum aş vrea să…

Vorbele lui Ferguson fură întrerupte de o grimasă de durere ce se aşternu pe chipul său palid. Brusc, deveni foarte clar că puterea lui de asimilare a alcoolului ajunsese la capăt. Lăsă şovăitor paharul pe masă, se clătină pe spate şi, cu o mişcare lentă, se prăbuşi pe podea.

Toţi mesenii se ridicară în picioare. Chelnerul puse repede sticla jos şi porni spre Ferguson; fu urmat de Peter Jensen, care era cel mai aproape.

— O, Doamne, zise Jensen îngenunchind. Cred că bietului om o să i se facă rău. Ruth, vino să mă ajuţi… Hei, chelner! Dă-mi o mână de ajutor!

Soţii Jensen, ajutaţi de doi chelneri, îl ridicară pe tânărul botanist în şezut, îi desfăcură cravata şi încercară să-l readucă în simţiri. Charles Whitehall, stând lângă McAuliff, luă două şervete şi le aruncă peste masă, spre cei care îi acordau îngrijiri. Alex urmări reacţiile jamaicanului; nu era ceva plăcut. Ferguson îşi legăna capul dintr-o parte în alta şi gemea din cauza suferinţei.

— Cred că e momentul să plec, spuse Whitehall. Deci, peste douăzeci de minute?

McAuliff încuviinţă.

— Sau cam aşa ceva.

Jamaicanul se întoarse către Alison, îi luă delicat mâna, i-o sărută şi zâmbi.

— Noapte bună, draga mea.

Uşor iritat, Alex îi ocoli pe cei doi şi se duse către soţii Jensen, care, cu ajutorul chelnerilor, îl ridicau pe Ferguson în picioare.

— O să-l ducem în camera lui, zise Ruth. L-am avertizat în privinţa romului; nu merge cu whisky. Sunt convinsă că nu m-a ascultat.

Zâmbi şi dădu din cap.

McAuliff nu-şi dezlipea ochii de pe chipul lui Ferguson. Se întreba dacă avea să mai vadă ceea ce observase mai devreme. Ceea ce urmărea de mai bine de o oră.

Apoi văzu. Sau crezu că vede.

În timp ce braţele îi fură aşezate pe umerii unui chelner şi ai lui Jensen, Ferguson deschise ochii. Nişte ochi ce păreau să plutească în orbitele lor. Dar pentru o fracţiune de secundă, priviră fix, concentraţi, fără să sticlească. Ferguson făcea ceva foarte firesc pentru cineva care mergea printr-o încăpere slab luminată. Privea drumul pentru a evita obstacolele.

Iar în acea clipă era perfect treaz.

De ce juca James Ferguson un rol atât de penibil? McAuliff trebuia să vorbească cu tânărul a doua zi dimineaţă. Despre câteva lucruri, inclusiv despre o notă „mâzgălită la beţie”, în urma căreia o valiză declanşase mişcarea acului unui detector electronic.

— Bietul băiat! O să se simtă îngrozitor mâine dimineaţă.

Alison venise lângă Alex. Îi priviră amândoi pe soţii Jensen scoţându-l pe uşă pe Ferguson.

— Sper să fie doar un biet băiat care a luat-o razna în seara asta şi că beţia n-o să devină un nărav.

— Haide, Alex, fii mai tolerant! E un tânăr foarte simpatic, care a băut câteva pahare în plus.

Alison se întoarse şi privi masa pustie.

— Se pare că petrecerea s-a terminat, nu-i aşa?

— Parcă stabilisem s-o continuăm.

— Eu obosesc repede, iubitule; nu mai sunt aşa de hotărâtă. Dar convenisem să verificăm bagajul meu cu mica ta cutie magică. Ce zici?

— De acord.

McAuliff făcu semn chelnerului.

Ajunseră pe coridorul de la etajul lor; apropiindu-se de uşa ei, McAuliff luă cheia de la Alison.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Whitehall peste câteva minute.

— Da? Cum aşa? E foarte târziu.

— Mi-a spus că vrea să vorbească cu mine. Între patru ochi. Habar n-am de ce. Termin repede.

Vârî cheia în broască, deschise uşa, apoi o opri instinctiv pe Alison în prag până când aprinse lumina şi privi înăuntru. Camera era pustie, uşa spre dormitorul lui rămăsese deschisă, aşa cum o lăsaseră cu câteva ceasuri în urmă.

— Eşti impresionant, şopti Alison, rezemându-şi bărbia pe braţul întins ce o împiedica să intre.

— Cum?

El îşi retrase braţul şi se duse către uşa dintre dormitoare. Lumina din camera lui era aprinsă – aşa cum o lăsase. Închise uşa încet, scoase aparatul din haină şi se îndreptă spre pat, unde erau puse cele două valize ale lui Alison. Ţinu instrumentul deasupra lor; acul nu se mişcă. Străbătu în viteză întreaga cameră, binecuvântând-o lateral şi vertical din toate colţurile. Încăperea era „curată”.

— Ce-ai spus? întrebă el încet.

— Eşti protector. E o senzaţie plăcută.

— De ce era stinsă lumina în camera asta şi la mine nu?

Nu auzise răspunsul ei.

— Fiindcă am stins-o eu. Am venit aici, mi-am luat agenda, m-am rujat şi m-am întors la tine în cameră. Lângă uşă e un întrerupător.

— Nu-mi amintesc.

— Erai surescitat. Presupun însă că nu camera mea e în centrul atenţiei, ci a ta.

Alison intră şi închise uşa dinspre coridor.

— Aşa e, dar vorbeşte mai încet. Chestiile astea blestemate. Pot asculta şi prin uşi sau prin pereţi?

— Nu, nu cred.

Îl privi cum îi lua valizele de pe pat şi traversa camera cu ele. Se opri lângă dulap, căutând o poliţă pentru bagaje. Nu era nici o banchetă.

— Nu crezi că exagerezi?

— Poftim?

— Ce faci cu bagajul meu? N-am despachetat încă.

— Ah.

McAuliff simţi că roşeşte. Se simţi ca un idiot.

— Scuză-mă. Ai fi putut spune că sunt exagerat de ordonat.

— Sau doar exagerat.

El duse valizele înapoi spre pat şi se întoarse s-o privească, cu bagajele în mână. Era cumplit de obosit.

— A fost o zi grea… spuse Alex. Faptul că nu s-a încheiat încă mă descurajează teribil; mai trebuie să merg la Whitehall… Iar în camera alăturată, dacă sforăi sau vorbesc în somn, ori mă duc la baie şi las uşa deschisă, totul se înregistrează undeva pe bandă. Nu pot spune că mă deranjează, dar nici nu mă face să mă simt la largul meu. Şi ar mai fi ceva de zis, dacă tot bat câmpii. Eşti o fată minunată, adorabilă şi ai dreptate, sunt exagerat… de exemplu, în clipa asta simt dorinţa nestăpânită să te strâng în braţe, să te sărut şi să-ţi simt braţele în jurul meu şi… eşti atât de atrăgătoare… şi ai un zâmbet minunat… şi nu-mi doresc decât să te strâng în braţe şi să uit de altceva… acum am terminat de bătut câmpii, iar tu poţi să-mi spui să mă duc la dracu', fiindcă nu sunt relevant.

Alison Booth rămase tăcută, privindu-l pe McAuliff câteva momente care lui i se părură o veşnicie. Apoi se îndepărtă încet, cu grijă de el.

— Ai idee cât de stupid arăţi cu valizele alea în mână? şopti ea, aplecându-se şi sărutându-l pe buze.

El dădu drumul bagajelor; la auzul zgomotului pe care-l făcură când se izbiră de podea, amândoi zâmbiră. Alex o trase spre el şi în timp ce o săruta buzele lor căutându-se, strivindu-se, deschizându-se – îşi dădu seama că Alison tremura, strângându-l cu o forţă care însemna mai mult decât dorinţa de a fi posedată. Totuşi, nu era teamă; nu era nici ezitare, nici retragere, ci doar nelinişte.

O lăsă încet pe pat; ea îşi descheie bluza de mătase şi îi puse mâinile pe sâni. El o mângâia, iar ea închise ochii şi şopti:

— A trecut atât de mult timp, Alex. Crezi că Whitehall poate să mai aştepte puţin? Fiindcă mie îmi este imposibil…

Zăceau unul lângă altul, dezbrăcaţi, sub aşternuturile moi. Ea se ridică într-un cot şi-l privi, cu părul căzându-i peste faţă. Îşi trecu degetele peste conturul buzelor lui, apoi limba, sărutându-l.

— N-am nici un pic de ruşine, zise ea râzând încet. Vreau să fac dragoste cu tine toată noaptea. Şi cea mai mare parte a zilei… Sunt înfierbântată, m-am simţit extraordinar şi vreau să rămân aici.

El întinse mâna şi îşi trecu degetele prin părul ei.

— O să pierdem foarte puţin timp cu mâncatul şi dormitul.

Se auzi ţârâitul slab al unui telefon. Venea dinspre uşa dintre dormitoare. Din camera lui.

— Ai întârziat la întâlnirea cu Charles Whitehall, spuse Alison. Ar fi bine să răspunzi.

— Afurisitul nostru de sir Noel.

Coborî din pat, se duse repede spre uşă, o deschise şi intră în cameră. Ridicând receptorul, aruncă o privire spre draperiile trase de la uşile balconului; îi mulţumi în gând lui Alison pentru prevederea ei.

— A fost vorba de douăzeci de minute, domnule McAuliff. A trecut aproape o oră.

Whitehall era de-a dreptul furios.

— Îmi pare rău, dar am spus „cam aşa ceva”. Pentru mine, o oră înseamnă „cam aşa ceva”. Mai ales când cineva îmi dă ordine la ora asta din noapte, fără să fie rănit.

— Hai să nu ne certăm. Poţi să vii mai repede?

— Da.

— Când?

— Peste douăzeci de minute.

Alex trânti receptorul mai tare decât era nevoie şi se uită la valiza lui. Oricine l-ar fi ascultat la capătul celălalt al liniei, aflase că urma să iasă din cameră şi să se întâlnească cu cineva care încercase să-i dea ordine la ora trei dimineaţa. Avea să se gândească mai târziu la asta.

— Ai idee cât de frumos eşti? Din cap până în picioare, zise Alison când el se întoarse în camera ei.

— Ai dreptate, n-ai pic de ruşine.

— De ce ţi-ai lăsat ciorapii în picioare? Ai un aer ciudat.

Ea se ridică în capul oaselor, cu cearşaful tras peste sâni şi se întinse după ţigările de pe noptieră.

— Aprinde-mi şi mie una, te rog. Trebuie să mă îmbrac.

McAuliff îşi căută pe lângă pat hainele pe care le aruncase înfrigurat cu o jumătate de oră în urmă.

— Era supărat?

Îi întinse o ţigară, în timp ce el îşi punea pantalonii şi pescui cămaşa de pe podea.

— Foarte supărat. E un arogant nenorocit.

— Cred că Charles Whitehall vrea să plătească o poliţă sau

cam aşa ceva, spuse Alison, privindu-l absentă. E furios.

— Poate că e vorba despre recunoaşterea propriei valori. M-a obţinut-o la nivelul pe care crede el că îl merită.

— Aşa s-ar explica şi faptul că a refuzat complimentele.

— Ce anume? întrebă el.

— Micul lui spectacol de la bar a fost teribil de elaborat. Nu fusese pregătit pentru un club de noapte. Era creat pentru Covent Garden. Sau pentru sala cea mare a Naţiunilor Unite.

Bătu încet la uşa lui Whitehall, iar când aceasta se deschise, jamaicanul apăru într-un halat japonez brodat. Pe sub veşmântul înflorat, purta pantaloni reiaţi, iar în picioare avea papuci de catifea.

— Intră, te rog. De data asta, ai ajuns mai devreme. Nu s-au; curs nici cincisprezece minute.

— Eşti obsedat de timp. E trecut de ora trei dimineaţa; prefer să nu mă uit la ceas. Alex închise uşa. Sper că ai să-mi pui ceva important. Fiindcă altfel o să mă înfurii al naibii de tare.

Whitehall se duse către birou, luă de acolo o foaie de hârtie împăturită şi-i arătă un fotoliu lui McAuliff.

— Ia loc, te rog. Şi eu mă simt epuizat, dar trebuie să stăm le vorbă.

Alex se aşeză în fotoliu.

— Dă-i drumul.

— Cred că e momentul să stabilim o înţelegere. Nu va afecta în nici un fel contribuţia mea la această prospecţiune.

— Mă bucur să aud lucrul ăsta. Nu te-am angajat să distrezi lumea de la bar.

— A fost o digresiune, zise Whitehall cu răceală. Nu mă critica; sunt foarte talentat.

— Mi-am dat seama. Ce noutăţi mai ai?

Savantul lovi uşor hârtia din mâna lui.

— Din când în când va trebui să lipsesc. Nu mai mult de o zi sau două. Fireşte, o să te înştiinţez dinainte, iar dacă se vor ivi probleme, îmi voi reface programul – în măsura în care va fi *posibil*.

— *Ce* o să faci? McAuliff se îndreptă în fotoliu. Când va fi… posibil… o să-ţi aranjezi programul după al meu? Ce drăguţ! Sper că prospecţiunea asta n-o să fie o povară pentru dumneata.

Whitehall râse decontractat.

— Deloc. Chiar asta căutam. Şi o să vezi că o să fii foarte mulţumit… deşi nu ştiu dacă ar trebui să mă preocupe treaba asta. Vezi dumneata, eu nu pot accepta motivele oficiale ale acestei prospecţiuni. Şi presupun că mai sunt vreo doi oameni care, dacă ar fi sinceri, mi-ar împărtăşi îndoielile.

— Vrei să spui că te-am angajat invocând un fals pretext?

— Încetează, replică savantul negru, cu ochii îngustaţi de furie. Alexander McAuliff, omul de încredere al companiilor de prospecţiuni, a cărui activitate îl poartă prin toată lumea… în schimbul unor onorarii substanţiale, se hotărăşte dintr-odată să devină *caritabil* din raţiuni ştiinţifice? Să piardă patru sau şase luni de activitate profitabilă pentru a conduce *o prospecţiune ştiinţifică*?

Whitehall râse ca un şacal iritat, se duse repede spre draperiile de la uşa balconului şi le dădu puţin într-o parte. Răsuci ivărul geamului, pe care-l întredeschise; briza nopţii umflă draperia.

— Nu cunoşti clauzele contractului meu, spuse Alex pe un ton neutru.

— Ştiu pentru ce plătesc universităţile, societăţile regale şi ministerele educaţiei. Nu e domeniul dumitale, McAuliff.

Jamaicanul se întoarse la pat şi se aşeză pe marginea lui. Ridică hârtia împăturită în dreptul bărbiei şi-l fixă pe Alex. McAuliff ezită, apoi spuse încet:

— Am impresia că, într-un fel, descrii propria dumitale situaţie. Unii oameni din Londra nu credeau că o să accepţi slujba asta. Era vorba de o sumă infimă în raport cu veniturile dumitale.

— Exact. Poziţiile noastre sunt asemănătoare. Evident, din motive foarte diferite… Din anumite considerente mă voi duce în această dimineaţă la Savanna-la-Mar.

— La prietenul dumitale din avion?

— O persoană plicticoasă. Doar un mesager. Whitehall ridică foaia împăturită de hârtie. Omul mi-a trimis o invitaţie. Te-ar interesa s-o citeşti?

— Nu mi-ai oferi-o dacă n-ar fi importantă.

— Nu-mi dau seama. Poate că-mi spui *dumneata*.

Alex luă hârtia ce-i fusese întinsă şi o despături. Purta antetul hotelului Georges V din Paris. Scrisul de mână era aplecat, cu trăsături rapide şi cuvinte mâzgălite în viteză.

Dragă Whitehall,

Iartă-mă pentru graba cu care îţi scriu acest bilet, dar tocmai am aflat că suntem amândoi în drum spre Jamaica, Eu, pentru o binevenită odihnă, iar dumneata – din câte înţeleg – pentru efectuarea altor cercetări de valoare.

Mi-ar face plăcere să te întâlnesc. Prietenul nostru comun îţi va oferi amănuntele. Eu voi sta la Savanna-la-Mar, deşi incognito. Omul nostru o să-ţi dea toate explicaţiile.

Cred că o întâlnire cât mai grabnică ar fi benefică pentru amândoi. Admir de multă vreme trecutele (?) dumitale activităţi de pe insulă. Îţi cer doar ca întâlnirea noastră şi prezenţa mea pe insulă să rămână confidenţiale. Deoarece îţi admir strădaniile, ştiu că vei înţelege.

Chatellerault.

Chatellerault…?

Marchizul de Chatellerault.

„Patronul” lui David Booth. Bărbatul din spatele reţelei de traficanţi de droguri, ce se întindea în cea mai mare parte a Europei şi în bazinul mediteranean. Omul de care Alison se temea atât de tare, încât purta cu ea tot timpul un spray cu gaz ce arăta ca o armă mortală!

McAuliff îşi dădu seama că Whitehall îl observa. Se strădui să rămână nemişcat, afişând doar un aer indiferent.

— Cine-i ăsta? întrebă cu blândeţe McAuliff. Cine-i acest Chatel… Chatellerault?

— Nu ştii?

— Ah, pentru *numele* Domnului, Whitehall, zise Alex exasperat. Termină cu jocul ăsta stupid. N-am auzit niciodată de el.

— Dar ar fi fost posibil să auzi. Savantul îl fixă din nou cu privirea pe McAuliff. Credeam că legătura e evidentă.

— Ce legătură?

— Cu oricare dintre motivele *dumitale* de a te afla în Jamaica. Chatellerault e, printre altele, un bancher cu resurse considerabile. Ciudată coincidenţă, nu ţi se pare?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

McAuliff aruncă o privire asupra biletului trimis de Chatellerault.

— Ce înţelege el prin „trecutele – semnul întrebării – dumitale activităţi de pe insulă”?

Whitehall făcu o pauză înainte de a răspunde. Când vorbi,

arboră un calm ce accentua importanţa cuvintelor lui.

— Acum cincisprezece ani, mi-am părăsit ţara fiindcă gruparea politică pentru care lucram… cu dăruire şi în secret… a fost obligată să treacă în ilegalitate. De fapt, să-şi continue activitatea în ilegalitate. Timp de un deceniu am hibernat – în aparenţă. Dar numai în aparenţă. Acum m-am reîntors. Cei din Kingston nu ştiu nimic. De aceea e nevoie de discreţie. În pofida unor riscuri considerabile, am nesocotit această discreţie, ca o dovadă de bună-credinţă. Faţă de dumneata… desigur. De ce te afli aici, McAuliff? Poate că, dacă îmi spui, voi înţelege de ce un om de talia lui Chatellerault doreşte să vorbească cu mine.

Alex se sculă din fotoliu şi se duse fără grabă spre uşile balconului. Făcea mişcare, pentru că asta îl ajuta să se concentreze. Mintea îi lucra intens, unele gânduri avertizându-l că Alison era în pericol… altele împotrivindu-se neconvingător acestei idei.

Trecu în spatele fotoliului aflat în faţa patului lui Whitehall şi-i apucă strâns spătarul.

— În regulă, o să fac un târg cu dumneata. O să-ţi dezvălui motivul pentru care mă aflu aici, dacă şi dumneata o să mă lămureşti asupra… activităţilor dumitale.

— O să-ţi spun strictul necesar, răspunse Charles, privindu-l cu sinceritate. Va fi suficient, vei vedea. Nu pot să-ţi spun tot. N-ar fi bine pentru dumneata.

— Nu sunt sigur că-mi convine condiţia asta.

— *Te rog*. Ai încredere în mine.

Fără îndoială, omul nu înţelegea, îşi spuse Alex.

— Bine… eu cunosc coasta de nord; am căutat acolo bauxită pentru Kaiser. Sunt considerat un bun profesionist – am alcătuit nişte echipe bune şi mi-am câştigat o reputaţie…

— Da, da. Treci la subiect, te rog.

— În momentul în care am acceptat conducerea acestei prospecţiuni, guvernul Jamaican mi-a garantat dreptul la douăzeci de procente din profitul oricăror investiţii în industrie pe următorii şase ani. Asta ar putea însemna milioane de dolari. E simplu ca bună ziua.

Whitehall rămase nemişcat, cu mâinile împreunate sub bărbie – un băieţaş elegant, aflat în pielea unui bărbat gânditor.

— Da, e plauzibil, zise el în cele din urmă. La Kingston, totul e de vânzare. Aşa s-ar putea explica interesul lui Chatellerault.

Alex rămase în spatele fotoliului.

— Aşadar, ăsta-i motivul pentru care mă aflu aici. Al dumitale care e?

— Ai făcut bine că mi-ai vorbit despre acest aranjament. Sper din toată inima să se realizeze. Meriţi asta din plin.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Înseamnă că mă aflu aici în calitate de om politic. Doar în privinţa problemelor din Jamaica. Trebuie să respecţi această condiţie… şi discreţia mea. La o adică, aş nega orice, iar dumneata te-ai compromite implicându-te în problemele jamaicane. Până la urmă, tot noi vom deţine controlul la Kingston.

— O, Iisuse! Începe vreo afurisită de revoluţie!

— De un gen deosebit, domnule McAuliff. Vorbind pe şleau, eu sunt fascist. Fascismul e singura speranţă pentru insula mea.

10

McAuliff deschise ochii, ridică mâna de sub pătură şi văzu că era ora 10.25. Avusese de gând să se scoale la 8.30, cel târziu la 9.

Trebuia să se întâlnească cu un om. Un bărbat cu artrită, la o pescărie numită Talion’ s. Se uită la Alison. Dormea ghemuită ceva mai departe de el, cu părul împrăştiat pe cearşaf şi faţa îngropată în pernă. Fusese formidabilă, îşi zise el. Nu, *amândoi*. Fuseseră formidabili. Ea fusese… ce cuvânt folosise? Înfierbântată. Spusese: „Sunt înfierbântată şi mă simt extraordinar…” aceeaşi impresie avusese şi el.

Formidabilă. Şi afectuoasă, plină de înţelesuri.

Totuşi, gândurile îl năpădiră din nou.

Un nume care nu însemnase nimic pentru el în ziua precedentă devenise dintr-odată o forţă redutabilă, prezentată separat de către doi oameni care fuseseră nişte străini pentru el cu o săptămână în urmă.

Chatellerault. Marchizul de Chatellerault.

Aflat acum în Savanna-la-Mar, pe coasta sud-vestică a Jamaicăi.

Charles Whitehall avea să-l vadă în scurt timp, dacă nu cumva se şi întâlniseră deja. Fascistul negru şi bancherul francez. Suna ca un act de vodevil.

Dar Alison Booth purta în geantă un spray cu efect mortal, în eventualitatea că s-ar fi întâlnit vreodată cu el. Sau cu cei care lucrau pentru el.

Care era legătura? Cu siguranţă trebuia să existe una. Se întinse, având grijă să n-o trezească. Deşi i-ar fi plăcut s-o ia în braţe, să-i mângâie trupul şi să facă dragoste cu ea de dimineaţă.

Nu putea. Avea prea multe treburi. Prea multe lucruri la care să se gândească.

Se întrebă care urmau să fie instrucţiunile. Şi cât avea să dureze până să le primească. Şi ce hram purta omul cu artrită de la pescăria Talion’s. Şi, la fel de important, unde Dumnezeu se afla Sam Tucker? Trebuia să ajungă la Kingston până a doua zi. Nu-i stătea în fire lui Sam să dispară fără o vorbă; şi totuşi,

fuseseră nişte vremuri…

Când o să primească dispoziţia de a zbura în regiunea nordică şi să înceapă munca de prospectare?

N-avea să afle răspunsurile fixând tavanul din patul lui Alison Booth. Şi nici nu voia să dea vreun telefon din camera lui.

Zâmbi, gândindu-se la „micile chestii oribile” din servieta sa. Existau oare omuleţi pe măsură aplecaţi asupra aparatelor în camere întunecoase, aşteptând nişte sunete care nu se mai auzeau? Se simţi oarecum consolat de această imagine.

— Îţi aud gândurile.

Vocea lui Alison era înăbuşită de pernă.

— Nu ţi se pare remarcabil?

— E înfricoşător. Ea se rostogoli cu ochii închişi, zâmbi şi îl căută pe sub pătură. Şi când te întinzi eşti foarte senzual.

Îi mângâie abdomenul plat, apoi coapsele, iar McAuliff înţelese că răspunsurile mai aveau de aşteptat.

Taxiul îl lăsă la Victoria’s South Parade. Denumirea arterei sugera semnificaţia ce-i fusese atribuită în secolul al nouăsprezecelea. Gloata care se perinda prin faţa intrării în parc părea o mulţime de păuni viu coloraţi, păşind ţanţoş, apoi grăbind pasul, numai pentru a se opri ca să caşte gura.

McAuliff intră în parc, străduindu-se să treacă drept un turist ce se plimbă agale. Din când în când, simţea priviri ostile aţintite asupra sa în timp ce îşi croia drum spre centrul parcului, mergând pe aleea pietruită. Întâmplarea a făcut să nu zărească nici un alt alb prin preajmă; nu se aşteptase la asta. Avea senzaţia că era un obiect ce putea fi tolerat, dar care trebuia supravegheat. Nu inspira deloc încredere.

Se simţea ca un intrus de o culoare ciudată, care invadase centrul acestui loc de joacă al omului alb. Îi veni să râdă când văzu o tânără mamă jamaicană trăgându-şi copilul zâmbitor pe partea opusă a aleii când îl zări apropiindu-se. Ţâncul fusese în mod evident fascinat de silueta înaltă, cu piele rozalie; mama, calmă şi plină de demnitate, ştia mai bine cum trebuia să se comporte.

Văzu semnul alb, dreptunghiular, cu litere cafenii: QUEEN STREET, LA EST. Săgeata arăta spre dreapta, către o alee mai îngustă. O luă într-acolo.

Îşi aminti cuvintele lui Hammond: Nu te grăbi. Niciodată, dacă

se poate. În nici un caz atunci când urmează să stabileşti un contact. Nimic nu e mai bătător la ochi – cu excepţia unei femei – decât un bărbat grăbit într-o mulţime liniştită, sau un bărbat, care se opreşte la fiecare doi metri pentru a-şi aprinde aceeaşi ţigară, ca să-i poată privi cu atenţie pe cei din jur. Acţionează firesc, în funcţie de zi, de vreme, de împrejurări.

Era o dimineaţă... o amiază caldă. Soarele jamaican dogorea, însă dinspre port, aflat cam la un kilometru distanţă, adia vântul. Ar fi fost foarte normal pentru un turist să se aşeze pe o bancă şi să se bucure de soare şi de briză; să-şi descheie gulerul cămăşii, eventual să-şi dea haina jos. Să privească înjur curios ca orice turist.

La stânga se afla o bancă; o pereche tocmai se ridicase. Acum era liberă. Îşi dădu haina jos, trase de nodul cravatei şi se aşeză. Îşi întinse picioarele şi se comportă aşa cum i se părea normal.

Dar nu era normal. Pentru cel mai evident dintre motive: părea prea liber, prea relaxat în acest loc de destindere al omului alb. Simţi asta imediat. Stânjeneala îi fu accentuată de un bătrân în cârje care trecu pe acolo şi avu o clipă de ezitare când ajunse în dreptul lui. Este puţin băut, îşi zise Alex; avea fruntea uşor transpirată şi mersul puţin cam nesigur. Exprima un amestec de surpriză şi dezaprobare.

McAuliff se sculă de pe bancă şi îşi puse haina pe braţ. Îi zâmbi absent bătrânului şi dădu s-o pornească pe alee, când zări un alt bărbat alb în Victoria Park. Cel puţin, singurul pe care-l vedea el. Se afla departe, în diagonală faţă de el, pe aleea ce mergea de la nord la sud, la aproximativ o sută cincizeci de metri distanţă.

Un tânăr cu un mers greoi şi o claie de păr negru nepieptănat. Şi se întorsese. Alex n-avea nici un dubiu. Îl urmărea.

Era James Ferguson. Tânărul care reuşise a doua performanţă a serii la Courtleigh Manor în noaptea trecută. Beţivul care avusese prezenţa de spirit să ţină ochii întredeschişi pentru a evita obstacolele într-o cameră slab luminată.

McAuliff porni repede pe alee, apoi o luă prin iarbă spre trunchiul unui palmier înalt. Acum se afla la aproape două sute de metri de Ferguson. Se ascunse după copac şi aruncă o privire. Era conştient că jamaicanii aşezaţi pe pajişte se uitau la el; dezaprobator, desigur.

Aşa cum se aştepta, Ferguson fu alarmat că pierduse din ochi obiectivul ce trebuia supravegheat. (Ciudat, îşi zise Alex. Acum

se putea gândi la cuvântul „supraveghere”. Nu credea că-l folosise de zece ori până în urmă cu trei săptămâni.) Tânărul botanist începu să meargă repede printre plimbăreţii cu piele cafenie. Hammond avea dreptate, se gândi McAuliff. Un bărbat grăbit într-o mulţime liniştită bătea la ochi.

Ferguson ajunse la intersecţia cu Queen Street şi se opri. Acum se afla la mai puţin de patruzeci de metri de Alex; ezită, neştiind dacă era mai bine să se retragă spre South Parade sau să meargă înainte.

McAuliff se lipi de trunchiul palmierului. Ferguson o luă înainte, cât putu de repede. Agitaţia mulţimii de pe Queen Street East era un adăpost. Parcul devenise nesigur.

Dacă aceste concluzii erau corecte – şi expresia agitată de pe chipul lui Ferguson părea să le confirme – McAuliff mai aflase ceva despre acest tânăr ciudat: el făcea ceea ce făcea sub constrângere şi cu foarte puţină experienţă. *Fii atent la lucrurile mărunte*, îi spusese Hammond. *Se află acolo*; *vei învăţa să le observi*. *Semne care îţi spun că e vorba fie de o forţă serioasă*, *fie de o reală slăbiciune*.

Ferguson ajunse la poarta East Parade vizibil uşurat. Se opri şi privi cu atenţie în toate direcţiile. Zona nesigură se afla în spatele lui. Se uită la ceas, aşteptând ca poliţistul să permită trecerea pietonilor. Se auzi fluierul, automobilele se opriră cu un scrâşnet de frâne, iar Ferguson îşi continuă drumul pe Queen Street. Ascunzându-se în mulţime, Alex porni după el. Tânărul părea acum mai relaxat. Nu mai mergea atât de agitat şi nu-i mai fulgera cu privirea pe cei din jur. De parcă, pierzându-şi duşmanul, era mai preocupat de explicaţiile pe care urma să le dea decât de restabilirea contactului.

Dar McAuliff voia ca legătura să fie restabilită. Era un moment propice să-i pună tânărului Ferguson întrebările la care aştepta răspuns.

Alex traversă strada, evitând traficul şi sări pe trotuar din faţa unui taxi. Îşi croi drum prin puhoiul de trecători, spre capătul opus al drumului.

Între Mark Lane şi Duke Street se afla o stradă laterală. Ferguson ezită, privi înjur şi optă pentru această variantă. Se întoarse brusc şi o luă pe acolo.

McAuliff cunoştea acea stradă. Dădea spre zona liberă a portului şi era înţesată de baruri. Fusese acolo cu Sam Tucker

într-o după-amiază târzie, după o întâlnire la Sheraton cu cei de la Kaiser. Îşi amintea şi că o alee în diagonală intersecta strada dinspre Duke Street. Amănuntul îi venise în minte fiindcă Sam crezuse că în acel pasaj întunecat şi umed putea găsi cârciumi cu specific local, dar descoperiseră că acesta era folosit doar pentru aprovizionarea celorlalte baruri. Sam fusese dezamăgit; se dădea în vânt după cârciumile dosnice cu specific local.

Alex o luă la fugă. Nesocotea astfel avertismentul lui Hammond de a nu atrage atenţia. Omul cu artrită putea să aştepte. Acum era momentul să pună mâna pe James Ferguson.

Traversă din nou Queen Street, fără să ia în seamă dezordinea pe care o provoca în trafic, nici fluierul înfuriat al poliţistului jamaican. Alergă spre blocul din josul străzii; acolo se afla aleea în diagonală. Părea chiar mai strâmtă decât îşi amintea. Pătrunse în pasaj, împingându-i pe trecători, murmurând scuze şi încercând să evite privirile severe ale celor ce veneau din direcţie opusă provocări tăcute, copii jucându-se de-a hoţii şi vardiştii. Ajunse la capătul pasajului şi se opri. Se lipi cu spatele de zid şi privi în susul străzii laterale. Calculase bine timpul.

James Ferguson, cu o expresie de copoi pe chip, era la doar zece metri mai încolo. Apoi la cinci. Şi atunci McAuliff ieşi din pasaj drept în faţa lui.

Faţa tânărului se făcu albă ca varul. Alex îl împinse la perete; pietonii treceau în ambele direcţii, unii dintre ei privindu-i acuzator.

Zâmbetul lui Ferguson era fals şi vocea încordată.

— Ei, salut, Alex… doctor McAuliff. Ai ieşit la cumpărături? Ăsta-i locul potrivit.

— *Am făcut eu* cumpărături, glumeţule? Tu ar trebui să ştii, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce… Eu n-am…

— Poate că eşti tot beat, îl întrerupse Alex. Ţi-ai băut minţile aseară.

— M-am făcut de râs rău de tot. Te rog să primeşti scuzele mele.

— Nu e nevoie. Ai fost la limita decenţei. Şi foarte convingător.

— Zău, Alex, exagerezi puţin. Ferguson se dădu înapoi. O jamaicană, cu coşul ţinut pe cap, trecu în grabă. Am spus că-mi pare rău. Sunt sigur că şi tu ai întrecut uneori măsura.

— Foarte des. De fapt, chiar şi aseară eram mult mai beat

decât tine.

— Nu ştiu ce vrei să insinuezi, prietene şi, sincer vorbind, mă doare prea tare capul ca să mai pot dezlega enigme. Încă o dată, te rog să mă scuzi.

— Pentru nişte păcate imaginare, glumeţule. Hai să găsim unele adevărate. Fiindcă am să-ţi pun nişte întrebări.

Ferguson îşi scoase stângaci pălăria de pe cap şi dădu la o parte claia de păr de pe frunte.

— De ce complici lucrurile? Am de făcut nişte cumpărături. Tânărul încercă să-l ocolească pe McAuliff. Acesta îi înşfacă braţul şi-l împinse din nou la perete.

— Economiseşte-ţi banii. O să faci târguieli la Londra.

— *Nu*! Ferguson înţepeni; ridurile din jurul ochilor se accentuară. Nu, *te rog*, şopti el.

— Atunci să începem cu valizele. McAuliff îi lăsă braţul, aţintindu-l cu privirea.

— Ţi-*am spus*, scânci tânărul. Aveai probleme. Am încercat să te ajut.

— Bineînţeles că aveam probleme! Şi nu numai la vamă. Unde au ajuns bagajele mele? Ale noastre? Cine le-a luat?

— Nu ştiu. *Jur* că nu ştiu!

— Cine ţi-a cerut să scrii nota aia?

— *Nimeni nu* mi-a cerut! Dumnezeule, eşti *nebun*!

— De ce ai jucat scena aceea aseară?

— Ce scenă?

— Nu erai beat… erai treaz.

— O, Iisuse Atotputernic, aş vrea să ai mahmureala mea. Zău…

— Nu e bine, glumeţule. Să mai încercăm o dată. Cine ţi-a cerut să scrii nota aia?

— Nu mă asculţi…

— Te ascult. De ce mă urmăreşti? Cine ţi-a spus să mă urmăreşti în dimineaţa asta?

— Doamne, nu eşti sănătos!

— Doamne, eşti concediat!

— Nu!… Nu poţi face asta. Te rog.

Vocea lui Ferguson era din nou înspăimântată o şoaptă.

— Ce-ai spus? McAuliff îşi sprijini mâna dreaptă de perete, deasupra umărului ascuţit al lui Ferguson. Apoi se aplecă spre ciudatul tânăr. Aş vrea să mai aud o dată. Ce nu pot să fac?

— Te rog… nu mă trimite înapoi. Te implor. Ferguson respira pe gură; pe buzele subţiri îi apăruseră picături de salivă. Nu acum.

— Să te trimit înapoi? Puţin îmi pasă unde te duci! Nu sunt paznicul tău, băieţaş.

Alex îşi luă mâna de pe zid şi îşi smulse haina de pe braţul stâng.

— Ai dreptul la un bilet de avion pentru întoarcere. O să ţi-l semnez în după-amiaza asta şi o să-ţi mai plătesc o noapte la Courtleigh. După asta, te descurci singur. Du-te unde dracu’ vrei. Dar nu cu mine; nu cu echipa de prospecţiune.

McAuliff se întoarse şi se îndepărtă brusc. O luă pe aleea îngustă şi se amestecă printre trecătorii grăbiţi. Ştia că Ferguson, uluit, avea să-l urmeze. Nu trecu mult până când îi auzi vocea tânguitoare. Alex nu se opri şi nici nu privi în urmă.

— McAuliff! Domnule McAuliff! *Te rog*!

Accentul englezesc răsună între zidurile apropiate de cărămidă, creând un contrapunct distonant cu tonul conversaţiilor vioaie ale jamaicanilor.

— Te rog, *aşteaptă*… Iartă-mă, iartă-mă, te rog. Îmi pare rău, lasă-mă să trec, te rog…

— Ce faci, dom’le? Nu mă împinge.

Apostrofarea verbală nu-l opri pe Ferguson; dimpotrivă, înghiontelile se îndesiră. Alex continua să meargă, simţindu-l pe tânăr cum bloca pasajul. Situaţia era de un comic straniu: un alb urmărindu-l pe alt alb într-un pasaj aglomerat şi întunecat, destinat – din precauţie – exclusiv localnicilor. McAuliff era la câţiva paşi de ieşirea spre Duke Street când simţi mâna lui Ferguson prinzându-i braţul.

— *Te rog*. Trebuie să vorbim… nu aici.

— Dar unde?

Ieşiră în stradă. În faţa lor văzură o căruţă lungă, trasă de un cal, plină cu fructe şi legume. Proprietarul, cu un sombrero pe cap, se certa cu clienţii lângă un cântar străvechi; câţiva copii zdrenţăroşi furau banane din spatele căruţei. Ferguson ţinea strâns braţul lui McAuliff.

— Du-te la Devon House. E o…

— Ştiu.

— Afară e un restaurant.

— Când?

— Peste cincisprezece minute.

Taxiul intră pe aleea lungă de la Devon House, un exemplu remarcabil de arhitectură georgiană, datând dintr-o epocă a supremaţiei engleze şi a banilor europeni. În faţa coloanelor imaculate se găseau grădini circulare; alei cu dale curate şerpuiau în jurul unei fântâni imense. În micul restaurant în aer liber, situat lângă o aripă a clădirii, mesele erau ascunse de înalte garduri vii, iar clienţii nu se vedeau din faţă. McAuliff numără doar şase mese. Un restaurant cu adevărat mic; ar fi fost imposibil să urmăreşti pe cineva fără să fii observat. Poate că Ferguson nu era atât de nepriceput pe cât părea.

— Hei, salut, prietene!

Alex se întoarse. Ferguson strigase de pe aleea centrală, care ducea la fântână; acum avea cu el aparatul fotografic, cutiile şi instrumentele de măsură aferente.

— Bună, zise McAuliff, întrebându-se ce rol avea de gând să joace tânărul acum.

— Am făcut nişte fotografii grozave. Să ştii că locul ăsta e încărcat de istorie.

Ferguson se apropie de el şi-i făcu o poză lui Alex.

— Asta-i ridicol, răspunse calm McAuliff. Pe cine dracu' încerci să prosteşti?

— Ştiu foarte bine ce fac. Te rog să fii cooperant. Apoi Ferguson continuă să-şi joace rolul, ridicând vocea şi aparatul fotografic în acelaşi timp. Ştiai că pe locul acestei vechi alei s-a aflat iniţial curtea? Duce spre partea din spate a casei, unde erau cazaţi soldaţii, în nişte dormitoare din cărămidă.

— Mi se pare fascinant.

— E trecut de unsprezece, bătrâne, zise Ferguson tare, plin de entuziasm. Ce-ai zice de o halbă? Sau un rom? Eventual cu o gustare.

Pe terasa restaurantului se mai aflau doar două cupluri. Pălăriile de pai şi pantalonii bufanţi ai bărbaţilor se potriveau cu ochelarii de soare cu strasuri ai femeilor; erau turişti, deloc impresionaţi de Devon House. În curând aveau să vorbească unii cu alţii, făcându-şi planuri să se întoarcă la barul vasului de croazieră sau măcar în zona liberă a portului. Nu păreau interesaţi de Ferguson ori de Alex, iar asta era tot ce conta.

Un chelner plictisit, îmbrăcat cu o jachetă albă, murdară,

aduse romul jamaican. Nu fredona vreo melodie, nici nu se mişca ritmic, observă Alex. Restaurantul de la Devon House părea un loc inactiv. Kingston nu era Montego Bay.

— O să-ţi spun exact ce s-a întâmplat, spuse brusc Ferguson, foarte nervos; vocea lui devenise iarăşi o şoaptă alarmată. Şi asta-i tot ce ştiu. Am lucrat pentru Fundaţia Craft, cunoşteai lucrul ăsta, nu-i aşa?

— Evident, răspunse McAuliff. Chiar ţi-am pus în vedere să nu iei legătura cu Craft. Ai fost de acord.

— N-aveam de ales. Când am coborât din avion, dumneata şi cu Alison aţi rămas în urmă; Whitehall şi soţii Jensen s-au dus înainte, să-şi ridice bagajele. Eu fotografiam în infraroşu aeroportul… eram în zona intermediară, s-ar putea spune. M-am dus către poarta de sosire şi prima persoană pe care am văzut-o a fost însuşi Craft; fiul, desigur, nu bătrânul. El conduce acum fundaţia. Am încercat să-l evit. Aveam toate motivele; la urma urmelor, el m-a concediat. Dar n-am reuşit. Şi m-a uimit faptul că era plin de efuziune. Şi-a cerut scuze; mi-a spus că făcusem o treabă remarcabilă şi că venise personal la aeroport să mă întâlnească după ce aflase că făceam parte din echipa de prospectare.

Ferguson luă o gură de rom şi îşi aruncă ochii în jurul terasei. Părea că se blocase, de parcă n-ar fi ştiut cum să continue.

— Spune mai departe, îl îndemnă Alex. Până acum mi-ai vorbit doar despre o întâlnire neaşteptată.

— *Trebuie să înţelegi*. A fost atât de ciudat – aşa cum ziceai, neaşteptat. Şi în vreme ce el vorbea, se apropie de mine un tip în uniformă şi mă întreabă dacă sunt Ferguson. Eu spun că da, iar el îmi zice că dumneata o să întârzii, că eşti ocupat; că *dumneata* vrei să-ţi trimit bagajele la hotel. Trebuia să scriu o notă în sensul ăsta, pentru ca British Air să le poată expedia. Craft s-a oferit, desigur, să mă ajute. Părea o treabă măruntă, perfect plauzibilă. Am scris nota şi individul a zis că o să se ocupe el de bagaje. Craft i-a dat un bacşiş. Generos, presupun.

— Ce fel de uniformă purta?

— Nu ştiu. Nu mi-am dat seama. Când eşti în străinătate, toate uniformele ţi se par la fel.

— Continuă.

— Craft m-a invitat să bem ceva. I-am spus că nu puteam. Dar el insista şi eu nu voiam să fac o scenă; în plus şi dumneata

întârziai. Acum *înţelegi* de ce am acceptat, nu-i aşa?

— Continuă.

— Am mers în sala de sus… cea cu vedere spre pistele de aterizare. Îi zice cumva…

— Observaţie.

— Cum?

— Se numeşte Sala de observaţie. Te rog să continui.

— Da. Ei bine, situaţia devenise îngrijorătoare. I-am spus că era vorba despre valizele mele, ale lui Whitehall şi ale soţilor Jensen. Şi ale dumitale, desigur. Nu voiam să te întrebi unde mă aflu… mai ales în împrejurările acelea.

Ferguson mai luă o înghiţitură; McAuliff se stăpâni şi-i spuse direct:

— Cred că ar fi bine să treci la subiect, glumeţule.

— Sper că porecla asta n-o să se lipească de mine. A fost o seară cumplită.

— O să fie o după-amiază şi mai cumplită, dacă nu continui.

— Da… Craft mi-a spus că dumneata urma să mai întârzii la vamă o oră, iar tipul în uniformă avea să le spună celorlalţi că făceam poze; între timp eu mă duceam la Courtleigh. Era o treabă ciudată. Apoi a schimbat complet subiectul. A început să vorbească despre Fundaţie. Spunea că erau pe punctul să facă un important pas înainte în legătură cu fibrele de baracoa; că în mare parte acest progres se datora muncii mele. Şi că, din considerente juridice, dar şi morale, voiau să mă întorc la Craft. De fapt, mi se oferea un procentaj din afacere. Îţi dai seama ce ar putea însemna asta?

— Dinspre partea mea n-ai decât să te duci la ei chiar astăzi.

— Milioane! continuă Ferguson, neluând în seamă întreruperea lui Alex. Pur şi simplu, *milioane*… în timp, fireşte. N-am avut niciodată bani. Am fost lefter mai tot timpul. A trebuit să împrumut bani pentru echipamentul fotografic, ştiai asta?

— Nu m-au interesat niciodată chestiile astea. Dar s-a terminat. Acum lucrezi pentru Craft.

— *Nu*. Nu încă. Asta-i problema. După prospecţiune. *Trebuie* să rămân cu echipa de prospectare – cu *dumneata*.

Ferguson îşi termină romul şi-l căută din ochi pe chelner.

— Doar să rămâi cu echipa? Cu mine? Cred că ai omis ceva.

— Da. Aşa e.

Tânărul se apleacă peste masă; evita privirea lui McAuliff.

— Craft spunea că e ceva inofensiv. Vor să ştie doar cine sunt oamenii din guvern cu care tratezi… ceea ce înseamnă majoritatea oamenilor cu care ai de-a face, deoarece aproape toţi sunt *în* guvern. Trebuie să ţin un jurnal. Asta-i tot; doar un jurnal zilnic. Ferguson ridică privirea spre Alex, cu ochi rugători, înţelegi, nu-i aşa? Nu e nici un pericol.

McAuliff îi susţinu privirea tânărului.

— Din cauza asta m-ai urmărit azi-dimineaţă?

— Da. Însă nu intenţionam să procedez aşa. Craft a sugerat că aş putea afla multe doar… urmându-te supus, întrebându-te dacă îmi permiteai să te însoţesc atunci când te duceai să rezolvi anumite probleme legate de prospecţiune. El zicea că oricum eu sunt supărător de curios şi vorbesc mult; ar fi fost ceva firesc.

— Două bile pentru Craft.

— Cum?

— O veche expresie americană. Cu toate astea, m-ai urmărit.

— Nu asta a fost intenţia mea. Te-am sunat în camera dumitale. De mai multe ori. Nu mi-a răspuns nimeni. Apoi am sunat-o pe Alison… îmi cer scuze. Cred că era supărată.

— Ce-a spus?

— Presupunea că plecaseşi din cameră cu câteva minute în urmă. Am alergat în holul hotelului. Apoi afară. Luaseşi un taxi. Abia *atunci* am plecat în urmărirea dumitale, cu altă maşină.

McAuliff îşi puse paharul jos.

— De ce n-ai venit direct la mine în Victoria Park? Te-am văzut şi atunci te-ai întors.

— Eram încurcat… şi speriat. În loc să-ţi propun să te însoţesc, făceam altceva, chiar te urmăream.

— De ce te-ai prefăcut că erai beat aseară?

Ferguson trase adânc aer în piept, nervos.

— Fiindcă atunci când am ajuns la hotel, am întrebat dacă sosise bagajul dumitale. Nu venise. M-am speriat… înţelegi, înainte de a mă despărţi de el, Craft mi-a vorbit despre valizele dumitale…

— Despre microfoane? îl întrerupse Alex înfuriat.

— Despre ce? Deodată, James înţelese. Nu. *Nu*! Îţi jur, nimic de genul ăsta. O, Doamne, ce *îngrozitor*! Ferguson făcu o pauză, cu un aer gânditor. Totuşi, se leagă, desigur…

Nimeni nu putea premedita nişte reacţii atât de contradictorii, îşi zise Alex. N-avea rost să sară în sus.

— Cum e cu valizele?

— Ce… a, da, Craft. La sfârşitul conversaţiei, a zis că bagajul dumitale urma să fie verificat – *verificat*, asta-i tot ce-a spus. A sugerat că, dacă întreba cineva, eu să spun că fusese iniţiativa mea să scriu nota; să susţin că dumneata avuseseşi probleme. Dar nu trebuia să-mi fac griji, bagajele dumitale aveau să ajungă la hotel. Însă nu erau *acolo*, înţelegi?

McAuliff nu înţelegea. Oftă plictisit.

— Iar dumneata ai fi pretins că ai fost înşelat?

— Fireşte… Am înţeles că aveai să afli despre notă; m-ai fi întrebat de ea, cu siguranţă şi ai li fost teribil de înfuriat dacă s-ar fi pierdut bagajele; ai fi dat vina pe mine… Probabil că nu ţi-ai fi pus mintea cu un tip beat care a încercat să-ţi facă un serviciu. Aşa m-am gândit eu, zău.

— Ai o imaginaţie foarte bogată, glumeţule. Aş spune chiar întortocheată.

— Poate. Dar dumneata nu te-ai înfuriat, nu-i aşa? Nimic nu s-a schimbat. Asta-i ironia: nimic nu s-a schimbat.

— Cum adică, nimic nu s-a schimbat?

Ferguson zâmbi nervos.

— Păi… te urmez supus.

— Eu cred că s-a schimbat ceva foarte important. Mi-ai vorbit despre Craft.

— Da. Aş fi făcut-o oricum; azi-dimineaţă intenţionam să-ţi spun totul. Craft nu trebuie să ştie; n-are cum să afle. Eu doar te voi urma. O să-ţi cedez o parte din banii pe care-i voi primi. Îţi promit. Îţi dau şi în scris, dacă vrei. N-am avut niciodată bani. E pur şi simplu o ocazie minunată. Înţelegi, nu-i aşa?

11

Îl lăsă pe Ferguson la Devon House şi luă un taxi spre oraşul vechi. Nu-i păsa de eventualii urmăritori. Era momentul să se gândească la problemele lui, nu să-şi facă griji din cauza supravegherii. Nu avea o ţintă precisă.

Acceptase – condiţionat – să colaboreze cu Ferguson. Condiţia era să acţioneze pe două planuri: pe de-o parte, botanistul îşi ţinea jurnalul – pentru care urma să primească nume verificate – iar pe de altă parte, McAuliff avea să fie informat în legătură cu întrebările pe care le punea Craft.

Ridică privirea către plăcuţele indicatoare; se afla la intersecţia străzilor Tower şi Matthew, la câteva blocuri distanţă de port. Pe un stâlp de pe trotuar se afla un telefon public. Spera că funcţionează. Într-adevăr, mergea.

— A sosit cumva un anume domn Sam Tucker? îl întrebă el pe funcţionarul de la celălalt capăt al firului.

— Nu, domnule McAuliff. De fapt, am verificat lista de rezervări cu câteva minute în urmă. Controlul se face la ora trei:

— Păstraţi camera. E plătită.

— Mă tem că nu e, domnule. Nouă ni s-a spus doar că dumneavoastră răspundeţi de problemă; încercăm să vă ajutăm.

— Sunteţi foarte amabili. Totuşi, păstraţi-o. Există mesaje pentru mine?

— Numai o clipă, domnule. Mi se pare că sunt.

Tăcerea care urmă îi dădu timp lui Alex să se gândească la Sam. Unde dracu' era? McAuliff nu fusese atât de alarmat ca Robert Hanley de dispariţia lui Tucker. Printre excentricităţile lui Sam se numărau şi călătoriile neaşteptate, întreprinse sub impulsul momentului în diferite zone. În Australia, Tucker stătuse patru săptămâni la rând într-o comunitate îndepărtată de aborigeni, mergând zilnic vreo patruzeci de kilometri cu un Land Rover până în Kimberley, la locul prospecţiunii. Bătrânul Tuck era întotdeauna fascinat de neobişnuit – asociat, de regulă, cu obiceiurile şi stilul de viaţă al locuitorilor ţării în care se afla. Dar acum, el se găsea în apropiere de Kingston.

— Scuze pentru întârziere, spuse jamaicanul, tonul vioi al vocii dezminţind sinceritatea afirmaţiei sale. Sunt câteva mesaje. Le-

am pus în ordinea transmiterii lor.

— Mulţumesc. Care sunt…

— Toate sunt urgente, domnule, îl întrerupse funcţionarul. La unsprezece şi cincisprezece a sosit primul; de la Ministerul Educaţiei. Să luaţi legătura cu domnul Latham cât mai curând posibil. Următorul, la ora unsprezece şi douăzeci, e de la un domn Piersall, de la Sheraton. Camera cincizeci şi unu. Apoi un domn Hanley a sunat de la Montego Bay, la douăsprezece şi şase minute; a insistat că e foarte important să vă găsească. Numărul lui de telefon e…

— Aşteaptă puţin, zise Alex, scoţând un pix şi un carneţel din buzunar. Scrise numele Latham, Piersall, Hanley. Continuă.

— Centrala Montego, optzeci-doi-doi-şapte. Până la ora cinci. Domnul Hanley a spus să-l sunaţi la Port Antonio după ora şase treizeci.

— Ai numărul de acolo?

— Nu, domnule. Doamna Booth a lăsat vorbă la ora unu şi treizeci şi cinci că se va întoarce în cameră la două şi jumătate. A spus să o sunaţi dacă telefonaţi din oraş. Asta-i tot, domnule McAuliff.

— În regulă. Mulţumesc. Aş vrea să verific dacă am notat corect.

Alex repetă numele şi esenţa mesajelor, apoi ceru numărul de telefon de la Sheraton. Nu-şi dădea seama cine putea fi domnul Piersall. Revăzu în minte cele douăsprezece nume de contact pe care i le dăduse Hammond; nici unul nu era Piersall.

— Asta-i tot, domnule?

— Da. Fă-mi, te rog, legătura cu doamna Booth. Telefonul lui Alison sună de câteva ori înainte ca ea să răspundă.

— Eram sub duş, zise ea cu răsuflarea tăiată. Speram să fii aici.

— Eşti înfăşurată cu un prosop?

— Da. De fapt, l-am lăsat pe clanţa uşii deschise, dacă vrei să ştii. Ca să pot auzi telefonul.

— Dacă aş fi acolo, l-aş scoate. Prosopul, nu telefonul. Alison râse, iar McAuliff îşi imagină chipul ei frumos în lumina soarelui de amiază de pe Tower Street.

— Ai dreptate, eşti înfierbântată. Dar lăsaseşi vorbă că e ceva urgent. Ce s-a întâmplat?

Se auzi un declic în interiorul cutiei telefonice; timpul plătit era

pe sfârşite. Alison auzise şi ea.

— Unde eşti? Te sun eu, zise ea repede.

Numărul fusese şters cu răutate de pe cadranul aparatului.

— N-am cum să-ţi spun. Cât e de urgent? Mai am de dat un telefon.

— Nu-i aşa de urgent. Numai să nu stai de vorbă cu un om pe nume Piersall până când nu discutăm noi. Pa, iubitule.

McAuliff fu tentat să o sune din nou pe Alison; cine era Piersall? Dar mai întâi trebuia să-l găsească pe Hanley în Montego. O să sune cu taxă inversă; nu mai avea destule monede.

Dură aproape cinci minute până când sună telefonul lui Hanley şi încă trei până ce Hanley o convinse pe operatoarea hotelului ieftin unde stătea că el urma să plătească convorbirea.

— Îmi pare rău, Robert, spuse Alex. Sunt la un telefon public din Kingston.

— E-n regulă, prietene. Ai auzit ceva despre Tucker?

Era o anume insistenţă în graba cu care Hanley pusese întrebarea.

— Nu. N-a ajuns la hotel. Mă gândeam că poate ştii tu ceva.

— Ştiu, într-adevăr, dar nu-mi place deloc ce-am auzit. M-am întors la Mo'Bay acum vreo două ore, iar nenorociţii ăştia de la hotel mi-au spus că doi negri au luat lucrurile lui Sam, i-au plătit cazarea şi au dispărut fără o vorbă.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Aici nu e Hilton, prietene. Cu bani poţi face orice.

— Şi *tu* unde eşti?

— La naiba, am luat aceeaşi cameră pentru după-amiaza asta. Dacă Sam încearcă să ia legătura cu mine, probabil că o să mă caute aici. Între timp, am pus câţiva prieteni să se intereseze de el în oraş. Tot nu vrei să anunţăm poliţia?

McAuliff ezită. Fusese de acord cu dispoziţia lui Hammond de a nu se adresa poliţiei jamaicane înainte de a lua legătura cu unul dintre contacte pentru a primi instrucţiuni.

— Nu încă, Rob.

— E vorba despre un vechi prieten!

— Încă n-a expirat termenul la care trebuie să apară, Robert. N-am motive întemeiate să raportez dispariţia lui. Şi, cunoscându-l pe vechiul nostru prieten, n-aş vrea să-l pun într-o situaţie penibilă.

— Aş face un mare tărăboi din cauza celor doi străini care i-au luat lucrurile!

Hanley era furios, dar McAuliff nu-l putea învinovăţi pentru asta.

— Nu ştim cu precizie dacă sunt într-adevăr străini. Îl cunoşti pe Tuck, angajează servitori de parcă ar fi în suita lui Eric cel Roşu. Mai ales dacă are bani şi poate să-i cheltuiască prin zone îndepărtate. Aminteşte-ţi de Kimberley, Rob. Fusese o afirmaţie. Şi-a cheltuit salariul pe două luni pentru a pune bazele unei comunităţi agricole, ce naiba.

Hanley chicoti.

— Aşa e, prietene, îmi amintesc. Voia să se lanseze în nişte afaceri cu vin împreună cu ticăloşii ăia păroşi. E omul organizaţiilor umanitare cu o praştie în mână… în regulă, Alex. Aşteptăm până mâine. Eu trebuie să mă întorc la Port Antonio. Te sun mâine dimineaţă.

— Dacă nu apare până atunci, o să anunţ poliţia, iar tu poţi săţi activezi reţeaua subterană – pe care sunt sigur că ţi-ai format-o până acum.

— Ai perfectă dreptate. Noi, veşnicii călători, trebuie să ne protejăm. Şi să fim strâns uniţi.

Soarele orbitor de pe murdara stradă caraibiană şi duhoarea din cabina telefonică îl convinseră pe McAuliff să se întoarcă la Courtleigh Manor. Mai târziu, poate la începutul serii, avea să găsească pescăria numită Talion’ s şi pe artriticul ei proprietar.

O porni pe Matthew Lane spre nord şi luă un taxi de pe Barry Street; o maşină dărăpănată, de o marcă incertă, cu siguranţă nu din acel deceniu, nici din cel anterior. Urcându-se în ea, mirosul de vanilie îi invadă nările. Vanilia şi romul, aromele Jamaicăi: plăcute seara, insuportabile ziua, în căldura teribilului soare ecuatorial.

În vreme ce taxiul ieşea din vechiul oraş – cel din faţa portului – unde ruinele lăsate de om şi abundenta floră tropicală se luptau să coexiste, Alex privea neplăcut surprins clădirile apărute peste noapte în Noul Kingston. Era ceva obscen în alăturarea acestor construcţii elegante din piatră şi sticlă fumurie de grămezile de cocioabe murdare, acoperite cu tablă ondulată – casele copiilor sfrijiţi, care se jucau fără chef cu câini slăbănogi şi ale tinerelor însărcinate, prematur îmbătrânite, ce agăţau haine zdrenţuite pe frânghii găsite în zona portului şi cărora li se citea

în ochi tristeţea de a fi nevoite să înfrunte o nouă zi din mizera lor viaţă. Iar noile clădiri impunătoare se aflau la mai puţin de două sute de metri de locuinţe şi mai jalnice: bărci putrezite, infestate de şobolani, adăpostindu-i pe cei ce atinseseră ultimul prag al demnităţii umane. La două sute de metri.

McAuliff înţelese dintr-odată ce erau acele clădiri: bănci. Trei, patru, cinci… şase bănci. Aşezate una lângă alta sau faţă în faţă, la o aruncătură de băţ.

Bănci.

Elegante, stupide, cu geamuri fumurii.

La două sute de metri.

După opt minute, străvechiul automobil intră pe aleea străjuită de palmieri de la Courtleigh Manor. La zece metri de poartă, şoferul opri brusc, cu o smucitură. Alex, care se aplecase să-şi scoată portmoneul, se lovi de scaunul din faţă, iar şoferul îşi ceru imediat scuze. Apoi, McAuliff văzu ce făcea jamaicanul. Scotea un cuţit lung de vreo şaptezeci şi cinci de centimetri dintr-o bucată de postav uzată, pe care o puse sub scaun. Şoferul rânji.

— Fac o cursă în oraşu' vechi, domnu'. La cocioabe. Am tot timpul asupra mea cuţitu' ăsta.

— Ai nevoie de el?

— Da, domnu'! Mai bine i-ar împuşca pă indivizii ăia murdari. Nu-s buni de nimic, domnu'. Să-i trimită cu bărcile înapoi în Africa. P-ormă să scufunde bărcile; da, domnu'.

— E o soluţie grozavă.

Maşina opri lângă trotuar, iar McAuliff coborî. Şoferul zâmbi slugarnic, rostind un preţ exagerat. Alex îi întinse exact suma cerută.

— Sunt sigur că ai inclus şi bacşişul, zise el, aruncându-i bancnotele pe fereastră.

La recepţie, Alex luă mesajele pe care le primise; mai sosise unul. Domnul Latham, de la Ministerul Educaţiei, sunase din nou.

Îmbrăcată în costumul de baie, Alison stătea la soare în balcon. McAuliff intră în camera ei pe uşa dintre cele două dormitoare. Ea se întoarse spre el, iar Alex îi luă mâna.

— Îţi dai seama cât de răpitoare eşti, frumoasă doamnă?

— Mulţumesc, frumosule domn.

El îşi retrase încet mâna.

— Vorbeşte-mi despre Piersall, zise el.
— E la Sheraton.
— Ştiu. La camera cincizeci şi unu.
— Ai vorbit cu el.
Alison era evident îngrijorată.
— Nu. Mi-a lăsat vorbă. Să-l sun la camera cincizeci şi unu. Foarte urgent.
— S-ar putea să fie acolo acum; nu ajunsese când ai sunat tu.
— Da? Am primit mesajul chiar înainte de a vorbi cu tine.
— Atunci trebuie să fi coborât în hol. O fi vorbit de la un telefon public. După câteva minute.
— De ce?
— Fiindcă a fost aici. Am avut o discuţie cu el.
— Povesteşte-mi.
Ea îi relată.
Alison terminase de pus în ordine notele pregătite pentru cercetarea de pe coasta de nord şi voia să facă un duş, când auzise nişte bătăi rapide în uşa lui Alex. Crezând că era cineva din echipa lor, Alison deschisese uşa ei şi privise pe coridor. Bărbatul înalt, zvelt, îmbrăcat într-un costum alb, păruse surprins de apariţia ei. Fusese un moment jenant pentru amândoi. Alison îi spusese că auzise bătăile în uşă şi că ştia că McAuliff era plecat; domnul dorea să lase un mesaj?
— Părea foarte nervos. Îngăimase ceva, apoi zisese că încerca să dea de tine încă de la ora unsprezece. M-a întrebat dacă putea avea încredere în mine. Dacă aş vorbi numai cu tine. Era extrem de tulburat. L-am invitat în camera mea, dar m-a refuzat, spunând că era în criză de timp. Pe urmă i-a scăpat ceva. A zis că avea veşti de la cineva pe nume Sam Tucker. Ăsta nu-i americanul care trebuia să vină în echipa noastră?
Alex nu-şi ascunse panica. Din poziţia aplecată în care stătea, îşi îndreptă brusc spatele.
— Ce-i cu Tucker?
— A zis doar că avea veşti *de la* el sau *despre* el. Nu a fost prea clar.
— De ce nu mi-ai spus asta la telefon?
— Mi-a cerut el să n-o fac. Zicea să-ţi spun când o să te văd, nu la telefon. A presupus că o să te înfurii, dar te ruga să iei legătura cu el înainte de a te duce la altcineva. Apoi a plecat. Alex, despre ce dracu’ vorbea omul ăla?

McAuliff nu răspunse; se îndreptă spre telefon. Ridică receptorul, privi uşa dintre dormitoare, apoi închise repede telefonul. Se duse în grabă spre uşa deschisă, o închise, apoi veni la aparat. Formă numărul de la Sheraton şi aşteptă.

— Cu domnul Piersall, vă rog, la camera cincizeci şi unu.

Pauza care urmă îl înfurie pe McAuliff. Fu întreruptă de tonul blând al unei voci joase de englez, care-i ceru mai întâi să se prezinte, apoi îl întrebă dacă era un prieten sau, poate, o rudă a doctorului Piersall. După ce auzi răspunsurile lui Alex, vocea onctuoasă continuă, iar în acest timp McAuliff îşi aminti de o noapte friguroasă pe o stradă din Soho, în faţa „Bufniţei Sfântului Gheorghe”. Şi de strălucirea becului cu neon care-i salvase viaţa şi-l condamnase la moarte pe prezumtivul lui asasin.

Doctorul Piersall avusese un tragic accident. Fusese izbit de un automobil ce venea în viteză pe o stradă din Kingston.

Murise.

12

Walter Piersall era american, doctor în antropologie, specialist în zona Caraibelor, autor al unui studiu fundamental despre primii locuitori cunoscuţi ai Jamaicăi, indienii arawak şi proprietarul unei case numite High Hill, lângă Carrick Foyle, în districtul Trelawny.

Acestea reprezentau în esenţă informaţiile furnizate de către domnul Latham, de la Ministerul Educaţiei.

— E o adevărată tragedie, domnule McAuliff. A fost un om onorabil, un savant. Pentru Jamaica e o pierdere grea.

— *O pierdere*! Cineva l-a ucis, domnule Latham.

— Din câte înţeleg, există foarte puţine date: maşina a dispărut în viteză, descrierile sunt contradictorii.

— S-a întâmplat în plină zi, domnule Latham.

Latham făcu o pauză.

— Ştiu, domnule McAuliff. Ce pot spune? Sunteţi american; el era american. Eu sunt jamaican, iar grozăvia s-a petrecut pe o stradă din Kingston. Sunt profund mâhnit, din mai multe motive. Deşi nu l-am cunoscut personal.

Sinceritatea lui Latham era exagerată. Alex coborî vocea.

— Ai spus „grozăvie”. Insinuezi că a fost mai mult decât un accident?

— Nu. Nu s-a comis nici un jaf sau vreo agresiune împotriva omului. A fost un accident. Provocat, fără îndoială, de consumul de rom şi de inactivitate. Astea se găsesc din belşug în Kingston, domnule McAuliff. Oamenii… sau copiii care au comis crima asta au fugit cu siguranţă pe dealuri. După ce se vor trezi din beţie, îi va cuprinde frica; se vor ascunde. Poliţia din Kingston nu e deloc blândă.

— Înţeleg. McAuliff era tentat să rostească numele lui Sam Tucker, dar se abţinu. Îi zise lui Latham doar că Piersall îi lăsase un mesaj. Deocamdată nu trebuia să-i spună mai mult. Păi, dacă pot face ceva…

— Piersall era văduv, trăia singur la Carrick Foyle. Poliţia spunea că voia să ia legătura cu un frate din Cambridge, Massachusetts… Ştii cumva de ce te-a căutat?

— Habar n-am.

— O bună parte din prospecţiune se va desfăşura în districtul Trelawny. Poate că el auzise şi voia să-ţi ofere ospitalitatea sa.

— Poate… Domnule Latham, e logic ca el să fi aflat despre prospecţiune?

Alex ascultă cu atenţie răspunsul lui Latham. Din nou, Hammond: *învaţă să observi lucrurile mărunte*.

— Logic? Ce e logic în Jamaica, domnule McAuliff? Nu prea s-a păstrat secretul legat de faptul că ministerul nostru – cu delicatul ajutor al fostei ţări tutelare – a iniţiat o tardivă evaluare ştiinţifică. Un secret prost păstrat încetează să mai fie un secret. Poate că nu e logic ca doctorul Piersall să fi ştiut, însă e cu siguranţă posibil.

Fără ezitări, fără răspunsuri pripite, fără cuvinte învăţate pe de rost.

— Atunci, poate că din cauza asta m-a sunat. Îmi pare rău.

— Regret nespus.

Latham făcu din nou o pauză, însă fără vreo intenţie anume.

— Deşi poate părea nepotrivit, domnule McAuliff, aş vrea ca discuţia asta să rămână între noi.

— Desigur. Te ascult.

— Toate avizele pentru prospecţiune au sosit la sfârşitul acestei dimineţi… în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. De obicei durează aproape o săptămână.

Procedura era neobişnuită, însă Alex începuse să se deprindă cu asemenea situaţii. Când era vorba de Dunstone Limited, barierele fireşti cădeau cu o uşurinţă suspectă. Peste tot se găseau mesageri nevăzuţi, îndeplinind ordinele lui Julian Warfield.

Latham spunea că ministerul anticipase mari dificultăţi atunci când echipa de prospectare avea să intre în zona Cock Pit – kilometri întregi de teritoriu nelocuit, o adevărată junglă. Era nevoie de însoţitori, de ghizi care să cunoască bine regiunea aceea nesigură. Şi trebuiau stabilite nişte înţelegeri cu descendenţii recunoscuţi ai marunilor, cei care, în baza unui tratat din 1739, controlau cea mai mare parte a teritoriului. Oameni aroganţi, războinici, aduşi pe insulă ca sclavi, marunii cunoşteau jungla mult mai bine decât stăpânii lor albi. Suveranul britanic George I le oferise marunilor independenţa, printr-un tratat care le garanta stăpânirea eternă a regiunii Cock Pit. Era o decizie mai înţeleaptă decât continuarea vărsărilor de sânge. În

plus, teritoriul acela se considerase nepotrivit pentru a fi locuit de colonişti.

Timp de peste 235 de ani, acest tratat fusese adesea ridiculizat, dar niciodată violat, spunea Latham. Permisiunea formală era şi în prezent solicitată de Kingston „Colonelului marunilor” pentru toţi cei care voiau să pătrundă pe pământurile lor. Nici ministerul său nu făcuse excepţie.

Dar ministerul era în realitate Dunstone Limited, îşi zise McAuliff. Aşa că accesul în zonă era garantat, iar permisele fuseseră obţinute cu promptitudine.

— Echipamentul expediţiei a fost trimis cu avionul la Boscobel, spuse Latham. De acolo, camioanele îl vor transporta în locul unde urmează să înceapă prospecţiunea.

— În cazul ăsta o să plec mâine după-amiază sau, cel mai târziu, poimâine dimineaţă. O să angajez oameni la Ocho Rios; ceilalţi pot să vină ulterior. Avem nevoie de maximum două zile.

— Ghizii dumitale – noi le spunem „curieri” – vor fi disponibili peste două săptămâni. Sper că o să te descurci şi fără ei până atunci. Am înţeles că la început o să lucrezi pe ţărm.

— Două săptămâni e bine... aş vrea să fac o selecţie a curierilor, dacă nu te superi.

— Nu prea ai ce să selectezi, domnule McAuliff. Nu-i o treabă care să atragă prea mulţi tineri; rândurile lor se răresc simţitor. Dar o să fac ce pot.

— Mulţumesc. E posibil să am traseele aprobate până mâine dimineaţă?

— Le vei primi la hotel pe la ora zece. La revedere, domnule McAuliff. Şi încă o dată, sincerele mele regrete pentru doctorul Piersall.

— Nici eu nu l-am cunoscut, domnule Latham, zise Alex. La revedere.

Nu-l întâlnise niciodată pe Piersall, îşi spuse McAuliff, dar auzise de Carrick Foyle, satul unde locuise savantul. Nu-şi amintea de unde, însă numele îi era cunoscut.

Alex închise telefonul şi o privi pe Alison, care se afla în balcon. Îl urmărise, ascultase şi nu-şi putea ascunde teama. Un bărbat zvelt, nervos, într-un costum alb, îi spusese – cu mai puţin de două ore în urmă – că avea nişte informaţii confidenţiale, iar acum omul acela murise.

Soarele portocaliu al după-amiezei târzii arunca săgeţi de

lumină spre umbrele întunecate ce învăluiau balconul miniatural, în spatele lui se zărea verdele închis al palmierilor înalţi, iar dincolo de ei se înălţa copleşitor lanţul muntos. Alison Booth părea un personaj dintr-un tablou în clarobscur, pictat în culori tropicale.

— Spunea că a fost un accident. Alex se îndreptă încet spre uşile balconului. Toată lumea e tulburată. Piersall era stimat pe insulă. Se pare că sunt mulţi şoferi beţi în Kingston.

— Iar tu nu l-ai crezut nici o clipă.

— N-am spus asta.

Îşi aprinse o ţigară; nu voia să se uite la ea.

— Nici nu trebuie. N-ai scos o vorbă nici despre prietenul tău, Tucker. De ce?

— Din bun-simţ. Vreau să vorbesc cu poliţia, nu cu un director de la un minister. El nu face decât să se bâlbâie şi să creeze confuzie. Atunci să mergem la poliţie. Alison se ridică din şezlong. Mă duc să mă îmbrac.

— *Nu*! McAuliff îşi dădu seama că tonul lui fusese prea categoric. Adică o să mă duc eu. Nu vreau să te implic şi pe tine.

— Eu am vorbit cu omul. Nu tu.

— O să le spun eu asta.

— De ce să afle prin intermediari?

— Fiindcă aşa zic eu. Alex se întoarse, căutând o scrumieră. Nu era convingător şi îşi dădea seama de lucrul ăsta. Ascultă-mă Alison. Se întoarse către ea. Am primit permisele. Mâine mă duc la Ocho Rios, să angajez şoferi şi cărăuşi; voi o să veniţi peste două zile. În absenţa mea, nu vreau ca tu – sau oricare alt membru al echipei – să aveţi de-a face cu poliţia ori cu altcineva. Treaba noastră aici e să facem prospecţiuni. Asta-i răspunderea mea. Nu vreau să depăşim termenele.

Ea trecu peste pragul uşii de la balcon, ieşind din fundalul colorat şi se opri în faţa lui.

— Eşti un mincinos îngrozitor, Alex. Îngrozitor în sensul că nu te pricepi deloc să minţi.

— Acum mă duc la poliţie. Pe urmă, dacă nu se face prea târziu, o să trec pe la minister să vorbesc cu Latham. Am fost cam aspru cu el.

— Mi s-a părut că ai încheiat conversaţia pe un ton foarte politicos.

Alison era cea care observa lucrurile mărunte specificate de

Hammond, îşi zise McAuliff. Se pricepea la asta mai bine decât el.

— M-ai auzit doar pe mine… Nu şi pe el… dacă nu mă întorc până la şapte, ai putea să-i suni pe soţii Jensen şi să cinezi cu ei. O să vin şi eu cât pot de repede.

— Soţii Jensen nu sunt aici.

— Cum?

— Calmează-te. I-am sunat ca să-i invit la prânz. Au lăsat vorbă la recepţie că, întrucât aveau o zi liberă, s-au dus să viziteze oraşul. Port Royal, Oraşul Spaniol, Portul Vechi. Directorul hotelului le-a indicat traseul.

— Sper să se distreze.

Îi spuse şoferului că o să se plimbe vreo jumătate de oră prin oraş. Avea un răgaz de treizeci de minute până la întâlnirea de pe Duke Street – o să examineze restaurantul; nu cunoştea adresa exactă – aşa că taximetristul putea să-şi pună mintea la contribuţie în tot acel răstimp.

Şoferul protestă: treizeci de minute îi trebuiau doar ca să ajungă pe Duke Street de la Courtleigh în traficul după-amiezei. McAuliff dădu din umeri şi spuse că timpul nu era o problemă.

Asta şi dorise şoferul să audă. Ieşi pe Trafalgar, o luă la sud pe Lady Musgrave şi intră pe Old Hope Road. Proslăvi virtuţile comerciale ale Noului Kingston, comparând progresele făcute cu isprăvile maeştrilor sistematizării. Omul vorbea cu glas monoton, folosind expresii exagerate în legătură cu „milioanele americane ce curgeau întruna” şi care transformaseră tropicalul şi suprapopulatul Kingston într-o Mecca financiară a Caraibelor. Era de la sine înţeles că milioanele puteau fi şi germane, englezeşti sau franţuzeşti, în funcţie de accentul clientului din taxi.

Nu conta. McAuliff privea pe geamul din spate traficul din jur.

Era acolo.

Un Chevrolet verde, un model vechi de câţiva ani. Rămăsese cu două sau trei maşini în spate, dar de câte ori taxiul cotea sau depăşea alte vehicule, Chevroletul verde făcea aceleaşi manevre.

Şoferul observă şi el.

— Ai necazuri, domnu’?

N-avea nici un rost să mintă.

— Nu ştiu.

— Eu ştiu, domnu'. Maşina aia verde a fost tot timpul în spate. Era şi-n parcarea de la Courtleigh Manor. Cu doi nemernici în ea.

McAuliff îl privi pe şofer. Ultima remarcă a jamaicanului îi aduse în minte cuvintele lui Robert Hanley de la Montego Bay. *Doi negri au luat lucrurile lui Sam*. Alex pricepea că legătura era forţată – în cel mai bun caz o coincidenţă într-o ţară populată de negri – dar nu-i trebuia mai mult.

— Poţi să câştigi douăzeci de dolari, prietene, îi spuse el repede şoferului, dacă o să faci două lucruri.

— Spune la mine, domnu'!

— Mai întâi, lasă maşina verde să se apropie cât să-i pot vedea numărul, pe urmă încearcă să ne pierdem de ei. Poţi să faci asta?

— Fii atent, domnu'!

Jamaicanul răsuci volanul spre dreapta; taxiul intră imediat pe banda din dreapta, evitând în ultima clipă un autobuz ce se apropia, apoi făcu din nou la stânga, în spatele unui Volkswagen. McAuliff se aplecă pe banchetă, cu capul lipit de geamul din dreapta. Chevroletul verde repetă mişcările taxiului, lăsând între ei două maşini.

Brusc, taximetristul acceleră din nou, depăşi Volkswagen-ul şi porni în viteză spre un semafor care îşi aprinsese culoarea galbenă. Răsuci maşina spre strada din stânga intersecţiei; Alex citi cuvintele scrise pe un indicator mare, în formă de scut:

TORRINGTON ROAD
INTRARE
PARCUL MEMORIAL GEORGE VI.

— Am început concursul de viteză, domnu'! strigă şoferul. Nemernicu' verde trebuie să oprească la stopu' de pe Snipe Street. Iese repede d-acolo. Acu' uită-te bine!

Taxiul porni în viteză pe Torrington, ieşi de două ori de pe banda stângă pentru a depăşi trei vehicule şi intră în trombă pe poarta largă a intrării în parc. Acolo, şoferul frână brusc, întoarse taxiul spre o alee ce părea înfundată, răsuci volanul şi viră spre ieşirea într-o stradă laterală.

— Să te uiţi bine la ei acu', domnu'! ţipă jamaicanul în timp ce reducea viteza, înscriindu-se în şirul de maşini ce ieşeau din Parcul Memorial George al VI-lea.

Chevroletul verde apăru după câteva secunde, prins între

automobilele ce intrau în parc. Atunci înţelese exact McAuliff ce făcuse şoferul. Acolo începuseră antrenamentele. Parcul Memorial George al VI-lea găzduia sportul regilor. Kingston se pregătea de cursele automobilistice.

Alex îşi notă numărul maşinii, ferindu-se să fie văzut, dar observând că cei doi negri din Chevrolet nu-şi dăduseră seama că trecuseră la câţiva metri de maşina pe care o urmăreau.

— Nemernicii ăia tre' să ocolească acu' tot parcu', domnu'! Ticăloşi nenorociţi!… Unde vrei să mergi, domnu'? Acu' avem timp destul. Nu ne mai găsesc.

McAuliff zâmbi. Se întrebă dacă talentele jamaicanului figurau în manualul lui Hammond.

— Ai câştigat cinci dolari în plus. Du-mă la intersecţia lui Queen Street cu Hanover Street, te rog. N-are rost să mai pierdem vremea.

— Hei, domnu'! Te servesc cât stai în Kingston. Fac ce-mi spui. Nu pun întrebări, domnu'.

Alex privi legitimaţia murdară din plastic de la bord.

— Taxiul ăsta nu-ţi aparţine… Rodney.

— Faci târgu' cu mine, domnu'; eu fac târgu' cu patronu'.

Şoferul rânji în oglinda retrovizoare.

— O să mă mai gândesc. Ai un număr de telefon?

Jamaicanul scoase repede o carte de vizită supradimensionată şi i-o întinse lui McAuliff. Aparţinea companiei de taxiuri, de genul acelora ce se găsesc la recepţiile hotelurilor. Numele lui Rodney era trecut cu un scris de copil în josul cartonului.

— Suni la companie, spui că vrei să vină Rodney. Numa' Rodney, domnu'. Eu primesc mesaju' imediat. Ştiu tot timpu' unde-i Rodney. Eu merg la hoteluri şi la Palisados. Mă găsesc repede.

— Şi dacă nu vreau să-mi las numele…

— Fără nume, domnu'! îl întrerupse jamaicanul rânjind în oglindă. Am o memorie, vai de ea. Nu vreau nume! Spui la telefon… că eşti tipu' de la cursa de maşini. Zici unde te afli; eu vin să te iau, domnu'.

Rodney porni în viteză spre sud, către North Street, viră la stânga pe Duke, apoi din nou spre sud, pe lângă Gordon House, uriaşa clădire nouă a parlamentului din Kingston.

Pe trotuar, McAuliff îşi încheie haina, îşi strânse cravata, compunându-şi figura unui om de afaceri alb nesigur în privinţa

intrării pe care trebuia s-o folosească. Talion's nu figura în cartea de telefon, nici în registrul de firme; Hammond îi spusese că se afla mai jos de şirul clădirilor guvernamentale, ceea ce însemna dincolo de Queen, însă nu-i dăduse amănunte.

În timp ce căuta pescăria, îi studia pe oamenii din jur, de vizavi şi din automobilele care păreau să meargă mai încet decât le permitea traficul.

Preţ de câteva minute, se simţi din nou într-un spaţiu al fricii; se temea că forţa nevăzută îşi aţintise ochii asupra lui.

Ajunse pe Queen Street şi traversă în grabă, cu ultimii pietoni care prinseseră culoarea verde. Pe trotuarul celălalt, se întoarse rapid să-i privească pe cei rămaşi în spate.

Soarele portocaliu coborâse la orizont, aruncând o fâşie de lumină orbitoare dinspre Victoria Park, la câteva sute de metri spre vest. Restul străzii se afla în întunericul delimitat net de umbrele construcţiilor de piatră şi lemn din jur. Automobilele treceau spre est şi vest, împiedicând vizibilitatea celor de la colţul de nord. De la colţuri.

Era derutat. Se întoarse şi o luă pe lângă clădiri.

Văzu mai întâi semnul. Era murdar, cu urme de vopsea scorojită, veche de luni de zile, poate de ani:

> TALLON'S.
> PEŞTE DE CALITATE ŞI DELICATESE LOCALE
> 311 1/2 QUEEN'S ALLEY
> BLOCUL 1 – DUKE ST. WEST.

Se duse spre bloc. Intrarea în Queen's Alley, cu o înălţime de circa trei metri, era tăiată de un grilaj acoperit cu flori tropicale. Pasajul pavat cu bolovani nu dădea în strada alăturată, aşa cum se întâmplă la Paris, Roma şi în Greenwich Village. Deşi se afla în centrul unei zone comerciale, coridorul acela avea ceva deosebit, de parcă ar fi fost destinat numai locatarilor – care trebuiau să aibă chei – şi nu uzului public. Tot ce-i lipsea, îşi zise Alex, era o poartă.

La Paris, Roma şi în Greenwich Village, astfel de pasaje largi adăpostesc unele dintre cele mai bune restaurante din lume, cunoscute doar iniţiaţilor.

În Shenzhen, Macao şi Hong Kong, asemenea locuri erau ascunzişuri unde se putea obţine orice în schimbul banilor.

În Kingston, pasajul acela adăpostea un om cu artrită care

lucra pentru serviciile britanice de informaţii.

Queen's Alley nu avea mai mult de cincisprezece metri lungime. Pe dreapta se afla o librărie cu vitrine luminate, în care erau expuse cărţi de o mare diversitate, de la tomuri ştiinţifice legate în piele până la literatură pornografică. Pe partea stângă se găsea pescăria.

Îşi imaginase că va vedea cuve cu gheaţă spartă, adăpostind grămezi de peşti morţi şi bărbaţi cu halate albe şi murdare, agitându-se în jurul cântarelor şi tocmindu-se cu clienţii.

În vitrină era gheaţă spartă; se zăreau şi câteva grămezi de peşti cu ochi sticloşi. Însă îl impresionară celelalte vietăţi ale oceanului, aranjate cu gust: calmari, caracatiţe, rechini şi crustacee.

Talion's nu era Fulton Market.

Parcă pentru a-i confirma presupunerile, pe uşa pescăriei ieşi un şofer în uniformă, cu o sacoşă din plastic în mână, ermetic închisă.

Uşile duble erau masive, greu de deschis. Înăuntru, tejghelele luceau de curăţenie; pe podele fusese presărat rumeguş alb. Oamenii de serviciu chiar asta erau: îngrijitori, nu vânzători. Purtau halate lungi croite dintr-un material scump, cu dungi albe şi albastre. Cântarele din spatele vitrinelor frigorifice cu rame cromate erau din alamă lustruită. De jur-împrejurul încăperii, pe numeroase rafturi luminate din tavan de becuri mici, se zăreau sute de cutii de conserve, cu delicatese aduse din toate colţurile lumii.

Părea aproape ireal.

În prăvălie mai existau trei clienţi: o pereche şi o femeie singură. Cuplul aflat în capătul îndepărtat al magazinului studia etichetele de pe rafturi; femeia comanda ceva de pe o listă, cu o precizie exagerată, arogantă.

McAuliff se apropie de tejghea şi rosti cuvintele pe care fusese instruit să le spună.

— Un prieten din Santo Domingo mi-a spus că aveţi păstrăv de pe coasta de nord.

Negrul cu ten mai deschis de-abia îl privi pe Alex, însă acela fu momentul recunoaşterii. Omul se aplecă, aranjă nişte crustacee într-o cutie şi răspunse într-o doară. Şi corect:

— Avem nişte păstrăv proaspăt de la Martha Brae, domnule.

— Eu prefer păstrăvul de apă sărată. Eşti sigur că nu mă poţi

ajuta?

— Să caut, domnule.

Bărbatul puse cutia în vitrină, se întoarse şi o luă pe un coridor din spatele tejghelei, un pasaj despre care Alex bănui că ducea la camerele frigorifice.

Când văzu un om ieşind pe o uşă laterală a coridorului, McAuliff îşi ţinu respiraţia, încercând să-şi ascundă surprinderea. Era negru, slab şi vârstnic; mergea sprijinindu-se într-o cârjă, cu braţul drept ţeapăn şi cu un tremur uşor al capului.

Era bărbatul din Victoria Park: bătrânul care îl fixase dezaprobator în faţa băncii dinspre aleea care dădea în Queen Street. Se duse spre tejghea şi vorbi cu o voce aparent mai puternică decât trupul său.

— Un domn căruia îi place păstrăvul de apă sărată, spuse el, cu un accent mai curând britanic decât jamaican, însă nu lipsit de inflexiuni caraibiene. Ce-o să mă fac cu amatorii de păstrăv de apă dulce, care mă costă atât de mult? Vino, se apropie ora închiderii. O să alegi din ce-o să-ţi ofer eu.

Un îngrijitor cu halat dungat ridică o tăblie prinsă în balamale de lângă tejghea. Alex îl urmă pe bătrânul artritic pe coridorul scurt, apoi printr-o uşă îngustă, într-un mic birou ce părea replica miniaturală a magazinului. Pereţii erau lambrisaţi cu lemn de nuc; mobila consta într-un birou de mahon cu un fotoliu rotitor, o canapea moale din piele şi un fotoliu amplasat în faţa biroului. Lumina venea indirect, de la singura veioză din porţelan de pe birou. După ce închise uşa, Alex văzu fişetele din lemn de stejar aliniate lângă perete. În ciuda dimensiunilor ei reduse, camera era foarte confortabilă – sălaşul izolat al unui contemplativ.

— Ia loc, domnule McAuliff, zise proprietarul pescăriei, indicându-i fotoliul, în timp ce şchiopăta în jurul biroului. După aceea se aşeză şi el şi îşi sprijini cârja de perete. Te aşteptam.

— Ai fost în Victoria Park azi-dimineaţă.

— Nu m-am aşteptat să te întâlnesc atunci. Ca să fiu sincer, m-ai luat prin surprindere. Ţi-am privit fotografia minute în şir înainte de a ieşi la plimbare. În nici un caz n-aş fi făcut legătura între chipul din poză şi omul care stătea pe bancă în Victoria Park.

Bătrânul zâmbi şi ridică palmele în sus, dând de înţeles că fusese o coincidenţă neaşteptată.

— Apropo, numele meu e Talion. Westmore Talion. Suntem o

veche familie jamaicană, presupun că ţi s-a spus.
— Nu, dar… pescăria dumitale pare să confirme acest lucru.
— A, da. Avem preţuri foarte mari, suntem exclusivişti. Primim comenzi prin telefon. Clienţii noştri sunt cei mai bogaţi oameni de pe insulă. Din Savanna, Montego, Antonio şi Kingston. Avem un serviciu propriu de livrări – cu avionul, desigur… E mai convenabil.
— Aşa mă gândeam şi eu. Având în vedere activităţile dumitale extraprofesionale.
— Pe care, desigur, nu trebuie să le aduci în discuţie, domnule McAuliff, răspunse repede Talion.
— Am să-ţi spun câteva lucruri. Aş dori să transmiţi informaţiile, iar Hammond să facă ce crede de cuviinţă.
— Pari înfuriat.
— Dintr-un singur motiv. Al naibii de înfuriat… Doamna Booth. Alison Booth. A fost manipulată de Interpol. Cred că treaba asta a transpirat. Şi-a adus o contribuţie dificilă – şi nu lipsită de risc. Poate că ar trebui s-o lăsaţi în pace.
Talion împinse cu piciorul în podea şi răsuci fotoliul spre dreapta. Întinse apoi mâna şi o puse pe cârjă.
— Eu sunt doar o… legătură, domnule McAuliff, dar, din câte am înţeles, nimeni nu a exercitat presiuni asupra dumitale s-o angajezi pe doamna Booth. Ai făcut-o din proprie iniţiativă. Despre ce manipulare mai poate fi vorba?
Alex îl privi pe micul om artritic cum se juca cu mânerul cârjei. Fu izbit de senzaţia că, într-un fel ciudat, Westmore Talion era o combinaţie rafinată dintre Julian Warfield şi Charles Whitehall. Similitudinea unor detalii i se părea tulburătoare.
— Voi sunteţi nişte profesionişti adevăraţi, zise el, cu o anume amărăciune în glas. Daţi dovadă de o mare ingeniozitate când se pune problema să prezentaţi alternative.
— Ea nu se poate duce acasă, domnule McAuliff, crede-mă pe cuvânt.
— Dintr-un anume punct de vedere, s-ar putea s-o facă… Marchizul de Chatellerault e în Jamaica.
Talion se răsuci în fotoliu pentru a-l privi pe McAuliff. Preţ de o clipă, părea că îngheţase. Îl fixă pe Alex, iar atunci când clipi, o făcu de parcă ar fi respins în tăcere afirmaţia lui Alex.
— E imposibil, zise el simplu.
— Nu e doar posibil, dar cred că nici nu e vreun secret. Sau

dacă e, nu e bine păstrat; şi, aşa cum spunea cineva acum o oră, ăla nu mai e secret.

— Cine ţi-a dat această informaţie?

Talion se sprijini în cârja pe care o apucă mai strâns.

— Charles Whitehall. Azi-dimineaţă, la ora trei. A fost invitat la Savanna-la-Mar, să se întâlnească cu Chatellerault.

— În ce împrejurări?

— Nu contează. Important e faptul că Chatellerault se află în Savanna-la-Mar. E oaspetele unei familii numite Wakefield. Sunt albi şi bogaţi.

— Îi cunoaştem, zise Talion, notându-şi greu ceva cu mâna bolnavă. Sunt clienţii mei. Ce mai ai să-mi spui?

— Două chestiuni. Una este extrem de importantă pentru mine şi te avertizez că nu plec de aici până când nu se rezolvă cumva.

Talion ridică ochii de pe hârtie.

— Faci afirmaţii nefondate. Nu ştiu ce acţiuni pot întreprinde într-o situaţie anume. Faptul că stai aici nu schimbă cu nimic lucrurile. Te rog să continui.

Alex îi descrise întâlnirea neaşteptată a lui James Ferguson cu Craft la Aeroportul Palisados şi manevra care urmase, cu amplasarea microfoanelor în bagajul său. Îi vorbi şi despre oferta bănească a lui Craft în schimbul informaţiilor despre prospecţiune.

— Nu mă surprinde. Oamenii lui Craft sunt de o curiozitate notorie, spuse Talion, luându-şi anevoie notiţe. Poţi să-mi vorbeşti despre problema pe care o consideri atât de importantă?

— Aş vrea mai întâi să recapitulez.

— Ce să recapitulezi?

Talion puse pixul jos.

— Ceea ce ţi-am spus.

Talion zâmbi.

— Nu e nevoie, domnule McAuliff. Notez încet, dar mintea mea e în alertă.

— Aş vrea să ne înţelegem bine... Serviciile britanice de informaţii vor Halidonul. Ăsta a fost scopul – unicul scop – al recrutării mele. Imediat după obţinerea Halidonului eu îmi voi încheia misiunea. Totuşi, echipa de prospecţiune va beneficia în continuare de protecţie.

— Şi?

— Eu cred că aveţi Halidonul. Înseamnă Chatellerault şi Craft.

Talion continuă să-l privească ţintă pe McAuliff, cu o expresie total neutră.

— Asta e concluzia la care ai ajuns?

— Hammond spunea că Halidonul o să intervină. Să încerce în cele din urmă să oprească prospecţiunea. Nu e nevoie să fac o schiţă. Urmele marchizului şi ale lui Craft se potrivesc. Puneţi mâna pe ei.

— Înţeleg…

Talion se întinse din nou după cârjă sceptrul lui, sabia lui fermecată.

— Aşadar, simplificând lucrurile, geologul american a dezlegat enigma Halidonului.

Câteva clipe, nici unul nu vorbi. McAuliff rupse tăcerea cu aceeaşi furie reţinută:

— Eşti un om foarte arogant, domnule Talion. N-aş putea spune că-mi placi în mod special.

— Printre grijile mele nu se numără şi stima dumitale, domnule McAuliff. Jamaica e pasiunea mea – da, *pasiunea* mea, domnule. Ceea ce crezi dumneata nu mă interesează… decât în măsura în care faci afirmaţii absurde, care mi-ar putea afecta activitatea… Arthur Craft, *pere et fils*, au jefuit această insulă vreme de cincizeci de ani. Ei nutresc convingerea că sunt trimişii lui Dumnezeu. Oamenii lor pot face multe în numele lui Craft; nu s-ar ascunde în spatele unui simbol. Iar Halidon este un simbol, domnule McAuliff… Marchizul de Chatellerault? Ai avut perfectă dreptate. Doamna Booth *a fost* manipulată – în mod strălucit, cred – ca să intre în echipa dumitale. S-a realizat o polenizare încrucişată, dacă vrei; împrejurările erau optime. Două intervenţii simple asupra unei flori, obligând-o să se deschidă. Ea a fost pur şi simplu momeala, domnule McAuliff. Chatellerault e bănuit demult că ar fi un asociat al lui Julian Warfield. Marchizul lucrează cu Dunstone Limited.

Talion luă cârja, o puse pe birou şi continuă să-l privească cu o figură inexpresivă. În cele din urmă, McAuliff zise:

— Mi-aţi ascuns informaţii; nu mi-aţi spus lucruri pe care trebuia să le ştiu. Totuşi, pretindeţi să acţionez de parcă aş fi unul de-al vostru. Nu e în regulă, Talion.

— Exagerezi. N-are rost să complicăm o situaţie care e deja

încâlcită.

— Trebuia să mi se vorbească despre Chatellerault şi nu să aflu despre el de la doamna Booth.

Talion dădu din umeri.

— O scăpare. Putem continua?

— Da. E vorba de un om pe nume Tucker. Sam Tucker.

— Prietenul dumitale din California? Cel care face analize de sol?

— Da.

McAuliff îi spuse ce-i relatase Hanley, fără a-i pomeni numele. Sublinie asemănarea dintre cei doi negri care luaseră lucrurile lui Tucker şi cei doi jamaicani care-i urmăriseră taxiul într-un Chevrolet verde. Îi descrise pe scurt îndemânarea şoferului, dovedită pe pista de curse din parc şi-i dădu lui Talion numărul de înmatriculare a Chevroletului.

Patronul pescăriei se întinse după telefon şi formă un număr fără să vorbească cu Alex.

— Sunt Talion, zise el încet în receptor. Vreau o informaţie M V. E urgent. Numărul e KYB patru-patru-opt. Sună-mă la numărul ăsta. Puse receptorul în furcă şi se uită la McAuliff. N-o să dureze mai mult de cinci minute.

— Ai sunat la poliţie?

— Poliţia n-ar avea de unde să ştie… Am înţeles că ministerul a primit permisele echipei azi. Dunstone uşurează treaba, nu-i aşa?

— I-am spus lui Latham că mă duc mâine după-amiază la Ocho Rios. N-o s-o fac dacă nu apare Tucker. Asta vreau să ştii.

Westmore Talion întinse din nou mâna după cârjă, dar nu cu agresivitatea manifestată mai devreme. Devenise brusc mai gânditor, chiar mai blând.

— Dacă prietenul dumitale a fost luat împotriva voinţei sale, asta înseamnă că e vorba de răpire. O infracţiune foarte serioasă, care, ţinând seama de faptul că e american, ar provoca mari necazuri. E lipsit de sens, domnule McAuliff… Spui că trebuie să apară astăzi, ceea ce poate însemna până diseară, nu?

— Da.

— Atunci îţi sugerez să aşteptăm. Nu-mi vine să cred că părţile implicate ar putea – sau ar vrea – să comită o greşeală atât de grosolană. Dacă nu ai veşti de la domnul Tucker până, să zicem,

diseară la ora zece, dă-mi un telefon.

Talion scrise un număr pe o bucată de hârtie pe care i-o dădu lui Alex.

— Te rog să memorezi numărul ăsta; hârtia o laşi aici.

— Ce o să faci dacă Tucker nu apare?

— O să-mi folosesc relaţiile perfect legale şi o să prezint problema celor mai influente autorităţi din poliţia jamaicană. O să alertez oameni sus-puşi din guvern; chiar şi pe guvernatorul general, dacă e nevoie. Şi Croix s-a săturat de crime; turismul de-abia acum s-a revigorat. Jamaica nu poate admite răpirea unui american. Eşti mulţumit?

— Da. Alex strivi ţigara în scrumieră şi în acel moment îşi aduse aminte de reacţia lui Talion la vestea apariţiei lui Chatellerault în Savanna-la-Mar. Ai fost surprins că Chatellerault se află pe insulă. De ce?

— Acum vreo două zile era înregistrat la hotelul George V din Paris. N-a lăsat vorbă că pleacă, ceea ce înseamnă că a zburat încoace clandestin, probabil prin Mexic. Asta mă nelinişteşte. Trebuie să ai mare grijă de doamna Booth. Deţii o armă, nu-i aşa?

— Două puşti, în echipament. Un Remington cu lunetă şi o puşcă automată de calibrul 22. Altceva n-am.

Talion stătu o clipă pe gânduri, apoi se hotărî. Scoase un inel de chei din buzunar, alese una şi deschise un sertar al biroului. Extrase un plic voluminos, îl deschise şi puse pe registru un pistol. Din plic mai căzură şi nişte cartuşe.

— Ăsta-i un Smith Wesson cu ţeavă scurtă, de calibrul 38. Toate marcajele au fost înlăturate. Nu poate fi identificat. Ia-l, te rog; e curat. Singurele amprente vor fi ale dumitale. Ai grijă.

McAuliff privi arma câteva clipe, înainte să întindă mâna şi s-o ia. S-ar fi lipsit bucuros de ea; s-o deţină ar fi însemnat cumva un angajament de a merge până la capăt. Însă i se puse din nou problema alternativei: absenţa armei ar fi putut fi o prostie, deşi nu se gândea s-o folosească pentru mai mult de o demonstraţie de forţă.

— În dosarul dumitale e menţionată priceperea pe care o ai în mânuirea armelor de foc mici. Dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Vrei să-ţi refaci îndemânarea la un poligon de tir? Avem mai multe, la câteva minute de mers cu avionul.

— Nu, mulţumesc, răspunse Alex. În Australia, nu cu mult timp

în urmă, era singura mea distracţie.

Telefonul sună cu un zgomot stins. Talion ridică receptorul şi spuse simplu:

— Da?

Îl ascultă în tăcere pe individul de la capătul firului. După ce termină, se uită la McAuliff.

— Chevroletul verde e înregistrat pe numele unui om mort. Maşina aparţine lui Walter Piersall. Adresa: High Hill, Carrick Foyle, districtul Trelawny.

13

McAuliff mai stătu o oră la Westmore Talion, timp în care bătrânul aristocrat jamaican îşi activă reţeaua de informatori. Avea surse peste tot în insulă.

Înainte de scurgerea acestui interval, fu descoperit un fapt important: decedatul, Walter Piersall din Carrick Foyle, districtul Trelawny, avea doi angajaţi negri care-l însoţeau tot timpul în călătorii. Similitudinea dintre cei doi bărbaţi care luaseră lucrurile lui Sam Tucker de la hotelul din Montego Bay şi cei doi jamaicani ce-l urmăriseră pe Alex în Chevroletul verde nu mai era deplasată. Şi, deoarece Piersall pomenise, în discuţia purtată cu Alison Booth, numele lui Sam, se impunea concluzia că fuseseră implicaţi aceiaşi doi oameni.

Talion ordonă oamenilor lui să-i găsească pe angajaţii lui Piersall. Apoi avea să-l sune pe McAuliff.

Alex se întoarse la Courtleigh Manor. Se opri la recepţie să întrebe dacă primise vreun mesaj. Alison era la masă; spera să i se alăture şi el. Atât şi nimic mai mult.

Nici un semn de la Sam Tucker.

— Dacă mă caută cineva, sunt la restaurant, îi zise el recepţionerului.

Alison stătea singură la masă în mijlocul încăperii aglomerate, înţesată de plante tropicale şi cu ferestrele zăbrelite larg deschise. În mijlocul fiecărei mese ardea câte o lumânare în interiorul unei lămpi; erau singurele surse de lumină. Umbre tremurau pe frunzişul vişiniu, verde şi galben; se auzea un murmur de bună dispoziţie, întrerupt de râsete delicate; manechine perfect îngrijite, perfect îmbrăcate, mişcându-se încet, păreau să aştepte începerea jocurilor nopţii.

Era ora manechinelor. Când bunele maniere, graţia studiată şi micile subtilităţi deveneau importante. Mai târziu avea să fie altfel; alte lucruri treceau pe primul plan… şi adesea neplăcute. Motiv pentru care James Ferguson ştiuse că aşa-zisa lui beţie de noaptea trecută fusese plauzibilă.

Şi pentru care Charles Whitehall aruncase sfidător şervetul pe podea. Ca să fie curăţată mizeria făcută de străin.

— Pari gânditor. Sau prost dispus, spuse Alison când Alex

trase scaunul să se aşeze.

— Nu chiar.

— Ce s-a întâmplat? Ce-a spus poliţia? Aproape că mă aşteptam să fiu sunată.

McAuliff îşi repetase replica, dar, înainte să i-o dea, arătă spre ceaşca de cafea şi paharul de coniac din faţa lui Alison.

— Presupun că ai cinat.

— Da. Mi-era foame. Tu n-ai mâncat?

— Nu. Îmi ţii companie?

— Sigur. O să-i dau afară pe eunuci.

El ceru ceva de băut.

— Ai un zâmbet minunat. Parcă ai râde.

— Nu ocoli răspunsul. Ce s-a întâmplat?

McAuliff minte destul de bine, îşi zise el. Cu siguranţă mai bine – sau cel puţin mai convingător – decât până atunci. Îi spuse lui Alison că stătuse aproape două ore la poliţie.

Westmore Talion îi furnizase adresa şi chiar îi descrisese interiorul sediului central; fusese ideea jamaicanul ui ca el să cunoască nişte detalii. Nu se ştia niciodată când puteau fi de folos.

— Ei susţin teoria lui Latham. Spun că e vorba de nişte beţivi. Au insinuat şi că Piersall avea vicii ascunse. A fost accidentat într-un cartier foarte deocheat.

— Povestea asta mi se pare cusută cu aţă albă. Vor să se acopere.

Alison se încruntă, cu un aer neîncrezător.

— Se poate, răspunse Alex într-o doară, sincer. Dar nu pot face legătura dintre el şi Sam Tucker, iar asta e singura mea grijă.

— Dar *există* legătura. El mi-a spus.

— Iar *eu* le-am spus *lor*. Au trimis oameni la Carrick Foyle – acolo trăia Piersall. În Trelawny. Alţii s-au dus după lucrurile lui la Sheraton. Dacă găsesc ceva, mă sună.

McAuliff simţi că minciuna era plauzibilă. La urma urmei, nu făcea decât să distorsioneze adevărul. Westmore Talion şi nu poliţia, urma să întreprindă toate aceste cercetări.

— Şi eşti mulţumit cu asta? Ai de gând să-i crezi pe cuvânt? Cu câteva ore în urmă erai teribil de neliniştit din cauza domnului Tucker.

— Şi acum sunt, spuse Alex, punând jos paharul şi privind-o.

Nu mai trebuia să mintă.

— Dacă nu am veşti de la Sam până diseară... sau mâine dimineaţă, o să mă duc la Ambasada Americană şi o să fac un scandal monstru.

— A... foarte bine. Le-ai spus despre microfoanele găsite azi-dimineaţă? Nu mi-ai zis nimic despre asta.

— Despre ce?

— Microfoanele din bagajul tău. Spuneai că vrei să le declari la poliţie.

McAuliff simţi din nou o anume nepotrivire; îl irita faptul că nu respecta cursul întâmplărilor. Desigur, nu-l văzuse pe Talion mai devreme, nu primise instrucţiuni de la el, dar asta nu era o explicaţie.

— Trebuia să te fi ascultat aseară. Să scap de ele; să le calc în picioare, eventual.

— Există o soluţie mai bună.

— Care?

— Să le pui în altă parte.

— Ca de exemplu?

— Ei, într-un loc inofensiv, dar foarte aglomerat. Asta îi ţine pe oameni ocupaţi, iar benzile continuă să se învârtă.

McAuliff râse; nu era un râs prefăcut.

— Foarte amuzant şi foarte practic. Şi unde ar trebui să fie?

Alison îşi prinse bărbia în palme – o fetiţă răutăcioasă, ce punea ceva la cale.

— Ar trebui să fie în interiorul unei suprafeţe de vreo sută de metri – asta-i distanţa obişnuită dintre microfoane şi receptor. Şi într-un loc unde se desfăşoară o activitate intensă... Ia să vedem. L-am lăudat pe chelnerul-şef pentru aperitive. Sunt sigură că m-ar duce la bucătar să-mi dea reţeta.

— E perfect. Nu pleca. Mă întorc imediat.

Alison Booth, fostă colaboratoare a Interpolului, îl informă că două instrumente electronice fuseseră ataşate de coşul de rufe murdare de sub masa din bucătăria hotelului. Le strecurase înăuntru – şi le împinsese – împreună cu un şervet murdar, în vreme ce bucătarul îi spunea ce ingrediente folosise pentru prepararea sosului său Jamaican.

— Coşul era lung, nu adânc, îi explică ea, în timp ce McAuliff termina de mâncat. Am apăsat destul de tare; cred că adezivul

le-a fixat bine.

— Eşti nemaipomenită, zise Alex cu convingere.

— Nu, doar experimentată, răspunse ea, fără prea mare haz. Ai învăţat doar o parte a jocului, dragul meu.

— Nu prea seamănă cu tenisul.

— A, dar există compensaţii. De pildă, ai idee cât de multe posibilităţi există? În acea bucătărie, în următoarele trei ore şi ceva, până se va descoperi totul?

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

— O să fie un efort nebunesc de a transcrie cuvinte şi fraze. Discuţiile din bucătărie au prescurtările lor, un limbaj propriu. Se va presupune că ţi-ai dus valiza la o destinaţie prestabilită, pentru a pleca, fireşte. O să fie o confuzie totală.

Alison zâmbi, cu un licăr răutăcios în ochi, aşa cum zâmbise şi când se dusese să plaseze microfoanele.

— Vrei să spui că „sos beamez” poate fi denumirea codificată a puştii mitralieră? Iar „şuncă, salată şi roşii” ar însemna eventual „atacaţi plajele”?

— Cam aşa ceva. E foarte posibil, să ştii.

— Credeam că aşa ceva se întâmplă doar în filmele despre al doilea război mondial. Cu nazişti ţipând unii la alţii şi trimiţând diviziile de tancuri în direcţii greşite. McAuliff îşi privi ceasul. Era 9.15. Am de dat un telefon şi vreau să verific o listă de mărfuri cu Ferguson. El o să…

Se opri. Alison întinsese mâna şi o pusese pe braţul lui.

— Nu întoarce capul, îi spuse ea încet, dar cred că micile noastre chestii au provocat o reacţie. Un bărbat tocmai a intrat grăbit pe uşa restaurantului şi caută pe cineva.

— Pe noi?

— Aş zice că pe tine, mai exact.

— Mesajele codificate din bucătărie nu i-au păcălit prea mult timp.

— Poate că nu. Pe de altă parte, e foarte posibil să te fi pierdut din vedere la un moment dat, iar acum vor să te verifice. E un hotel prea mic ca să stai toată ziua…

— Descrie-mi-l, te rog, o întrerupse McAuliff. Cât mai detaliat. Se mai uită încoace?

— Te-a văzut şi s-a oprit. Cred că-şi cere scuze de la chelnerul-şef. E alb, îmbrăcat cu pantaloni de culoare deschisă, sacou negru şi o cămaşă albă – ba nu, galbenă. Este puţin mai scund

decât tine, destul de îndesat…

— Cum?

— Adică voluminos. De vârstă medie, vreo treizeci de ani. Are părul lung, nu prea mult, dar lung. Blond închis ori castaniu deschis; e greu de apreciat la lumina asta.

— E în ordine. Acum trebuie să mă duc la telefon.

— Aşteaptă să plece; te priveşte din nou, spuse Alison, prefăcându-se interesată, dar abţinându-se să nu râdă. Uită-te spre chelner şi fă-i semn să vină cu nota. Ca din întâmplare, dragul meu.

— Mă simt de parcă aş fi într-o şcoală de doici. Având cea mai drăguţă profesoară din oraş.

Alex ridică mâna, îl văzu pe chelner şi-i făcu semn să-i aducă nota de plată.

— O să te conduc în camera ta, apoi o să cobor să dau telefon.

— De ce? Foloseşte telefonul din cameră. Chestiile alea nu mai sunt acolo.

La naiba! Iar nu era pregătit. Lucrurile mărunte, întotdeauna lucrurile mărunte. Alea te dădeau de gol. Hammond îi spusese de nenumărate ori… Hammond. Hotelul Savoy. Nu suna de la hotel!

— Mi s-a spus să folosesc un telefon public. Or avea motivele lor.

— Cine?

— Ministerul, Latham… şi poliţia, desigur.

Alison îşi retrase mâna de pe braţul lui, iar chelnerul îi aduse lui Alex nota la semnat. Ea nu-l credea, nici măcar nu se prefăcea că-i dă crezare. De ce-ar fi făcut-o? Era un actor prost; se deconspirase… Dar prefera situaţia asta decât să facă afirmaţii în doi peri sau să-i dea răspunsuri stângace lui Westmore Talion la telefon, sub privirile lui Alison. Nu voia să se autocenzureze în timpul conversaţiei cu omul său de legătură; nu putea să fie atent şi la Alison în timp ce vorbea. N-ar fi vrut să-şi asume riscul ca ea să audă numele lui Chatellerault, sau chiar o aluzie la el… Alison pricepea repede.

— Aplecat?

— Imediat după ce-ai semnat nota. Şi-a dat seama că nu mai rămânem mult timp.

Replica ei nu fusese rostită pe un ton înfuriat, nici afectuos, doar neutru.

Ieşiră din restaurant, trecură prin arcadele înfrunzite spre hol,

apoi se îndreptară către ascensoare. Nici unul nu scoase un cuvânt. Continuară să urce în tăcere, situaţie întrucâtva suportabilă datorită prezenţei celorlalţi pasageri în acel spaţiu strâmt.

El deschise uşa şi repetă măsurile de precauţie luate cu o seară înainte – mai puţin cea cu detectorul. Acum se grăbea; dacă o să-şi amintească, avea să binecuvânteze camera cu aparatul electronic mai târziu. Verifică atent camera lui şi închise uşa de legătură cu dormitorul ei. Se uită pe balcon şi în baie. Alison stătea pe hol şi-l privea.

— O să stai aici până mă întorc?

— Da, răspunse ea simplu.

O sărută pe buze şi rămase lângă ea mai mult decât s-ar fi aşteptat Alison; era mesajul lui pentru ea.

— Eşti o doamnă desăvârşită.

— Alex. Îşi puse mâinile cu blândeţe pe braţele lui şi ridică privirea. Cunosc simptomele. Crede-mă. Nu se uită aşa de uşor… Sunt lucruri pe care nu mi le spui, iar eu n-o să te întreb. O să aştept.

— Dramatizezi situaţia, Alison.

— Ciudat.

— Ce ţi se pare ciudat?

— Ce-ai spus. Eu i-am adresat exact aceleaşi cuvinte lui David. La Malaga. Era nervos, înspăimântat. Iar eu i-am zis: David, dramatizezi situaţia… acum ştiu că în acel moment a înţeles.

McAuliff o privi în ochi.

— Tu nu eşti David, iar eu nu sunt tu. Mai direct nu pot să-ţi spun asta. Acum trebuie să mă duc la telefon. Ne vedem mai târziu. Pune zăvorul.

O sărută din nou, ieşi pe uşă, apoi o închise. Aşteptă până când auzi zgomotul siguranţei trase, apoi se întoarse către lift.

Uşile se închiseră; ascensorul coborî. Muzica blândă se revărsa peste capetele oamenilor de afaceri şi ale turiştilor.

McAuliff se gândea la discuţia pe care urma s-o aibă cu Westmore Talion şi la soarta lui Sam Tucker.

Liftul se opri la un etaj intermediar. Alex privi absent butoanele ce indicau etajele, întrebându-se într-o doară cum mai putea să încapă cineva în cabina ticsită. Nu fu nevoie să se mai gândească la asta; cei doi bărbaţi care aşteptau în faţa uşii zâmbiră şi făcură semn că aveau să aştepte următoarea cursă.

Şi atunci McAuliff îl văzu. În spatele uşilor ce se închideau încet, departe pe coridor. Un bărbat solid cu sacou negru şi pantaloni de culoare deschisă. Descuiase o uşă şi se pregătea să intre în cameră; îşi dăduse jos haina ca să pună cheia în buzunar. Avea o cămaşă galbenă.

Uşa se închise.

— Scuzaţi-mă! Scuzaţi-mă, vă rog! spuse repede McAuliff, în timp ce trecea pe lângă un bărbat în smoching şi apăsă butonul pentru etajul 2. Am uitat etajul, îmi pare foarte rău.

Ascensorul, oprit electronic de comanda bruscă, se zdruncină uşor, de parcă ar fi fost planificat pentru întreruperi neaşteptate. Uşile se deschiseră, iar Alex trecu grăbit printre pasagerii iritaţi, dar îndatoritori.

Rămase pe coridor, în faţa uşii liftului, pe care-l chemă imediat sus, apăsând pe un buton. Apoi se răzgândi. Unde se aflau scările? Semnul pe care scria IEŞIREA PE SCĂRI era albastru cu litere albe. I se păru ciudat; indicatoarele de ieşire aveau întotdeauna culoarea roşie. Acela se afla în capătul îndepărtat al culoarului. Porni în grabă pe mocheta groasă, zâmbind nervos unei perechi ce ieşea pe o uşă de la mijlocul coridorului. Bărbatul avea vreo cincizeci de ani şi era beat; fata, mulatră, de vreo douăzeci de ani, nu părea să fi băut nimic.

Purta haine elegante, de târfă de lux. Îi zâmbi lui Alex; un alt tip de mesaj. El pricepu şi-i transmise din priviri că nu era interesat, dar că-i ura noroc să se descurce cum putea cu beţivul.

Împinse bara uşii de ieşire. Se auzi un zgomot puternic; o închise cu atenţie în urma sa, bucuros că găsise clanţa pe partea opusă.

Urcă scările în vârful picioarelor, încercând să reducă la minimum zgomotul paşilor săi. Pe următoarea uşă de oţel văzu numărul trei roman, scris cu negru pe vopseaua bej. Apăsă uşor clanţa şi deschise încet uşa spre coridorul etajului trei.

Era pustiu. La parter începuseră jocurile nocturne; jucătorii aveau să rămână acolo până când câştigau, pierdeau sau îşi înecau amarul în alcool. Trebuia doar să fie atent la clienţii rătăciţi sau prea agitaţi, cum fusese fraierul de la etajul doi, manevrat cu atâta precizie de copila mulatră. Încercă să-şi amintească la ce uşă se oprise bărbatul cu cămaşa galbenă. Destul de departe de lift, dar nu la capătul culoarului. Nici lângă

scări; cam la două treimi din distanţă! Pe dreapta; îşi dezbrăcase haina cu mâna dreaptă, scoţând la iveală cămaşa galbenă. Asta însemna că uşa nu se afla în stânga lui Alex. Inversând poziţia, putea fi vorba de una dintre cele trei… nu, patru uşi de la stânga lui. Începând cu a doua uşă de la scări, la o treime din distanţa faţă de lift.

Dar care dintre ele?

Tăcere. Peste tot.

Se uită la numerele de alamă de pe uşi – 218, 216, 214, 212. Chiar şi 210. Mai departe nu s-ar fi potrivit cu ce îşi amintea el.

Se opri la jumătatea drumului şi se întoarse. Poate că ştia destul. Suficient cât să-i spună lui Westmore Talion. Aflase de la Alison că distanţa la care erau captate microfoanele miniaturale atingea o sută de metri până la echipamentul de recepţie. Etajul ăla, porţiunea din hotel unde se afla era în interiorul acestei limite. În spatele uneia din acele uşi se găsea un magnetofon acţionat de un om ce stătea în faţa unui difuzor sau cu căştile pe cap.

Poate că era suficient să raporteze numerele camerelor. De ce şi-ar fi continuat căutările?

Totuşi, ştia că trebuie s-o facă. Cineva găsise de cuviinţă să se amestece în viaţa lui, într-un mod nepermis. Puţine lucruri îi stârneau o reacţie violentă, iar unul dintre ele era violarea premeditată a intimităţii sale. Şi lăcomia. Îl înfuria şi lăcomia. Fie ea individuală, fie aparţinând universitarilor sau companiilor.

Cineva pe nume Craft – împins de lăcomie – îşi instruise ciracii să dea buzna în viaţa personală a lui Alex.

Alexander Tarquin McAuliff era foarte furios.

Porni înapoi spre scară, pe acelaşi drum, lipit de perete, apropiindu-se de fiecare uşă, pe lângă care trecea, oprindu-se şi rămânând nemişcat. Asculta.

212,214,216,218…

Apoi o luă de la capăt. Era vorba de răbdare. În spatele uneia dintre acele uşi se afla un bărbat cu o cămaşă galbenă. Voia să-l găsească.

Auzi ceva.

La camera 214.

Era un radio. Sau un televizor. Cineva dăduse sonorul mai tare. Nu distingea cuvintele, dar auzea replicile rapide ale unui dialog dintr-un difuzor ce hârâia, prea solicitat ca să nu

distorsioneze vocile.

Deodată, se auzi zgomotul aspru, metalic al unui zăvor.

La câţiva centimetri de McAuliff, cineva trăsese siguranţa şi se pregătea să deschidă uşa.

Alex alergă spre scări. Nu putea evita zgomotul, ci doar să-l micşoreze în timp ce se strecura pe palierul de beton slab luminat. Se întoarse şi trase după el uşa grea de oţel; îi prinse apoi marginea cu mâna stângă pentru a împiedica închiderea ei completă şi hârşâitul metalic.

Privi prin crăpătura uşii. Bărbatul cu cămaşă galbenă ieşi din cameră, atent la ce se întâmpla înăuntru. Era la vreo cincisprezece metri distanţă, pe coridor unde nu se auzea decât zgomotul făcut de televizor. Părea nervos, iar înainte de a închide uşa, aruncă o privire în cameră şi zise aspru, cu accentul tărăgănat al celor din sud:

— Închide tâmpenia aia, maimuţă afurisită! apoi trânti uşa şi porni grăbit spre ascensor. Rămase la capătul coridorului, uitându-se nervos la ceas şi ştergându-şi pantofii de pantaloni, până când becul roşu şi un clinchet slab îi semnalară sosirea liftului. McAuliff îl urmărea din casa scării, aflată la vreo şaizeci de metri distanţă.

În clipa în care uşile liftului se închiseră, Alex ieşi pe coridor. Se opri în dreptul camerei 214 şi rămase câteva clipe nemişcat. Era o hotărâre la care putea renunţa, ştia asta. Avea posibilitatea să plece, să-l sune pe Talion şi să-i spună numărul camerei.

Dar nu ar fi fost satisfăcut de aşa ceva. Îi trecu prin minte o idee mai bună: să meargă la Talion împreună cu individul care se afla în cameră. Dacă nu i-ar fi plăcut, n-avea decât să se ducă dracului. Şi el şi Hammond. Deoarece se stabilise că microfoanele fuseseră plantate de un om pe nume Craft, care n-avea nici o legătură cu nebulosul Halidon, Arthur Craft putea să primească o lecţie. Înţelegerea făcută de Alex cu Hammond nu prevedea suportarea unor abuzuri din partea unei terţe părţi.

Părea perfect logic să-l scoată pe Craft din joc. Omul îi înceţoşa obiectivele, îi dădea peste cap căutarea.

McAuliff aflase două lucruri concrete despre Arthur Craft: era american şi fiul lui Craft cel bătrân. În plus, nu părea să fie o persoană simpatică. Trebuia să acţioneze.

Bătu la uşa cu numărul 214.

— Da, domnu'. Cine e, domnu'? se auzi o voce înăbuşită

dinăuntru. Alex aşteptă puţin şi bătu din nou. Vocea se auzi mai aproape de uşă. Cine e, vă rog, domnu'?

— Arthur Craft, idiotule!

— Ah! Da, domnu' Craft, da!

Vocea era speriată. Clanţa se răsuci; zăvorul nu fusese tras. Uşa se deschise vreo zece centimetri când McAuliff îşi repezi umărul în ea, cu toată greutatea celor nouăzeci de kilograme ale sale. Uşa se izbi de jamaicanul de înălţime medie dinăuntru şi-l azvârli în mijlocul încăperii. Alex trânti uşa cu zgomot, ecoul loviturii străbătând tot coridorul.

Jamaicanul îşi recăpătă echilibrul, privindu-l pe agresor cu un amestec de furie şi frică în ochi. Se întoarse spre biroul din cameră; de fiecare parte a lui se aflau boxe. Între ele era un pistol.

McAuliff se repezi spre birou încercând să apuce cu mâna stângă arma şi vrând să-l înhaţe pe negru cu dreapta. Mâinile li se întâlniră deasupra oţelului cald al pistolului; Alex îşi înfipse degetele în gâtul jamaicanului.

Acesta se zbătu să scape; pistolul căzu de pe tăblia biroului pe podea. McAuliff îl izbi pe jamaican cu pumnul, apoi deschise brusc mâna, îl prinse de păr şi-i trase capul în jos. În clipa următoare, Alex îşi repezi genunchiul stâng în pieptul omului, apoi îl pocni în plină figură.

Auzi voci din străfundurile memoriei: *Foloseşte-ţi genunchii*! *Picioarele*! *Înşfacă*! *Strânge*! *Loveşte în ochi*! *Orbul nu poate lupta*! *Doboară-l*!

Apoi totul încetă. Vocile se stinseră. Omul căzuse la picioarele lui.

McAuliff se dădu înapoi. Era înspăimântat; se întâmplase ceva cu el. Preţ de câteva secunde îngrozitoare, se întorsese în jungla din Vietnam. Privi în jos la jamaicanul nemişcat de pe podea. Zăcea cu capul întors, lipit de mochetă; sângele îi şiroia dintre buzele trandafirii.

Slavă Domnului, omul respira.

Totul se întâmplase din cauza armei. Blestemata aia de *armă*! Nu se aşteptase la aşa ceva. La o luptă, da. Furia lui o justifica. Dar se gândise la o bătaie – serioasă, terminată repede. L-ar fi înfruntat, ba chiar l-ar fi silit să meargă cu el pe oricine asculta benzile. Ca să-l debusoleze şi să-i dea o lecţie unui patron lacom.

El însă procedase greşit.

Era ceva periculos. Acţionase mânat de violenţa supravieţuirii.

Benzile. Vocile. Vocile surescitate continuau să se audă din difuzoarele de pe birou.

Nu dialogurile de la televizor le auzise el, ci vocile din bucătăria hotelului. Bărbaţi strigând, alţii răspunzând înfuriaţi; ordinele şefilor, lamentările subordonaţilor. Totul cu o frenezie, o agitaţie… aproape ininteligibile. Trebuie să-i fi înfuriat la culme ceea ce ascultau.

Apoi Alex văzu rolele fixate pe magnetofon. Din cine ştie ce motiv, acesta se afla pe podea, în dreapta biroului. Un mic magnetofon Wollensak, ale cărui role se învârteau de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

McAuliff înşfăcă cele două boxe şi le lovi de mai multe ori una de alta, până când lemnul se sparse şi cutiile se desfăcură. Smulse difuzoarele şi firele din ele şi le aruncă în cameră. Apoi se duse în dreapta biroului şi lovi cu călcâiul magnetofonul, zdrobindu-i numeroasele componente, până când un nor de fum ieşi din interior, iar rolele se opriră. Se aplecă şi smulse banda; putea s-o ardă, însă nu era nimic important înregistrat pe ea. Rostogoli cele două bobine pe podea şi fâşia de bandă formă un V îngust pe covor.

Jamaicanul gemu; clipi, apoi înghiţi în sec de câteva ori şi tuşi. Alex luă pistolul de pe podea şi îl puse la centură. Se duse la baie, dădu drumul la apa rece şi muie un prosop în chiuvetă, apoi se întoarse cu el la jamaicanul rănit care tuşea. Se lăsă în genunchi, îl ajută pe negru să stea în şezut şi-i şterse faţa. Apa se prelinse pe cămaşa şi pantalonii omului… apă amestecată cu sânge.

— Îmi pare rău, zise Alex. N-am vrut să te rănesc. N-aş fi făcut-o dacă nu te pregăteai să pui mâna pe blestematul ăla de pistol.

— *Domnu’!* Jamaicanul se întrerupse, tuşind. Eşti *nebun*, *domnu’!* Negrul se ţinu de piept şi gemu, încercând să se ridice în picioare. Ai spart… tot, domnu’! spuse bărbatul rănit, uitându-se la echipamentul distrus.

— Sigur! Poate că domnul Craft al tău o să înţeleagă mesajul. Dacă vrea să se joace de-a spionajul industrial, să caute pe altcineva. Eu observ imediat intruşii. Haide, să mergem.

Alex îl luă pe om de braţ şi porni spre uşă.

— Nu, domnu’! strigă negrul, opunându-se.

— Ba *da*, domnu’, zise McAuliff calm. Vii cu mine.

— Unde, domnu’?

— Să ne întâlnim cu un bătrânel care are o pescărie, atâta tot.

Alex îl împinse; jamaicanul se agăţă de el. Are coastele rupte, îşi zise McAuliff.

— Te rog, domnu’! Nu la poliţie, domnu’! Am pierdut tot!

Ţinându-se cu mâinile de piept, jamaicanul îl privea rugător.

— Ai vrut să pui mâna pe armă, domnu’! Asta-i o treabă foarte urâtă.

— Aia nu-i arma mea. Arma aia n-are gloanţe, domnu’.

— Cum?

— Uită-te, domnu’! Te rog! Am slujbă bună… Nu rănesc pe nimeni…

Alex nu-l asculta. Vârî mâna la centură să scoată arma.

Era un pistol pentru dat startul, de genul celor folosite de arbitri la concursurile de atletism.

— Ah, Doamne Sfinte… Arthur Craft junior se juca – jocuri de copii cu jucării pentru copii. În regulă, domnu’. Spune-i atunci patronului tău ce ţi-am zis. Data viitoare o să-l târăsc la tribunal.

Era o prostie ce spusese, îşi zise Alex, ieşind pe coridor şi trântind uşa în urma sa. N-avea să meargă la nici un tribunal; îi prefera pe Julian Warfield sau pe adversarul său, R C. Hammond. Pe lângă Dunstone Limited şi serviciile britanice de informaţii, Arthur Craft era o nulitate. O imixtiune lipsită importanţă şi – după toate probabilităţile – nimic mai mult.

Ieşi din lift şi încercă să repereze cabinele telefonice. Îşi aminti: se aflau în stânga intrării, după biroul recepţiei. Îi salută din cap pe recepţioneri, în timp ce se gândea la numărul de telefon al lui Westmore Talion.

— Domnul McAuliff?

Cel care vorbise era un jamaican înalt, cu umeri laţi, puşi în evidenţă de haina strâmtă pe care o purta.

— Da.

— Vreţi să veniţi cu mine, vă rog?

Alex îl privi. Arăta îngrijit, cu pantalonii călcaţi, cămaşă albă şi cravată.

— Nu… de ce-aş veni?

— Vă rog, avem foarte puţin timp. Afară vă aşteaptă cineva. Un domn Tucker.

— Cum? Cum a…

— *Vă rog*, domnule McAuliff. Nu pot să stau aici.

Alex ieşi după jamaican pe uşile de sticlă de la intrare.

Când ajunseră pe alee, îl văzu în parcare pe bărbatul cu cămaşă galbenă – omul lui Craft; omul se opri şi-l privi, neştiind ce să facă.

— Vă rog să vă grăbiţi, spuse jamaicanul, luând-o la fugă. Dincolo de poartă. Maşina vă aşteaptă! Alergară pe alee şi trecură de poarta de piatră. Chevroletul verde aştepta într-o parte a drumului, cu motorul pornit. Jamaicanul deschise uşa din spate pentru Alex. Intraţi!

McAuliff se conformă.

Sam Tucker, a cărui siluetă masivă ocupa aproape toată bancheta din spate, cu claia de păr roşu reflectând luminile de afară, îi întinse mâna.

— Mă bucur că te văd, băiete!

— Sam!

Maşina ţâşni înainte, ţintuindu-l pe Alex de banchetă. McAuliff observă că în faţă stăteau trei bărbaţi. Şoferul avea pe cap o şapcă de base-ball; al treilea bărbat – aproape la fel de solid ca Sam Tucker – era înghesuit între şofer şi jamaicanul cu care se întâlnise în holul hotelului. Alex se întoarse spre Tucker.

— Ce *înseamnă* asta, Sam? Unde dracu' ai fost?

Însă răspunsul nu veni de la Sam Tucker. Negrul de la geam, cel care îl condusese până la maşină, se întoarse şi spuse calm:

— Domnul Tucker a fost cu noi, domnule McAuliff. Atâta timp cât vom putea controla evenimentele, noi suntem legătura dumitale cu Halidonul.

14

Merseră aproape o oră. Urcând tot timpul, după cum i se păru lui McAuliff. Drumurile întortocheate şerpuiau spre înălţimi, cotiturile erau bruşte, iar curbele ascunse de vegetaţia tropicală ce se revărsa în cascade. Existau şi porţiuni de drum nepavat, pe care automobilul le traversa cu greu.

McAuliff şi Sam Tucker vorbeau încet, ştiind că discuţia lor era auzită de cei din faţă. Însă asta nu părea să-l deranjeze pe Tucker.

Povestea lui Sam era perfect logică, având în vedere obiceiurile şi stilul lui de viaţă. Sam Tucker avea prieteni sau cunoştinţe neştiute de nimeni în multe părţi ale lumii. Nu fiindcă el le-ar fi ascuns în mod intenţionat identitatea, ci pentru că făceau parte din viaţa lui personală, nu din cea profesională.

Unul dintre aceşti oameni fusese Walter Piersall.

— Ţi-am pomenit de el anul trecut, Alexander, zise Tucker în întunericul din spatele maşinii. La Ocho Rios.

— Nu-mi amintesc.

— Ţi-am spus că trebuia să mă întâlnesc cu un om de ştiinţă la Carrick Foyle. Urma să petrec vreo două weekend-uri cu el.

Asta era, îşi spuse McAuliff. Numele Carrick Foyle; îl mai auzise.

— Acum îmi amintesc. Ceva în legătură cu nişte conferinţe la Institutul Kingston.

— Aşa e. Walter era un tip grozav – un antropolog cu care nu te plictiseai. I-am telegrafiat că mă întorc pe insulă.

— Ai luat legătura şi cu Hanley. El e cel care a dat alarma.

— L-am sunat pe Bob după ce am ajuns la Montego, unde voiam să mă distrez puţin. N-am avut cum să dau de el mai târziu. Am călătorit în viteză, iar când am ajuns la destinaţie, acolo nu era telefon. Mi-am închipuit că o să se înfurie.

— Era îngrijorat, nu furios. Ai dispărut fără urmă.

— Ar fi trebuit să-şi dea seama. Eu am prieteni pe insula asta, nu duşmani. Cel puţin nu o persoană cunoscută.

— Ce s-a întâmplat? Unde te-ai dus?

Tucker îi spuse.

Când Sam sosise la Montego Bay, găsise un mesaj de la

Piersall la biroul de sosiri. Trebuia să-l sune pe antropolog la Carrick Foyle după ce se instala. Aşa făcuse, dar un servitor îi spusese că Piersall putea să mai întârzie.

Apoi Tucker îl sunase pe vechiul lui prieten Hanley şi se îmbătaseră amândoi, aşa cum obişnuiau de fiecare dată când se întâlneau.

A doua zi de dimineaţă, în timp ce Hanley încă dormea, Sam plecase de la hotel să-şi cumpere ţigări de foi.

— În locul ăla, serviciul de cameră nu e prea diversificat, băiete.

— Bănuiam asta, confirmă Alex.

— Când am ieşit în stradă, prietenii noştri de aici – Tucker arătă spre cei din faţă – aşteptau într-o furgonetă…

— Domnul Tucker era urmărit, îl întrerupse jamaicanul de lângă geam. Doctor Piersall a aflat şi ne-a trimis pe noi la Mo'Bay să avem grijă de prietenul lui. Domnul Tucker se scoală devreme.

Sam rânji.

— Tu mă cunoşti. Chiar dacă sunt beat, nu pot dormi mult.

— Ştiu, spuse Alex, amintindu-şi de numeroasele camere de hotel şi tabere de prospecţiune pe care Tucker începea să le colinde în revărsatul zorilor.

— A fost o mică neînţelegere, continuă Sam. Băieţii ăştia mi-au zis că Piersall mă aştepta. Atunci mi-am zis: ce dracu', oamenii stăteau după mine toată noaptea, aşa că era normal să plec imediat cu ei. Bătrânul Hanley nu s-ar fi sculat într-o oră, două… L-aş fi sunat de la casa lui Piersall. Dar, fir-ar să fie, n-am mers la Carrick Foyle. Ne-am îndreptat spre o tabără dintr-o pădure de bambus, lângă Martha Brae. Am avut nevoie de aproape două ore să ajungem acolo – un loc uitat de Dumnezeu, Alexander.

La sosirea în tabără, Sam fusese întâmpinat călduros de Walter Piersall. Dar, după câteva minute, Tucker înţelesese că se întâmplase ceva cu prietenul său. Nu mai era acelaşi om pe care-l cunoscuse cu un an în urmă. Avea un soi de râvnă, o încordare pe care nu i-o remarcase până atunci.

Walter Piersall era preocupat de problemele jamaicane. Echilibratul antropolog devenise un partizan înfocat al luptelor dintre grupările sociale şi politice din Jamaica. Ajunsese peste noapte un apărător înverşunat al drepturilor băştinaşilor şi-un duşman al exploatatorilor străini.

— Am întâlnit de zeci de ori situaţii asemănătoare, Alexander, spuse Sam. Din Tasmania până-n Caraibe; e un fel de febră a insulei. O luare în posesie… o identificare, după toate probabilităţile. Oamenii migrează acolo datorită taxelor, climei sau naiba ştie din ce motive, apoi se proclamă protectori ai ţărilor de refugiu în care trăiesc…

În peregrinările sale de-a lungul şi de-a latul insulei, Piersall auzise tot soiul de zvonuri despre o uriaşă conspiraţie. Localizată chiar în districtul Trelawny. La început, le respinsese; se vorbea că erau implicaţi oameni a căror onestitate nu fusese niciodată pusă la îndoială. Oameni de o remarcabilă statură morală.

Sindromul conspiraţiei era o pacoste veşnic prezentă pentru orice guvern ce-şi exercita mandatul; Piersall înţelegea lucrul ăsta. Şi reprezenta consecinţa influxului de capital străin în căutare de paradisuri fiscale, a unui parlament ce iniţia mai multe programe de reformă decât putea controla şi a unei restrânse, dar bogate aristocraţii locale ce încerca să-şi ia măsuri de precauţie – corupţia devenise un *modus vivendi*.

Piersall hotărâse, odată pentru totdeauna, să nu mai plece urechea la zvonuri. Cu patru luni în urmă, se dusese la Ministerul Teritoriilor şi depusese o cerere de cumpărare, prin intermediar, a cincizeci de kilometri pătraţi de pământ la hotarul de nord al regiunii Cock Pit. Era, într-adevăr, un gest inofensiv. O asemenea tranzacţie ar fi însemnat ani de zile petrecuţi prin tribunale şi presupunea respectarea tratatelor istorice în vigoare pe insulă; intenţiona doar să dovedească faptul că guvernul de la Kingston era receptiv la cererea lui. Şi că, prin urmare, nu străinii controlau ţara.

— Din acea zi, viaţa lui Piersall a devenit un infern. Sam Tucker îşi aprinse o ţigară subţire de foi; fumul aromat zbura pe geamul deschis în întunericul de afară. Era hărţuit de poliţie, târât prin tribunalele districtului în baza unor acuzaţii absurde; cursurile de la Institut şi Universitate i-au fost suspendate; i se interceptau convorbirile telefonice, iar conversaţiile lui erau răstălmăcite de avocaţii guvernului… în cele din urmă, zvonurile pe care încercase să le spulbere l-au omorât.

Câteva clipe, McAuliff nu zise nimic.

— De ce era Piersall atât de nerăbdător să ia legătura cu tine? îl întrebă pe Tucker.

— În telegrama pe care i-o trimisesem, îi scriam că urma să

fac o prospecţiune importantă în Trelawny. Un proiect iniţiat la Londra, cu ajutorul autorităţilor din Kingston. Nu voiam să-şi închipuie că străbăteam nouă mii de kilometri doar pentru a-l vizita; era un om ocupat, Alexander.

— Dar astă-seară ai fost în Kingston. Nu într-o tabără din Martha Brae. Doi dintre oamenii ăştia – McAuliff arătă spre cei din faţă – m-au urmărit în cursul după-amiezei. Cu această maşină.

— O să-ţi răspund eu, domnule McAuliff, spuse jamaicanul de lângă geam, întorcându-se şi rezemându-şi cotul de spătarul scaunului. Cei de la Kingston au interceptat telegrama domnului Tuck; au făcut nişte legături, domnu'. Au crezut că domnul Tuck era amestecat în treburi necurate împreună cu domnul Piersall. Necurate pentru ei, domnu'. Au trimis oameni periculoşi la Mo'Bay. Ca să afle ce făcea Tuck…

— De unde ştii asta? interveni Alex.

Timp de o fracţiune de secundă, omul de la geam îi aruncă o privire şoferului. În lumina slabă, întretăiată de umbrele de pe drum nu putea fi sigur, dar lui McAuliff i se păru că şoferul dăduse imperceptibil din cap.

— I-am prins pe oamenii ce veniseră la Mo'Bay după domnul Tuck. Ceea ce am aflat l-a îngrijorat foarte tare pe domnul Piersall. În asemenea măsură, încât am zburat imediat la Kingston. Ca să te găsim, domnu'… Doctor Piersall a fost omorât din cauza asta.

— Cine l-a ucis?

— Dacă i-am cunoaşte pe făptaşi, aceştia ar atârna spânzuraţi în Victoria Park.

— Ce aţi aflat… de la oamenii din Montego?

Bărbatul care vorbea păru să se uite din nou la şofer.

Răspunse după câteva secunde.

— Oamenii ăia din Kingston credeau că doctor Piersall avea să se amestece în treburile expediţiei. Faptul că te-a căutat, domnu', le-a confirmat bănuiala. După ce l-au omorât, au respirat uşuraţi.

— Şi nu ştiţi cine a făcut-o…

— Ucigaşi plătiţi, domnu', îl întrerupse negrul.

— Asta-i o nebunie! McAuliff vorbise pentru sine, dar se uitase la Sam Tucker. Oameni care îşi omoară semenii… bărbaţi în urmărirea altor bărbaţi. E o nebunie!

— Ce e o nebunie pentru un om care vizitează pescăria lui Talion? întrebă deodată jamaicanul.

— Cum ai… McAuliff se opri. Era tulburat, doar fusese atât de atent. De unde ştii? Te-am pierdut pe pista de curse!

Jamaicanul zâmbi şi dinţii lui reflectară lumina ce venea prin parbriz.

— Păstrăvul oceanic nu prea e preferabil celui de apă dulce, *domnu'.*

Vânzătorul de la tejghea! Nonşalantul vânzător cu halat în dungi.

— Omul de la tejghea e de-al vostru. Asta-i o treabă bună, zise încet McAuliff.

— Suntem profesionişti. Westmore Talion este agent britanic. Seamănă atât de mult cu englezii: înregistrează orice ajutor clandestin al persoanelor interesate. Şi e atât de stupid! Poate colegii lui de la Eton să aibă încredere în el, nu însă şi compatrioţii lui.

Jamaicanul îşi retrase braţul de pe spătar şi se întoarse cu spatele. Răspunsul fusese dat.

Sam Tucker vorbi deschis, cu un aer gânditor:

— Alexander… spune-mi ce dracu' se întâmplă. Ce-ai făcut, băiete?

McAuliff se întoarse către Sam. Masivul, vioiul şi capabilul său prieten îl ţintuia cu privirea prin întuneric, cu chipul brăzdat de scânteierea luminilor de pe drum. În ochii lui Tucker se citea deruta şi suferinţa. Şi mânia.

Ce dracu făcuse el? îşi zise Alex.

— Am ajuns, domnu', spuse şoferul cu şapca de base-ball, care nu vorbise în timpul călătoriei.

McAuliff privi pe geam. Se aflau pe un deal înconjurat de coline. Totul era luminat de o lună jamaicană, situată deasupra norilor joşi de lângă Blue Mountains. În depărtare, la vreo patru sute de metri distanţă, se vedea o construcţie semănând cu o cabană. La una din ferestre se zărea o lumină slabă. La dreapta erau alte două… construcţii. Nu clădiri, nu case ori cabane – nimic ce putea fi definit; doar nişte siluete deformate… translucide? Da… sfori, pânze. Sau plase. Erau nişte acoperişuri ca de cort, susţinute de numeroşi stâlpi. Pe urmă, Alex înţelese: dincolo de corturi pământul fusese netezit, iar pe margini, din zece în zece metri, se aflau nişte făclii stinse. Corturile erau

hangare camuflate; terenul servea drept pistă de aterizare.

Se găseau pe un aerodrom din munţi, nemarcat.

Chevroletul încetini, apropiindu-se de ceea ce se dovedi a fi o mică fermă. Dincolo de capătul clădirii se vedea un tractor vechi; unelte agricole – pluguri, cobiliţe, furci – erau aruncate la întâmplare. În lumina lunii, ustensilele păreau nişte relicve de piatră. Nefolosite – doar nişte vestigii moarte.

Un camuflaj.

Aşa cum erau şi hangarele.

Un aerodrom care nu figura pe nici o hartă.

— Domnule McAuliff, domnule Tucker. Vă rog să veniţi cu mine.

Negrul de lângă geam deschise portiera şi ieşi afară. Sam şi Alex îl urmară. Şoferul şi al treilea jamaican rămaseră înăuntru şi, după ce pasagerii se îndepărtară de maşină, şoferul acceleră şi dispăru pe drumul desfundat.

— Unde se duc? întrebă McAuliff neliniştit.

— Să ascundă automobilul, răspunse negrul. Kingston trimite patrule aeriene de la brigada antidrog, sperând să descopere aerodromuri ca acesta. Cu puţin noroc, observă luminile avioanelor de pe traseele narcoticelor.

— Asta-i regiunea marijuanei? Credeam că e la nord, zise Tucker.

Jamaicanul râse.

— Marijuana, haşiş, opiu… la nord, la est, la vest. E o industrie înfloritoare, domnu’. Nu şi pentru noi. Haideţi să intrăm înăuntru.

Uşa micii ferme se deschise la apropierea celor trei. În cadrul ei stătea bărbatul cu ten deschis, pe care Alex îl văzuse prima dată într-un halat cu dungi, în spatele tejghelei de la Tallon’s.

Interiorul căsuţei era primitiv: scaune din lemn, o masă rotundă, masivă, în centrul singurei camere şi un pat de campanie lângă perete. Aparatura radio sofisticată aflată pe o masă din dreapta uşii contrasta cu restul încăperii. Lumina pe care o văzuseră la fereastră venea de la o lampă cu abajur aşezată în faţa maşinăriei; de afară se auzea huruitul unui generator ce furniza necesarul de energie electrică.

McAuliff observă toate acestea la câteva secunde după ce intrase în cameră. Apoi văzu încă un om, stând în umbră în capătul opus, cu spatele la ceilalţi. Silueta lui – croiala hainei, umerii, talia îngustă, pantalonii strâmţi – îi era cunoscută.

Bărbatul se întoarse; lampa de pe masă îi lumină trăsăturile.

Charles Whitehall îl privi ţintă pe McAuliff, apoi dădu încet din cap.

Uşa se deschise şi al treilea jamaican intră împreună cu şoferul Chevroletului. Cel din urmă se duse spre masa rotundă din centrul camerei şi se aşeză pe un scaun. Îşi scoase şapca de base-ball, dând la iveală ţeasta mare, complet rasă.

— Numele meu e Moore, Barak Moore, domnule McAuliff. Ca să nu mai fi îngrijorat, o să-ţi spun că femeia, Alison Booth, a fost înştiinţată. I-am spus că te-ai dus la minister, la o întrunire.

— Mă îndoiesc că o să înghită povestea asta, răspunse Alex.

— Dacă vrea să verifice, i se va spune că eşti cu Latham la un depozit. Nu ai de ce să-ţi faci griji, domnu'.

Sam Tucker rămăsese lângă uşă; era relaxat, însă curios. Şi puternic; îşi ţinea braţele groase încrucişate pe piept, iar trăsăturile aspre – bronzate de soarele Californiei – îi trădau vârsta şi-i subliniau forţa. Charles Whitehall stătea lângă fereastra peretelui din stânga, chipul lui elegant şi trufaş exprimând dispreţ.

Negrul cu ten deschis de la pescăria lui Talion şi cei doi jamaicani „luptători" îşi traseseră scaunele lângă peretele din dreapta, departe de centrul atenţiei, dând astfel de înţeles că Barak Moore era şeful lor.

— Vă rog, luaţi loc.

Barak Moore arătă spre scaunele din jurul mesei. Erau trei. Tucker şi McAuliff se priviră; n-avea rost să refuze. Se duseră către masă şi se aşezară. Charles Whitehall rămase lângă fereastră. Moore ridică privirea spre el.

— Nu vrei să vii lângă noi?

— Numai dacă o să simt nevoia să stau jos, răspunse Whitehall.

Moore zâmbi şi zise, în timp ce se uita la Whitehall:

— Domnu' Charley abia suportă să se afle în aceeaşi cameră cu mine şi cu atât mai puţin la aceeaşi masă.

— Atunci ce caută aici? întrebă Sam Tucker.

— Nu cunoştea destinaţia înainte de aterizare. Am schimbat piloţii în Savanna-la-Mar.

— Numele lui e Charles Whitehall, îi spuse Alex lui Sam. Face parte din echipa mea. Nici eu nu ştiam că o să-l întâlnesc aici.

— Ce specialitate ai, băiete?

Tucker se lăsase pe spătarul scaunului, vorbind cu Whitehall.

— Jamaica… *băiete*.

— Nu voiam să te jignesc, fiule.

— Dar ai un ton jignitor, răspunse simplu Whitehall.

— Charley şi cu mine, continuă Barak Moore, ne aflăm la polii opuşi ai spectrului politic. În ţara voastră, se foloseşte termenul „mârlan alb”; el mă consideră „gunoi negru”. Cam din aceleaşi motive. Crede că sunt prea necioplit, prea gălăgios, prea nespălat. În ochii domnului Charley, eu sunt un revoluţionar barbar… iar el, vezi Doamne, e un rebel graţios. Moore îşi flutură mâna în faţă, cu un gest de balerin, insultător. Cauzele noastre sunt diferite, *foarte* diferite. Eu vreau ca Jamaica să fie a *întregului* popor. El o vrea doar pentru o mână de oameni.

Whitehall rămase nemişcat în timp ce-i dădea replica.

— Eşti la fel de orb ca şi în urmă cu zece ani. Singurul lucru care s-a schimbat e numele tău, Bramwell Moore. Whitehall continuă apoi pe un ton zeflemitor. *Barak*… un nume la fel de pueril şi lipsit de sens ca şi filosofia socială pe care ai adoptat-o; seamănă cu orăcăitul unei broaşte râioase.

Moore înghiţi în sec înainte de a răspunde.

— Aş putea să te ucid imediat, cred că ştii asta. Dar ar fi la fel de contraproductiv ca şi soluţiile pe care cauţi să le impui în ţara noastră. Avem un duşman comun, tu şi cu mine. Să profităm de asta, domnu’ fascist.

— Vocabularul mentorilor tăi. L-ai învăţat pe de rost sau ţi-au impus să citeşti?

— *Ia ascultaţi*! îi întrerupse McAuliff înfuriat. N-aveţi decât să vă bateţi, să vă înjuraţi sau să vă ucideţi unul pe altul, că puţin îmi pasă, nu vreau decât să mă întorc la hotel! Se întoarse spre Barak Moore. Orice-ai avea de spus, isprăveşte mai repede.

— Are dreptate, domnu’ Charley, zise Moore. Noi o să vorbim mai târziu. Voi face, cum se spune, o trecere în revistă. E un scurt rezumat, domnu’. Faptul că există planuri de dezvoltare pentru o zonă întinsă a insulei – planuri ce exclud poporul – e deja cunoscut. Moartea doctorului Piersall confirmă acest lucru. Faptul că prospecţiunea geologică pe care o conduci are legătură cu acele planuri e o presupunere logică. De aceea, Ministerul Educaţiei şi Societatea Regală – conştient sau nu – nu dezvăluie identitatea celor care se află în spatele acestor interese

financiare. Mai mult, domnul McAuliff, prezent aici, nu e străin de întreaga situaţie, deoarece ţine legătura cu serviciile britanice de informaţii prin dispreţuitul Westmore Talion... Ăsta e rezumatul. Încotro ne îndreptăm? Moore îl fixă pe Alex cu ochii ca două mici cratere într-un munte uriaş din piele neagră. Avem dreptul să ne îndreptăm într-o anumită direcţie, domnule McAuliff.

— Înainte de a-l izbi de pereţi, băiete, interveni Sam Tucker, spre surprinderea lui Alex, aminteşte-ţi că nu sunt de partea ta. Nu spun că n-o să fiu, dar deocamdată aşa stau lucrurile.

— Eu credeam că ar trebui să fii la fel de interesat ca şi noi, Tucker.

Absenţa cuvântului „domnule”, îşi zise McAuliff, dovedea ostilitatea lui Moore izvorâtă din faptul că Sam folosise apelativul „băiete”. Nu observase că Tucker se adresa tuturor cu acel termen.

McAuliff se uită la Tucker, apoi la Moore şi, în cele din urmă, la Whitehall. Hammond nu-l instruise în vederea unei asemenea confruntări. Cu excepţia avertismentului de a fi cât mai firesc; să ofere adevăruri parţiale.

— Cei din Serviciul Britanic de Informaţii – şi tot ce reprezintă ei – vor să zădărnicească aceste planuri tot atât de mult ca şi voi. Dar au nevoie de informaţii. Ei cred că Halidonul le deţine. Vor să ia legătura cu Halidonul. Eu ar trebui să fac această legătură.

Alex nu ştia la ce să se aştepte în urma afirmaţiilor făcute, dar cu siguranţă nu la ceea ce urmă. Trăsăturile aspre ale lui Barak Moore, părând groteşti sub imensa ţeastă rasă, căpătară încet-încet o expresie amuzată, apoi una de sinceră veselie; era totuşi o bucurie izvorâtă din cruzime. Gura i se deschise larg şi din ea izbucniră hohote răguşite de râs.

Dinspre fereastră se auzi alt zgomot, alt râs: mai ascuţit, ca de şacal. Gâtul zvelt al lui Charles Whitehall era întins spre spate, capul spre tavan, iar braţele îi erau încrucişate peste haina ajustată pe talie. Părea un preot oriental negru, amuzat de ignoranţa unui novice.

Cei trei jamaicani aşezaţi pe şirul de scaune de lângă perete, cu dinţii sticlindu-le în umbră, zâmbeau, iar trupurile li se scuturau încet de râs tăcut.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă McAuliff, iritat din cauza umilinţei la care fusese supus.

— Amuzant, domnu’? Mult mai mult decât *amuzant*. Mangusta

urmează şarpele veninos, iar şarpele vrea să-şi facă prieteni? Moore izbucni din nou într-un râs hidos. Asta nu scrie în nici o lege a naturii, domnu'!

— Ceea ce vrea să sublinieze Moore, domnule McAuliff, interveni Whitehall apropiindu-se de masă, este ridicolul în care cazi închipuindu-ţi că Halidonul ar coopera cu englezii. E de neconceput. Halidonii acestei insule i-au scos pe britanici din Jamaica. Pe scurt, MI 6 nu prezintă încredere.

— Ce *este* Halidonul?

Alex îl privea atent pe savantul negru, care rămase nemişcat, cu ochii la Barak Moore.

— E o forţă, spuse încet Whitehall.

McAuliff se uită la Moore; acesta îi susţinea privirea lui Whitehall.

— Asta nu spune prea multe, nu-i aşa?

— Nimeni din camera asta nu-ţi poate face dezvăluiri suplimentare, domnu'.

Barak Moore îşi întoarse privirea spre Alex. Charles Whitehall vorbi.

— Nu e vorba despre persoane, McAuliff. Halidonul e o instanţă nevăzută, un tribunal fără săli de judecată. Nimeni nu te minte. Această mică echipă de aici, aceşti trei oameni, trupa de elită a lui Moore, cum s-ar spune…

— Măsoară-ţi cuvintele, domnu' Charley! Noi nu le folosim! *Elită*!

Barak rosti cu dispreţ cuvântul.

— E ceva imaterial, continuă Whitehall. Aş risca să afirm că în Jamaica nu sunt mai mult de cinci sute de oameni care să fi auzit de Halidon. Şi mai puţin de cincizeci care cunosc sigur pe vreunul dintre membrii săi. Iar aceia ar prefera să înfrunte chinurile lui Obeah decât să le dezvăluie identitatea.

— *Obeah*! Sam Tucker rosti cuvântul pe un ton critic. Nu avea nici o înţelegere pentru satanismul şovin care umplea de teroare minţile a mii şi mii de băştinaşi – corespondentul jamaican al voodoo-ului haitian. Obeah e o tâmpenie, băiete! Cu cât mai curând or să afle asta sătenii şi cei de pe coline, cu atât mai repede se vor elibera de frică!

— Dacă îţi închipui că este vorba numai despre sate şi coline, te înşeli amarnic, zise Whitehall. Noi, în Jamaica, nu considerăm Obeah drept o atracţie turistică. Îi acordăm prea mult respect.

Alex ridică ochii spre Whitehall.

— *Dumneata* ai respect pentru asta? *Eşti* un adept al acestui cult?

Whitehall îşi coborî privirea spre McAuliff, cu o expresie înţelegătoare şi cu o undă de umor în ochii săi ageri.

— Da, domnule McAuliff, nutresc un profund respect pentru Obeah. I-am depistat originile sale în Mama Africa. Am văzut ce i se acordă în junglă, în savană. Respect; nu spun devoţiune sau credinţă.

— Înseamnă că Halidonul este o organizaţie. McAuliff îşi scoase ţigările. Barak Moore întinse mâna, acceptând una; Sam se aplecă în scaun. Alex continuă: O societate secretă care are o mare putere. De ce? Din cauza lui Obeah?

— Parţial, domnu', răspunse Moore, aprinzându-şi ţigara cu gesturile unui om neobişnuit să fumeze prea des. E şi foarte bogat. Se zvoneşte că are bogăţii mai mari decât ne-am putea imagina, domnu'.

Deodată, McAuliff înţelese ceea ce era evident. Se uită când la Charles Whitehall, când la Barak Moore.

— Iisuse Atotputernic! Voi sunteţi la fel de dornici să ajungeţi la Halidon ca şi mine! Ca şi Serviciul Britanic de Informaţii!

— Aşa e, domnu'.

Moore stinse ţigara de-abia începută pe tăblia mesei.

— De ce? întrebă Alex.

— Avem de-a face cu doi uriaşi, domnule McAuliff, răspunse Charles Whitehall. Unul negru, celălalt alb. Halidonul trebuie să învingă.

15

Întâlnirea de la ferma izolată, situată pe o colină de lângă Blue Mountains ţinu până la ora două noaptea.

Căzură de acord asupra obiectivului comun: să ia legătura cu Halidon.

Şi, întrucât ipoteza lui Barak Moore şi a lui Charles Whitehall potrivit căreia Halidonul nu ar trata direct cu Serviciul Britanic de Informaţii era plauzibilă, McAuliff acceptă să colaboreze cu cei doi negri situaţi pe poziţii opuse. Barak şi trupa lui de „elită” aveau să ofere protecţie suplimentară echipei de prospectare. Doi dintre cei trei bărbaţi ce stătuseră lângă perete, în încăperea de la fermă, urmau să coboare la Ocho Rios şi să fie angajaţi drept cărăuşi.

Dacă jamaicanii bănuiau că el ştia mai multe decât le spusese, nu exercitau presiuni asupra lui, îşi zise Alex. Acceptaseră versiunea – spusă lui Whitehall a doua oară – potrivit căreia el considerase iniţial acea prospecţiune drept o investiţie pentru activităţi viitoare. MI 6 era o complicaţie care i se vârâse cu de-a sila pe gât.

Jamaicanii păreau să fi înţeles că el avea propriile sale griji, fără legătură cu ale lor. Şi numai când o să fie sigur că acele griji nu intrau în contradicţie cu problemele lor, el avea să fie absolut sincer. Nişte împrejurări absurde îl obligaseră să intre într-o luptă la care nu voia să ia parte, dar un lucru prevala asupra celorlalte consideraţii: securitatea oamenilor pe care-i adusese pe insulă.

Două chestiuni. Două milioane de dolari.

De la oricare dintre duşmani – Dunstone Limited ori Serviciul Britanic de Informaţii.

— Aşadar, MI 5 nu ţi-a spus, la Londra, cine se află în spatele acestei violări de teritoriu, zise Barak Moore – dar nu întrebător – apoi continuă imediat: Asta le depăşeşte pe slugile lor din Kingston.

— Dacă britanicii ajung la Halidon, or să dezvăluie tot ce ştiu, zise McAuliff. Sunt sigur de asta. Mi-au spus că vor să le împărtăşească informaţiile.

— Prin urmare, englezii presupun că Halidonul ştie multe, adăugă Whitehall gânditor. Mă întreb dacă aşa e.

— Au motivele lor, spuse Alex prudent. A mai existat o echipă de prospectare.

Jamaicanii auziseră de ea. Dispariţia ei fusese fie dovada opoziţiei Halidonului, fie un act izolat de jaf şi crimă al unei bande rătăcite de primitivi din Cock Pit. Nu se putea şti.

Cercuri în interiorul altor cercuri.

Dar marchizul de Chatellerault? De ce insistase să se întâlnească cu Whitehall la Savanna-la-Mar?

— Marchizul e un om nervos, zise Whitehall. Pretinde că are afaceri în întreaga insulă. Prospecţiunea asta i se pare dubioasă.

— Te-ai gândit cumva că şi Chatellerault e implicat? McAuliff i se adresase direct savantului negru. MI 5 şi 6, aşa cred. Talion mi-a spus lucrul ăsta azi după-amiază.

— Dacă e aşa, înseamnă că marchizul n-are încredere în colegii lui.

— Ţi-a pomenit şi de alt membru al echipei? întrebă Alex, temându-se de răspuns.

Whitehall se uită la McAuliff şi răspunse simplu.

— A făcut câteva aluzii, dar i-am spus că nu mă interesează chestiunile colaterale. Nu erau oportune; am afirmat răspicat lucrul ăsta.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

Sam Tucker îşi înălţă sprâncenele zburlite, cu o expresie bănuitoare.

— Da’ ce dracu’ *era* oportun? Ce voia?

— Să fie informat despre mersul prospecţiunii. Să i se raporteze toate rezultatele.

— Şi de ce şi-a închipuit că o să faci treaba asta?

Sam se aplecă pe scaun.

— Mai întâi, fiindcă m-ar fi plătit generos. Apoi, crede că ar putea fi şi alte zone de interes, care, sincer vorbind, nu există.

— Ha. Domnu’! interveni Moore. Vedeţi, ei cred că domnu’ Charley poate fi cumpărat! Ştiau că nu le-ar merge cu Barak Moore!

Whitehall îi aruncă o privire dispreţuitoare revoluţionarului.

— Nu prea ai pentru ce să fii plătit.

Îşi deschise tabachera de argint; Moore rânji la vederea ei. Whitehall o închise încet, o puse în dreapta lui şi îşi aprinse ţigara cu un chibrit.

— Să continuăm. N-aş vrea să pierd toată noaptea aici.

— În regulă, domnu'.

Barak aruncă o privire rapidă celor prezenţi.

— Noi vrem acelaşi lucru ca şi englezii. Să ajungem la Halidon.

Moore pronunţase cuvântul în dialectul jamaican: holidaun.

— Dar Halidonul trebuie să vină la noi. Şi asta numai dacă vor avea un motiv serios. Nu putem striga după ei. N-or să iasă singuri la lumină.

— Nu înţeleg o iotă din toate astea, spuse Tucker, aprinzându-şi un trabuc subţire, dar, dacă îi aşteptaţi să vină, puteţi rămâne cu fundul în baltă.

— S-ar putea să existe o cale. Credem că doctorul Piersall ne-a indicat-o.

Moore ridică din umeri, exprimând astfel o anume incertitudine, de parcă n-ar fi ştiut să-şi aleagă cuvintele.

— Luni de zile în şir, doctorul Piersall a încercat să... definească Halidonul. Să-l caute, să înţeleagă. A cercetat istoria Caraibelor, a triburilor arawak, a Africii. Ca să găsească un înţeles. Moore se opri şi-l privi pe Whitehall. Ţi-a citit cărţile, domnu' Charlie. I-am spus că eşti un mincinos ordinar, o capră râioasă. Mi-a răspuns că nu minţeai în cărţile tale... Din mai multe fragmente, doctorul Piersall a alcătuit piesele unui puzzle, cum îi spunea el. Hârtiile lui sunt la Carrick Foyle.

— Stai puţin! Sam Tucker era iritat. Walter mi-a vorbit întruna vreme de două zile. La Martha Brae, în avion, la Sheraton. N-a pomenit nimic despre asta. De ce?

Tucker se uită la jamaicanii de lângă perete, care fuseseră cu el de când plecase din Montego Bay.

Negrul care vorbise în Chevrolet îi răspunse:

— Era prematur, domnu'. Fusese de acord să aştepte până când urma să te întâlneşti cu McAuliff. Aia nu-i o poveste pe care s-o repeţi prea des.

— Şi ce i-a spus acel puzzle? întrebă Alex.

— Doar o parte, domnu', zise Barak Moore. Numai o parte din puzzle era terminată. Dar doctorul Piersall a elaborat câteva teorii. În primul rând, Halidon ar fi o ramură a tribului Kromanti. După războaiele marunilor s-au izolat, fiindcă nu erau de acord cu tratatele care le cereau marunilor – kromantilor – să-i descopere şi să-i predea englezilor pe sclavii fugari pentru englezi. Halidonii nu voiau să devină vânători plătiţi ai fraţilor lor

africani. Timp de zeci de ani, au fost nomazi. Apoi, în urmă cu vreo două sute, două sute cincizeci de ani, s-au stabilit într-un loc. Necunoscut, inaccesibil celor din exterior. Dar nu s-au rupt de lume. Bărbaţi aleşi anume erau trimişi să îndeplinească tot ce bătrânii credeau de cuviinţă. Femeile rămâneau acasă, unde năşteau şi îşi creşteau copiii, astfel că s-a evitat amestecul cu alte neamuri. La fel stau lucrurile şi în ziua de azi… încă două aspecte: comunitatea Halidonului trăieşte sus, în munţi, Piersall era sigur de asta. Şi deţine mari bogăţii. Acestea sunt piesele din puzzle; multe lipsesc.

Câtva timp, nimeni nu vorbi. Apoi Tucker întrerupse tăcerea:

— E o poveste grozavă, zise el, dar nu prea văd cu ce ne ajută. Faptul că ştim de existenţa lor n-o să-i scoată la iveală. Şi spuneai că noi nu putem să-i căutăm. Fir-ar să fie! Dacă acest… trib trăieşte în munţi de două sute de ani şi nimeni nu i-a găsit, n-o s-o facem tocmai noi, băiete! Care-i „calea” pe care a indicat-o Walter?

— Dacă rezultatele doctorului Piersall sunt adevărate, *calea* constă în cunoaşterea lor, domnule Tucker, răspunse Charles Whitehall.

— Vrei să fii mai explicit? întrebă Alex.

În mod surprinzător, savantul negru se întoarse respectuos către necioplitul luptător de gherilă.

— Presupun că… Barak Moore ar trebui să furnizeze amănuntele. După părerea mea, cheia se află în afirmaţiile lui de adineauri, potrivit cărora Halidonul nu ne poate contacta în absenţa unui motiv serios.

— Nu greşeşti, domnu’. Doctorul Piersall era sigur că, dacă Halidonul ar afla că existenţa tribului – şi marea sa bogăţie – au fost confirmate de câţiva oameni responsabili, ar trimite un mesager. După părerea lui Piersall, ei îşi apără bogăţiile mai mult ca orice. Dar trebuie să fie pe deplin convinşi de autenticitatea acestor afirmaţii… Asta e calea.

— Pe cine să convingi? întrebă Alex.

— Cineva trebuie să meargă la Maroon Town, la hotarul regiunii Cock Pit. Această persoană urmează să ceară o audienţă la Colonelul Marunilor, oferindu-se să plătească mulţi bani. Doctorul Piersall credea că acest om, al cărui rang se transmite de la o generaţie la alta în cadrul aceleiaşi familii tribale, e singura legătură cu Halidonul.

— Şi lui ar urma să i se spună povestea?

— Nu, domnule McAuliff! Nici măcar Colonelul Marunilor nu prezintă o încredere prea mare. Oricum, n-ar înţelege nimic. Studiile doctorului Piersall au dezvăluit că Halidon a păstrat o legătură permanentă cu fraţii africani. Se cheamă *nagarro*...

— Limba akwamu, interveni Whitehall. A dispărut, dar influenţa există în dialectele ashanti şi mossai-grusso. *Nagarro* e o abstracţiune, cea mai bună traducere ar fi „spirit materializat”.

— Un spirit... Alex începu să repete fraza, apoi se opri. Dovada... dovada e ceva real.

— Da, răspunse Whitehall.

— Unde e? întrebă McAuliff.

— Dovada trebuie căutată în înţelesul altui cuvânt, spuse Barak Moore. Înţelesul cuvântului „Halidon”.

— Care e?

— Nu ştiu...

— *La naiba*! explodă Sam Tucker.

Barak Moore ridică mâna, impunându-i tăcere.

— Piersall l-a găsit. Trebuie transmis Colonelului Marunilor, urmând ca el să-l ducă în munţi.

McAuliff avea fălcile încordate; se stăpânea din răsputeri.

— Nu putem transmite ceea ce nu avem.

— O să-l aveţi, domnu’.

Barak îşi fixă privirea asupra lui Alexander.

— Acum o lună, doctorul Piersall m-a dus la casa lui din Carrick Foyle. Mi-a dat nişte instrucţiuni. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, eu trebuia să mă duc într-un loc aflat în pădurea de pe proprietatea lui. Am memorat poziţia lui, domnu’. Acolo, îngropat în pământ, se află un pachet învelit în muşama. În pachet e o hârtie pe care stă scris înţelesul cuvântului „Halidon”.

Şoferul care-i duse înapoi la Kingston era jamaicanul ce părea să fie adjunctul lui Barak Moore, omul care le vorbise pe drumul de sosire la aerodrom. Îl chema Floyd. Charles Whitehall stătea faţă în faţă cu el; Alex şi Sam Tucker se aşezară în spate.

— Dacă aveţi nevoie de justificări pentru perioada cât aţi lipsit, li se adresă Floyd, spuneţi că a avut loc o lungă discuţie despre echipament, la un depozit al ministerului. Pe Crawford Street, lângă docuri. Se poate verifica.

— Şi cu cine ne-am întâlnit? întrebă Sam.

— Cu un om pe nume Latham. El se ocupă...

— *Latham*? îl întrerupse Alex, amintindu-şi foarte bine de conversaţia telefonică pe care o avusese cu omul de la minister în acea după-amiază. El este cel care…

— Ştim, îl întrerupse Floyd, rânjind spre oglinda retrovizoare. E omul nostru, domnu'.

Intră în cameră cât putu de încet. Ceasul arăta ora trei şi jumătate; hotelul era cufundat în tăcere Jocurile nocturne se încheiaseră. Închise uşa încet şi păşi pe mocheta moale. În camera lui Alison ardea o lumină, iar uşa era întredeschisă cu vreo treizeci de centimetri. În dormitorul lui domnea întunericul. Alison stinsese toate lămpile; când plecase, cu cinci ore în urmă, erau aprinse.

De ce făcuse asta?

Se apropie de uşa crăpată, scoţându-şi haina.

În spatele lui se auzi un declic. Lampa de pe noptieră fusese aprinsă, scăldând încăperea într-o lumină slabă, mai puternică doar lângă sursă. Alison stătea în capul oaselor, în patul lui. Îi vedea mâna dreaptă, în care ţinea strâns micul cilindru „furnizat de poliţia londoneză"; îl puse lângă ea, ascunzându-l sub pătură.

— Bună, Alex.

— Bună.

— Am rămas aici fiindcă am crezut că o să sune prietenul tău, Tucker. De dincolo nu l-aş fi auzit.

— Şi eu care mi-am închipuit că ai motive mai serioase.

Îi zâmbi şi se apropie de pat. Ea luă cilindrul şi-l răsuci.

Se auzi acelaşi declic. Aşeză ciudata armă pe noptieră.

— Şi pentru că vreau să vorbim.

— Asta sună ameninţător. Se aşeză pe pat. N-am putut să te sun… totul s-a petrecut atât de repede. A apărut Sam; tocmai intra pe uşa hotelului, întrebându-se de ce eram supărat… pe urmă, în timp ce se înregistra la recepţie, a sunat Latham. Era foarte grăbit. Cred că l-am pus pe jar cu plecarea mea la Ocho Rios. O mare parte din echipament nu fusese trimis la Boscobel…

— Telefonul tău n-a sunat, îl întrerupse calmă Alison.

— Cum?

— Domnul Latham nu te-a sunat în cameră.

McAuliff era pregătit; îşi amintise de acel mic detaliu.

— Fiindcă am lăsat vorbă că luăm masa. A trimis un mesaj la restaurant.

— Foarte bine. Alex.

— Ce-i cu tine? I-am spus recepţionerului să te sune şi să-ţi explice. Ne grăbeam... pe Crawford Street... lângă docuri... înainte de a închide registrele.

— Asta nu sună prea convingător. Mă aşteptam la mai mult din partea ta.

McAuliff observă că Alison era foarte serioasă. Şi înfuriată.

— De ce spui asta?

— Recepţia nu m-a sunat; nici un *recepţioner* nu mi-a explicat nimic. Alison pronunţă cuvântul „recepţioner" cu accent american, exagerând deosebirea faţă de pronunţia engleză. Era insultător. A telefonat un „asistent" al domnului Latham. Nici el nu s-a descurcat prea bine. Nu ştia ce să zică atunci când i-am spus că vreau să vorbesc cu Latham; l-am luat prin surprindere. Ştiai că Gerald Latham locuieşte în sectorul Barbican din Kingston? E trecut în cartea de telefon.

Alison se opri; tăcerea era încordată. Alex vorbi încet, făcând o afirmaţie.

— Era acasă.

— Era acasă, confirmă Alison. Nu-ţi face griji. Nu ştie cine l-a sunat. Am vorbit mai întâi cu o femeie, iar când a venit el la telefon, am închis.

McAuliff respiră adânc şi vârî mâna în buzunarul cămăşii, după pachetul de ţigări. Nu ştia ce să mai spună.

— Îmi pare rău.

— Şi mie, zise ea calm. O să scriu mâine dimineaţă cererea de demisie. Va trebui să accepţi o poliţă pentru costul biletului de avion şi celelalte cheltuieli pe care le-am făcut. Banii care mi-au rămas o să-mi ajungă o vreme. În mod sigur o să găsesc o slujbă.

— Nu poţi face asta.

McAuliff constată că rostise cuvintele apăsat, cu deplină convingere. Şi ştia de ce. Alison era hotărâtă să părăsească echipa; urma s-o părăsească. Dacă motivul – sau motivele – venirii ei în Jamaica nu erau cele pe care le invocase, n-ar fi trebuit s-o facă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi demisiona fiindcă eu am minţit în legătură cu ce-am făcut timp de câteva ceasuri! Ce naiba, Alison, n-o să-ţi dau socoteală!

— Ah, nu te mai purta ca un tâmpit încrezut, rănit în orgoliu! Nici în postura asta nu eşti prea grozav. *Nu* o să mai trec încă o

dată prin labirint. Sunt sătulă până peste cap. Ai auzit? Deodată, vocea i se stinse, iar ea îşi ţinu respiraţia. În ochi i se citea frica. Nu mai pot suporta, zise ea.

El o privi atent.

— Ce vrei să spui?

— În după-amiaza asta mi-ai descris amănunţit o lungă discuţie cu poliţia jamaicană. Clădirea, zona, ofiţerii… foarte amănunţit, Alex. Am telefonat acolo după ce am sunat la Latham. N-au auzit niciodată de tine.

16

Ştia că ar fi trebuit să-i spună totul de la început – din momentul în care se lăsase antrenat în această nebunie, indu-i adevărul, s-ar fi simţit mai uşurat.

Tot adevărul. Astfel încât întreaga poveste să capete sens. Dacă avea vreunul.

Aşa făcu.

Şi în timp ce povestea, constată că încerca să înţeleagă totul din nou. Vorbea încet, chiar monoton; era expunerea unui om ce grăia printr-o ceaţă tulbure.

Despre ciudatul mesaj primit de la Dunstone Limited, care îl adusese de la New York la Londra, punându-l faţă în faţă cu un om pe nume Julian Warfield. Despre un „analist financiar” de la Hotelul Savoy, pe legitimaţia căruia scria” R C. Hammond, Serviciul Britanic de Informaţii”. Despre zilele zbuciumate când trăise în două lumi ce-şi contestau propriile realităţi – antrenamentul sub acoperire, întâlnirile secrete, angajarea personalului pentru prospecţiune în baza unei false motivaţii. Despre un speriat şi neputincios James Ferguson, angajat să spioneze prospecţiunea de către un om pe nume „Arthur Craft cel Tânăr”, care nu se mulţumea cu faptul că se număra printre cei mai bogaţi oameni din Jamaica. Despre un arogant Charles Whitehall, ale cărui inteligenţă şi erudiţie rămâneau în limitele unui concept depăşit, dezonorant. Despre un mic localnic artritic, al cărui sânge franco-african îl ajutase să pătrundă în aristocraţia jamaicană şi în MI 6, prin intermediul studiilor de la Eton şi Oxford.

Despre ciudata relatare a lui Sam Tucker, privind transformarea lui Walter Piersall, antropolog convertit de „febra insulei”, într-un autodeclarat apărător al refugiului său tropical.

Şi, în sfârşit, despre un revoluţionar ras în cap, pe nume Barak Moore. Şi despre căutarea, de către toţi, a unei „instanţe nevăzute” numite Halidon.

O nebunie. Dar foarte, foarte reală.

Soarele îşi arunca primele săgeţi de lumină prin norii cenuşii de peste Blue Mountains. McAuliff stătea în cadrul uşii de la balcon; miresmele dimineţii jamaicane urcau din pământul umed

şi coborau dinspre palmierii înalţi, răscolindu-i pielea şi nările.

Era aproape de sfârşit. Vorbiseră – el vorbise – timp de o oră şi patruzeci şi cinci de minute. Rămăsese să-i spună despre marchizul de Chatellerault.

Alison era tot în pat, cu spatele rezemat de perne. Avea ochii obosiţi, dar nu înceta să-l privească.

El se întrebă ce-ar fi spus sau făcut ea când ar fi pomenit numele lui Chatellerault. Se temea de reacţia ei.

— Eşti obosită; şi eu. Ce-ar fi să termin în cursul dimineţii?

— E dimineaţă.

— Atunci, mai târziu.

— Nu cred că-i bine. Aş prefera să aud totul dintr-odată.

— Nu mai e mult.

— Atunci aş zice că ai lăsat ce-i mai important la sfârşit. Am dreptate?

Nu-şi putea ascunde panica pe care o resimţea. Privea dincolo de el, la lumina ce pătrundea pe uşa balconului. Era mai puternică acum, un amestec straniu de galben pastelat şi portocaliu intens, specific dimineţilor jamaicane.

— Ştii că te priveşte pe tine…

— Sigur că ştiu. Am simţit asta încă de aseară. Îşi întoarse privirea spre el. Nu voiam să recunosc faţă de mine însămi… dar ştiam. Totul era prea bine ticluit.

— Chatellerault, zise el încet. E aici.

— O, *Doamne*, şopti ea.

— Nu poate ajunge la tine, crede-mă.

— M-a urmărit. O, Doamne…

El se ridică şi se apropie de pat. Se aşeză pe marginea lui şi-i mângâie încet părul.

— Dacă aş fi crezut că-ţi poate face rău, nu ţi-aş fi spus niciodată. Pur şi simplu l-aş fi… înlăturat. *Iisuse*, îşi zise Alex. Ce uşor rostea cuvinte noi! Avea oare să spună în curând *omorât* sau *eliminat*?

— Chiar de la început, totul a fost programat. Eu am fost programată. Privea spre balcon, lăsându-l să-i mângâie obrazul, de parcă nu şi-ar fi dat seama. Trebuia să pricep lucrul ăsta; nu te lasă în pace aşa uşor.

— Cine?

— Toţi, dragul meu, răspunse ea, luându-i mâna şi ducându-i-o la buze. Oricum i-ai numi, n-are importanţă. Scrisorile, numerele,

absurdităţile cu aer oficial… Am fost avertizată, nu pot spune că nu.

— Cum? El îi puse mâna jos, obligând-o să-l privească. Cum ai fost avertizată? Cine te-a avertizat?

— La Paris, într-o seară. Cu doar trei luni în urmă. După ultima întrevedere de la… carnavalul subteran, cum îl numeam noi.

— Interpolul?

— Da. Am cunoscut un tip şi pe soţia lui. Într-o sală de aşteptare, de fapt. Asta nu trebuia să se întâmple; izolarea e foarte importantă, dar cineva a încurcat camerele. Erau englezi. Am stabilit să cinăm împreună. El vindea automobile Porsche la firma Macclesfield. Ambii soţi erau la capătul puterilor. El fusese recrutat deoarece obiectul afacerilor sale – maşinile – servea la transportarea acţiunilor furate de la bursele europene. De fiecare dată când credea că s-a sfârşit, ei găseau motive să continue – cel mai adesea, fără să-i spună. Lucra pentru ei de vreo trei ani; aproape că-şi pierduse minţile. Urma să părăsească Anglia. Să se stabilească la Buenos Aires.

— Putea foarte bine să refuze. N-aveau cum să-l oblige.

— Nu fi naiv, iubitule. Fiecare nume pe care îl afli e altă capcană, fiecare nouă metodă de operare pe care o raportezi e o crestătură în plus pe răbojul experienţei tale. Alison surâse trist. Ai călătorit în ţinutul informatorilor. Ţi-ai dobândit propriul stigmat.

— Îţi mai spun o dată: Chatellerault nu poate ajunge la tine.

Ea făcu o pauză, apoi îi înţelese cuvintele, neliniştea.

— S-ar putea să ţi se pară ciudat, Alex. Vreau să spun că nu sunt o persoană curajoasă – dar nici nu mi-e foarte teamă de el. Groaza, frica sunt apanajul lor. Ei nu m-ar lăsa să plec. Nu contează promisiunile, înţelegerile, garanţiile. Nu pot rezista. Un dosar pe undeva, sau un computer activat care a scos la iveală numele lui; în mod automat apare şi al meu în banca de date. Asta a fost: factorul X plus factorul Y; rezultatul – viaţa ta nu-ţi mai aparţine. Trăieşti mereu cu frica-n sân.

Alex îi înlănţui umerii cu braţul.

— Nu e obligatoriu, Alison. Putem oricând pleca.

— Iubitule, *iubitule… Nu poţi*. Nu înţelegi? Nu în felul ăsta. E vorba despre ce laşi în urmă: înţelegeri, dosare nenumărate înţesate de cuvinte, cuvintele tale… nu le poţi contesta. Treci frontiere, ai nevoie de documente; lucrezi, ai nevoie de referinţe.

Conduci o maşină, iei un avion sau pui bani într-o bancă… Ei au toate armele. Nu te poţi ascunde. Nu de ei.

McAuliff se depărtă de ea, ridicându-se în picioare. Luă cilindrul strălucitor de pe noptieră, uitându-se la litere şi la data eliberării. Se duse către balcon şi respiră adânc; simţi aroma slabă, foarte slabă de vanilie şi un miros vag de mirodenie.

Rom cu dafin şi vanilie.

Jamaica.

— Greşeşti, Alison. Nu e nevoie să ne ascundem. Din mai multe motive, ar trebui să terminăm ce-am început; aici ai dreptate. Dar tragi o concluzie greşită. Situaţia asta o să înceteze. Se întoarse spre ea. Crede-mă pe cuvânt.

— Aş vrea s-o fac. Serios. Dar nu văd cum.

— E o veche tactică de infanterie. Atacă-i pe ceilalţi înainte de a fi tu atacat. Toţi agenţii şi toate Interpolurile din lume ne folosesc mizând pe frica noastră. Ştim ce pot face din ceea ce noi credem că sunt vieţile noastre bine organizate. E firesc; ei sunt ticăloşi. Şi recunosc asta. Dar te-ai gândit vreodată la dimensiunile dezastrului pe care am fi în stare să-l provocăm acestor indivizi? Şi asta-i firesc, fiindcă şi noi putem fi ticăloşi. O să jucăm până la capăt – înconjuraţi de paznici înarmaţi. Şi după ce vom termina, îi vom fi lichidat. La atac!

Charles Whitehall şedea în fotoliu, cu un păhărel de Pernod pe masa alăturată. Era ora şase dimineaţa; nu se culcase. N-avea rost să încerce să doarmă; somnul, oricum, n-ar fi venit.

Se afla de două zile pe insulă şi rănile de acum zece ani fuseseră deja zgândărite. Nu se aşteptase la asta; sperase să ţină situaţia sub control. Nu *să fie* controlat.

Duşmanul lui de acum nu era inamicul – inamicii – cu care aşteptase zece ani să se lupte: guvernanţii din Kingston; poate că lucrurile se agravaseră – avea de-a face cu radicali precum *Barak* Moore. Era un duşman nou, tot atât de vrednic de dispreţ, însă infinit mai puternic, deoarece dispunea de mijloacele necesare pentru a controla iubita lui ţară.

S-o controleze prin corupţie; în cele din urmă s-o stăpânească… posedând-o.

Îl minţise pe Alexander McAuliff. La Savanna-la-Mar. Chatellerault recunoscuse că făcea parte din conspiraţia pusă la cale în districtul Trelawny. Serviciul Britanic de Informaţii nu se

înşelase. Marchizul îşi putea extinde averea cu condiţia dezvoltării zonelor necultivate de pe coasta de nord şi din Cock Pit, iar el intenţiona să-şi asigure protecţia propriilor investiţii. Charles Whitehall era prima lui linie de apărare, iar dacă acesta eşua, îşi pierdea orice şansă de supravieţuire. Pur şi simplu. Chatellerault era perfect conştient de lucrul acesta. Stătuse în faţa lui şi schiţase acel zâmbet galic subţire, apoi repetase faptele – şi numele celor din reţeaua acoperită pe care o organizase Whitehall pe insulă în ultimul deceniu.

Îşi încheiase relatarea cu o informaţie surprinzătoare cu privire la: programul şi metodele prin care Charles Whitehall şi partidul său intenţionau să acceadă la putere în Kingston.

Urma să fie instaurată o dictatură militară, cu un conducător civil căruia i se vor supune toţi – Pretorul Jamaicăi era titlul, iar Charles Whitehall – omul.

Dacă Kingston ar fi ştiut aceste lucruri… ei bine, Kingstonul ar fi luat măsuri.

Dar Chatellerault subliniase faptul că obiectivele lor individuale nu se aflau neapărat în conflict. Existau domenii – filosofic, politic, financiar – în care interesele lor ar fi putut coincide. Dar pe primul plan se situa activitatea de pe coasta de nord. Aceea reprezenta punctul de plecare pentru orice alte iniţiative.

Marchizul nu-i numise pe partenerii săi – Whitehall avusese senzaţia că Chatellerault nici nu-i cunoştea pe toţi – dar era limpede că nu avea încredere în ei. Pe de o parte, părea să caute motivaţii, pe de alta, evalua posibilităţile. Vorbise pe scurt despre intervenţii anterioare şi/sau lucruri făcute de mântuială, dar nu insistase asupra faptelor.

Acestea aveau legătură, în mod evident, cu prima prospecţiune.

Ce se întâmplase atunci?

Era Halidonul răspunzător?

Ar fi fost oare Halidonul *capabil* să intervină?

Exista cu adevărat Halidonul?

Halidonul.

Trebuia să cerceteze cu atenţie hârtiile antropologului Piersall; să separe fanteziile exotice ale unui străin de realităţile insulei. Într-o vreme, cu mulţi ani în urmă, rastaforienii simbolizau teroarea africană, înainte de a se afla că erau nişte copii ameţiţi

de marijuana, cu părul năclăit de nămol şi o dorinţă colectivă de a nu munci. Urmaseră apoi pocomanii, cu marii lor preoţi bărboşi, care introduseseră orgiile sexuale printre virtuţile abstracte ale eticii creştine – un pretext socio-religios pentru promiscuitate; sau sectele anansi – moştenitorii credinţei străvechi a asanţilor în inteligenţa păianjenului, care a influenţat întreaga evoluţie a vieţii.

Existau în număr atât de mare! Adesea atinse de o paranoia metafizică; atât de fragmentate, atât de obscure.

Era oare Halidonul – Hollydawn – diferit?

În situaţia dată, pentru Charles Whitehall, lucrul acesta nu avea prea mare importanţă. Ceea ce conta era propria supravieţuire şi aceea a planurilor sale. Ţelurile sale aveau să se împlinească dacă îl ţinea în şah pe Chatellerault şi se infiltra în structura ierarhiei financiare impuse de acesta.

Şi lucrând cu duşmanul său numărul unu – Barak Moore.

Colaborând cu ambii duşmani.

Duşmanii Jamaicăi.

James Ferguson bâjbâi după întrerupătorul veiozei de pe noptieră. Din cauza întunericului răsturnă o scrumieră şi un pahar, care se sparseră pe podea. Lumina zilei pătrundea prin draperiile trase; îşi dădea seama de lucrul acesta, în ciuda durerii teribile de ochi şi de cap, de la o tâmplă la cealaltă. O durere care părea să aştearnă pete întunecate asupra ochiului lăuntric. Se uită la ceas, întorcându-şi faţa din lumina slabă a veiozei. Era ora 6.15.

O, Doamne! Îl durea rău capul, iar din colţul ochilor i se prelingeau lacrimi. Săgeţi de durere – ascuţite, imobilizându-l – îl loveau în ceafă, părând să-i înţepenească, uneori, chiar şi braţele. Muşchii stomacului îi erau încordaţi; dacă le-ar fi dat atenţie, ştia că i s-ar fi făcut rău şi ar fi vomitat.

Nu se prefăcea în legătură cu cantitatea de alcool pe care o consumase cu o seară în urmă. McAuliff nu-l mai putea acuza că joacă teatru. Se îmbătase. Foarte tare. Şi pe bună dreptate.

Fusese în culmea fericirii.

Arthur Craft îi telefonase, alarmat. *Alarmat*!

Craft cel Tânăr fusese prins cu mâţa-n sac. McAuliff găsise camera unde se făceau înregistrările şi bătuse pe cineva, *îl bătuse la propriu*! Craft ţipase la telefon, întrebând de unde

aflase McAuliff numele lui.

Nu de la el! Ferguson nu suflase un cuvânt.

Craft răcnise, îl înjurase pe „blestematul de negrotei de la magnetofon”, adăugând că nemernicul n-avea să-l citeze în instanţă. Dacă s-ar fi ajuns până acolo.

Dacă s-ar fi ajuns până acolo.

— Nu m-ai *văzut* niciodată! ţipase Craft cel Tânăr. N-am discutat niciodată! Nu ne-am întâlnit! Să-ţi fie foarte clar, ticălos nenorocit!

— Sigur… sigur, domnule Craft, răspunsese el. Dar totuşi, domnule… noi *am vorbit*, nu-i aşa? Asta nu trebuie să schimbe cu nimic lucrurile.

Încremenise, dar apucase să rostească acele cuvinte. Calm, fără a le accentua. Însă mesaj ul fusese clar.

Arthur Craft junior se afla într-o poziţie delicată. Craft cel Tânăr nu trebuia să ţipe; s-ar fi cuvenit să fie politicos. Poate chiar binevoitor.

La urma urmei, ei *vorbiseră*…

Craft înţelesese. Primul indiciu în acest sens fusese tăcerea lui, confirmată de replica următoare.

— Păstrăm legătura.

Fusese atât de simplu! Iar dacă Craft cel Tânăr voia altceva, în fond, el controla o fundaţie de o bogăţie fabuloasă. Ar fi găsit cu siguranţă ceva pentru un botanist foarte, *foarte* talentat.

Când închisese telefonul, seara trecută, James avusese o senzaţie de calm copleşitor. Genul de încredere în sine pe care o simţea în laborator, unde ochii şi mintea lui controlau situaţia.

Trebuia să fie prudent; putea s-o facă.

Când înţelesese lucrul acesta, se îmbătase.

Iar acum îl dureau capul şi stomacul. Dar avea să reziste; durerea devenise suportabilă. În curând, o să-şi revină.

Se uită la ceas. La afurisitul lui de Timex. Era 6.25. Un ceas ieftin, însă exact.

În loc de Timex, pe viitor s-ar putea să aibă un cronometru Breitling. Şi un echipament fotografic nou şi foarte scump. Şi un cont în bancă.

Şi o viaţă nouă.

Dacă era prudent.

Telefonul aflat pe noptiera de lângă Peter Jensen sună, dar

soţia lui îl auzi prima.

— Peter… Peter! Doamne Sfinte, *telefonul.*

— Ce e, fetiţo?

Peter Jensen clipi des; camera era în întuneric, însă lumina zilei pătrundea prin draperiile trase.

Telefonul sună din nou. Ţârâituri scurte; genul de apeluri rapide ale centralistelor de hotel. Degete agere, clienţi iritaţi.

Peter Jensen întinse mâna şi aprinse veioza. Ceasul de voiaj arăta opt fără zece. Telefonul ţârâi din nou, de astă dată mai lung.

— *Da*, *da*. Alo!

— Domnul Peter Jensen? întrebă o voce necunoscută de bărbat.

— Da. Ce este? Eu sunt Jensen.

— Telegraful internaţional vă deranjează, domnule Jensen. Acum câteva minute a sosit o telegramă pentru dumneavoastră. De la Londra. Să v-o citesc? E urgentă, domnule.

— Nu! zise repede Peter. Nu, să nu faci asta. O aşteptam; cred că e mai lungă.

— Aşa e, domnule.

— Vă rog s-o trimiteţi aici imediat. Se poate? La Courtleigh Manor. Camera patru-zero-unu. Nu e nevoie să treceţi pe la recepţie.

— Înţeleg, domnule Jensen. Imediat. O să percepem o taxă suplimentară…

— Sigur, sigur, îl întrerupse Peter. Trimiteţi telegrama, vă rog.

— Da, domnule.

După douăzeci şi cinci de minute, sosi curierul de la telegraful internaţional. Cu câteva clipe înainte, un chelner de la serviciul de cameră adusese micul dejun, format din pepene, ceai şi biscuiţi. Cu pixul în mână, Peter Jensen deschise telegrama de două pagini, pe care le aşeză pe faţa de masă.

În faţa lui, Ruth ţinea în mână o coală de hârtie, pe care o privea peste marginea ceştii de ceai. Şi ea avea un pix, pe care-l pusese lângă farfurie.

— Numele companiei e Parkhurst, zise Peter.

— Verific imediat, spuse Ruth, punând jos ceaşca. Trase hârtia mai aproape, luă pixul şi făcu un semn pe pagină.

— Adresa e Sheffield, lângă Glen. Peter ridică privirea spre ea.

— Continuă, zise Ruth, făcând încă un semn.

— Instrumentele de inspectat sunt microscoape.

— Foarte bine.

Ruth făcu al treilea semn în stânga paginii, reveni la notaţiile anterioare, apoi îşi îndreptă privirea spre capătul din dreapta.

— Eşti pregătit?

— Da.

Ruth Wells Jensen, paleontolog, dictă o serie de numere.

Soţul ei parcurse de la început textul telegramei şi încercui cuvinte cu pixul. De câteva ori, îi ceru soţiei sale să repete un număr. Apoi se apuca să numere de la semnul anterior şi încercuia alt cuvânt.

Trei minute mai târziu, terminaseră exerciţiul. Peter Jensen sorbi o gură de ceai şi reciti telegrama pentru sine. Soţia lui unse cu gem doi biscuiţi şi acoperi ceainicul cu capacul.

— Warfield o să vină aici săptămână viitoare. E de acord. McAuliff a fost contactat.

PARTEA A TREIA

Coasta de nord

17

Cuvintele lui Hammond îi reveneau în minte lui McAuliff: *O să constaţi că nu e nici o problemă să acţionezi pe planuri diferite*. *De fapt*, *asta va deveni ceva aproape firesc*, *chiar instinctiv*. *O să descoperi că îţi poţi concentra separat atenţia*.

Agentul britanic avusese dreptate. Erau într-a noua zi de prospectare, iar Alex constată că timp de patru ore în şir, nu se gândea decât la munca pe care o efectua.

Echipamentul fusese încărcat în camioane la Aeroportul Boscobel şi trimis la Puerto Seco, în Golful Discovery. Alex, Sam Tucker şi Alison Booth zburaseră la Ocho Rios înaintea celorlalţi, permiţându-şi trei zile de relaxare la Sans Souci; în acest răstimp, McAuliff angajase o echipă de cărăuşi – doi dintre ei fiind cei cu care se înţelesese la ferma izolată de lângă Blue Mountains. Alex observă – aşa cum se aşteptase – că Sam şi Alison se înţelegeau de minune. Amândoi aveau simţul umorului şi erau adevăraţi profesionişti. Recunoscu faţă de Sam faptul că deveniseră amanţi. Tucker îi spuse: „M-ar fi surprins să nu fiţi, Alexander”.

Acordul lui Sam era important pentru McAuliff. Fiindcă Alison nu trebuia să rămână nici o clipă singură în absenţa lui. Sub nici o formă. Niciodată.

Sam Tucker reprezenta protectorul ideal. Mult mai bun decât el însuşi, recunoscuse Alex. Tucker era cel mai descurcăreţ om pe care-l cunoscuse vreodată şi tot pe atât de puternic. Avea o agresivitate care, atunci când se manifesta, devenea

distrugătoare. În grija lui, Alison era în deplină siguranţă.

Cea de-a patra zi fusese prima de activitate propriu-zisă. Echipa se cazase la un motel drăguţ de pe plajă, Bengal Court, aflat la jumătatea drumului dintre Puerto Seco şi portul Rio Bueno. Obiectul iniţial al prospecţiunii îl constituia cartografierea completă a liniei ţărmului. Alex şi Sam Tucker lucrau cu echipamentul. Azimuturile erau trasate de-a lungul ţărmului şi înregistrate de aparatura de pe teren. Demarcaţiile unghiulare se confruntau cu hărţile coastei puse la dispoziţie de către Institutul jamaican. În general, aceste hărţi erau fragmentare şi imperfecte, inutilizabile în cazul unei cercetări geofizice. Pentru a stabili parametrii exacţi, McAuliff folosea dispozitive sonice, care trimiteau şi recepţionau unde sonore, ce ofereau date exacte privind accidentele de teren. Orice contur, orice ridicătură erau înregistrate atât pe diagrame sonice, cât şi de instrumentele intermediare.

Această muncă laborioasă, dar foarte monotonă, îi făcea să transpire din greu în arşiţa zilei. Singura alinare era prezenţa constantă a lui Alison, deşi ea protestase vehement. Alex fusese însă de neclintit. Îi instruise pe cei doi oameni ai lui Barak Moore să nu se depărteze de ea la mai mult de treizeci de metri, apoi îi ordonase lui Alison să nu dispară din ochii lui.

Era o pretenţie absurdă şi McAuliff era perfect conştient de lucrul acesta. Alison avea o mulţime de treburi de făcut; mărunte, în zona ţărmului, dar importante de îndată ce intrau în inima ţinutului. Dar orice început era dificil în stare de tensiune.

Foarte curând, *propriile dumitale antene se vor activa în mod automat*. *Funcţionarea lor va deveni o a doua natură*, *cum se zice*. *De fapt*, *vei intra într-un anume ritm*. *E legătura dintre obiectivele dumitale separate*. *Vei descoperi acest lucru pe parcurs şi vei deveni stăpân pe dumneata*.

Hammond.

Dar nu în timpul primelor câteva zile; atunci nu se putea vorbi despre încredere în sine. Observase, totuşi, că teama i se atenuase… parţial, imperceptibil. Puse acest lucru pe seama activităţii fizice constante şi a faptului că le *putea* cere unor oameni ca Sam şi „forţelor speciale” ale lui Barak Moore să aibă grijă de Alison. Şi, în orice moment şi-ar fi întors capul, o vedea – pe plajă ori într-o barcă mică – spărgând pietre sau arătându-i unuia dintre localnicii angajaţi cum să lucreze cu o maşină de

perforat.

Dar oare nu acestea erau antenele lui? Şi atenuarea fricii nu însemna oare începutul instalării încrederii în sine? *R C*. *Hammond*. *Un încrezut afurisit*. *Un manipulator*. *Purtătorul de cuvânt al adevărului*.

Dar nu al întregului adevăr.

Zona de lângă Braco Beach era periculoasă. Stratul de coral se întindea cu câteva sute de metri în larg. McAuliff şi Sam Tucker mergeau cu prudenţă pe excrescenţele de polipi oceanici tăioşi ca lama, pentru a-şi instala instrumentele de măsură. Amândoi se plângeau de dureri musculare şi de spate.

Cea de-a treia zi de activitate fu marcată de iniţiativa lui Alison, care rechiziţionase cumva o barcă pescărească cu fundul plat şi le aducea, însoţită de cei doi „gardieni”, nişte pui rece pentru prânz, dincolo de recif. Era un moment plăcut al zilei pentru cel mai incomod picnic imaginabil.

Revoluţionarul jamaican Floyd, care condusese barca printre stâncile primejdioase de coral şi o ancorase, observă că plaja era mai netedă şi mai uscată.

— Asta înseamnă că vor trebui să facă din nou tot drumul până aici, răspunse Alison, ţinându-şi cu mâna pălăria cu boruri largi.

— Domnule, ce femeie deşteaptă!

Remarca o făcuse colegul lui Floyd, jamaicanul masiv şi calm, pe nume Lawrence.

Cei cinci se cocoţară – nu se putea spune altfel – pe creasta cea mai înaltă a digului de coral, stropii înălţându-se de la baza recifului şi creând un curcubeu palid în pelicula fină de apă. În depărtare, două cargouri treceau unul pe lângă altul, primul îndreptându-se spre larg, iar celălalt către docurile de bauxită de la estul Golfului Runaway. O navă de croazieră luxoasă, echipată pentru pescuit marin, îşi croia drum printre valuri la câteva sute de metri în faţa lor, iar pasagerii uimiţi le făceau cu mâna celor cinci aflaţi la un picnic pe recif.

McAuliff privea cum ceilalţi le răspundeau pasagerilor de pe vas. Sam Tucker se ridică în picioare, arătă spre corali şi strigă:

— Diamante!

Floyd şi Lawrence, cu trupurile musculoase dezgolite până la brâu, râdeau în hohote de bufoneriile lui Sam. Lawrence desprinse o bucată de coral şi o ridică în sus, apoi i-o aruncă lui

Tucker, care o prinse şi strigă din nou:

— Douăzeci de karate!

Alison, îmbrăcată cu blugi şi o bluză subţire, udată de apă, intră în joc. Acceptă ceremonios piatra de coral oferită de Sam şi o puse pe dosul palmei întinse, de parcă ar fi fost un inel de mare valoare. O rafală scurtă de vânt se năpusti asupra recifului; Alison scăpă piatra încercând să-şi ţină pălăria ale cărei boruri fuseseră întoarse de briză. Nu reuşi; pălăria îi zbură de pe cap şi dispăru în spatele unei moviliţe de coral. Înainte ca Alex să se ridice şi să se ducă după ea, Lawrence sări în picioare şi începu să alerge sprinten peste stânci şi către apă. În câteva secunde, luă pălăria udă, se ridică fără efort din apă şi i-o întinse lui Alison.

Toată isprava nu durase mai mult de zece secunde.

— Ţine pălăria pe cap, donşoară Aleesawn. Soarele foarte fierbinte; arde pielea ca puiu' prăjit, domnu'.

— Mulţumesc, Lawrence, zise Alison recunoscătoare, îndesându-şi pălăria udă pe cap. Alergi pe reciful ăsta de parcă ar fi un teren de golf.

— Lawrence e un băiat de mingi grozav, donşoară Alison, spuse Floyd zâmbind. El e mascota Clubului de Golf Negrii, nu-i aşa, Lawrence?

Lawrence rânji, privindu-l cu subînţeles pe McAuliff.

— Ei, domnu'. La Negrii, tot timpu' întreabă de mine. Mă descurc bine, domnu'. Le-aduc mereu mingile de golf de unde cad pe teren. Toţi ştiu asta. Mereu întreabă de Lawrence.

Sam Tucker se aşeză din nou, chicotind.

— Şi mereu primeşti ciubucuri al naibii de grase, bănuiesc.

— O mulţime de ciubucuri bune, domnu', admise Lawrence.

— Şi, probabil, încă ceva, adăugă McAuliff, privindu-l pe Floyd şi amintindu-şi de reputaţia exclusivistă a Clubului de Golf Negrii. Tot timpu', o mulţime de informaţii.

— Da, domnu'.

Floyd zâmbi conspirativ.

— Cum s-ar spune, bogaţii locuitori din Westmoreland vorbesc în timpul jocurilor de golf.

Alex tăcu. Întreaga scenă părea ciudată. Stăteau acolo, toţi cinci, mâncând pui rece pe un recif de coral aflat la trei sute de metri de ţărm, distrându-se pe seama pasagerilor de pe navele de croazieră şi glumind într-o doară despre culegerea de informaţii pe un teren de golf.

Doi revoluţionari negri – recrutaţi dintr-o ceată de luptători de gherilă din ţinutul deluros. Un „mercenar” între două vârste. (Sam Tucker ar fi obiectat la auzul acestei etichetări, dar i se potrivea de minune.) O adorabilă englezoaică divorţată… de o frumuseţe izbitoare, printre activităţile căreia se numărase cândva şi munca sub acoperire pentru o organizaţie de poliţie internaţională. Şi un fost infanterist de patruzeci şi patru de ani, care venise la Londra cu şase săptămâni în urmă să negocieze un contract pentru o prospecţiune geologică.

Aceştia erau cei cinci. Fiecare ştiind că aparenţele n-aveau nici o legătură cu realitatea; fiecare făcând ce făcea şi el… şi ea… deoarece nu exista alternativă. Nu prea.

Era o nebunie. Şi McAuliff fu încă o dată surprins de faptul că el părea cel mai puţin priceput dintre ei, în situaţia dată. Totuşi, prin forţa împrejurărilor – care nu aveau legătură cu priceperea – el era şeful lor.

O nebunie.

În cea de-a şaptea zi, muncind mult şi cu pauze puţine, Alex şi Sam cartografiaseră linia ţărmului până la Burwood, la opt kilometri de gura râului Martha Brae, limita vestică a zonei. În acest răstimp, soţii Jensen şi James Ferguson menţinură un ritm mai lent, instalând din loc în loc mese cu microscoape, arzătoare, flacoane şi chimicale necesare muncii lor. Nimeni nu descoperi ceva deosebit, dar nici nu ar fi fost de aşteptat în zona ţărmului. Regiunea aceea fusese studiată aproape în întregime, în scopuri industriale sau pentru construcţii; nu era nimic important care să nu fie deja cunoscut. Şi, deoarece analizele botanice ale lui Ferguson trebuiau corelate cu evaluările solului pe care le efectua Sam Tucker, tânărul botanist se oferi să facă şi testele de sol, lăsându-l pe Tucker să termine expertiza topografică împreună cu Alex.

Acestea erau preocupările geofizice. Însă mai survenise un fenomen pe care nimeni nu şi-l putea explica. Soţii Jensen îl remarcaseră primii.

Un sunet. Doar un sunet. Un geamăt grav, sau strigăt, care părea să-i urmărească o după-amiază întreagă.

Când îl auziră prima oară, venea de sub tufişurile aflate dincolo de dune. Crezură că era vorba despre un animal rănit. Sau despre un copil aflat într-o agonie pe care n-o puteau atenua lacrimile unui copil. Era pur şi simplu ceva înspăimântător.

Aşa că soţii Jensen alergaseră spre tufişurile de dincolo de dune şi smulseseră frunzişul încâlcit ca să găsească sursa acelui ţipăt îngrozitor.

Nu găsiseră nimic.

Animalul, copilul sau ce-o fi fost nu se mai vedea.

Puţin mai târziu – în aceeaşi după-amiază – James Ferguson venise alergând spre plajă, cu o expresie de consternare înfricoşată pe chip. Urmărise rădăcinile unei ferigi uriaşe, pentru a descoperi plante; drumul îl dusese pe marginea unei râpe stâncoase de deasupra ţărmului. Ajunsese chiar în mijlocul rădăcinilor grase ce atârnau deasupra, când o vibraţie – mai întâi o vibraţie – îl făcu să tremure din tot corpul. Apoi urmă un ţipăt sălbatic, pătrunzător, ascuţit şi intens care îi provocă o durere insuportabilă – zicea el – în urechi.

Înşfăcase imediat rădăcinile ferigii, pentru a nu se prăbuşi în prăpastie.

Îngrozit, se târâse până jos şi se întorsese în fugă la ceilalţi. James nu se aflase la o distanţă mai mare de câteva sute de metri. Totuşi, nimeni în afară de el nu auzise teribilul zgomot.

Whitehall avea o altă versiune a acestei ciudăţenii. Savantul negru se dusese pe linia ţărmului – jumătate nisip, jumătate pădure – Golfului Bengal. Era o plimbare de dimineaţă fără o destinaţie anume.

La circa un kilometru şi jumătate de plaja din faţa motelului, se oprise pe o stâncă mare ce se înălţa deasupra apei. Atunci auzise un zgomot în spatele lui şi se întorsese, crezând că era vreo pasăre bătând din aripi sau o mangustă alergând prin pădure. Nu se vedea nimic.

Se întoarse cu faţa spre apa ce clipocea dedesubt, când, deodată, auzi o explozie – un zgomot sec, prelungit, ca o rafală violentă de vânt. Apoi se opri.

Whitehall se ţinuse strâns de stâncă şi privise cu atenţie pădurea. Nu zări nimic, dar fu cuprins de o teribilă durere de cap.

Dar Charles era un savant, iar un savant e un om sceptic. Ajunsese la concluzia că, undeva în pădure, un nevăzut copac uriaş se prăbuşise sub propria-i greutate acumulată de-a lungul anilor. În cădere, tonele de lemn, lovindu-se de alţi copaci, provocaseră fenomenul la care fusese martor.

Dar nimeni nu era convins de justeţea acestei explicaţii, în timp ce Whitehall povestea, McAuliff îl urmărea cu atenţie. Nu-şi

imagina că Charles credea ce spunea. Se petrecuseră lucruri inexplicabile, iar ei erau cu toţii oameni de ştiinţă. Poate că găseau cu toţii o consolare în ipoteza lui Whitehall. Alexander aşa credea; nu putea zăbovi asupra acelui fenomen. Aveau alte treburi de făcut.

Obiective diferite.

Alison credea că găsise ceva şi, cu ajutorul lui Floyd şi Lawrence, făcu o serie de foraje adânci pe plajă şi pe digurile de coral. Mostrele extrase demonstrau existenţa unor straturi de lignit printre păturile de calcar, pe fundul oceanului. Din punct de vedere geologic, explicaţia era simplă: cu sute de ani în urmă, lava vulcanică acoperise cantităţi uriaşe de masă lemnoasă, Iotuşi, dincolo de aceste explicaţii, dacă urmăreau realizarea unor diguri pe piloni sau extinderea docurilor existente, firmele de construcţii trebuiau să consolideze fundaţiile acestora.

Preocupările lui Alison îl încântau pe McAuliff. Munca o absorbea, astfel că se plângea mai puţin de restricţiile ce-i fuseseră impuse şi, lucru mai important, putea să-i observe pe Floyd şi Lawrence, care se ocupau de supravegherea ei. Cei doi luptători erau extrem de atenţi. Şi de o subtilitate discretă. Ori de câte ori Alison hoinărea pe plajă sau prin iarba de pe ţărm, unul dintre ei sau amândoi o flancau, precedând-o sau urmând-o. Erau ca nişte pantere stând la pândă, pregătite să sară, dar fără să atragă atenţia asupra lor. Păreau să fie nişte însoţitori fireşti, cărând întotdeauna ceva – binocluri, cutii cu mostre, planşete de scris, orice era la îndemână – pentru a distrage atenţia de la adevărata lor misiune.

Iar în timpul nopţilor, McAuliff descoperi o protecţie suplimentară, pe care n-o ceruse şi la care nu se aşteptase: Floyd şi Lawrence patrulau cu rândul pe pajiştile de afară şi pe coridoarele motelului Bengal Court. Alex descoperi acest lucru în noaptea celei de-a opta zile, când se sculase la ora patru dimineaţa să-şi ia o cană de gheaţă din frigiderul de pe hol. Simţise nevoia să bea apă rece.

Când dădu colţul spre nişa exterioară unde se afla frigiderul.

Observă deodată o siluetă în spatele grilajului din faţa pajiştii. Umbra se mişcase repede; nu se auzise zgomot de paşi.

McAuliff puse cuburile de gheaţă în cană, închise uşa metalică şi se întoarse pe hol. Acolo, aşeză încet gheaţa pe podea şi se lipi cu spatele de capătul zidului.

Se simţi o mişcare.

McAuliff ţâşni de după colţ, hotărât să se arunce asupra oricui i-ar fi ieşit în faţă. Cu pumnii strânşi, sări cu precizie, drept peste Lawrence. Era prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Ei, *domnu'!* spuse jamaicanul încet, căzând pe spate sub greutatea lui Alex.

Amândoi se rostogoliră pe pajişte.

— Iisuse! şopti McAuliff, întins pe pământ lângă Lawrence. Ce dracu' faci aici?

Lawrence zâmbi în întuneric; îşi scutură mâna care fusese răsucită la spate de Alex.

— Eşti un tip mare, domnu'! Şi foarte iute.

— Eram foarte iritat. Ce *cauţi* pe-aici?

Lawrence îi explică pe scurt, scuzându-se. El şi cu Floyd făcuseră o înţelegere cu paznicul de noapte, un pescar bătrân care patrula nopţile pe-acolo cu o puşcă pe care cei doi erau convinşi că nu ştia s-o folosească. Barak Moore le ordonase să stea de pază în fiecare seară; ar fi făcut la fel şi dacă nu li s-ar fi spus, zicea Lawrence.

— Şi când dormiţi?

— Dormim *bine*, domnu', răspunse Lawrence. Stăm de pază cu schimbu'.

Alex se întoarse în cameră. Alison se ridică de pe pernă când ei închise uşa.

— Totul e în regulă? întrebă ea îngrijorată.

— Mai bine decât mă aşteptam. Avem propria noastră armată în miniatură. Stăm bine.

În după-amiaza celei de-a noua zile, McAuliff şi Tucker ajunseră la râul Martha Brae. Hărţile geodezice şi fotografiile terenului fură închise ermetic şi depozitate în remorca răcoroasă a camionului cu echipament. Peter Jensen îşi întocmi raportul privind depozitele minerale din zona de coastă; soţia lui, Ruth, găsise urme de plante fosile îngropate în recifele de corali, dar rezultatele ei erau nesemnificative, iar James Ferguson, făcând analiza solului şi a florei, îşi prezentă analizele la fel de puţin surprinzătoare. Doar descoperirea stratului de lignit de către Alison fusese neaşteptată.

Toate rapoartele urmau să fie trimise la Ocho Rios, pentru multiplicare. McAuliff spuse că o să se ocupe el de treaba asta; fuseseră nouă zile dificile, iar într-a zecea urmau să facă o pauză.

Cei care voiau, puteau să meargă cu el la Ocho; ceilalţi puteau să se ducă la Montego sau să trândăvească pe plaja de la Bengal Court, după cum dorea fiecare. Prospecţiunea urma să fie reluată în dimineaţa celei de-a unsprezecea zile.

Îşi expuseră planurile pe malul râului, în faţa prânzului adus de la motel. Numai Charles Whitehall, care hoinărise tot timpul pe plajă, ştia exact ce voia să facă, însă nu-şi putea exprima public intenţiile. Îi spuse numai lui Alex.

— Chiar trebuie să văd hârtiile lui Piersall. Sincer vorbind, McAuliff, gândul la ele mă înnebuneşte.

— Îl aşteptăm pe Moore. Aşa ne-am înţeles.

— Până când? Pentru numele Domnului, când o să apară? Mâine se vor împlini zece zile; el a spus că vine în răstimp de zece zile.

— Nu avem nici o garanţie. Şi eu sunt la fel de neliniştit. E vorba despre un pachet învelit în muşama şi îngropat undeva pe proprietatea lui, îţi aminteşti?

— N-am uitat nici o clipă.

Concentrează-te asupra unor planuri separate; *obiective diferite*.

Hammond.

Charles Whitehall manifesta tot atâta interes pentru domeniul ştiinţific, ca şi McAuliff în plan conspirativ. Poate chiar mai mult, îşi zise Alex. Curiozitatea savantului negru îşi avea rădăcinile într-o viaţă închinată cercetării.

Soţii Jensen rămaseră la Bengal Court. Ferguson ceru un avans de la McAuliff şi închirie un taxi care să-l ducă la Montego Bay, McAuliff, Sam Tucker şi Alison Booth plecară cu camionul la Ocho Rios. Charles Whitehall îi urma într-o veche furgonetă, împreună cu Floyd şi Lawrence; cei doi luptători ceruseră insistent o asemenea împărţire pe echipe.

Barak Moore stătea întins în iarba înaltă cu binoclul la ochi. Soarele apunea; raze portocalii şi galbene de lumină pătrundeau prin frunzişul copacilor de deasupra lui şi se reflectau în zidurile de piatră ale casei lui Walter Piersall, aflată la vreo patru sute de metri în faţă. Văzu printre firele de iarbă siluetele poliţiştilor din districtul Trelawny înconjurând casa, verificând uşile şi ferestrele; aveau să lase cel puţin un om de pază. Ca de obicei.

Poliţia îşi încheiase investigaţia, cea mai lungă din istoria

districtului, îşi zise Barak. Durase aproape două săptămâni. De la Kingston veniseră mai multe echipe de civili: bărbaţi în costume călcate cu grijă, ceea ce însemna că erau mai mult decât poliţişti.

Nu găsiseră nimic, Barak Moore era sigur de asta.

Numai dacă Walter Piersall descrisese exact ascunzătoarea.

Iar Barak nu mai putea aştepta. Părea o treabă simplă să ia pachetul învelit în muşama – care se afla în acel moment la o sută cincizeci de metri de el – dar nu era aşa uşor. Avea nevoie de ajutorul lui Charles Whitehall – mai mult decât credea Whitehall – iar asta însemna că trebuia să intre în casa lui Piersall şi să scoată ce mai rămăsese de pe urma lui. Hârtiile antropologului.

Hârtiile. Erau încastrate în zidul unui rezervor nefolosit, aflat în pivniţa casei lui Piersall.

Walter Piersall îndepărtase cu grijă câteva cărămizi din rezervor, săpase nişte gropi în pământul de afară, apoi pusese cărămizile la loc. Într-una dintre aceste ascunzători îngropase studiile sale despre Halidon.

Charles Whitehall nu l-ar fi ajutat înainte de a vedea acele hârtii. Iar Barak avea nevoie de ajutorul domnului Charlie.

Poliţiştii din Trelawny se suiră în maşini; un singur paznic în uniformă le făcu semn cu mâna în timp ce patrulele se îndepărtau.

El, Barak, revoluţionarul poporului, trebuia să colaboreze cu Whitehall, criminalul politic. Războiul lor – poate unul civil – avea să vină mai târziu, aşa cum se întâmplase în atâtea ţări în curs de dezvoltare.

Mai întâi, era vorba despre omul cel alb. Cu banii lui, companiile lui şi setea lui de sudoarea omului negru. Asta era în primul şi-n primul rând, domnu'.

Adâncit în gânduri, Barak privea absent prin binoclu. Paznicul nu se mai vedea acum nicăieri. Moore mătură cu privirea zona, reglând obiectivele Zeiss Ikon în timp ce le îndrepta spre zidurile laterale ale casei lui Piersall şi către pajiştea povârnită din spate. Era o locuinţă confortabilă de om alb, îşi spuse el.

Drumul de intrare urma o pantă lungă spre vârful unui deal, dinspre George's Valley spre vest şi dinspre Martha Brae către est. Arbori de mango, palmieri, hibiscus şi orhidee străjuiau intrarea şi înconjurau construcţia din piatră cu două niveluri.

Clădirea era lungă, cele mai multe dintre camerele spaţioase aflându-se la primul etaj.

Grilaje din fier forjat fuseseră montate peste tot, la ferestre şi în faţa uşilor de la intrare. Singurele geamuri puteau fi văzute la etajul doi; toate ferestrele aveau obloane din lemn de tek.

Partea din spate a lui High Hill, cum fusese numită casa, era cea mai frapantă. La est de păşunea cu iarbă înaltă, unde se lungise Barak, pajiştea din spate, coborând într-o pantă lină, fusese creată prin defrişarea pădurii şi a tufişurilor de pe câmp şi însămânţată cu păiuş caraibian, la fel de moale ca şi gazonul terenurilor de golf; stâncile, vopsite într-un alb strălucitor, păreau nişte valuri înspumate pe o mare verde.

În centrul peluzei, Piersall amenajase o piscină de mărime medie, căptuşită cu dale albastre şi albe ce reflectau soarele la fel de intens ca şi apa albastră-verzuie din bazin. În jurul piscinei, dar şi pe pajişte se aflau mese şi scaune – din fier forjat alb – aparent delicate, însă de o construcţie solidă.

Paznicul îşi făcu din nou apariţia, iar Moore rămase cu răsuflarea tăiată, surprins şi totodată înfuriat. Gardianul se juca cu un câine, un doberman cu înfăţişare fioroasă. Nu mai văzuse nici un câine până atunci. Era o treabă urâtă, îşi zise Barak... totuşi, poate că nu atât de urâtă. Prezenţa câinelui însemna, probabil, că poliţistul avea să rămână singur la post mai mult decât o tură normală. Poliţia obişnuia să trimită şi câini împreună cu oamenii săi, din două motive: fiindcă districtul în care patrulau era periculos, ori pentru că oamenii lor rămâneau de pază o perioadă relativ lungă de timp. Câinii erau de folos din mai multe puncte de vedere: dădeau alarma, apărau şi făceau să treacă timpul mai repede.

Paznicul azvârli un băţ; dobermanul alergă dincolo de piscină, aproape lovindu-se de o masă de fier, apoi îl luă de jos şi se întoarse cu el în gură. Înainte să ajungă la stăpânul lui, poliţistul aruncă alt băţ, zăpăcindu-l pe câine, care-l lăsă pe primul şi se duse după al doilea.

E un prost, îşi spuse Barak, privindu-l pe paznicul ce râdea. Nu se pricepea la animale, iar un asemenea om putea fi păcălit.

Lucrul acesta avea să se întâmple la noapte.

18

Era o noapte senină. Luna jamaicană – în al treilea pătrar – strălucea între malurile înalte ale râului Martha Brae. Coborâseră pe apele lui repezi, pe o plută din bambus furată, până ajunseseră la cea mai mică distanţă de Carrick Foyle. Duseseră pluta într-o scobitură întunecată a ţărmului, apoi o scoseseră din apă, ascunzând-o într-un desiş de mangrove şi palmieri tineri.

Detaşamentul de asalt era format din Barak, Alex, Floyd şi Whitehall. Sam Tucker şi Lawrence rămăseseră la Bengal Court, s-o păzească pe Alison.

Urcară încet panta, prin frunzişul des, copleşitor. Povârnişul era abrupt, iar urcuşul se făcea chinuitor de greu. Distanţa până la High Hill nu depăşea un kilometru şi jumătate – poate doi – însă celor patru le trebui aproape o oră până să ajungă acolo. Charles Whitehall credea că făcuseră o prostie optând pentru acel traseu.

Dacă în casă nu se aflau decât un om şi un câine, de ce n-ar fi mers cu maşina pe drumul care cobora sub aleea şerpuită ce ducea spre intrare, urcând apoi pe jos până la poarta exterioară.

Raţionamentul lui Barak lua în considerare faptul că poliţia din Trelawny era mai experimentată decât ar fi admis Whitehall. Moore nu excludea posibilitatea ca autorităţile districtuale să fi instalat dispozitive electronice de declanşare a alarmei de-a lungul aleii de intrare. Barak ştia că asemenea instalaţii erau în funcţiune de luni de zile la hotelurile din Montego Bay, Kingston şi Port Antonio, aşa că nu-şi puteau asuma un astfel de risc.

Abia trăgându-şi sufletul, se opriră la limita sudică a pajiştii lui Piersall şi priviră în sus, spre casa numită High Hill. Lumina lunii reflectată de ziduri dădea casei aparenţa unui monument din alabastru, nemişcat, paşnic, delicat şi solid în acelaşi timp. În două zone ale casei, lumina se strecura printre obloanele din lemn de tek: la camera de la parter aflată în spate, care dădea spre pajişte şi la dormitorul central de la al doilea etaj. Restul clădirii era în întuneric.

Cu excepţia luminii subacvatice din piscină. O briză uşoară unduia suprafaţa apei, făcând să tremure lumina albăstruie de pe fundul bazinului.

— Trebuie să-l scoatem afară din casă, spuse Barak. Şi pe el şi pe câine, domnu'.

— De ce? Ce rost are? întrebă McAuliff, căruia transpiraţia provocată de urcuş i se prelingea în ochi.

— Moore are dreptate, răspunse Charles Whitehall. Dacă există dispozitive electronice afară, cu siguranţă că trebuie să fie şi înăuntru.

— S-ar putea să aibă o staţie radio, domnu', interveni Floyd. Cunosc uşile astea; până spargem noi una, el ar avea timp să ia legătura cu ceilalţi.

— Până la Falmouth e o jumătate de oră de mers; sediul poliţiei e în Falmouth, insistă Alex. Am avea timp să intrăm şi să ieşim.

— Nu prea, domnu', obiectă Barak. O să ne ia ceva timp să găsim şi să desprindem cărămizile din rezervor. O să dezgropăm mai întâi pachetul în muşama. Haideţi.

Barak Moore îi conduse pe lângă marginea împădurită a proprietăţii, la capătul opus, spre fosta păşune. Protejă geamul lanternei cu degetele şi alergă spre un pâlc de arbori de pâine, la hotarul nordic al peluzei presărate cu stânci. Se ghemui lângă trunchiul celui mai îndepărtat copac; ceilalţi făcură la fel.

— Vorbiţi încet, şopti Barak. Vânturile de pe-aici duc departe zgomotul de glasuri. Pachetul e îngropat în pământ, la patruzeci şi patru de paşi spre dreapta, pornind de la cea de-a patra stâncă mare, pe o diagonală către nord-vest de la copacul ăsta.

— Era un om care cunoştea Jamaica, zise Whitehall încet.

— Ce vrei să spui?

În lumina lunii, McAuliff observă zâmbetul sinistru de pe chipul savantului.

— Simbolurile arawak pentru marşul funebru al unui războinic erau grupate câte patru, întotdeauna spre dreapta apusului de soare.

— Nu sună prea încurajator, remarcă Alex.

— Ca şi indienii americani din ţara dumitale, răspunse Whitehall, populaţia arawak n-a fost încurajată de omul alb.

— Nici africanii n-au fost, domnu' Charley. În lumina lunii, Barak îl privi în ochi pe Whitehall. Uneori am impresia că uiţi lucrul ăsta. Apoi li se adresă lui McAuliff şi lui Floyd: Urmaţi-mă. Unul după altul.

Alergară aplecaţi prin iarba înaltă, în spatele revoluţionarului

negru; fiecare din ei lovea cu palma stâncile mari pe lângă care trecea. Una, două, trei, patru.

La a patra stâncă, situată la aproximativ o sută cincizeci de metri de arborele de pâine, îngenunchează în jurul pietrei. Barak îi lumină vârful cu lanterna protejată între palme. Acolo era un marcaj dăltuit, abia vizibil. Whitehall se aplecă asupra lui.

— Doctorul Piersall al dumitale are o imaginaţie progresivă, în sens istoric. A sărit de la arawak până la kromanti. Vezi? Whitehall îşi trecu arătătorul peste marcajul luminat de lanternă şi continuă în şoaptă: Semiluna răsucită e o lună ashanti, pe care kromantii o foloseau pentru a lăsa un semn membrilor tribului care se aflau la două sau trei zile de mers în spatele vânătorilor. Liniile de pe partea convexă a semilunii stabilesc direcţia: una – la stânga, două – la dreapta. Felul cum sunt amplasate pe margine indică unghiul. Aici sunt două linii, drept în centru; prin urmare, trebuie mers direct spre dreapta stâncii, stând cu faţa la baza semilunii.

Whitehall arătă cu mâna dreaptă spre nord-est.

— Aşa cum a indicat şi Piersall.

Barak dădu din cap: nu încerca să-şi ascundă iritarea faţă de explicaţiile domnului Charlie. Totuşi, exista şi un anume respect în acea iritare, îşi zise McAuliff, privindu-l pe Moore cum începea să numere cei patruzeci şi patru de paşi.

Piersall camuflase locul ales drept ascunziş. În interiorul zonei de pajişte măsurate se afla un hăţiş de ferigi uriaşe, crescute la întâmplare. Fuseseră replantate acolo cu îndemânare; ar fi fost absurd să-ţi închipui că acolo se făcuseră săpături în ultimii ani.

Floyd scoase o lopată mică de la centură, îi fixă coada şi începu să sape. Charles Whitehall se alătură revoluţionarului, lăsându-se în genunchi şi se apucă să îndepărteze pământul cu mâinile goale.

Cutia dreptunghiulară era îngropată adânc în pământ. Dacă instrucţiunile n-ar fi fost atât de exacte, săpăturile ar fi putut înceta înainte de a ajunge la ea. La nouăzeci de centimetri adâncime, încă n-o găsiseră. Whitehall bănuia că fusese depozitată la exact un metru şi douăzeci. Multiplu de patru, conform practicilor tribului arawak.

În clipa în care lopata lui Floyd lovi cutia metalică, Whitehall întinse mâna dreaptă în groapă, scoase cutia din pământ şi îşi trecu degetele peste marginile ei, încercând s-o deschidă, îşi

dădu seama imediat că nu era posibil. Folosise poate de mii de ori tipul ăsta de recipient; era o cutie pentru documente ermetic închisă, ale cărei margini cauciucate creau vid în interior. Avea două încuietori, câte una la fiecare capăt, cu chei separate; după ce se introduceau cheile în broască şi se răsuceau, aerul intra înăuntru, iar cutia putea fi deschisă după câteva minute. Era genul de casete folosite în cele mai înzestrate biblioteci pentru păstrarea vechilor manuscrise, care erau studiate de savanţi doar o dată la cinci ani şi, de aceea, se conservau cu mare grijă. Numele „cutii pentru arhivă” se potrivea, de vreme ce adăposteau documente vechi de o mie de ani.

— Dă-mi cheile! îi şopti Charles grăbit lui Barak.

— Nu am chei, domnu’. Piersall n-a spus nimic despre chei.

— La naiba!

— Vorbeşte încet! îi ordonă McAuliff.

— Pune pământul la loc, îi spuse Moore lui Floyd. Să nu se cunoască, domnu’. Pune ferigile la loc.

Floyd făcu ce i se spusese; McAuliff îl ajută. Whitehall privea furios cutia dreptunghiulară din mâinile lui.

— Era paranoic! şopti savantul, întorcându-se spre Barak. Spuneai că e un pachet. Învelit în muşama! Nu asta. Pe asta o s-o deschidem cu un aparat de sudură.

— Charlie are dreptate, zise Alex, aruncând pământul în groapă cu mâinile şi dându-şi seama că tocmai îl numise pe Whitehall „Charlie”. De ce a trebuit să se complice? De ce n-a pus cutia lângă celelalte documente din rezervor?

— Îmi pui întrebări la care nu pot răspunde, domnu’. Era foarte îngrijorat, asta-i tot ce ştiu.

Pământul umpluse groapa. Floyd netezi suprafaţa şi plantă din nou rădăcinile de ferigă în solul moale.

— Cred că-i bine, domnu’, zise el strângând coada lopeţii pe care o prinse la loc sub centură.

— Cum intrăm înăuntru? întrebă McAuliff. Sau cum scoatem paznicii afară?

— Mă gândesc la asta de câteva ceasuri, răspunse Barak. Cu porci sălbatici, cred.

— Foarte *bine*, domnu’! îl întrerupse Floyd.

— În piscină? întrebă Whitehall, ştiind despre ce era vorba.

— Da.

— Ce dracu’ tot spuneţi?

Alex privea cu atenţie chipurile celor trei negri, luminate de lună. Barak răspunse:

— În regiunea Cock Pit sunt mulţi porci sălbatici. Sunt răi şi produc pagube. Noi ne aflăm la vreo cincisprezece kilometri de hotarul regiunii. Nu e ceva neobişnuit să se abată până aici. Floyd şi cu mine o să le imităm guiţatul. Dumneata şi domnul Charlie aruncaţi pietre în piscină.

— Şi câinele? întrebă Whitehall. Mai bine l-ai împuşca.

— Fără împuşcături, domnu'! Focurile de armă se aud de la kilometri distanţă. O să am eu grijă de câine.

Moore scoase din buzunar o mică armă, prevăzută cu un ac muiat în anestezic.

— În arsenalul nostru avem multe din astea. Să mergem.

Cinci minute mai târziu, McAuliff avu impresia că lua parte la un joc diabolic de copii. Barak şi Floyd se furişaseră prin iarbă grasă, până la marginea pajiştii elegante. Aşteptându-se ca dobermanul să se ducă direct la cea mai apropiată sursă de miros uman, Alex şi Whitehall se aşezaseră în paralel, la vreo trei metri spre dreapta revoluţionarilor, cu o grămadă de pietre între ei. Trebuiau să arunce pietrele chiar în piscina luminată, aflată la douăzeci de metri în faţă, de îndată ce auzeau primele zgomote scoase de Moore şi tovarăşul lui.

Jocul începu.

Ţipetele sfâşiară liniştea nopţii extrem de convingător. Erau răcnetele unor fiare speriate, stridente, oribile.

Iiiuahiiii... groohaa... ggrooohaaa... iiauu, iiauu... iiiauahiii...

McAuliff şi Whitehall aruncau pietre în piscină; printre urletele monstruoase se auzea plescăitul apei. Aerul vibra într-o stranie cacofonie.

Obloanele de la primul etaj se deschiseră. În spatele grilajului se vedea paznicul cu o armă în mână.

Deodată, o piatră atinse uşor obrazul lui Alex. Îşi întoarse capul spre direcţia din care venise lovitura. Floyd îi flutura mâna din iarba înaltă, indicându-i lui McAuliff să nu mai azvârle cu pietre. Alex îl prinse pe Whitehall de mână. Se opriră.

Apoi ţipetele deveniră mai puternice, însoţite de bufnituri înfundate în pământ. Alex îi vedea pe Barak şi Floyd în lumina lunii. Tropăiau pe loc, ca nişte animale înnebunite; zgomotele oribile ce le ieşeau din gâtlej se amplificară.

Porci sălbatici luptându-se în iarba înaltă.

Uşa casei lui Piersall fu izbită de perete. Paznicul, cu arma în mână, îi dădu drumul câinelui de lângă el. Animalul porni spre pajişte, apoi începu să alerge către zgomotele şi mirosurile atât de omeneşti.

McAuliff îngenunche, fascinat de ceea ce vedea în lumina lunii jamaicane. Barak şi Floyd se retraseră ghemuiţi, fără să se ridice deasupra ierburilor şi continuând să scoată ţipete animalice. Dobermanul străbătu în goană pajiştea şi sări cu capul înainte în iarba înaltă.

Ţipetele continue şi răcnetele guturale erau acum însoţite de lătratul sălbatic al fiorosului câine. Şi, printre zgomotele teribile, Alex putu distinge o serie de pocnete înfundate; arma cu ac trăsese de mai multe ori.

Brusc, un scheunat ascuţit acoperi urletele scoase de om; paznicul alergă la marginea pajiştii, cu puşca pregătită să tragă. Şi, înainte ca McAuliff să observe sau să priceapă acţiunea, Charles Whitehall înşfăcă o mână de pietre şi le aruncă spre piscina luminată. Apoi mai azvârli nişte bolovani.

Paznicul se întoarse către bazin; Whitehall îl împinse pe McAuliff din calea lui, alergă pe marginea pajiştii, apoi sări brusc asupra gardianului.

McAuliff îl privea uluit.

Whitehall, elegantul om de ştiinţă – domnu’ Charley, cel cu oase delicate – îl lovi puternic pe paznic la baza gâtului, îl izbi violent cu piciorul în şale, îi prinse încheietura şi i-o răsuci, astfel încât puşca zbură din mâinile gardianului; omul fu smucit în sus, se învârti în aer şi se prăbuşi la pământ. În timp ce iarba se legăna încă sub şocul căderii, Whitehall se redresă rapid şi-l pocni pe paznic cu genunchiul în plină figură.

Corpul se zvârcoli, apoi rămase nemişcat.

Ţipetele încetară; tăcerea se aşternu din nou.

Jocul se încheiase.

Barak şi Floyd veniră în fugă din iarba înaltă pe pajişte. Barak vorbi:

— Mulţumesc, domnu’ Charley. Focurile de armă trase la întâmplare ne-ar fi dat de gol.

— Trebuia s-o fac, răspunse Whitehall cu simplitate. Vreau să văd hârtiile alea.

— Atunci să mergem, spuse Barak Moore. Floyd, ia porcul asta adevărat, du-l undeva şi leagă-l bine.

— Nu-ţi mai pierde vremea, interveni Whitehall, pornind spre casă cu cutia sub braţ. Aruncă-l în iarbă. E mort.

Ajunşi înăuntru, Floyd îi conduse la scările ce duceau spre subsolul casei lui Piersall. Rezervorul, adânc de vreo doi metri şi larg de un metru şi jumătate se afla în partea de vest. Pereţii erau uscaţi; păianjenii îşi ţesuseră pânze pe părţile laterale şi deasupra recipientului. Barak le dădu la o parte şi coborî în cavitate.

— De unde ştii care sunt cărămizile? întrebă Whitehall imediat, ţinând strâns cutia dreptunghiulară.

— O să-mi dau seama; mi-a explicat doctorul, răspunse Moore şi scoase o cutie de chibrituri.

Scăpără un băţ şi privi cu atenţie fâşia centrală dinspre nord, apoi se răsuci încet în sensul acelor de ceasornic, ţinând chibritul aprins lângă crăpăturile dintre cărămizi, în partea de jos a cavităţii.

— Fosfor, zise încet Whitehall. Încastrat în marginile de beton.

— Da, domnu'. Nu mult; cât să facă o mică flacără sau nişte scântei.

— Pierzi vremea! se stropşi Whitehall. Verifică *spre stânga* ta, către nord-vest! Nu spre dreapta.

Cei trei bărbaţi se uitară în acelaşi timp la savant.

— *Cum*, domnu' Charley?

Barak era stupefiat.

— Fă cum îţi spun!… Te rog.

— Simbolurile arawak? întrebă McAuliff. Călătoria spre moarte sau cum i-ai zis? Spre dreapta apusului de soare?

— Mă bucur că ţi se pare amuzant.

— Nu mi se pare, Charley. Câtuşi de puţin, răspunse încet Alex.

— Pfiuu…

Barak fluieră încet, în timp ce nişte flăcări mici izbucniră dintre crăpăturile rezervorului.

— Charley, ai minte nu glumă! Aici sunt. Floyd, dă-mi uneltele.

Floyd vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase o daltă de doisprezece centimetri şi un ciocan pliant cu coadă metalică. I le întinse superiorului său.

— Vrei să te ajut? îl întrebă el.

— Nu e loc pentru doi, răspunse Barak şi începu să

ciocănească de-a lungul crăpăturilor.

După trei minute, Moore reuşise să disloce prima cărămidă din zid; o apucă şi o trase încet din zidul rezervorului. Whitehall lumina locul cu lanterna, urmărind manevrele lui Moore. Cărămida ieşi; Floyd se aplecă şi o luă din mâinile lui Barak.

— Ce e înăuntru?

Whitehall îndreptă fasciculul de lumină spre gaura din zid.

— Un loc gol, domnu'. Şi pământ roşu, spuse Moore. Şi cred că se vede capătul altei cutii. Una mai mare.

— Pentru numele Domnului, *grăbeşte-te*!

— În regulă, domnu' Charley. Oricum, nu avem mese rezervate la restaurantul Hilton din Mo' Bay, domnu'.

Barak chicoti.

— Nu poţi schimba ceea ce nu cunoşti.

— Las-o mai moale.

McAuliff nu se uită la Whitehall când vorbi. Nu voia.

— Avem toată noaptea la dispoziţie, nu? Ai omorât un om afară. El era singurul care ne putea deranja. Şi ai hotărât că trebuie să moară din cauza asta.

Whitehall întoarse capul şi-l fixă pe McAuliff.

— L-am omorât fiindcă era necesar, zise el.

Apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Barak Moore. A doua cărămidă se desprinse mult mai uşor decât prima. Barak vârî mâna în spaţiul gol şi zgâlţâi piatra, până când crăpăturile se lărgiră şi reuşi s-o tragă afară. Floyd luă cărămida şi o puse deoparte cu grijă.

Whitehall se ghemui în faţa găurii create în zid, luminând-o cu lanterna.

— E o cutie de arhivă. Dă-mi-o mie.

Îi dădu lanterna lui Floyd şi se aplecă în interiorul rezervorului, iar Barak scoase cutia din pământ şi i-o dădu.

— Extraordinar! spuse Charley, trecându-şi degetele peste cutia alungită, cu genunchiul pe capacul primului recipient, aflat pe podea lângă el.

— Te referi la cutie, domnu'? întrebă Moore.

— Da. Whitehall întoarse cutia, apoi o ţinu sus, iar Floyd o lumină cu lanterna. Nu cred că înţelege vreunul dintre voi. Fără chei sau ustensile adecvate, durează ore întregi până să deschizi cutiile astea. Etanşe la apă şi aer, vidate şi antişoc. Nici măcar o maşină de perforat nu poate penetra metalul… Uite! Priviţi.

Savantul arătă o inscripţie de pe fundul cutiei. Hitchcock Vault Company, Indianapolis. Cei mai buni din lume. Muzee, biblioteci... arhivele guvernamentale din toată lumea folosesc marca asta. E pur şi simplu extraordinară.

Când se auzi prima dată, zgomotul avu impactul unei explozii asurzitoare. Deşi era îndepărtat – realizară că era geamătul unui motor ambalat de automobil, ce urca spre aleea de la intrare dinspre drumul aflat mai jos.

Apoi se mai auzi o dată.

Cei patru bărbaţi se uitară unul la altul. Erau înmărmuriţi. Afară se petrecea ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple. Nu putea să se întâmple.

— Iisuse Hristoase, domnu'.

Barak sări din rezervor.

— Ia uneltele alea, tâmpitule! strigă Whitehall. Amprentele tale!

Floyd, mai iute decât Barak, sări în rezervor, înhăţă dalta şi ciocanul şi le puse în buzunarele hainei.

— N-avem decât scările, domnu'! Nu e alt drum!

Barak alergă spre scări. McAuliff se aplecă să ia prima cutie de lângă Whitehall; imediat Charley puse mâna pe ea.

— Nu le poţi căra pe amândouă, Charley, spuse Alex, ca răspuns la reacţia paranoică a lui Whitehall. Pe asta o iau eu.

Înhăţă cutia, o smulse din strânsoarea lui Whitehall şi-l urmă pe Moore către scări. Automobilele, într-un contrapunct chinuitor, se apropiau.

Cei patru urcară sărind treptele, unul după altul şi trecură în goană prin coridorul scurt către camera de zi întunecată şi cu podelele goale. Luminile farurilor se puteau vedea printre crăpăturile obloanelor. Prima maşină ajunsese în parcare; se auzea zgomotul uşilor deschise. Al doilea vehicul apăru huruind după câteva secunde. În colţul camerei se putea vedea, în lumina filtrată de obloane, cauza sosirii neaşteptate: o staţie de radio portabilă. Barak alergă spre ea şi, cu un singur pumn, zdrobi carcasa metalică, apoi îi smulse antena.

Oamenii de afară începură să strige.

— Raymond!

— Raymond!

— Raymond! Unde eşti, dom'le?

Floyd luă situaţia sub control şi alergă spre uşa centrală din

spatele casei.

— Pe aici! Repede, domnu'! şopti el.

Trase de uşă şi o ţinu deschisă, în timp ce toţi ceilalţi se îmbulziră să iasă. McAuliff observă în lumina reflectată de piscină că Floyd ţinea un pistol în mâna liberă.

Floyd îi spuse lui Barak:

— Eu o să le distrag atenţia, domnu'. Spre vest. Cunosc bine proprietatea.

— Fii atent! Voi doi, le zise Barak lui Whitehall şi McAuliff. Mergeţi direct în pădure; ne întâlnim la plută. Peste jumătate de oră. Nu mai mult. Oricine-ar fi acolo, plecaţi. Lăsaţi pluta la apă! Fără plută nu poţi merge pe râu, domnu'. *Plecaţi*!

McAuliff traversă pajiştea ciudat de liniştită, având în spate lumina verde-albăstruie a piscinei. Noii veniţi urcaseră în goană de pe aleea de la intrare către părţile laterale ale casei. Alex se întreba dacă-l văzuseră; alerga cât putea de repede spre zidul aparent impenetrabil al pădurii de dincolo de pajiştea povârnită. Ţinea strâns cutia metalică sub braţul drept.

Primi răspunsul imediat.

Nebunia începuse.

Focuri de armă!

Detunături bruşte se auzeau la intervale neregulate în spatele lui.

Intruşii trăgeau la întâmplare cu pistoalele.

Ah, Doamne; se întorcea din nou în trecut!

Instrucţiuni demult uitate îi reveneau iarăşi în minte. În diagonală; mergi în diagonală. Sprinturi scurte şi iuţi; dar nu prea scurte. Cât să-i acorzi duşmanului jumătate de secundă, pentru a ţinti.

Dăduse aceste instrucţiuni multor oameni aflaţi pe dealurile din Che San.

Împuşcăturile deveniră un cor isteric de zgomote suprapuse; apoi, un singur ţipăt destrămă cadenţa sonoră. McAuliff se aruncă înainte, în frunzişul des ce apăruse brusc la marginea pajiştii. Căzu într-un hăţiş şi se rostogoli spre stânga.

La pământ, în afara câmpului vizual al duşmanului, rostogoleşte-te! Cât de tare poţi, spre altă poziţie!

Chestiuni elementare.

Fundamentale.

Era sigur că avea să vadă bărbaţi venind către el dinspre deal.

Nu veniră.

Însă ceea ce văzu îl fascină, aşa cum fusese fascinat urmărindu-i pe cei doi revoluţionari negri imitând porcii sălbatici în iarba înaltă.

Sus, lângă casă – la vest de ea, mai exact – Floyd alerga în cercuri largi, lumina piscinei făcându-i vizibilă haina militară de un verde întunecat. Se oferea drept ţintă în câmp deschis, trăgând cu un pistol şi ţinându-i astfel pe poliţişti ţintuiţi de zidurile casei. Rămase fără muniţie, vârî mâna în buzunar şi scoase altă armă, apoi începu să tragă din nou – acum alergând spre marginea piscinei, cu intenţii de-a dreptul sinucigaşe.

Fusese rănit de mai multe ori. Sângele îi pătase ţesătura hainei şi pantalonii. Omul avea cel puţin şase gloanţe în el care nu-i mai lăsaseră decât câteva clipe de trăit.

— McAuliff!

Chemarea şoptită venise din dreapta lui. Barak Moore, cu grotesca lui ţeastă rasă lucind de sudoare în lumina filtrată a lunii, se aruncă la pământ lângă Alex.

— Plecăm de aici, domnu'! Hai!

Şi-l trase pe McAuliff de cămaşa îmbibată de transpiraţie.

— Pentru numele Domnului! Nu vezi ce se întâmplă acolo? Omule pe moarte!

Barak privi prin hăţişul încâlcit. Apoi vorbi calm:

— Suntem devotaţi cauzei până la moarte. Într-un fel, asta e o onoare. Floyd ştie lucrul acesta.

— Pentru *ce*, fir-ar să fie? Sunteţi nişte nebuni nenorociţi!

— Să *mergem*! comandă Moore. Or să vină după noi în câteva clipe. Floyd ne-a dat şansa asta, alb împuţit!

Alex înşfacă mâna lui Barak, care-i ţinea strâns cămaşa şi i-o dădu deoparte.

— Asta era, nu? Eu sunt un alb împuţit. Iar Floyd trebuie să moară fiindcă aşa crezi tu de cuviinţă. Şi paznicul ăla a murit fiindcă aşa a decis Whitehall!… Sunteţi nebuni.

Barak Moore tăcu, apoi zise:

— Voi sunteţi ce sunteţi, domnu'. Şi n-o să puneţi mâna pe insula asta. Mulţi, mulţi or să moară, dar insula asta n-o să fie a voastră… şi dumneata o să mori, dacă nu fugi cu mine.

Moore se ridică brusc în picioare şi începu să alerge în întunericul pădurii.

McAuliff se uită după el, ţinând la piept cutia dreptunghiulară.

Apoi se ridică de la pământ şi-l urmă pe revoluţionarul negru.

Aşteptau lângă malul râului, lângă pluta ce sălta în sus şi-n jos pe valurile repezi. Stăteau în apă până la brâu, Barak uitându-se la ceas, iar Alex mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul în mâlul moale, pentru a ţine mai strâns marginea de bambus a plutei.

— Nu putem să mai aşteptăm, domnu', zise Barak. Îi aud venind pe dealuri. Se apropie!

McAuliff nu auzea decât curgerea râului şi plescăitul apei în jurul plutei. Şi pe Barak.

— Nu-l putem lăsa aici!

— N-avem de ales. Vrei să-ţi găurească ţeasta, domnu'?

— Nu. *Şi n-or s-o facă*. Am furat nişte hârtii de la un om mort. La indicaţiile lui. Ăsta nu-i un motiv să fii împuşcat. E prea de tot, ce naiba!

Barak râse.

— Ai o memorie scurtă, domnu'! Sus, în iarba înaltă, e un poliţist mort. În mod sigur, Floyd a mai luat o viaţă cu el; era un trăgător expert. Or să-ţi găurească ţeasta; poliţia din Falmouth n-o să stea o clipă pe gânduri.

Barak Moore avea dreptate. Unde dracu' era Whitehall?

— A fost împuşcat? Ştii cumva dacă a fost rănit?

— Nu cred, domnu'. Nu sunt sigur… Domnu' Charley n-a făcut aşa cum i-am zis. A fugit spre sud-vest, pe câmp.

O singură scânteiere de lumină se zări la o sută de metri în susul râului, coborând în viteză printre malurile înalte.

— Priveşte! strigă Alex.

Moore se întoarse. Se văzu al doilea, apoi al treilea fascicul. Trei coloane de lumină, pâlpâind de pe malul râului.

— Nu mai avem timp, domnu'! Suie-te şi împinge repede!

Cei doi împinseră pluta spre centrul curentului şi săriră pe suprafaţa ei.

— Eu trec în faţă, domnu'! ţipă Moore, căţărându-se pe bancheta cu spătar înalt, unde stăteau de obicei turiştii pentru a admira frumuseţile râului. Stai în spate, domnu'! Foloseşte prăjina şi, când îţi spun eu, opreşte şi puneţi picioarele peste partea din spate!

McAuliff privi cu atenţie în lumina lunii, încercând să distingă prăjina liberă printre cilindrii de bambus legaţi între ei. Era fixată între balustrada joasă şi punte; o luă şi o înfipse în mâlul de la

fund.

Pluta pătrunse în vâltoare şi începu să se încline în josul apei Moore stătea în picioare la prova şi îşi folosea prăjina ca pe o cârmă, evitând o serie de stânci ascuţite ce sfâşiau suprafaţa apei. Se apropiau de un cot al râului. Barak strigă:

— Treci în spate, domnu'! Coboară-ţi picioarele în apă. *Repede*, domnu'!

Alex se conformă; înţelese curând raţiunea acelui ordin.

Stavila creată de greutatea şi picioarele lui încetinea puţin viteza, permiţându-i lui Moore să navigheze printr-un mic arhipelag de stânci ascuţite. McAuliff crezu că pluta avea să eşueze pe uscat.

Zgomotul aspru al izbiturilor plutei de stânci îl împiedică pe Alex să audă împuşcăturile. Apoi, înţelegerea acestui fapt fu însoţită de o durere ascuţită în braţul stâng. Un glonţ îi zdrelise carnea; în lumina lunii se vedea sângele prelingându-i-se pe mânecă.

Urmă o rafală de focuri de armă.

— Lasă-te jos, domnu'! ţipă Barak. Stai întins! Nu ne pot urmări; trecem prin cotitură şi acolo e o grotă. Multe peşteri. Urcă până la Brae Road, domnu'… Auuu!

Moore se încovoie; lăsă prăjina, se luă cu mâinile de burtă şi căzu pe puntea de bambus. Alex se aplecă după cutia de arhivă, o îndesă sub centură şi se duse repede la prova plutei. Barak Moore se zvârcolea de durere.

— Cât de rău eşti rănit?

— Foarte rău, domnu'!… Stai *jos*! Dacă scăpăm, sari în apă şi împinge pluta… la cotitură, domnu'.

Barak îşi pierdea cunoştinţa. Pluta de bambus se avântă peste o porţiune puţin adâncă, cu pietriş pe fund, apoi intră în ultima curbă a cotiturii, unde apa era adâncă, iar curentul foarte rapid. Zgomotele împuşcăturilor încetaseră; ieşiseră din câmpul vizual al poliţiei din Trelawny.

McAuliff îşi înălţă umerii; cutia de arhivă îi tăia pielea sub centură. În braţul stâng simţea o durere ascuţită. Râul devenise acum un uriaş bazin cu apă lină, curentul râului trecând pe dedesubt. În diagonală, se zărea o pantă cu stânci ascuţite, înălţându-se pe ţărmul râului.

Deodată, Alex văzu fasciculul unei singure lanterne şi o frică teribilă îi răscoli stomacul. Duşmanul nu era în spate – îi aştepta.

Involuntar, vârî mâna în buzunar după pistol. Revolverul Smith Wesson pe care i-l dăduse Westmore Talion. Îl ridică, în vreme ce pluta se îndrepta neghidată spre panta stâncoasă şi spre lanternă.

Se aplecă peste trupul lui Barak Moore şi aşteptă, cu braţul întins, cu pistolul aţintit asupra individului aflat în spatele lanternei.

Era la mai puţin de patruzeci de metri de silueta tăcută. Se pregătea să apese pe trăgaci şi să curme o viaţă.

— *Barak, domnu'!* se auzi.

Omul de pe ţărm era Lawrence.

Charles Whitehall aştepta în iarba înaltă, lângă pâlcul de arbori de pâine. Cutia de arhivă se afla în siguranţă sub braţul său; stătea în genunchi şi cerceta cu atenţie casa lui Piersall şi împrejurimile, pe o distanţă de două sute de metri. Poliţiştii nu descoperiseră trupul paznicului mort. Duseseră însă în casă cadavrul lui Floyd pentru a-l examina la lumină.

Un singur om rămăsese afară. Ceilalţi plecaseră în grabă spre pădurea de la est şi către râul Martha Brae, în urmărirea lui Moore şi McAuliff.

Era exact ceea ce Whitehall prevăzuse că se va întâmpla şi din acest motiv nu ascultase ordinul lui Barak Moore.

Exista o soluţie mai bună. Pentru cineva care acţiona de unul singur.

Poliţistul de la Trelawny era gras. Mergea legănat pe lângă marginea împădurită a pajiştii; păşea nervos, ca şi cum singurătatea l-ar fi înfricoşat. Ţinea o puşcă în mână, pe care o ridica la fiecare sunet, real sau imaginar.

Deodată, se auziră focuri de armă, departe, spre râu. Se repetau cu repeziciune. Fie că era o risipă de muniţie, fie că Moore şi McAuliff aveau probleme serioase.

Era momentul să acţioneze. Poliţistul aţintise puşca spre marginea pădurii, uitându-se atent în jos. Împuşcăturile îl protejau, dar îl şi speriau. Lăsă arma la pământ şi îşi aprinse nervos o ţigară.

Charles se ridică şi, ţinând strâns cutia de arhivă, alergă prin iarba înaltă din spatele flancului vestic al câmpului. Se întoarse apoi spre dreapta şi fugi spre casa lui Piersall, printre arborii scunzi ce străjuiau aleea de intrare.

Cele două maşini ale poliţiei, aparent inofensive în lumina lunii, erau parcate în faţa treptelor largi de piatră ce duceau spre High Hill. Whitehall ieşi dintre copaci şi se îndreptă către primul vehicul. O uşă era deschisă – cea de lângă locul şoferului. Lumina de afară se reflecta slab pe tapiţeria din piele neagră.

Cheile erau în contact. Le scoase, apoi vârî mâna sub staţia radio de la bord şi smulse toate firele. Închise uşa încet, alergă la a doua maşină şi văzu că şi acolo cheile se aflau în contact. Se întoarse fără zgomot la primul automobil şi ridică uşor capota. Smulse capacul distribuitorului şi trase de capul de cauciuc până când rupse firele de care era legat.

Reveni la a doua maşină, se sui în ea şi aşeză cutia de arhivă lângă el. Apăsă pedala acceleraţiei de câteva ori. Verifică schimbătorul de viteze şi se declară mulţumit.

Întoarse cheia în contact. Motorul porni imediat.

Charles Whitehall scoase maşina din parcare în marşarier, răsuci volanul şi se îndepărtă în viteză pe alee.

19

Doctorul închise uşa curţii interioare şi se îndreptă spre terasa de la Bengal Court, care făcea legătura dintre camera lui McAuliff şi cea a lui Alison. Barak Moore se afla în patul lui Alison. Ea insistase; hotărârea ei fusese acceptată fără comentarii.

Alex avea antebraţul stâng bandajat; rana era superficială, dureroasă, însă nu gravă. Stătea cu Alison pe zidul până la brâu al terasei cu vedere spre mare. El nu-i dăduse amănunte despre raidul nocturn; avea timp s-o facă mai târziu. Sam Tucker şi Lawrence se instalaseră la ambele capete ale curţii interioare, pentru a-i împiedica pe eventualii drumeţi să pătrundă în zonă.

Doctorul de la Falmouth, cu care Lawrence luase legătura la miezul nopţii, se apropie de McAuliff.

— Am făcut tot ce-am putut. Aş dori să pot fi mai optimist.

— N-ar trebui internat în spital?

Cuvintele lui Alison erau atât un reproş, cât şi o întrebare.

— Ar trebui, zise obosit doctorul. Am discutat asta cu el; am ajuns la concluzia că nu se poate. În Falmouth există doar o clinică de stat. Cred că aici e mai sigur.

— Barak e căutat de poliţie, explică în şoaptă Alex. L-ar aresta înainte de a-i scoate glonţul din corp.

— Mă îndoiesc că şi-ar mai da osteneala să-l scoată, domnule McAuliff.

— Dumneata ce părere ai? întrebă Alex, aprinzându-şi o ţigară.

— Are o şansă dacă rămâne absolut nemişcat. Dar numai o şansă. Am cauterizat peretele abdominal; s-ar putea rupe din nou în orice moment. I-am făcut o transfuzie… da, am la birou un dosar secret cu grupele sanguine ale anumitor persoane. Este extrem de slăbit. Dacă supravieţuieşte două sau trei zile, există speranţe.

— Dar dumneata nu crezi că va supravieţui, afirmă McAuliff.

— Nu. Hemoragia internă a fost prea puternică. Trusa… mea chirurgicală e nesatisfăcătoare. A, încă ceva: asistentul meu o să facă curăţenie. Va îndepărta bandajele, hainele, tot ce-a fost pătat de sânge. Din nefericire, mirosurile de eter şi dezinfectant vor stărui. Ţineţi uşile de afară deschise, când puteţi. Lawrence

va avea grijă să nu intre nimeni.

Alex se dădu jos de pe zid şi se sprijini de el.

— Doctore. Presupun că faci parte din organizaţia lui Barak, dacă asta este formularea potrivită.

— E prea exactă în acest context.

— Dar ştii ce se petrece?

— Nu cu precizie. Nici nu mi-aş dori. Treaba mea e să acord asistenţă medicală. De altfel, cu cât eşti mai puţin implicat, cu atât mai bine pentru toată lumea.

— Totuşi, poţi să le trimiţi vorbă oamenilor, nu-i aşa?

Doctorul zâmbi.

— Bănuiesc că prin „oameni” îi înţelegi pe adepţii lui Barak.

— Da.

— Există nişte numere de telefon… telefoane publice şi anumite ore. Răspunsul este afirmativ.

— O să avem nevoie de cel puţin încă un om. Floyd a fost ucis.

Alison Booth rămase cu gura căscată. Întoarse privirea spre Alex; întinse mâna şi-i prinse braţul. El i-o acoperi blând cu palma.

— O, Doamne! exclamă ea.

Doctorul se uită la Alison, dar nu-i comentă reacţia. Se întoarse către McAuliff.

— Mi-a spus Barak. S-ar putea să fie o problemă; nu ştim încă. Prospecţiunea e supravegheată. Floyd făcea parte din echipă, iar poliţia va afla. Vei fi, cu siguranţă, interogat. Fireşte, nu ştii absolut nimic; poartă o vreme cămăşi cu mânecă lungă câteva zile, până când rana va putea fi acoperită cu un plasture mai mare. Şi dacă l-ai înlocui acum pe Floyd cu unul dintre oamenii noştri ai cădea în propria capcană.

Cu părere de rău, Alex dădu aprobator din cap.

— Înţeleg, zise el încet. Dar mai am nevoie de un om. Lawrence nu poate să facă treabă pentru trei oameni.

— Pot să dau o sugestie? întrebă doctorul, cu un zâmbet fin şi o privire semnificativă.

— Sigur că da.

— Foloseşte Serviciul Britanic de Informaţii. Zău că n-ar trebui să-i ignori.

— Du-te să te culci, Sam şi tu Lawrence, le spuse Alex celor doi bărbaţi de pe terasă.

Doctorul plecase; asistentul lui rămăsese cu Barak Moore. Alison se dusese în camera lui McAuliff şi încuiase uşa.

— Nu va interveni nimic nou în seara asta, poate cu excepţia poliţiei… o să mă întrebe despre un om din echipă, pe care nu l-am văzut de la începutul după-amiezei.

— Ştii ce să spui, domnu'?

Lawrence rostise întrebarea pe un ton autoritar, de parcă ar fi putut oferi răspunsul.

— Doctorul mi-a explicat; i-a spus Barak.

— Trebuie să te arăţi furios, domnu'! Floyd, un hoţ bun de nimic din Ochee. Acuma ştii: provizii furate. Tu foarte furios, domnu'!

— Nu e prea corect, nu? zise Alex cu tristeţe.

— Fă cum îţi spune, amice, îl contrazise Sam Tucker. Ştie despre ce e vorba… O să trag un pui de somn aici. Oricum, detest patul ăla blestemat.

— Nu e nevoie, Sam.

— Ţi-a trecut prin minte, băiete, că poliţia ar putea să apară aici pe nepusă masă. Mi-ar părea tare rău pentru ei să încurce camerele.

— O, Doamne… McAuliff vorbise pe un ton obosit. Situaţia e complicată şi necesitatea de-a o evalua în permanenţă îl epuizase. Nu m-am gândit la asta.

— Nici afurisitului de doctor nu i-a trecut prin minte aşa ceva, răspunse Sam. Eu şi cu Lawrence o să facem de pază pe rând.

— Atunci stau şi eu cu voi.

— Ai făcut destul în noaptea asta, domnu', zise hotărât Lawrence. Ai fost rănit. Poate că poliţiştii nu vin aşa repede. Floyd n-are acte. Mâine dimineaţă, Sam Tuck şi cu mine o să-l luăm pe Barak de aici.

— Doctorul spunea că trebuie să rămână pe loc.

— Doctorul e cam nebun, domnu'! Două, trei ore, Barak o să doarmă. Dacă nu moare, îl luăm la Braco Beach. Oceanul e liniştit înainte de răsărit; un fund de barcă neted e foarte bun, domnu'. Îl luăm de aici.

— Şi de astă dată are dreptate, Alex. Tucker îşi dădu imediat acordul…

— Făcând abstracţie de sugestia prietenului nostru, doctorul, e o chestiune de alternativă. Şi amândoi ştim că oamenii răniţi pot călători fără probleme dacă se odihnesc înainte câteva ceasuri.

— Ce facem dacă poliţia vine în noaptea asta şi face percheziţie?

Lawrence răspunse din nou pe un ton autoritar:

— I-am spus lui Tuck, domnu'. Persoana din camera aia are febră indiană.

— Ca şi toţi ceilalţi, adăugă Sam, chicotind.

— Eşti ingenios, spuse McAuliff cu convingere.

„Febra indiană” era termenul eufemistic pentru o formă deosebit de gravă de elefantiazis, puţin răspândită, însă reală, care apărea de obicei în ţinutul deluros. Boala putea să mărească de câteva ori testiculele unui bărbat, lăsându-l impotent şi să-i deformeze corpul în mod grotesc.

— Du-te la culcare acum, domnu' McAuliff… te rog.

— Da. Da, o să mă duc. Ne vedem peste câteva ore.

Alex îl privi o clipă pe Lawrence înainte de-a se îndrepta spre camera lui. Era ceva uimitor. Floyd murise, Barak agoniza, iar tânărul zâmbitor şi fără griji de dinainte, care păruse atât de naiv şi neastâmpărat în comparaţie cu şefii lui, îşi pierduse brusc inocenţa. Devenise, în decurs de câteva ceasuri, şeful grupării sale. Îşi arogase o mare autoritate, deşi simţea încă nevoia să şi-o limiteze.

Du-te la culcare acum… te rog.

Într-o zi sau două, avea să renunţe la expresia „te rog”. O să dea numai ordine.

Ca întotdeauna, funcţia îl crea pe om.

Sam Tucker îi zâmbi lui McAuliff în lumina intensă a lunii jamaicane. De parcă-i citise gândurile. Ori poate că Sam îşi amintea de prima prospecţiune independentă a lui McAuliff?

Tucker fusese acolo. Expediţia avusese loc în insulele Aleutine, primăvara, iar un om murise fiindcă Alex nu-şi instruise cu destulă fermitate echipa în legătură cu cercetarea faliilor de gheaţă. Alexander Torquin McAuliff se maturizase rapid în acea primăvară din Aleutine.

— Pe curând, Sam.

În cameră, Alison stătea în pat cu veioza aprinsă. Lângă ea se afla cutia de arhivă pe care el o cărase de la Carrick Foyle. Dincolo de calmul ei aparent i se ghicea încordarea lăuntrică. McAuliff îşi scoase cămaşa, o aruncă pe un scaun şi traversă camera spre comutatorul ventilatorului. Îl răsuci, cele patru elice suspendate de tavan îşi accelerară rotaţia, huruitul lor

armonizându-se cu zgomotul îndepărtat al valurilor. Se duse la birou, pe care se afla cana cu gheaţă topită pe jumătate. Cuburile se lipiseră în apă, dar erau suficiente pentru a prepara nişte băuturi.

— Vrei să bei un scotch? o întrebă el fără s-o privească.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea cu un uşor accent britanic.

Uşor, însă împletit – ca vorbirea oricărui britanic – cu o anume înţelepciune subînţeleasă.

— Eu aş bea.

— Mi-am închipuit. Turnă whisky într-un pahar, aruncă în el două cuburi de gheaţă şi se întoarse. Ca să-ţi răspund înainte de a mă întreba, habar n-aveam că noaptea avea să se încheie în felul ăsta.

— Dacă ai fi ştiut, te-ai fi dus?

— Sigur că nu... Dar s-a terminat. Am obţinut ceea ce ne trebuia.

— Asta?

Alison atinse cutia de arhivă.

— Da.

— Din câte mi-ai spus... pe baza indicaţiilor unui băştinaş în agonie. Transmise lui de către un fanatic decedat.

— Cred că descrierile astea sunt puţin cam dure. McAuliff se duse spre fotoliul de lângă pat şi se aşeză cu faţa la ea. Dar deocamdată n-o să iau apărarea nici unuia dintre ei. O să aştept. O să aflu ce e înăuntru, o să fac ce spun ei şi o să văd ce se întâmplă.

— Pari teribil de încrezător şi nu-mi dau seama de ce. Ai fost împuşcat. Un glonţ putea să te omoare dacă nimerea la zece centimetri distanţă de rană. Iar acum stai aici calm şi-mi spui că o să aştepţi să vezi ce se întâmplă? Alex, pentru numele Domnului, *ce faci*?

McAuliff zâmbi şi luă o înghiţitură zdravănă de whisky.

— Ceea ce n-am crezut niciodată că o să fie posibil, zise el încet, devenind brusc serios. Chiar aşa... şi tocmai am văzut un puşti transformându-se într-un bărbat. Într-o oră. Cu un preţ teribil, dar s-a întâmplat... şi nu sunt sigur că înţeleg asta, însă am văzut cu ochii mei. Transformarea asta are legătură cu credinţa. Noi n-o avem. Noi acţionăm din teamă, lăcomie sau din ambele cauze... noi toţi. El, nu. El face ceea ce face, devine ceea ce devine fiindcă e mânat de credinţă... şi, destul de ciudat, la fel

e şi Charles Whitehall.

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

McAuliff lăsă paharul jos şi o privi.

— Am impresia că ar trebui să lăsăm acest război în seama celor care sunt îndreptăţiţi să-l poarte.

Charles Whitehall expiră încet, stinse flacăra lămpii cu acetilenă şi îşi scoase ochelarii de protecţie. Puse lampa pe masa lungă şi îngustă, apoi îşi dădu jos mănuşile de azbest. Remarcă satisfăcut că îşi controla fiecare mişcare; era asemenea unui chirurg sigur pe sine, care nu făcea nici un gest inutil.

Se ridică de pe scăunel şi se întinse. Se întoarse să vadă dacă uşa cămăruţei mai era zăvorită. Ce prostie! îşi zise; el încuiase uşa şi în încăpere nu se mai afla nimeni.

Condusese pe drumuri lăturalnice aproape şaizeci şi cinci de kilometri de la Carrick Foyle, până la hotarul cu şi. Anne. Lăsase maşina poliţiei pe un câmp şi străbătuse pe jos ultimul kilometru până în oraş.

În urmă cu zece ani St. Anne era un loc de întâlnire, între Falmouth şi Ocho Rios, pentru cei din Mişcare. „Negrii bogaţi”, cum îşi ziceau între ei, cu moşii destul de întinse în Drax Hali, Chalky Hill şi Davis Town. Proprietari de averi agonisite din cultivarea pământul ui pe care nu aveau de gând să le cedeze lingăilor Commonwealth-ului de la Kingston. La cincisprezece minute după ce ajunsese la St. Anne, fusese luat de un bărbat într-un Pontiac nou, care strigase la el când îl văzuse.

După ce-i spusese ce dorea, omul îl condusese la casa unui alt bărbat din Drax Hill, al cărui hobby era mecanica. Prezentările fuseseră scurte; al doilea bărbat îl îmbrăţişase, ţinându-l strâns atât de mult timp – în tăcere – încât Charles considerase necesar să-l îndepărteze.

Îl duseseră apoi la o magazie de scule, situată într-o parte a casei, unde tot ce ceruse era pregătit pe masa lungă şi îngustă de lângă perete, cu o chiuvetă la mijloc. În afara lămpi i din tavan, se mai aflǎ acolo o veioză cu gâtul curbat, al cărei bec puternic putea fi direcţionat spre o suprafaţă restrânsă. Charles se amuzase văzând ca, pe lângă cele solicitate, i se mai aduseră un coş cu fructe proaspete şi o imensă cană cositorită, plină cu gheaţă.

Se întorsese un mântuitor.

Iar acum, cutia de arhivă era deschisă. Privi capacul tăiat, ale cărui margini metalice luceau încă, de un oranj stins, apoi de un galben slab ce avea să devină curând negru. Înăuntru văzu învelitoarea cafenie a unui sul de documente – un mod de împachetare obişnuită a hârtiilor împăturite, fiecare coală fiind ferită de suprafaţa de umezeală imperceptibilă a ambalajului protector.

Un tezaur viu îngropat în pământ. Pentru exact o mie de ani.

Asemenea unui mamoş asistând la o naştere dificilă, Charles vârî mâna în cutie şi scoase nepreţuitul copil din pântecele de metal. Despături documentul şi începu să citească.

Acquaba.

Tribul Acquaba.

Walter Piersall revenise la arhivele jamaicane şi găsise o scurtă aluzie în documentele referitoare la războaiele martinilor.

La 21 ianuarie 1739, un descendent al căpeteniilor tribului kromanti, un anume Acquaba şi-a condus discipolii în munţi. Tribul lui Acquaba nu voia să fie implicat în tratatul de la Cudjoe cu britanicii, deoarece numitul tratat le cerea africanilor să-i prindă pe sclavii fugari şi să-i predea garnizoanelor albilor…

Urma numele unui obscur ofiţer, care furnizase informaţia Secretarului Majestăţii sale din Spanish Town, capitala coloniei.

Middlejohn Robt. Maj. I. V. Reg. 641.

Ceea ce făcea nesemnificativ numele „Middlejohn Robt.” era descoperirea lui Piersall, expusă în continuare.

Secretarul Majestăţii sale, Spanish Town. 9 februarie 1739. (Docum. menţionate. Middlejohn. I. V. Reg. 641.)

şi…

Secretarul Majestăţii sale, Spanish Town. 20 aprilie 1739. (Docum. Menţionate. R M.I. V. Reg. 641.).

Robert Middlejohn, maior. Regimentul 641 al Indiilor de Vest, în Anul Domnului 1739, reprezenta un nume semnificativ pentru cineva.

Pentru cine?

De ce?

Lui Walter Piersall îi trebuiseră multe săptămâni de studiu la Institut pentru a găsi următorul punct de reper. Al doilea nume.

Dar nu în secolul optsprezece, ci 144 de ani mai târziu, în anul 1883.

Fowler, Jeremy. Funcţionar. Serviciul de Externe.

Un anume Jeremy Fowler mutase o parte din documentele arhivei în noua capitală Kingston, urmând *instrucţiunile*

Ministerului de Externe al Majestăţii sale, *Regina Victoria*, *7 iunie 1883*.

Documentele coloniale respective erau inscripţionate simplu „hârtiile lui Middlejohn”, 1739.

Walter Piersall făcea speculaţii. Era oare posibil ca hârtiile lui Middlejohn să cuprindă referiri la tribul lui Acquaba, aşa cum se întâmplase cu primul document? Lăsarea acelui prim document în arhive să fi fost o neglijenţă? O omisiune comisă de un oarecare Jeremy Fowler pe data de 7 iunie 1883?

Piersall zburase la Londra şi se folosise de reputaţia lui ştiinţifică pentru a obţine accesul la documentele Ministerului de Externe privitoare la Indiile de Vest. Deoarece cercetarea Lui avea ca obiect evenimente petrecute cu o sută de ani în urmă, ministerul nu se opusese. Arhivarii îi acordară chiar un ajutor Substanţial.

Şi nu erau documente transferate de la Kingston în anul 1883.

Jeremy Fowler, funcţionar al Serviciului de Externe, furase hârtiile lui Middlejohn!

Dacă de aici se putea obţine un răspuns, Walter Piersall avea acum două elemente pentru a continua: numele Fowler şi anul 1883 în colonia Jamaica.

Deoarece se afla în Londra, îi căută pe descendenţii lui Jeremy Fowler. Nu fusese o treabă grea.

Familia Fowler – fii şi unchi – avea propria sa firmă la Bursa din Londra. Proprietarul era Gordon Fowler, stră-strănepotul lui Jeremy Fowler, funcţionar la Serviciul de Externe din colonia Jamaica.

Walter Piersall discutase cu bătrânul Fowler, pretextând că făcea cercetări asupra ultimelor două decenii de domnie ale reginei Victoria în Jamaica, iar numele Fowler aparţinuse unui om de vază. Flatat, bătrânul domn îi permisese accesul la toate hârtiile, albumele şi documentele referitoare la Jeremy Fowler.

Acele materiale relatau o poveste deloc neobişnuită pentru acele vremuri, despre un tânăr din „clasa de mijloc” ce intrase în Serviciul Colonial şi petrecuse un număr de ani într-un post departe de ţară, întorcându-se apoi în Anglia mult mai bogat decât plecase.

Suficient de bogat, încât să poată cumpăra numeroase acţiuni la bursă în ultimul deceniu al secolului trecut. O perioadă propice; sursa actualei averi a lui Fowler.

O parte a răspunsului.
Jeremy Fowler avea legătură cu Serviciul Colonial.
Walter Piersall se întorsese în Jamaica, să caute a doua parte.
Studiase zi cu zi, săptămână cu săptămână, istoria consemnată a Jamaicăi în anul 1883. Fusese o treabă dificilă.
Până la urmă găsise răspunsul. 25 mai 1883.
O dispoziţie căreia nu i se acordase mare atenţie, de vreme ce mici grupuri de englezi – plecaţi la vânătoare – se rătăceau frecvent în Blue Mountains şi în jungla tropicală, fiind găsiţi de obicei de detaşamente de cercetaşi formate din negri conduşi de alţi englezi.
Aşa cum îl descoperiseră şi pe acest bărbat singur.
Secretarul Majestăţii sale, Jeremy Fowler.
Nu un funcţionar, ci Secretarul oficial al Coroanei. Ceea ce justifica spaţiul amplu acordat în ziare absenţei sale. Secretarul Coroanei nu era un om oarecare. Nu se compara cu un mare moşier, desigur, dar reprezenta o persoană importantă.
Relatările din ziarele vremii erau scurte, imprecise şi ciudate.
Un domn Fowler fusese văzut ultima dată în biroul său de la sediul guvernului într-o sâmbătă, în seara zilei de 25 mai. În lunea următoare nu se întorsese şi nici în restul săptămânii. Nu dormise la domiciliul său.
Şase zile mai târziu, domnul Fowler apăruse pe neaşteptate la garnizoana Fleetcourse, la sud de impenetrabila Cock Pit, escortat de câţiva maruni „negri”. Susţinea că plecase călare… singur… într-o plimbare duminicală. Calul îl trântise la pământ şi o luase la fugă; el se pierduse şi rătăcise zile în şir, până când fusese găsit de maruni.
Povestea n-avea nici o noimă. Walter Piersall ştia că, în acea vreme, oamenii nu călăreau singuri în asemenea regiuni. Şi dacă totuşi cineva o făcea, un om care era suficient de inteligent pentru a fi Secretarul Majestăţii sale ar fi ştiut cu siguranţă că trebuia s-o ia la stânga faţă de traiectoria soarelui ca să ajungă pe ţărmul de sud în câteva ceasuri, cel mult o zi.
Dar o săptămână mai târziu, Jeremy Fowler furase hârtiile lui Middlejohn din arhivă. Documente în legătură cu o sectă condusă de o căpetenie kromanti, pe nume Acquaba… care dispăruse în munţi cu 144 de ani în urmă.
Iar după şase luni, părăsise Serviciul Colonial de Externe, întorcându-se în Anglia foarte, foarte bogat.

Descoperise tribul lui Acquaba.

Era singurul răspuns logic. Acesta atrăgea după sine o a doua supoziţie logică: tribul lui Acquaba era oare… Halidonul?

Piersall era convins de lucrul acesta. Îi trebuia însă o dovadă concretă.

Dovada menită să confirme zvonurile despre secta incredibil de bogată din munţii regiunii Cock Pit. O comunitate izolată, care îşi trimitea membrii în lume, la Kingston, pentru a-şi exercita influenţa.

Piersall testă cinci oameni din guvernul de la Kingston, toţi aflaţi în posturi importante, toţi cu un trecut obscur. Făcea vreunul dintre ei parte din Halidon?

Se dusese la fiecare şi-i spusese că doar el era deţinătorul unei informaţii senzaţionale: *tribul lui Acquaba*.

Halidonul.

Trei dintre ei fuseseră fascinaţi, dar şi stupefiaţi. Nu înţelegeau.

Ceilalţi doi dispăruseră.

Dispăruseră în sensul că fuseseră mutaţi de la Kingston. Lui Piersall i se spusese că unul din oameni se retrăsese pe neaşteptate într-o insulă din Martinica. Celălalt se transferase din Jamaica într-un post îndepărtat.

Piersall avea dovada concretă.

Halidonul era tribul lui Acquaba.

Exista.

Dacă mai simţea nevoia unei confirmări, a unei dovezi finale, aceasta era hăituiala tot mai insistentă la care începuse să fie supus. Ea includea acum jefuirea şi furtul selectiv al dosarelor lui, precum şi misterioase anchete la universitate, privind cercetările sale curente. Cineva aflat deasupra guvernului de la Kingston îl luase în vizor. Acele acte nu erau înfăptuite de nişte birocraţi sârguincioşi.

Tribul lui Acquaba… Halidonul.

Ceea ce rămânea de făcut era să ajungă la şefi. Un lucru uluitor de greu. Deoarece peste tot în Cock Pit existau zeci de secte izolate, care nu divulgau secretul: cele mai multe se zbăteau în sărăcie, încercând să câştige o pâine în afara regiunii. Halidonul nu şi-ar fi trădat îndestularea; care dintre ele era?

Antropologul se reîntorsese la volumele cuprinzând detalii ale istoriei africane, îndeosebi la cele referitoare la kromanti din

secolele şaptesprezece şi optsprezece. Acolo trebuia să se afle cheia.

Piersall găsise cheia, dar nu menţionase sursa într-o notă de subsol.

Fiecare trib, fiecare ramură a unui trib avea *o singură caracteristică. Un fluierat, un sunet, un cuvânt. Acest simbol era cunoscut doar de cei mai importanţi membri ai tribului, fiind înţeles doar de câţiva, care îl comunicau celor egali în rang cu ei din alte triburi.*

Simbolul, sunetul, cuvântul… era „Halidon”.

Înţelesul lui.

Îl căută vreme de aproape o lună de zile şi nopţi nedormite, aplicând tabele logaritmice de sunete, hieroglife şi simboluri africane folosite în lupta zilnică pentru supravieţuire.

Când terminase, se declarase mulţumit. Spărsese codul străvechi.

Ar fi fost prea periculos să-l includă în acea expunere. Deoarece în cazul morţii – sau uciderii – sale, ea ar fi putut cădea în mâinile cui nu trebuia. De aceea exista o a doua cutie de arhivă care conţinea secretul.

Fără prima cutie, a doua n-avea nici un înţeles.

Instrucţiunile fuseseră lăsate unui singur om. Pentru a le urma, în eventualitatea că el n-ar mai fi fost capabil s-o facă singur.

Charles Whitehall întoarse ultima pagină. Faţa şi gâtul îi erau scăldate de sudoare. Deşi în magazie se făcuse răcoare. Două ferestre întredeschise pe peretele de sud lăsau să intre briza dinspre dealurile de la Drax Hali, dar aceasta nu-i putea alunga tensiunea şi neliniştea. Aflase multe adevăruri. Alt adevăr, mai mare şi mai copleşitor, urma să fie descoperit. Avea să fie acum, de asta era sigur.

Savantul şi patriotul deveniseră din nou un singur om.

Pretorul Jamaicăi trebuia să înroleze Halidonul.

20

La barul elegant din Montego Bay, James Ferguson era într-o dispoziţie de zile mari. Şi asta pentru că sesizase fenomene importante petrecându-se sub lentilele microscopului său şi ştia că era primul lor observator – sau, cel puţin, primul martor care recunoscuse consecinţele reale ale acestora.

Cum se întâmplase şi cu fibrele de baracoa.

Se lăsa purtat de o imaginaţie înaripată atunci când studia formele şi densităţile particulelor microscopice. Un uriaş manipulând o sută de milioane de supuşi. Era o formă de control.

Acum deţinea controlul. Asupra unui om care nu ştia ce înseamnă să fii nevoit să ţipi în gura mare, fiindcă nimeni nu te bagă în seamă; să n-ai niciodată în bancă mai mult de câteva lire, pentru că munca ta nu era apreciată la adevărata ei valoare.

Totul avea să se schimbe de-acum. Se putea gândi la multe lucruri care până mai ieri păreau nişte fantezii absurde: propriul său laborator, cu echipament de ultimă oră, computerizat, cu bancă de date; carneţelele de cheltuieli, care îi aminteau de la cine împrumutase bani ultima dată.

Şi un Maserati. Avea să-şi cumpere Maserati. Arthur Craft avea unul, el de ce nu şi-ar cumpăra?

Arthur Craft urma să-i dea banii.

Ferguson îşi privi ceasul său ieftin şi-i făcu semn barmanului să-i completeze nota. Fiindcă barmanul nu apăru în treizeci de secunde, Ferguson luă nota din faţa lui şi o întoarse. Socoteala era simplă: un dolar şi cincizeci de cenţi, de două ori.

James Ferguson făcu apoi un gest neobişnuit pentru el. Scoase o bancnotă de cinci dolari, o mototoli în mână, se ridică de pe scaunul de la bar şi aruncă ghemotocul pe maşina de marcat, aflată la câţiva metri în faţa lui. Bancnota ricoşă în sticlele de pe raftul luminat şi căzu pe podea.

Apoi se îndreptă spre ieşire.

Gestul lui fusese agresiv; ăsta era cuvântul.

Peste douăzeci de minute, urma să se întâlnească cu emisarul lui Craft cel Tânăr. Dincolo de Harbour Street, lângă Parish Wharf, pe strada Pier Six. Omul o să se poarte slugarnic n-avea încotro – şi o să-i dea un plic conţinând trei mii de dolari.

Trei mii de dolari.

Într-un singur plic; nu daţi cu ţârâita în mai multe luni, nici depistaţi de tentaculele fiscului local sau ale creditorilor mai vechi, care n-ar fi pierdut ocazia să-i înjumătăţească. Erau toţi ai lui şi putea face orice voia cu ei. Să-i risipească, să-i arunce pe prostii, să plătească o fată să facă striptease sau să-l dezbrace, să-şi satisfacă cele mai fanteziste dorinţe.

Împrumutase bani de fapt, luase un avans din salariu de la McAuliff. Două sute de dolari. N-avea rost să i-i restituie. Nu acum. Putea să-i zică lui McAuliff... lui Alex; de-acum înainte avea să-i spună Alex, sau poate Lex, foarte familiar, foarte convins... să-i scadă banii ăia nenorociţi din salariu. Pe toţi odată dacă voia. N-avea importanţă; chiar că nu conta.

Şi cu siguranţă nu conta, îşi zise Ferguson.

În fiecare lună, Arthur Craft urma să-i dea un plic. Suma asupra căreia conveniseră era de trei mii de dolari în fiecare plic, dar ea putea fi modificată. În funcţie de costul vieţii, cum s-ar spune. Mărindu-se pe măsură ce-i creştea nivelul de trai. Era doar începutul.

Ferguson traversă şi. James Square şi se îndreptă spre faleză. Era o noapte caldă şi umedă, fără vânt. Nori grei, aflaţi la joasă înălţime şi ameninţând cu ploaia, ascundeau luna; felinarele vechi aruncau o lumină palidă în comparaţie cu reclamele de neon stridente, albe şi oranj, ce anunţau distracţiile vieţii de noapte din Montego Bay.

Ferguson ajunse la Harbour Street şi o luă la stânga. Se opri sub un felinar şi se uită din nou la ceas. Trecuseră zece minute după miezul nopţii; Craft stabilise întâlnirea la 12.15. Peste cinci minute, urma să aibă trei mii de dolari.

Pier Six era exact în faţa sa, la dreapta, pe partea opusă a străzii. În doc nu se afla nici o navă, iar pe imensa platformă de încărcare, dincolo de parapetul înalt, orice activitate încetase; se vedea doar un bec mare într-un glob de sârmă, care lumina indicatorul: PIER SIX, CHEIUL MONTEGO.

Trebuia să stea sub felinar, în faţa semnului şi să aştepte un bărbat care avea să vină cu o maşină Triumph. Omul îi va cere să se legitimeze, el o să-i arate paşaportul, după care bărbatul urma să-i dea plicul.

Simplu. Toată povestea nu putea să dureze mai mult de treizeci de secunde şi i-ar fi schimbat cursul vieţii.

Craft fusese uluit; rămăsese, de fapt, fără grai, apoi îşi recăpătase glasul şi dăduse drumul la un torent de înjurături… în final, înţelesese că se afla într-o situaţie precară. Craft cel Tânăr mersese prea departe. Încălcase legile şi risca să dea de bucluc. James Ferguson putea povesti despre întâlnirile de la aeroport, bagaje, telefoane, spionaj industrial şi… promisiuni.

Multe promisiuni.

Dar tăcerea era negociabilă. Îi putea plăti păstrarea secretului cu o primă sumă de trei mii de dolari. Dacă Craft nu ar fi procedat aşa, autorităţile din Kingston ar fi manifestat un interes deosebit pentru detaliile poveştii sale.

Nu, încă nu vorbise cu nimeni. Dar aşternuse totul pe hârtie. (Minciună pe care Craft n-avea cum s-o descopere, desigur.) Ceea ce nu însemna că nu putea să găsească vorbele potrivite; în treaba asta se pricepea foarte bine… după cum achitarea primei sume de bani era treaba lui Craft. Una o anula pe cealaltă; dar care pe care?

Şi aflase.

Ferguson traversă Harbour Street şi se apropie de becul cu glob de sârmă şi de indicator. La câteva blocuri în faţă, se vedea o mulţime de turişti îndreptându-se către uriaşul terminal pentru pasageri şi spre pasarela unei navete de croazieră. Taxiurile apărute de pe străzile laterale şi dinspre aleile din centrul oraşului” claxonau în neştire, croindu-şi drum cu greu spre doc. Trei şuierături grave făcură să vibreze aerul nopţii, vestindu-i pe călători că trebuiau să urce la bordul vasului.

Auzi Triumph-ul înainte de a-l vedea. Era duduitul unui motor venind din întunericul unei străzi laterale, aflată în diagonală faţă de Pier Six. Maşina sport joasă, de un roşu strălucitor, ieşi din umbrele nopţii şi opri lângă Ferguson. Şoferul, un alt angajat al lui Craft, avea o figură vag cunoscută. Nu-şi amintea numele lui, numai faptul că era o persoană sprintenă, atletică, destul de arogantă. Acum n-o să mai fie arogant.

Nici nu era. Zâmbi din maşina decapotabilă şi-i făcu semn lui Ferguson să se apropie.

— Salut, Fergy! Nu ne-am văzut de mult.

Ferguson detesta porecla „Fergy”. Îl urmărise toată viaţa.

Şi exact când ajungea să creadă că era doar o amintire din copilărie, se găsea cineva – întotdeauna cineva antipatic, îşi zise el – care s-o folosească. Simţi nevoia să-i amintească individului

de statutul lui de mesager, dar n-o făcu. Pur şi simplu ignoră salutul.

— Dacă tot m-ai recunoscut, presupun că nu mai e nevoie să-ţi arăt vreo legitimaţie, spuse James, apropiindu-se de Triumph.

— Iisuse, nu! Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc. Ai plicul? Sunt grăbit.

— Sigur. Sigur că-l am, Fergy… Hei, dar eşti teribil, amice! Prietenul nostru îşi dă cu pumnii-n boaşe! Aproape că şi-a ieşit din minţi, mă-nţelegi?

— Te înţeleg. Era şi cazul. Dă-mi plicul, te rog.

— Sigur.

Şoferul vârî mâna sub haină şi scoase un plic. Se aplecă şi i-l întinse lui Ferguson.

— Ar trebui să-i numeri. Dacă sunt toţi, dă-mi doar plicul înapoi… după ce notezi pe el ce vrei. A, uite un pix.

Bărbatul deschise cutia de la bord, scoase un pix şi i-l arătă lui Ferguson.

— Nu-i nevoie. Nu mă înşală el pe mine.

— Haide, Fergy! Vrei să intru în belea? Numără banii şi scrie ceva pe plic; ce mai contează?

Ferguson deschise plicul umflat. Erau numai bancnote de cinci, zece şi douăzeci. El nu ceruse bancnote cu valoare mică; totuşi, se vedea nevoit să recunoască faptul că acestea nu băteau la ochi ca bancnotele de cincizeci şi o sută.

Începu să numere banii.

De două ori, omul lui Craft îl întrerupse cu întrebări fără importanţă, făcându-l pe James să piardă şirul. De fiecare dată, Ferguson o luă de la început.

După ce termină, şoferul îi întinse un pachet ambalat.

— Era să uit. Ca să-ţi demonstreze că n-are gânduri rele, prietenul nostru e un om de treabă, mă-nţelegi? – îţi trimite un Yashica nou de treizeci şi cinci de milimetri. Şi-a amintit că eşti pasionat de arta fotografică.

Ferguson văzu eticheta Yashica pe pachet. Un aparat de şapte sute de dolari! Unul dintre cele mai bune! Craft cel Tânăr era într-adevăr un om speriat.

— Mulţumeşte-i… lui Arthur din partea mea. Dar să-i spui să mi-l scadă din plăţile viitoare.

— A, o să-i transmit… Dar acum o să-ţi spun ceva, Fergy, băiatule. Eşti la o afurisită de *Cameră Ascunsă*.

Şoferul vorbise încet.

— Ce vrei să spui?

— Chiar în spatele tău, Fergy, băiatule.

Ferguson se întoarse brusc spre parapetul înalt şi zona pustie din spatele lui. În umbra unei intrări se aflau doi bărbaţi. Făcură câţiva paşi înainte şi se opriră la treizeci de metri în faţa lui. Unul dintre ei avea o cameră video portabilă.

— Ce-ai făcut?

— O mică măsură de precauţie, Fergy, băiatule. Prietenul nostru vrea ca învoiala să fie respectată, mă-nţelegi? E un aparat cu infraroşii, puiule. Cred că ştii ce-i aia. Iar tu ai jucat un rol grozav numărând nişte bani şi luând cine ştie ce de la un tip care n-a mai fost văzut în public de mai bine de şase luni. Vezi tu, prietenul nostru m-a adus tocmai de la Rio ca să-mi facă o poză… cu tine.

— Ce rost ar avea? Nimeni n-o să te creadă!

— De ce nu, puiule? Tu eşti un puţoi înfometat, mă-nţelegi? Puţoii înfometaţi ca tine dau uşor de bucluc. Acum, ascultă-mă bine, idiotule. Între tine şi Arthur, scorul e unu la unu. Numai că punctul lui atârnă ceva mai greu. Caseta asta video ar putea isca o mulţime de întrebări la care n-o să găseşti răspuns. Eu sunt un om foarte nepopular, Fergy. Ai fi expulzat din insulă, dar probabil că mai întâi ai face închisoare. N-ai rezista nici un sfert de oră printre lepădăturile de-acolo, mă-nţelegi? Ţi-ar jupui pielea aia albă a ta, puiule, centimetru cu centimetru… Aşa că fii băiat cuminte, Fergy. Arthur zice să păstrezi alea trei mii de dolari. Probabil că o să le meriţi.

Bărbatul ridică plicul gol.

— Aici sunt două tipuri de amprente. Ale tale şi ale mele. Ciao, puiule. Trebuie să plec de-aici şi să mă întorc în ţara care nu mă extrădează.

Şoferul ambală motorul şi trase uşor de schimbătorul de viteze fără efort. Descrise cu măiestrie un semicerc şi se pierdu în întunericul străzii.

Julian Warfield se afla deja la Kingston. Ajunsese acolo cu trei zile în urmă şi folosise toate resursele lui Dunstone pentru a arunca o lumină asupra ciudatelor activităţi ale lui Alexander McAuliff. Peter Jensen urmase instrucţiunile lui din scrisoare; îl ţinuse pe McAuliff sub cea mai strictă observaţie, plătindu-i pe

funcţionarii de la recepţie, pe portari şi pe taximetrişti pentru a-l informa despre toate mişcările americanului.

Dar niciodată soţii Jensen nu acţionau pe faţă şi nu dădeau de bănuit asupra acestei supravegheri.

Era cel mai mic serviciu pe care Peter i-l putea face lui Julian Warfield. Şi-ar fi dat şi sufletul pentru omul şi organizaţia care-i scoseseră, pe el şi pe soţia lui, din valea plângerii şi le oferiseră o lume în care puteau să trăiască liniştiţi.

Şi activitatea care îi pasiona şi bani şi siguranţa zilei de mâine mai presus de posibilităţile oricărui cuplu de universitari. Era suficient pentru a putea uita.

Julian îi descoperise cu ani în urmă, sărăciţi, lipsiţi de orice speranţă. El şi cu Ruth fuseseră prinşi; se descoperise că al patrulea om din MI 5 şi două cârtiţe de la Ministerul de Externe lucrau pentru sovietici, mânaţi de convingeri născute dintr-un zel greşit orientat. El şi cu soţia lui îşi suplimentau salariile de universitari colaborând cu guvernul la operaţiuni geologice sub acoperire – petrol, aur, minereuri preţioase. Şi furnizaseră în deplină cunoştinţă de cauză toate datele aflate în dosare secrete unei legături de la Ambasada sovietică.

Încă o acţiune pentru cauza egalităţii şi dreptăţii. Şi fuseseră prinşi.

Dar Julian Warfield venise să-i vadă. El le trezise încrederea în viaţă… în schimbul anumitor însărcinări pe care le-ar fi putut găsi pentru ei. În cadrul unor activităţi guvernamentale sau private; în echipe provizorii ale companiilor… din Anglia sau din afara ţării; totdeauna la cel mai înalt nivel profesional, continuându-şi munca de cercetare.

Coroana britanică renunţase la toate acuzaţiile. Se comisese o gravă eroare faţă de nişte membri foarte respectaţi ai comunităţii ştiinţifice. Scotland Yard îşi ceruse scuze. Chiar *îşi ceruse scuze*.

Peter şi Ruth îi rămăseseră adânc recunoscători lui Julian; loialitatea lor era mai presus de îndoială. De aceea stătea Peter. Acum lungit pe nisipul rece şi umed, în vreme ce lumina răsăritului caraibian alunga umbrele nopţii la orizont. Se găsea în spatele unei movile de coral, având o vizibilitate perfectă asupra terasei dinspre ocean a locuinţei lui McAuliff. Ultimele instrucţiuni ale lui Julian fuseseră clare.

Află cine vine să-l vadă. Cine prezintă importanţă pentru el.

Află şi numele, dacă poţi. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, rămâi în umbră. O să avem nevoie de voi doi în interiorul regiunii.

Julian ajunsese la concluzia că dispariţiile lui McAuliff la Kingston, în taxiuri, într-o maşină necunoscută de la poarta lui Courtleigh Manor – confirmau bănuiala că el avea în Jamaica alte interese decât cele ale lui Dunstone Limited.

Era de presupus că încălcase prima condiţie a încrederii. Secretul.

În cazul acesta, McAuliff putea fi transferat… uitat fără probleme. Dar, în prealabil, era absolut necesar să se descopere identitatea duşmanului lui Dunstone din insulă. Sau a duşmanilor.

Într-un sens foarte concret, prospecţiunea însăşi trecea pe planul doi faţă de acest obiectiv. În mod cert. La nevoie, prospecţiunea putea fi sacrificată, dacă prin acest sacrificiu aveau să fie dezvăluite anumite identităţi.

Iar Peter Jensen ştia că se afla acum mai aproape de identităţile respective… la acea oră matinală, pe plaja de la Bengal Court. Totul începuse cu trei ceasuri în urmă.

Peter şi Ruth se retrăseseră puţin după miezul nopţii. Camera lor se afla în aripa de est a motelului, ca şi cele ocupate de Ferguson şi Charles Whitehall. McAuliff, Alison şi Sam Tucker locuiau în aripa de vest, ceea ce însemna că într-o parte se aflau prietenii vechi şi amanţii noi, iar în cealaltă chefliii care se culcau târziu.

Auziseră ceva pe la ora unu noaptea: un automobil intrând pe aleea din faţă cu roţile scrâşnind, apoi se aşternuse tăcerea, ca şi cum şoferul ar fi sesizat şi el zgomotul şi s-ar fi alarmat.

Părea foarte ciudat. Bengal Court nu se înscria în categoria restaurantelor cu muzică pe placul amatorilor de dans şi al turiştilor mai tineri. Era un loc liniştit, foarte puţin atractiv pentru nişte oameni cu mania vitezei. De fapt, Peter Jensen nu-şi amintea să fi auzit, de când se aflau acolo, *vreun* automobil care să vină la Bengal Court după ora nouă seara.

Se sculase din pat şi ieşise pe terasă, dar nu văzuse nimic. O ocolise capătul estic al motelului, mergând spre parcarea din faţă şi acolo zărise ceva; ceva extrem de alarmant, însă care se distingea cu greu prin întuneric.

În zona depărtată a parcării, un negru masiv – el credea că era

negru – scotea de pe bancheta din spate a unui automobil un alt om, ce părea inconştient. Ceva mai târziu, un bărbat alb traversa în fugă pajiştea, venind de după colţul aripii de vest. Era Sam Tucker. El se apropiase de negrul ce căra omul în stare de inconştienţă, îi dăduse nişte indicaţii – arătând spre direcţia din care venise – apoi se dusese la automobil şi închisese portiera din spate.

Sam Tucker trebuia să fie la Ocho Rios cu McAuliff. Părea puţin probabil să se fi întors singur la Bengal Court.

Şi, în timp ce Jensen medita la acea situaţie, în partea de vest a pajiştii apăruse conturul altei siluete. Era Alison Booth, îi făcea semne negrului; părea foarte tulburată, deşi încerca să se stăpânească. Îl conduse pe negrul masiv după colţul îndepărtat.

Peter Jensen avusese deodată o senzaţie de leşin. Nu cumva silueta în stare de inconştienţă era McAuliff? Apoi refăcuse în minte imaginea grupului. Nu putea fi sigur – de-abia vedea şi totul se întâmplase foarte repede – însă, atunci când negrul trecuse pe sub lumina unui stâlp din parcare, capul celui pe care îl transporta îi căzuse peste braţe. Peter fusese şocat. Ţeasta părea să fie complet cheală… de parcă ar fi fost rasă.

Sam Tucker se uitase în automobil, cu un aer mulţumit, apoi traversase din nou în fugă pajiştea, după ceilalţi.

După ce silueta lui dispăruse, Peter rămăsese ghemuit în locul unde se ascunsese. Era ceva extraordinar. Tucker şi Alison Booth nu se aflau la Ocho Rios; un bărbat fusese rănit, aparent foarte grav şi, în loc să-l aducă direct prin intrarea din faţă a motelului, îl vârâseră pe furiş înăuntru. Şi era probabil ca Sam Tucker să se întoarcă la Bengal Court fără McAuliff, dar părea de neconceput ca şi Alison Booth să procedeze la fel.

Ce naiba se întâmplase… ce se întâmplă?

Cea mai simplă cale de a afla, îşi zise Peter, era să se îmbrace, să se întoarcă la bar şi, din motive la care nu se gândise încă, să-l invite pe McAuliff la un pahar.

Era absolut necesar să facă lucrul ăsta. Ruth ar fi rămas în cameră. Dar mai întâi trebuia să coboare pe plajă, la malul apei, de unde ar fi avut o vizibilitate perfectă asupra motelului şi a teraselor.

Ajuns în barul miniatural, Peter inventase un motiv pentru a-l suna pe McAuliff. Era atât de naiv, încât friza absurdul. Nu reuşise să adoarmă, făcuse o plimbare pe plajă, văzuse lumină în

spatele draperiilor din camera lui Alexander şi bănuise că se întorsese de la Ocho Rios. Ar accepta, el şi cu Alison, să fie invitaţii lui la un pahar înainte de culcare?

Jensen se dusese la cabina telefonică de la capătul barului. Când îi răspunsese, vocea lui McAuliff exprima dezamăgirea unui om obligat să se poarte civilizat într-una dintre cele mai neplăcute situaţii. Iar minciuna lui era cusută cu aţă albă.

— Of, Doamne… Peter, îţi mulţumesc, dar suntem frânţi. Tocmai ne instalasem la Sans Souci, când a sunat Latham de la minister. O afurisită de chestiune birocratică legată de permisele noastre pentru regiunea interioară; a trebuit să batem tot drumul înapoi pentru o blestemată de… verificare la prima oră a dimineţii… rezultatele vaccinării, treburi medicale. Ale echipei, mai ales.

— Câtă nepăsare, bătrâne. Nişte ticăloşi.

— Aşa… Totuşi, o să luăm un tichet de control. Poate mâine.

Peter ar fi vrut să-l ţină mai mult la telefon pe McAuliff, pe care îl auzea respirând greu. Fiecare secundă în plus îi oferea lui Jensen posibilitatea de a afla ceva.

— Ruth şi cu mine ne-am gândit să închiriem o maşină ca să mergem la Dunn’s Falls, mâine pe la prânz. Cu siguranţă o să termini treaba până atunci. N-ai vrea să vii cu noi?

— Sincer vorbind, Peter, zise McAuliff anevoie, noi speram să ne întoarcem la Ocho. Dacă putem.

— Atunci cade excursia la Dunn’s Falls. Dar tu ai fost acolo, nu? E aşa cum se spune?

— Da… da, sigur. Simţiţi-vă bine…

— Atunci, o să te întorci mâine seară? îl întrerupse Jensen.

— Sigur… De ce?

— Pentru tichetul de control, bătrâne.

— Da, spuse McAuliff încet, cu precauţie. Ne întoarcem mâine seară. Sigur ne întoarcem mâine seară… Noapte bună, Peter.

— Noapte bună, prietene. Somn uşor.

Jensen închisese telefonul. Pornise încet, cu paharul în mână, spre o masă din colţ, salutându-i bine dispus pe ceilalţi clienţi, lăsând impresia că aşteaptă pe cineva. Nu avea chef să întâlnească pe nimeni; trebuia să se gândească la mişcările următoare.

De aceea stătea acum întins pe nisip în spatele micii ridicături de coral, urmărind conversaţia dintre Lawrence şi Sam Tucker.

Se afla acolo de aproape trei ceasuri. Văzuse lucruri care ştia că trebuiau ţinute în secret: doi bărbaţi sosind – unul, evident un doctor, cu inevitabila trusă, celălalt, un fel de asistent, care ducea o cutie mare şi nişte accesorii de o formă ciudată.

Urmaseră nişte discuţii cu voce joasă între McAuliff, Alison şi doctor, cărora li se alăturaseră mai târziu Sam Tucker şi cărăuşul negru, Lawrence.

În cele din urmă părăsiseră terasa, cu excepţia lui Tucker şi a cărăuşului. Ei rămăseseră afară.

De pază.

Păzindu-i nu numai pe Alexander şi pe fată, ci şi pe cel care se afla în camera alăturată. Bărbatul rănit, cu un cap de formă stranie, care fusese scos din automobil. Cine era?

Cei doi se aflau la posturile lor de trei ceasuri. Nici unul nu plecase de-acolo. Dar Peter ştia că nu putea să-şi părăsească locul de observaţie. Nu încă.

Deodată, Jensen îl văzu pe negru, pe Lawrence, coborând treptele terasei şi traversând dunele către plajă. Tucker porni prin iarbă spre colţul clădirii. Rămase nemişcat pe pajişte; aştepta pe cineva. Sau urmărea ceva.

Lawrence ajunse la apă, iar Jensen încremeni când îl văzu pe negru făcând ceva ieşit din comun. Se uită la ceas, apoi aprinse două chibrituri, unul după altul, ridicându-le pe fiecare în sus, în aerul nemişcat al dimineţii, timp de câteva secunde, după care le aruncă în apă.

Câteva clipe mai târziu, gestul lui căpătă înţeles. Lawrence îşi duse mâna la ochi, ferindu-se de soarele orbitor care se ridica la orizont, iar Peter îi urmări privirea.

Pe suprafaţa calmă a oceanului, într-un punct aflat încă în umbră, se văzură două scânteieri de lumină. O ambarcaţiune de dimensiuni reduse înconjurase apele de la intrarea în micul golf, carcasa ei gri închis apărând încet în lumina razelor de dimineaţă.

Se îndrepta spre porţiunea de plajă unde stătea Lawrence.

Câteva minute mai târziu, Lawrence scăpără alt băţ de chibrit şi-l ţinu în sus până când primi un semn de răspuns de la vasul ce se apropia; în acel moment ambele beţe fură stinse, iar cărăuşul negru se întoarse în fugă spre Bengal Court.

Pe pajişte, lângă colţul clădirii, Sam Tucker se întoarse şi-l văzu alergând pe Lawrence. Se duse către treptele terasei şi-l

aşteptă. În momentul în care negrul ajunse lângă el, schimbară câteva cuvinte, apoi se îndreptară împreună spre uşa dinspre terasă a camerei lui Alison Booth. Tucker o deschise şi cei doi intrară înăuntru, lăsând uşa întredeschisă.

Peter îşi mută privirea de la motel spre plajă. Pe terasă nu se vedea nici o mişcare; mica ambarcaţiune înainta încet pe apele liniştite către plajă, aflându-se acum la doar trei sau patru sute de metri de ţărm. Era o barcă lungă de pescuit, cu fundul plat, propulsată de un motor silenţios. La pupa se afla un negru, în nişte haine ce păreau zdrenţuite şi cu o pălărie largă de paie pe cap. Nişte undiţe încovoiate se ridicau din puntea îngustă, iar pe marginile bărcii erau atârnate năvoade; părea un pescar jamaican oarecare, plecat de cu zori să prindă peşte.

Când ambarcaţiunea se apropie la câteva zeci de metri de ţărm, barcagiul aprinse un chibrit, apoi îl stinse imediat. În câteva secunde, silueta lui Sam Tucker apăru din întunericul camerei. Ţinea de capătul unei tărgi, pe care zăcea un om învelit în pături; Lawrence îl urma la celălalt capăt.

Cu mişcări grăbite, cei doi traversară terasa, coborâră treptele şi merseră pe nisip spre plajă. Ritmul era calculat, nu pierdeau nici un moment. Jensen avu impresia că, în clipa când barca ajunse aproape de ţărm, Tucker şi Lawrence îşi făcură drum prin apă cu targa, apoi o ridicară peste marginea bărcii şi o aşezară încet pe fundul ei. Năvoadele fură întinse peste omul învelit în pături, iar barca fu imediat împinsă înapoi în apă de Sam Tucker, în vreme ce Lawrence se strecura la prova. După câteva secunde, cărăuşul negru îşi dăduse jos cămaşa şi scosese dintr-un ungher al bărcii o pălărie de paie ruptă şi murdară, o îndesase pe cap şi smulsese o undiţă din suport. Transformarea era completă. Lawrence conspiratorul era acum un pescar localnic amorţit.

Micul vas cu fundul plat se întoarse, încreţind suprafaţa ca de sticlă a apei şi porni spre larg. Motorul pufăia ceva mai tare decât înainte; barcagiul voia să dispară cât mai repede din zona plajei, cu încărcătura lui ascunsă.

Sam Tucker le făcu semn cu mâna; Lawrence dădu din cap şi aruncă undiţa în apă. Tucker ieşi din apă şi se întoarse grăbit ia Bengal Court.

Peter Jensen privi barca de pescuit ce cotea în larg spre promontoriu. De câteva ori, Lawrence se aplecă şi îşi trecu mâna

peste năvoade, dar era evident că verifica starea în care se afla omul de pe targă. Din când în când, părea să-i dea comenzi calme omului de la cârmă. Soarele lumina acum întreg orizontul jamaican. Avea să fie o zi călduroasă.

Pe terasa motelului, Peter observă că uşa camerei lui Alison Booth rămăsese deschisă. În lumina puternică a razelor de soare, văzu că şi înăuntru se desfăşura o nouă activitate. Sam Tucker ieşi de două ori, cărând sacoşe de plastic burduşite, pe care le lăsă în curtea interioară. Apoi ieşi alt bărbat – Peter presupuse că era asistentul doctorului – ducând un cilindru mare pe umăr şi o uriaşă servietă neagră în cealaltă mână. Le aşeză pe dalele terasei, se aplecă, apoi se ridică după câteva clipe cu două tuburi alungite în mâini – sprayuri, îşi zise Jensen – dându-i unul lui Tucker, apoi îndreptându-se către uşă. Cei doi bărbaţi schimbară câteva replici şi intrară în cameră.

După doar trei minute, Tucker şi asistentul doctorului apărură din nou, de data asta într-o postură oarecum comică, deoarece se iviră amândoi în acelaşi timp în cadrul uşii, mergând cu spatele. Fiecare ţinea braţul întins; în mâini avea câte un spray ce împrăştia nori de ceaţă.

Tucker şi asistentul negru al doctorului stropiseră meticulos interiorul camerei.

După ce terminară, se îndreptară spre sacoşele de plastic, servietă şi cilindru. Le luară, discutară ceva, apoi porniră către pajişte.

În larg, barca de pescuit era la jumătatea drumului spre promontoriul golfului. Dar se întâmplase ceva. Se oprise: se legăna uşor pe suprafaţa calmă, fără să mai înainteze. Peter putea vedea silueta micşorată a lui Lawrence stând la prova, ghemuindu-se, apoi ridicându-se din nou. Barcagiul gesticula agitat.

Barca porni iarăşi, dar se întoarse încet şi îşi schimbă direcţia Nu-şi continuă cursul – dacă promontoriul era, într-adevăr, destinaţia sa – ci se îndreptă spre larg.

Jensen rămase pe nisipul umed încă cincisprezece minute, urmărind barca micşorându-se până la dimensiunea unui punct pierdut în oceanul cenuşiu, scăldat în lumina portocalie a soarelui. Nu putea citi gândurile celor doi jamaicani; n-avea cum să vadă ce se petrecea în barca aia aflată atât de absurd de departe în larg. Dar cunoştinţele lui despre valuri şi curenţi

marini, ca şi observaţiile sale din ultimele trei ore îl conduseră la o singură concluzie.

Omul de pe targă murise. Cadavrul său avea să fie în curând lipsit de identitate, îngreuiat de plumbul năvodului şi aruncat în apă, pentru a fi purtat, în cele din urmă, de către curenţii subacvatici departe de insula Jamaica. Şi să fie, probabil, aruncat la ţărm, după câteva săptămâni sau luni, pe vreun recif de corali din Insulele Cayman sau mai curând sfâşiat şi devorat de prădătorii adâncurilor.

Peter înţelese că era momentul să-l sune pe Warfield, ca să se întâlnească cu el.

McAuliff se răsuci în pat şi o durere ascuţită din umăr îi săgetă deodată pieptul. Se ridică în capul oaselor, zăpăcit. Îşi adună gândurile. Era dimineaţă; în noaptea trecută se aflase într-o serie de încurcături teribile. Fragmentele trebuiau puse în ordine înainte de a-şi face planuri de acţiune.

Privi în jos, spre Alison, care stătea întinsă lângă el. Respira adânc, regulat, cufundată într-un somn profund. Dacă seara trecută fusese pentru el un coşmar, avusese şi ea partea ei de suferinţă. Poate chiar mai greu de suportat. Măcar el acţionase, fusese în permanentă mişcare. Ea aşteptase, îşi făcuse tot felul de gânduri; el nu avusese timp pentru aşa ceva. Era mai rău să aştepţi. Într-un anume sens.

Încet, încercând să nu facă zgomot, se dădu jos din pat. Tot corpul îi era înţepenit, îl dureau articulaţiile, mai ales rotulele genunchilor.

Părea firesc. Muşchii pe care-i solicitase noaptea trecută erau nişte coarde relaxate ale unui instrument nefolosit, pus să cânte de către un dirijor alarmat. O comparaţie sugestivă, îşi zise Alex – referitor la gândurile lui. Aproape că zâmbi, când formulă ideea: melodia era atât de falsă. Totul era fals.

Dar notele *formau* acorduri pe care le recunoştea... de undeva. Din depărtare. Era un fel de melodie care se distingea vag.

Un miros îi invadă nările. Nu era nălucirea de condimente şi vanilie, dar avea aceeaşi dulceaţă. Dacă exista vreo asemănare, trebuia să fie sudul oriental... Java, Sunda Trench, o aromă înţepătoare, uşor greţoasă. Traversă în linişte camera către uşa de la terasă şi fu pe punctul s-o deschidă, când îşi dădu seama

că era gol. Se duse în tăcere spre un scaun de lângă fereastră, unde aruncase o pereche de chiloţi de baie, cu câteva zile în urmă. Îi luă de pe spătarul de lemn şi-i puse pe el.

— Sper că nu sunt uzi, zise Alison din pat. Camerista de aici nu se prea omoară cu firea, iar eu am uitat să-i atârn la uscat.

— Culcă-te la loc, răspunse Alex. Acum câteva clipe dormeai. Foarte adânc.

— În clipa de faţă sunt foarte trează. Doamne, e opt şi-un sfert.

— Ei şi?

— Nu-i nimic, zău… Numai că nu credeam că o să dormim atât de mult.

— Nu e mult. Azi-noapte ne-am culcat după ora trei. Având în vedere cele întâmplate, chiar dacă ne-am fi sculat, la prânz ar fi fost devreme.

— Ce-ţi face braţul? Umărul?

— E puţin inflamat… ca şi tot corpul. Nu e paralizat.

— Ce-i cu mirosul ăsta teribil?

Alison se ridică în capul oaselor; cearşaful se dădu la o parte, scoţând la iveală o cămaşă de noapte neobişnuit de dichisită, din bumbac opac şi cu nasturi. Ea observă privirea ui Alex şi o urmă de zâmbet pe buzele lui. Se uită în jos şi râse.

— Cămaşa mea de bunicuţă. Mi-am pus-o după ce ai adormit. Era răcoare, iar pe tine nu te interesau decât discursurile filosofice.

El veni spre pat şi se aşeză lângă ea.

— Am fost plictisitor, nu-i aşa?

— Nu te puteam face să taci; pur şi simplu n-aveam cum. Ai băut mult whisky – apropo, nu te doare capul?

— Nu. De parcă aş fi băut Ovaltine.

— Nici alcoolul sec nu e bun pentru tine. Am mai văzut genul ăsta de reacţie… Scuze, am uitat de rezervele tale în privinţa consideraţiilor mele prea britanice.

— Am făcut şi eu câteva aseară. Nu mai am nici o obiecţie.

— Mai crezi în ele? În consideraţii? Cum s-ar spune, în logica rece a dimineţii?

— Cred că da; forţa argumentului meu rezidă în faptul că nimeni nu luptă mai bine pentru peticul său de pământ decât acela care trăieşte pe el şi depinde de el… Da, aşa cred. Aş fi şi mai încrezător, dacă Barak n-ar fi fost rănit.

— Ciudat nume, Barak.

— Ciudat om. Şi foarte puternic. E nevoie de el, Alison. Băieţii pot deveni repede bărbaţi, dar nu sunt suficient de maturi. E nevoie de experienţa lui.

— Cine are nevoie?

McAuliff se uită la ea, la felul nostim în care îşi ridica întrebător sprâncenele deasupra ochilor albaştri, limpezi şi luminoşi.

— Cei care sunt de partea lui, răspunse el simplu.

— Nu însă şi Charles Whitehall.

— Nu. Sunt foarte deosebiţi. Şi cred că e necesar… în acest moment, în aceste împrejurări… ca gruparea lui Barak să fie la fel de viabilă ca şi aceea a domnului Charley.

— Această îngrijorare mă surprinde aproape la fel de mult ca şi o imixtiune, iubitule.

— Ştiu. Numai că totul mi se pare atât de complicat. Nu însă şi lui Whitehall. Nici lui Barak Moore. Ei văd o simplă împărţire, periclitată de părţi secunde sau terţe… Nu înţelegi? Ei nu sunt tulburaţi. Urmăresc mai întâi un obiectiv, apoi altul şi altul, ştiind că în cele din urmă vor trebui să trateze între ei. Nici unul nu pierde din vedere lucrul ăsta. Fiecare îşi pune deoparte merele lui în vreme ce continuă să meargă mai departe.

— Cum?

Alison se lăsă pe pernă, uitându-se la McAuliff, care privea absent peretele.

— Nu ştiu dacă explicaţia mea e suficient de clară. O haită de lupi îşi încercuieşte victimele, care se înghesuie în centru. Câinii au un ritm neregulat de atac, se întorc sărind înainte şi înapoi în jurul cercului, până când vânatul e zăpăcit, epuizat. Atunci se apropie lupii.

Alex se opri; era şovăielnic.

— Presupun că Charles şi acest Barak sunt victimele, zise Alison, încercând să-l ajute.

— Jamaica e victima, iar ei sunt Jamaica. Lupii – duşmanii – sunt Dunstone şi tot ce reprezintă această companie: Warfield şi gaşca lui de… manipulatori globali – toţi aceşti Chatellerault ai lumii; Serviciul Britanic de Informaţii, cu elitiştii săi gen Talion şi societatea *lui* de oportunişti; toţi aceşti Craft ai insulei… un fel de paraziţi interni. În fine, poate că şi acest Halidon, fiindcă n-ai cum să controlezi ceea ce nu găseşti; şi chiar dacă descoperi acest

lucru, există riscul să nu poţi controla… Există mulţi lupi.

— Şi multă confuzie, adăugă Alison.

McAuliff se întoarse şi o privi cu luare aminte.

— Pentru *noi*. Nu pentru *ei*. Ăsta-i lucrul remarcabil. Victimele au elaborat o strategie: înhaţă-l pe lup în timp ce atacă. Distruge-l.

— Şi ce legătură are asta cu merele?

— Am ieşit din cerc şi am intrat în linie dreaptă.

— Şi nu suntem abstracţi, afirmă Alison Booth.

— Aşa e. Pe măsură ce o armată – şi să ştii că Charles Whitehall şi Barak au armatele lor – deci, pe măsură ce o armată înaintează, îşi păstrează căile de aprovizionare. După ce toţi lupii vor fi ucişi, ei se vor întâlni faţă-n faţă. Atât Whitehall, cât şi Moore adună mere… sprijin.

McAuliff se opri din nou şi se ridică de pe pat. Se duse către fereastra din dreapta uşii de la terasă, trase draperiile şi privi spre plajă.

— Ai înţeles ceva? întrebă el încet.

— Cred că e multă politică aici, iar eu nu mă prea pricep la aşa ceva. Dar îmi descrii un model destul de cunoscut. Aş zice…

— Poţi să fii sigură că aşa e, o întrerupse Alex, vorbind încet şi întorcându-se de la fereastră. Există nenumărate precedente *istorice… şi eu nu sunt istoric*. Ce dracu’, de unde să începem? De la Galia lui Caesar? Ferrara Romei? China în anii treizeci? Coreea, Vietnam, Cambodgia? Vreo şase ţări africane? Istoria e acolo şi se repetă mereu. Exploatare din afară, revolte din interior, insurgenţi şi contrainsurgenţi. Haos, băi de sânge, expulzări. În final, reconstrucţia, după un aşa-zis compromis. Ăsta-i modelul. La asta se aşteaptă Barak şi Charley. Şi fiecare ştie că, în vreme ce se alătură celuilalt pentru a ucide un lup, trebuie, în acelaşi timp, să-şi întărească teritoriul. Deoarece, atunci când va veni momentul compromisului… fiecare vrea să se încheie mai mult în sensul dorit de *el*.

— Vrei să spui – renunţând la cercuri şi linii drepte – că nu eşti de acord cu slăbirea „armatei” lui Barak. Aşa e?

— Da. Nu *acum*. Nu în clipa asta.

— Atunci înseamnă că *te* implici. Eşti un străin care ia poziţie din interior. Dar nu e… teritoriul tău, iubitule.

— Dar l-am adus pe Charley aici. I-am oferit respectabilitate, acoperire. Charley e un ticălos…

— Barak Moore e un sfânt?

— Nici vorbă. Şi el e un ticălos. Şi e important să fie aşa.

McAuliff se întoarse la fereastră. Soarele lovea în geamuri, creând o peliculă fină de abur condensat. Avea să fie o zi călduroasă.

— Ce ai de gând să faci?

Alison stătea aplecată, pregătindu-se să se ridice din pat în timp ce-l privea pe Alex.

— Să fac? întrebă el încet, uitându-se concentrat la ceva de afară. Ceea ce mi s-a cerut; o treabă pentru care mi se plătesc două milioane de dolari. Să termin prospecţiunea sau să găsesc acest Halidon. Orice aş rezolva mai întâi. Apoi să plecăm de-aici… în condiţiile impuse de noi.

— Sună rezonabil, spuse Alison, ridicându-se din pat. De unde vine mirosul ăsta greţos?

— A, am uitat să-ţi spun. Ţi-au parfumat camera, ca să dispară mirosul de medicamente.

McAuliff se apropie de fereastră şi îşi miji ochii în razele dimineţii.

— Eterul, sau dezinfectantul ori ce-o fi fost era mult mai acceptabil. Costumul meu de baie e acolo. Pot să-l iau?

— Cum?

Alex nu o asculta, atenţia fiindu-i atrasă de ceea ce se întâmplă afară.

— Costumul meu de baie, iubitule. E în camera mea.

McAuliff se întoarse de la fereastră, fără să-i recepţioneze cuvintele.

— Aşteaptă aici. Mă întorc imediat.

Se duse repede la uşa dinspre terasă, o deschise şi ieşi în fugă. Alison se uită după el stupefiată. Se duse la fereastră să vadă despre ce e vorba. Îi trebuiră câteva secunde până să înţeleagă. În depărtare, în josul plajei, se zărea silueta unui negru solid ce se uita în largul oceanului. Era Lawrence.

Alex se apropie de jamaicanul înalt, întrebându-se dacă trebuie să-l strige. Instinctiv, n-o făcu. Dar îşi drese glasul când se aflǎ la zece metri de el, destul de tare ca să acopere plescăitul valurilor.

Lawrence se întoarse. Avea lacrimi în ochi, dar nu i se clintea nici un muşchi pe faţa împietrită. Era un copil-bărbat, care trăia agonia unei mari suferinţe personale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu blândeţe McAuliff, îndreptându-se spre uriaşul băiat cu bustul gol.

— Trebuia să te ascult, domnu'. Nu pe el. El a greşit, domnu'.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, repetă Alex.

— Barak e mort. Am făcut ce mi-a ordonat să fac şi acum e mort. L-am ascultat pe el şi e mort, domnu'.

— Cunoştea riscul; trebuia să şi-l asume. Cred că a avut dreptate.

— Nu. A greşit fiindcă e mort. De aia a greşit, domnu'.

— Floyd a murit… acum Barak. Cine urmează?

Lawrence îl sfredeli cu privirea pe McAuliff; avea ochii roşii de plâns tăcut şi, dincolo de mândria şi forţa pe care le arăta, se ghicea durerea unui copil. Şi rugămintea unui băiat.

— Dumneata şi cu mine, domnu'. Nu mai e altcineva… O să mă ajuţi, domnu'?

Alex îi susţinu privirea; nu zise nimic.

„Bun venit printre revoluţionari”, îşi ură McAuliff sieşi.

21

Poliţia din Trelawny stabili identitatea lui Floyd la ora 7.02 dimineaţa. Întârzierea se datora imposibilităţii de a analiza amprentele la Falmouth, ca şi lipsei de cooperare a câtorva zeci de localnici care fuseseră ridicaţi din pat în timpul nopţii şi aduşi să vadă cadavrul. Căpitanul era convins că unii dintre ei recunoscuseră corpul străpuns de gloanţe, însă abia la două minute după ora şapte, când un bătrân – un grădinar din Carrick Foyle – reacţionase suficient de puternic văzând chipul însângerat de pe masă, abia atunci hotărî căpitanul să aplice metode mai dure. Aduse o ţigară aprinsă la câţiva milimetri de ochiul stâng al bătrânului, pe care-l ţinea deschis cu mâna liberă, îi zise apoi grădinarului ce tremura ca varga că avea să-i ardă globul ocular dacă nu spunea adevărul.

Terorizat, bătrânul mărturisi că omul al cărui cadavru se afla pe masă lucrase pentru Walter Piersall. Numele lui era Floyd Cotter.

Căpitanul telegrafiase apoi la câteva secţii de poliţie, pentru a obţine informaţii despre un anume Cotter Floyd. Nu află nimic: nu auziseră niciodată de el. Dar căpitanul insistase; atenţia acordată lui Walter Piersall înainte şi după moarte era foarte mare. Se ajunsese chiar la amplasarea unor patrule permanente la casa de pe dealul din Carrick Foyle. Căpitanul nu ştia de ce; nu era treaba lui să pună întrebări şi cu atât mai puţin să discute ordinele venite de la Kingston. Era suficient că existau. Motivele care determinaseră hărţuirea savantului alb înainte de moarte şi interesul faţă de locuinţa sa după aceea reprezentau chestiuni care-i priveau pe oficialii de la Kingston, nu pe el. El doar executa ordinele. Şi făcea treaba asta bine, chiar cu entuziasm. Ăsta era şi motivul pentru care ajunsese şeful poliţiei districtuale din Falmouth.

Şi tot din această cauză continua să dea telefoane, întrebând de un anume Floyd Cotter, decedat, al cărui cadavru zăcea pe o masă şi al cărui sânge nu înceta să curgă din găurile de pe faţă, din piept, burtă şi picioare; sânge care se usca pe marginile gazetei *The Gleamer*, întinse în grabă pe podea.

La ora opt şi cinci, în timp ce căpitanul se pregătea să ridice

receptorul ca să vorbească cu secţia de poliţie din Sherwood Content, telefonul sună. Era omologul său din Puerto Seco, de lângă Discovery Bay, pe care-l contactase cu douăzeci de minute în urmă. Omul îi spuse că, după conversaţia lor, vorbise cu subordonaţii săi din schimbul de dimineaţă. Unul dintre oameni îi spusese că există un Floyd, lucrător într-o echipă de prospecţiune condusă de un american pe nume McAuliff, care-şi începuse activitatea cu vreo zece zile în urmă, pe linia ţărmului. Echipa de prospectare angajase nişte cărăuşi în Ocho Rios. Fusese implicat şi Biroul guvernamental al forţelor de muncă.

Căpitanul sună după directorul Biroului din Ocho. Omul se trezise de-a binelea când ajunsese la aparat, fiindcă nu avea telefon şi trebuia să meargă până la un magazin alăturat, unde el – şi majoritatea membrilor – primeau apelurile. Şeful Biroului îşi aminti că, printre oamenii angajaţi de americanul McAuliff, fusese şi un Floyd, însă nu-i cunoştea numele de familie. Acest Floyd apăruse împreună cu alţi solicitanţi care auziseră că se caută cărăuşi la Ocho Rios. Nu era înregistrat de biroul de şomaj şi în aceeaşi situaţie se aflau unul sau doi dintre cei care fuseseră angajaţi.

Căpitanul îl ascultă pe director şi îi mulţumi fără să-i dea explicaţii suplimentare. După ce închise telefonul, sună la Gordon House, în Kingston şi-l căută pe inspectorul care condusese echipele de cercetare ce verificaseră minuţios casa lui Piersall din Carrick Foyle.

Concluzia inspectorului era aceeaşi cu a căpitanului: decedatul Floyd Cotter – fost angajat al lui Walter Piersall – se întorsese cu prietenii săi ca să jefuiască casa şi fusese întrerupt de apariţia poliţiştilor.

Lipsea ceva?

Se săpase în pivniţă? Într-un vechi rezervor nefolosit de ani de zile?

Inspectorul avea să vină la Falmouth pe la prânz. Până atunci, căpitanul putea să-l interogheze discret pe domnul McAuliff. Dacă nu pentru altceva, măcar să ştie unde locuia.

La ora nouă şi douăzeci, căpitanul şi primul său adjunct intrară cu maşina pe poarta de la Bengal Court.

Alexander se agită în mod convingător. Era îngrozit – şi, fireşte, regreta – că Floyd Cotter îşi pierduse viaţa, dar, fir-ar să fie, întâmplarea asta spulbera nişte îndoieli. Nişte echipament

foarte scump dispăruse dintr-un camion, echipament care putea fi vândut la un preţ bun pe piaţa neagră. De bună seamă că acest Floyd Cotter îl luase. Era un hoţ – fusese un hoţ.

Dorea căpitanul o listă cu obiectele care lipseau? Era vorba despre un instrument geodezic de măsură, un hidroscop, trei filtre de obiectiv Polaroid, cinci truse medicale noi, în cutiile Societăţii Regale, un aparat fotografic Rolleiflex şi încă vreo câteva lucruri de mai mică valoare – însă nu ieftine. Adjunctul căpitanului scria cât putea de repede pe un carnet, în timp ce Alex enumera în viteză obiectele „dispărute”. De două ori, îi ceru să i se silabisească cuvintele; odată, vârful creionului i se rupse. Fură câteva minute chinuitoare pentru el.

După încheierea interogatoriului, căpitanul şi adjunctul său îi strânseră mâna geologului american şi-i mulţumiră pentru cooperare. McAuliff îi urmări intrând în maşina poliţiei şi le făcu amical cu mâna, iar vehiculul ieşi în viteză din parcare şi se îndreptă spre poarta motelului.

După patru sute de metri, căpitanul opri maşina. Îi spuse încet adjunctului său:

— Întoarce-te prin pădure pe plajă. Află cu cine stă acolo, cine vine să-l vadă.

Adjunctul îşi scoase cascheta şi cămaşa kaki boţită, pe care avea insigna galbenă a gradului său, întinse mâna spre bancheta din spate şi luă un tricou verde. Îl trase pe el şi ieşi din maşină. Îşi desprinse apoi centura, desfăcu tocul pistolului şi îl întinse prin geam căpitanului.

Căpitanul vârî mâna sub bordul maşinii şi scoase o şapcă neagră de base-ball, decolorată de vreme şi sudoare. I-o dădu adjunctului său şi râse.

— Toţi suntem la fel, amice. Nu eşti tu ăla de vinde *cocoruru*?

— Tot timpu’, negroteiule. Şi mangusta nu mă muşcă.

Adjunctul rânji şi porni spre pădurea aflată dincolo de şosea, în faţa căreia se întindea un gard din sârmă ruginit şi rupt. Era linia de demarcaţie a proprietăţii Bengal Court.

Maşina poliţiei demară în trombă pe şosea. Şeful poliţiei din Falmouth era grăbit. Trebuia să ajungă la Halfmoon Bay şi să aştepte un hidroavion care venea de la Kingston.

Charles Whitehall stătea în iarba înaltă, pe o culme ce se înălţa deasupra drumului dinspre Priory-on-the-Sea. Ţinea sub braţ cutia neagră de arhivă, cu capacul închis şi legat cu fâşii de

bandă adezivă. Era puţin după prânz, iar McAuliff avea să apară în curând.

Singur.

Charles insistase asupra acestui lucru. Şi asta înainte de a auzi cuvintele lui McAuliff rostite pe un ton tăios, defensiv – despre moartea lui Barak Moore.

Bramwell Moore, prieten de şcoală cu mulţi ani în urmă, la Savanna-la-Mar, ucis de gloanţe jamaicane.

Gloanţe jamaicane.

Gloanţe ale *poliţiei* jamaicane. Era mai bine. Pe lângă aspectul instituţional, exista în treaba asta şi o anume logică – o contradicţie în termeni, îşi zise Whitehall; logica nu era bună sau rea, era doar logică. Totuşi, ea se exprima prin cuvinte, iar cuvintele puteau fi interpretate – de unde falsitatea tuturor statisticilor oficiale: era o logică servindu-se pe sine.

Gândurile îl purtau spre trecut. Barak ştiuse, după cum ştiuse şi el, că nu se mai jucau de-a hoţii şi vardiştii. Nu mai era vorba de mama cu basma pe cap agitând o mătură de paie, alergând după copii prin curte, certându-i şi râzând în acelaşi timp. Acum duceau un alt fel de luptă. Mamele cu basma pe cap fuseseră înlocuite de reprezentanţi ai statului cu caschete militare; măturile de paie se transformaseră în arme de mare putere. Găinile din curte erau idei… mult mai periculoase pentru slujbaşii statului decât fuseseră penele păsărilor din curte pentru servitorii familiei.

Barak murise.

Părea incredibil. Totuşi, în ciuda efortului său, Barak nu înţelesese problemele insulei lor; de aceea, nu intuise rezolvările adecvate. Soluţiile lui Barak erau la distanţă de decenii de situaţia actuală.

Mai întâi trebuia să existe forţă. Cei mulţi conduşi de câţiva militanţi, foarte puternici.

Poate chiar unul.

La poalele dealului se zări un nor de praf; o furgonetă mergea în mare viteză pe vechiul drum de ţară.

Şi McAuliff era neliniştit.

Charles se întoarse şi privi peste câmp, spre aleea ce ducea către casă. Îi ceruse gazdei sale de la Drax Hill să plece de-acasă între doisprezece şi trei. Nu dăduse nici o explicaţie, dar nici nu

fusese întrebat.

Se întorsese un mântuitor. Lucrul acesta era de-ajuns.

— Asta e, spuse McAuliff, stând în faţa lui Whitehall în magazia răcoroasă şi ţinând cutia mai mică de arhivă în mâna stângă. Dar înainte de-a începe s-o studiezi, aş vrea să lămurim câteva lucruri.

Charles Whitehall îl privi ţintă pe american.

— E inutil să impui condiţii. Ştim amândoi ce trebuie făcut.

— Nu mi se pare inutil ca dumneata să înţelegi că nu se vor lua… decizii unilaterale, îl contrazise Alex. Ăsta nu e doar războiul dumitale, *domnu' Charley*.

— Încerci să te plasezi în locul lui Barak?

— Să zicem că-i apăr interesele. Şi pe ale mele.

— Pe ale dumitale le înţeleg. Dar de ce pe-ale lui? Ştii că nu sunt compatibile.

— Nici măcar n-au vreo legătură.

— Atunci de ce te preocupă?

Whitehall îşi îndreptă privirea spre cutia de arhivă. Îşi dădu seama că i se auzea respiraţia; îşi dovedea tulburarea, iar lucrul acesta îl irită.

— Dă-mi, te rog, cutia.

— Mi-ai pus o întrebare. Mai întâi să-ţi răspund, replică McAuliff. N-am încredere în dumneata, Charley. Dumneata îi foloseşti pe toţi. Şi orice. Închei pacte şi înţelegeri cu tot ce mişcă şi o faci foarte bine. Eşti atât de maleabil încât te poţi întâlni cu dumneata după colţ. Dar tot timpul e vorba despre o mişcare socială radicală, iar asta nu înseamnă mare lucru pentru mine.

— A, înţeleg. Eşti de acord cu paraşutiştii lui Barak de pe plantaţiile de trestie de zahăr. Cu haosul creat de oamenii lui Castro, ai cărui caporali scuipă, mestecă trabucuri şi le violează pe fiicele generalilor, pentru ca societatea să-şi recapete echilibrul. Bătăuşi vulgari, ce conduc treburile statului. Spre dezastru, aş adăuga. Nu fi stupid, McAuliff. Dumneata eşti un om capabil.

— Încetează, Charley. Nu eşti pe o estradă, adresându-te statului dumitale major, zise Alex plictisit. Nu cred în această simplificare exagerată, după cum nu cred în soluţiile dumitale gen „doi şi cu doi”. Micşorează-ţi tirul artileriei. Eu sunt încă şeful acestei prospecţiuni. Te pot concedia imediat. Şi în mod public.

Chiar dacă n-ai fi expulzat de pe insulă, statutul dumitale n-ar mai fi acelaşi.

— Ce garanţii am că n-o să mă dai afară?

— Aproape nici una. Va trebui doar să mă crezi pe cuvânt că vreau să scap de ticăloşii ăia la fel de mult ca şi dumneata. Din motive total diferite.

— Am totuşi impresia că minţi.

— Sunt lucruri cu care nu mă joc.

Whitehall îl privi pe McAuliff în ochi.

— Nici eu. Am spus că această conversaţie e inutilă şi aşa e. Accept condiţiile dumitale, gândindu-mă la ceea ce trebuie făcut… acum, te rog să-mi dai cutia aia.

Sam Tucker stătea pe terasă, citind ziarul şi uitându-se din când în când peste zid, către plajă, unde Alison şi James Ferguson şedeau în şezlonguri lângă apă. Uneori, când orbitorul soare caraibian le încălzea prea mult pielea, intrau în apă. Nu se bălăceau, nu săreau, nici nu plonjau; pur şi simplu cădeau pe suprafaţa calmă, de parcă ar fi fost extenuaţi. Părea să fie, pentru amândoi, un exerciţiu pentru alungarea plictiselii.

Nu era veselie *sur la plage*, îşi zise Sam, care punea mâna pe binoclu de fiecare dată când Alison intra în apă şi cerceta împrejurimile zonei în care înota ea. Se uita la fiecare înotător care se apropia de ea; nu erau mulţi şi-i recunoscuse pe toţi ca fiind oaspeţi ai hotelului.

Nici unul nu constituia o ameninţare, iar Sam Tucker asta căuta.

Ferguson se întorsese de la Montego Bay puţin înainte de prânz, imediat după plecarea lui Alex la Drax Hali. Rătăcise pe terasele alăturate şi-i surprinsese pe Sam şi pe vremelnic dezorientatul Lawrence, care stăteau pe zid vorbind încet despre Barak Moore. Ferguson îi uimise prin faptul că se declarase entuziasmat de felul cum îşi petrecuse ziua liberă la Montego Bay.

La sosire, tânărul botanist arăta tras la faţă şi extrem de nervos. Lumea bănuia că făcuse excese şi zăbovise cam mult cu fetişcanele; se făcuseră chiar glume în acest sens, iar el le primise cu o remarcabilă lipsă de umor. Dar lui Sam Tucker nu i se păruse plauzibilă o asemenea explicaţie. James Ferguson nu se resimţea de pe urma băuturii ingurgitate cu o noapte în urmă;

avea aerul unui tânăr înspăimântat, care nu putuse să doarmă. Teama lui, îşi spuse Sam, nu era un subiect de discuţie; n-ar fi vorbit nici măcar despre noaptea petrecută la Montego, pe care o considera un stupid şi neplăcut interludiu. Părea dornic de companie, de parcă şi-ar fi regăsit siguranţa în atmosfera familiară a echipei. Se agăţase de prezenţa lui Alison Booth, oferindu-se să o însoţească… Să fi fost dragostea aprinsă a unui mucos, ori devoţiunea unui homosexual? Nici una, nici alta.

El era înfricoşat.

Avea un comportament instabil, conchise Sam Tucker Auzi deodată paşi moi şi iuţi în spatele său şi se întoarse. Lawrence, acum îmbrăcat, traversa terasa dinspre partea de est a pajiştii. Revoluţionarul negru se duse către Sam şi îngenunche – nu în semn de loialitate, ci pentru a-şi ascunde silueta masivă în spatele zidului. Vorbi agitat.

— Nu-mi place ce văd şi aud, domnu’.

— Ce anume?

— Negroteiu’ se ascunde ca un tâmpit!

— Suntem supravegheaţi?

Tucker puse ziarul jos şi se aplecă spre el.

— Da, domnu’. De trei-patru ore.

— De cine?

— Un pungaş se plimbă pe plajă de azi-dimineaţă. Tot înconjoară plaja spre vestul golfului, prea departe pentru un turist rătăcit. L-am privit cu atenţie. Pantalonii lui suflecaţi arătau prea noi, domnu’. M-am dus în pădure şi i-am găsit pantofii. Apoi i-am recunoscut pantalonii, domnu’. E poliţist.

Îşi încruntă chipul aspru.

— Alex a vorbit cu poliţia din Falmouth pe la nouă şi jumătate. În hol. Spunea că erau doi: un şef şi un indian.

— Cum, domnu’?

— Nimic… Asta ai văzut. Ce-ai auzit?

— Nu-i tot ce-am văzut.

Lawrence privi spre zid, către centrul plajei satisfăcut, îşi îndreptă atenţia asupra lui Sam.

— L-am urmărit pe pungaş pe aleea dinspre bucătărie, unde a aşteptat un om să iasă şi să vorbească cu el. Pe funcţionarul de la recepţie. A scuturat din cap de mai multe ori. Poliţistul era furios, domnu’.

— Dar ce-ai *auzit*, băiete?

— Un portar era foarte aproape şi îşi lustruia pistolul de turul pantalonilor. După ce a plecat poliţistul pungaş, l-am luat la întrebări, domnu'. Mi-a zis că pungaşul ăsta tot întreba unde s-a dus americanul şi cine i-a telefonat.

— Şi recepţionerul nu ştia.

— Aşa e, domnu'. Poliţistul era furios.

— Unde-i acum?

— Aşteaptă în partea de est a ţărmului. Lawrence arătă peste zid, dincolo de dune, spre un punct de pe partea cealaltă a plajei. Vezi? În faţa bărcilor de pescuit, domnu'.

Tucker luă binoclul şi-l îndreptă către silueta de lângă bărcile cu fundul adânc din apă. Omul şi bărcile se aflau la vreo patru sute de metri distanţă. Bărbatul purta un tricou verde ponosit şi o şapcă de base-ball uzată; pantalonii făceau excepţie. Şi-i suflecase până la genunchi, aşa cum umblau măturătorii de pe plajă, dar Lawrence avea dreptate, erau călcaţi şi prea curaţi. Omul stătea de vorbă cu un vânzător ambulant de *cocoruru*, un jamaican slab şi foarte negru, care se plimba în sus şi-n jos pe plajă cu o roabă plină cu nuci de cocos pe care le vindea turiştilor, spărgându-le cu un cuţit înfricoşător. Din când în când, omul privea spre terasele din aripa de vest, exact către binoclu, îşi zise Sam. De bună seamă, individul nu-şi dădea seama că era observat; dacă ar fi priceput, i s-ar fi văzut reacţia pe chip. Dar faţa lui exprima doar iritare.

— Ar fi bine să-i dăm o informaţie potrivită, fiule, spuse Sam, punând jos binoclul.

— Cum, domnu'?

— Să-i transmitem ceva care să-i aline mânia... ca să nu se mai gândească prea mult la asta.

Lawrence rânji.

— Să inventăm o poveste, nu-i aşa, domnu'?

— De pildă, că McAuliff s-a dus să facă cumpărături la Ocho. E la vreo zece kilometri de Drax Hill, domnu'. Pe acelaşi drum.

— De ce doamna Booth... Alison n-a plecat cu el? Sam se uită la Lawrence, apoi spre plajă, unde Alison se ridicase în picioare, pregătindu-se să intre în apă. Tucker se sculă de pe scaun şi se duse la zid.

— Cred că Alison trebuie să-şi sărbătorească ziua. Telefonul sună în camera lui McAuliff. Uşa era închisă, dar ţârâitul strident se auzi dincolo de pereţii tapetaţi cu gresie. Tucker şi Lawrence

se priviră, ghicindu-şi gândurile. Deşi McAuliff nu discutase despre plecarea motivată de la Bengal Court, nici n-o tăinuise. De fapt, ceruse de la recepţie o hartă rutieră, explicând doar că voia să facă o plimbare. Prin urmare, recepţionerul ştia că nu era în camera lui.

Tucker se îndreptă în grabă spre uşă, o deschise şi se duse la telefon.

— Domnul McAuliff?

Vocea jamaicană, blândă şi limpede, era a operatoarei de la centrală.

— Nu, domnul McAuliff e plecat. Pot să-i transmit vreun mesaj?

— Vă rog, domnule, am un apel de la Kingston. De la un domn Latham. Vreţi să rămâneţi la aparat, vă rog?

— Sigur. Spune-i domnului Latham că la telefon e Sam Tucker. Poate că vrea să vorbească cu mine.

Sam puse receptorul sub bărbie şi scăpără un chibrit, cu care îşi aprinse un trabuc subţire. De-abia trăsese primul fum, când auzi declicul dublu al legăturii. Auzi vocea lui Latham. Birocratul corect de la minister, care era şi un adept al cauzei lui Barak. În timp ce Latham vorbea, Tucker hotărî să nu-i spună nimic despre moartea lui Barak.

— Domnul Tucker?

— Da, domnule Latham. Alex a plecat cu maşina la Ocho Rios.

— Foarte bine. Sunt sigur că poţi primi şi dumneata mesajul. Am reuşit să rezolvăm cererea lui McAuliff. O să aibă călăuzele pentru regiunea din interior cu câteva zile mai devreme. Se află la Duanvale şi vor merge pe Şoseaua Unsprezece, către Queenhythe, ceva mai târziu, în cursul după-amiezei.

— Queenhythe e prin apropiere, nu-i aşa?

— Cinci sau şase kilometri de la motelul în care staţi, nu mai mult. Or să telefoneze după ce ajung.

— Cum îi cheamă?

— Sunt fraţi. Marcus şi Justice Hedrik. Sunt maruni, desigur. Două dintre cele mai bune călăuze din Jamaica; cunosc extrem de bine regiunea Cock Pit şi sunt oameni de încredere.

— Mă bucur să aud asta. Alexander va fi încântat.

Latham făcu o pauză, dar era limpede că nu terminase.

— Domnule Tucker…

— Da, domnule Latham.

— Se pare că McAuliff a modificat programul prospecţiunii. Nu

prea înţelegem motivul…

— Nu e nimic de înţeles, domnule Latham. Alex a hotărât să înceapă treaba dintr-un punct geografic situat la mijloc. În felul acesta se fac mai puţine erori; e ca şi cum ai trasa o bisectoare într-un triunghi, pornind de la coordonate semicirculare. Eu sunt de acord cu el. Tucker trase din ţigara de foi. Tăcerea lui exprima stupoare. În plus, continuă Sam, toată lumea are mai multe de făcut.

— Înţeleg… Aşadar, motivele sunt de ordin profesional?

— Da, domnule Latham. Tucker înţelese că Latham nu vorbea liber la telefon. Sau simţea că nu poate.

— Evident, avem în vedere interesele ministerului. De fapt, Alex v-ar putea ajuta să economisiţi sume considerabile de bani. Veţi primi mult mai multe date şi mult mai repede.

Latham făcu o nouă pauză, de parcă ar fi vrut să sublinieze importanţa spuselor sale.

— Fireşte, suntem întotdeauna interesaţi de conservarea fondurilor… şi presupun că aţi fost cu toţii de acord să pătrundeţi atât de curând. În regiunea Cock Pit, vreau să zic.

Sam înţelese că afirmaţia lui Latham putea fi tradusă prin întrebarea: *Barak Moore a fost de acord*?

— *Toţi* am fost de acord, domnule Latham. Suntem cu toţii profesionişti.

— Da… ei bine, asta-i grozav. Încă o chestiune, domnule Tucker.

— Da, domnule Latham.

— Noi vrem ca domnul McAuliff să folosească toate resursele care i-au fost puse la dispoziţie. Nu trebuie să facă economie la bani. Reuşita prospecţiunii e mult mai importantă.

Tucker traduse din nou cu uşurinţă mesajul cifrat al lui Latham: Alex trebuie să păstreze legătura cu oamenii Serviciului Britanic de Informaţii. Dacă i-ar evita, ar da naştere la bănuieli.

— O să-i comunic, domnule Latham, dar sunt sigur că ştie şi el lucrul ăsta. În ultimele două săptămâni am făcut doar muncă de rutină, foarte monotonă – doar măsurători geodezice pe linia ţărmului. N-a prea fost nevoie de echipament. Sau de resurse.

— E bine, atâta vreme cât ne împărtăşeşte punctul de vedere, zise Latham repede, dornic să încheie conversaţia. La revedere, domnule Tucker.

— La revedere, domnule Latham.

Sam ţinu degetul pe furca telefonului câteva clipe, apoi îl ridică şi aşteptă legătura cu centrala. Când îi răspunse operatoarea, Tucker ceru legătura cu recepţia.

— Bengal Court, bună ziua.

— Sunt Tucker, aripa de vest, camera şase, din echipa de prospecţiune a Societăţii Regale.

— Da, domnule Tucker.

— Domnul McAuliff mi-a cerut să fac nişte pregătiri pentru diseară. El n-a avut timp azi-dimineaţă; în plus, nici n-ar fi putut; doamna Booth era cu el.

Sam făcu o pauză, lăsându-l pe recepţioner să-i înregistreze mesajul. Acesta răspunse mecanic:

— Da, domnule Tucker. Ce putem face pentru dumneavoastră?

— E ziua de naştere a doamnei Booth. Crezi că se poate prepara un mic tort la bucătărie? Nu ceva foarte sofisticat, înţelegi?

— Desigur! Am fi *încântaţi*, domnule. Funcţionarul era exuberant. Cu multă plăcere, domnule Tucker.

— Eşti foarte amabil. Trece-l în contul domnului McAuliff…

— Nu vă costă nimic, îl întrerupse funcţionarul, cu slugărnicie mieroasă.

— Foarte amabil. O să cinăm pe la opt şi jumătate, cred. La masa noastră obişnuită.

— O să ne ocupăm de tot.

— Adică, rămâne pentru opt şi jumătate dacă McAuliff se întoarce la timp…

Tucker făcu o mică pauză, aşteptând reacţia funcţionarului.

— E vreo problemă, domnule Tucker?

— Păi, bietul om s-a dus la sud de Ocho Rios, pe lângă Fern Gully, mi se pare, să caute o sculptură în stalactită. Mi-a spus că există pe-acolo nişte localnici care fac aşa ceva.

— E adevărat, domnule Tucker. Sunt câţiva sculptori în stalactite la Gully. Totuşi, există nişte restricţii oficiale…

— O, Doamne, îl întrerupse Sam, nu vrea decât să găsească un cadou pentru doamna Booth, asta-i tot.

Recepţionerul râse încet, slugarnic.

— Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, domnule Tucker. Amestecul autorităţilor este adesea neîntemeiat. Voiam doar să-mi exprim speranţa că eforturile domnului McAuliff vor fi

încununate de succes. Când mi-a cerut harta rutieră, trebuia să-mi spună unde se duce. L-aş fi putut ajuta.

— Păi… făcu Sam conspirativ, poate că se simţea stingherit. Nu trebuia să vorbesc despre asta; s-ar înfuria dacă ar afla.

— Desigur.

— Mulţumesc pentru tortul de diseară. Eşti foarte amabil, fiule.

— Cu multă plăcere, domnule.

Ultimele replici fură schimbate rapid, recepţionerul pălind grăbit. Sam puse receptorul în furcă şi se întoarse pe terasă. Lawrence îşi schimbă poziţia din care observa plaja şi se aşeză pe dalele de piatră, cu spatele la zid, ascuns vederii celor de la malul mării.

— Doamna Booth şi glumeţul au ieşit din apă, zise revoluţionarul negru. S-au aşezat în şezlonguri.

— A sunat Latham. Călăuzele vor fi aici în după-amiaza asta… şi am vorbit cu recepţionerul. Să vedem dacă informaţia va fi transmisă la timp.

Tucker se aşeză încet pe scaun şi luă binoclul de pe masă. Ridică ziarul şi-l ţinu lângă binoclu, prin care privi bazinul de înot din faţa plajei centrale de la Bengal Court.

După zece secunde, văzu silueta unui bărbat îmbrăcat în sacou şi cu cravată ce ieşi pe uşa din spate a clădirii, trecu pe lângă un grup de şezlonguri din lemn şi-i salută pe clienţi, oprindu-se să vorbească cu câţiva dintre ei. Ajunse la treptele de piatră ce duceau spre nisipul de la ţărm şi rămase acolo câteva clipe, cercetând plaja… Apoi coborî spre nisipul alb şi fierbinte. O luă în diagonală spre dreapta, către bărcile pescăreşti.

Sam îl urmări pe funcţionarul care se apropia de poliţistul pungaş cu şapcă de base-ball jerpelită şi de vânzătorul de *cocoruru*. Cel din urmă îl văzu venind, apucă mânerele roabei şi o împinse către nisipul aspru de lângă apă, îndepărtându-se. Poliţistul rămase pe loc şi-l salută pe recepţioner.

Imaginea mărită de binoclu confirmă presupunerile lui Sam Tucker. Trăsăturile poliţistului se crispară de iritare. Omul părea să deplângă cheltuiala de timp şi energie într-o zi atât de călduroasă.

Funcţionarul se întoarse şi porni înapoi pe nisip către clădirea motelului. Poliţistul o luă spre vest, pe lângă marginea apei. Iuţise pasul şi renunţase la postura de măturător indigen, adus de spate ce curăţă plaja.

Nu prea mai arăta a om ce lucrează sub acoperire, îşi spuse Sam Tucker, urmărind înaintarea poliţistului către zona împădurită a proprietăţii motelului. În drum spre pantofii lui şi spre ieşirea la şosea, nu aruncă nici o privire înapoi către turiştii de pe plajă.

McAuliff privea peste umărul stâng al lui Charles Whitehall, în timp ce savantul negru trecea flacăra lămpii cu acetilenă peste marginea lipită a cutiei de arhivă. Punctul fierbinte al flăcării se deplasa la trei milimetri sub linia sudată a capacului cutiei.

Capătul de deasupra se desprinsese. Charles stinse imediat flacăra şi vârî marginea cutiei sub robinetul de la chiuvetă. Firul de apă sfârâi şi se transformă în vapori în contact cu oţelul fierbinte. Whitehall îşi dădu jos ochelarii de protecţie, luă un ciocănel şi lovi uşor marginea fumegândă.

Capacul se desfăcu şi căzu sfârâind în chiuveta metalică. În cutie se afla un pachet învelit în muşama. Cu mâinile tremurându-i uşor, Whitehall îl scoase. Se ridică de pe scaun, puse pachetul pe masă şi dezlegă firele de nailon. Despachetă muşamaua şi o netezi, desprinse căptuşeala interioară şi scoase două pagini bătute la maşină. Se întinse după veioză şi-l privi pe McAuliff.

Alex era fascinat de ceea ce vedea. Ochii lui Whitehall străluceau cu o intensitate ciudată. Omul părea cuprins de febră. O febră mesianică. Un fel de victorie cu rădăcini în absolut.

Victoria unui fanatic, îşi spuse McAuliff.

Fără să scoată o vorbă, Whitehall începu să citească. După ce termină prima pagină, i-o împinse pe masă lui Alex.

Cuvântul „Halidon” era în realitate format din trei vorbe – sau sunete – provenind din dialectul african ashanti, atât de alterate fonetic, încât fuseseră greu de reconstituit. (În acest loc, Piersall înserase nişte hieroglife care nu aveau nici un înţeles pentru Alex.) Cuvântul de bază, altă hieroglifa, era redat de sunetul *lidou*, transcris prin imaginea unei bucăţi de lemn scobite, ce putea fi ţinută în mână. *Lidou*-ul reprezenta un instrument sonor primitiv, un mijloc de comunicare la distanţă, în junglă şi pe dealuri. Înălţimea sunetului era controlată de respiraţia suflătorului şi de aşezarea degetelor pe fantele scobite pe suprafaţa de lemn principiul de bază al instrumentelor de suflat.

Paralela istorică îi devenise limpede lui Walter Piersall. În

vreme ce triburile de maruni, sedentare, foloseau un *abeng* – un fel de goarnă făcută din coarne de vită – pentru a-şi avertiza războinicii sau pentru a anunţa apropierea duşmanului alb, adepţii lui Acquaba, fiind nomazi, nu se puteau bizui pe produse obţinute de la animale domestice. Aşa că recurseră la obiceiul african de a utiliza cel mai la îndemână material: lemnul.

După ce stabilise că simbolul originar era o goarnă primitivă, Piersall mai avea de precizat modificarea sunetelor care îl transcriau fonetic. Reluase studiul dialectelor ashanti-kromanti, pentru a descoperi cuvinte originare compatibile. Găsi mai întâi silaba finală, sau sunetul. Se afla în hieroglifa ce reprezenta curentul unui râu sau submarin, ce punea în pericol viaţa unui om sau animal aflat în apă. Echivalentul sonor era un geamăt sau strigăt pe un ton grav. Se pronunţa *nua*.

Piesele acelui puzzle primitiv păreau îmbinate.

Sunetul iniţial se pronunţata *haii*, cuvântul kromati ce însemna sfatul zeităţilor tribului.

Haii-lidou-nua.

Sunetul grav al unei goarne primitive, semnificând o primejdie, o invocare a sfatului suprem al zeilor.

Codul lui Acquaba. Cheia ascunsă care permitea unui străin să pătrundă în secta primitivă.

Primitivă, dar, de fapt, deloc primitivă.

Halidon. *Hollydawn*. (Răsăritul Sfânt) Un instrument de suflat al cărui geamăt era dus de vânt până la zei.

În plus, reprezenta ultimul dar pe care Piersall îl făcuse insulei sale de refugiu. Mijlocul prin care se putea atinge, înregistra şi elibera o puternică forţă pentru binele Jamaicăi. Prin care putea „fi convinsă” să-şi asume responsabilitatea.

Rămânea doar de stabilit care dintre comunităţile izolate din munţii regiunii Cock Pit era Halidonul. Care dintre ele răspundea la codul lui Acquaba?

Până la urmă, scepticismul fundamental al savantului se manifesta şi în documentul lui Piersall. El nu punea la îndoială existenţa Halidonului; avea nedumeriri doar în privinţa zvonurilor legate de bogăţia sa şi de transmiterea acesteia. Era vorba mai curând despre mituri decât despre fapte reale? Fusese oare exagerată această legendă mult dincolo de resursele diminuate ale tribului?

Răspunsul se afla în regiunea Cock Pit.

McAuliff termină de citit şi a doua pagină, apoi ridică ochii spre Charles Whitehall. Fascistul negru plecase de lângă bancul de lucru şi se oprise lângă singura fereastră ce dădea spre câmpiile din Drax Hali. Fără să se întoarcă, vorbi calm, de parcă ar fi intuit că Alex îl privea şi-i aştepta cuvintele:

— Acum ştim care e pasul următor. Dar trebuie să acţionăm cu prudenţă. Dacă facem o singură mişcare greşită, strigătul Halidonului va pieri dus de vânt.

22

Avionul particular Caravel începu să coboare, apropiindu-se dinspre vest de micul aerodrom Boscobel, din Oracabessa. Motoarele fură ambalate în rafale scurte, pentru a face faţă vântului puternic şi ploii torenţiale iscate brusc, care obligară aeronava să aterizeze direct pe pistă. Rulă la sol până la capătul ei, se întoarse cu dificultate şi opri în faţa micului terminal pentru pasageri.

Doi hamali jamaicani înarmaţi cu umbrele, trecură în goană prin spaţiile joase. Cu forţe unite, împinseră scara sub uşa avionului; cel din stânga bătu repede în fuzelaj.

Uşa fu deschisă de un alb solid care ieşi imediat afară, refuzând umbrelele oferite. Sări din capul scării direct pe pământ şi privi în jur prin ploaia deasă.

Îşi ţinea mâna dreaptă în buzunarul hainei. Se întoarse către uşa avionului şi dădu din cap. Al doilea alb solid coborî şi alergă prin ploaie spre terminalul din beton. Şi el îşi ţinea mâna dreaptă în buzunar. Pătrunse în clădire, se uită în toate părţile, apoi se îndreptă spre parcare.

După şaizeci de secunde, poarta magaziei de bagaje fu deschisă de către al doilea bărbat, iar o limuzină Mercedes 660 ieşi de acolo şi porni spre Caravel, derapând de mai multe ori pe pământul ud.

Cei doi jamaicani rămaseră lângă scară, aşteptând cu umbrelele în mână.

Limuzina opri lângă avion şi trupul sfrijit şi îmbătrânit ai lui Julian Warfield fu ajutat să coboare scările, cu capul şi corpul protejate de cei doi negri. Al doilea bărbat alb ţinea deschisă portiera Mercedesului; colegul lui se afla în faţa maşinii, cercetând împrejurimile şi pe cei câţiva pasageri ce ieşiseră din terminal.

După ce Warfield fu instalat pe bancheta din spate, şoferul jamaican se dădu jos şi cedă locul la volan celui de-al doilea alb. Acesta claxonă o dată; colegul lui se întoarse şi alergă spre portiera din faţă, o deschise şi se sui în maşină.

Cu motorul ambalat, maşina trecu în marşarier dincolo de coada avionului, apoi ţâşni înainte şi ieşi în viteză pe poartă.

Alături de Julian Warfield, pe bancheta din spate, se aflau Jensen şi soţia lui, Ruth.

— O să mergem la Peale Court, nu-i departe de aici, zise uscăţivul bancher, cu ochii vioi, autoritari. Cât timp aveţi la dispoziţie? În limite rezonabile.

— Am închiriat o maşină pentru o excursie la Dunn’s Falls, răspunse Peter. Am lăsat-o în parcare şi ne-am suit în Mercedes. Avem cel puţin câteva ore.

— Aţi spus limpede că mergeţi la Falls?

— Da, l-am invitat şi pe McAuliff.

Warfield zâmbi.

— Bine lucrat, Peter.

Maşina merse câţiva kilometri pe şoseaua din Oracabessa, apoi coti pe o alee pietruită, flancată de doi stâlpi din piatră albă pe care se putea vedea plăcuţe identice cu inscripţia PEALE COURT. Erau lustruite impecabil, cu litere negre pe fond auriu.

La capătul aleii se zărea o parcare lungă, aflată în faţa unei case şi mai lungi, din stuc alb, cu un etaj, uşi din lemn preţios şi numeroase ferestre. Era amplasată în vârful unei pante abrupte, deasupra plajei.

Warfield şi soţii Jensen fură întâmpinaţi de o negresă bătrână şi blândă, într-o uniformă albă, iar Julian îşi conduse oaspeţii spre o verandă cu vedere către golful Golden Head.

Se instalară tustrei în fotolii, iar Warfield îi ceru politicos servitoarei jamaicane să le aducă răcoritoare. Eventual şi un punci slab cu rom.

Ploaia se potolise; fâşii de lumină galbenă şi oranj se zăreau dincolo de norii cenuşii.

— Întotdeauna mi-a plăcut Peale Court, spuse Warfield. E un loc atât de paşnic.

— Iar priveliştea îţi taie răsuflarea, adăugă Ruth. E proprietatea dumitale, Julian?

— Nu, draga mea. Dar nu cred că mi-ar fi greu s-o obţin. Poţi să arunci o privire, dacă vrei. Poate că v-ar interesa, pe tine şi pe Peter.

Ruth zâmbi şi, ca la un semn, se ridică din fotoliu.

— Eu o să mă duc.

Se întoarse în spaţioasa cameră de zi, cu podeaua din marmură cafenie. Peter o urmări cu privirea, apoi se uită la Julian.

— Situaţia e chiar atât de gravă?

— Nu vreau s-o indispun, replică Warfield.

— Ceea ce, desigur, e un răspuns la întrebarea mea.

— Posibil. Nu neapărat. Întâmplător am aflat nişte veşti tulburătoare. În legătură cu MI 5 şi cu fratele său de-aici, MI 6.

Peter părea foarte surprins.

— Credeam că zona asta e acoperită. Complet. Era inertă.

— Pe insulă, poate. Suficient pentru scopurile noastre. Nu însă şi la Londra. Asta-i limpede. Warfield făcu o pauză şi respiră adânc, încreţindu-şi buzele subţiri şi zbârcite. Fireşte, o să luăm imediat măsuri de intervenţie, dar s-ar putea să se fi ajuns prea departe. La urma urmei, putem controla chiar şi Serviciul… dacă trebuie… prin Ministerul de Externe. Ceea ce mă îngrijorează acum e activitatea prezentă.

Peter Jensen privi peste balustrada verandei. Soarele după amiezei îşi făcea loc printre nori. Ploaia încetase.

— Atunci avem doi adversari. Acest Halidon – ce naiba o mai fi şi ăsta – şi Serviciul Britanic de Informaţii.

— Exact. Totuşi, esenţial e să tratăm cele două probleme separat. Înţelegi?

Jensen îşi întoarse privirea spre bătrân.

— Desigur. Numai dacă nu şi-au unit deja forţele.

— N-au făcut-o.

— Eşti sigur de asta, Julian?

— Da. Nu uita că am aflat pentru prima dată de acest Halidon de la oamenii din MI 5 – specialişti. Statele de plată ale lui Dunstone cuprind multe nume. Dacă s-ar fi făcut vreo legătură, am fi ştiut.

Jensen privi din nou apele golfului, cu o expresie gânditoare, nedumerită.

— De ce? *De ce*? I s-au oferit două milioane de dolari… Nu există nimic, absolut *nimic* în dosarul lui care să îndreptăţească vreo bănuială. McAuliff devine foarte suspicios când e vorba de amestecul *oricărui* guvern… de fapt, de-a dreptul înverşunat. Ăsta a şi fost unul dintre motivele pentru care l-am propus.

— Da, zise Warfield pe un ton neutru. McAuliff a fost ideea ta, Peter… Nu mă înţelege greşit; nu te fac răspunzător şi eu am fost de acord cu alegerea ta… Povesteşte-mi ce s-a întâmplat azi-noapte. Azi-dimineaţă.

Jensen îi relată ce ştia, încheind cu descrierea bărcii de pescuit

ce virase în larg şi cu scoaterea echipamentului medical din camera de motel.

— Dacă MI 6 a coordonat operaţiunea, a optat pentru o variantă rudimentară, Julian. Serviciul ăsta dispune de suficiente facilităţi pentru a mai fi nevoit să recurgă la moteluri şi bărci de pescuit. Dacă am şti ce s-a întâmplat…

— Ştim. Cel puţin aşa cred, răspunse Warfield. Aseară, târziu, a fost spartă casa unui om alb decedat, un antropolog pe nume Piersall. Se află la vreo cincisprezece-douăzeci de kilometri de coastă. A fost o ambuscadă. Ştim că au murit doi bărbaţi; alţii ar putea să fie răniţi. Au considerat oficial că a fost vorba de un furt, ceea ce, desigur, nu e adevărat. Nu în sensul propriu al cuvântului.

— Cunosc numele Piersall…

— E normal. A fost universitarul radical care a depus cererea aia nebunească în Departamentul Teritoriilor.

— Sigur! Urma să cumpere jumătate din regiunea Cock Pit! Asta se întâmplă cu mai multe luni în urmă. Era nebun.

Jensen îşi aprinse pipa, pe care o ţinea strâns în mână.

— Aşadar, există al treilea intrus, zise el încet.

— Sau unul din primii doi, Peter.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Ai exclus MI 6. Ar putea fi Halidonul.

Jensen îl privi ţintă pe Warfield.

— Dacă-i aşa, înseamnă că McAuliff lucrează cu ambele tabere. Iar Serviciul de Informaţii n-a putut stabili contactul, fără acordul lui McAuliff.

— Un tânăr foarte complicat.

Bătrânul bancher puse cu grijă paharul pe o măsuţă din ceramică de lângă fotoliul său. Se întoarse să privească pe uşile verandei; puteau auzi vocea lui Ruth Jensen, sporovăind cu menajera jamaicană în casă. Warfield se uită din nou la Peter, îşi îndreptă degetul subţire, osos, spre o servietă din piele cafenie aşezată pe o masă de nuiele de pe verandă.

— Aia e pentru tine, Peter. Te rog s-o iei.

Jensen se ridică din fotoliu, se duse spre masă şi se opri lângă servietă. Era mai mică decât genul diplomat. Şi mai groasă. Ambele încuietori aveau cifru.

— Care sunt codurile?

— Broasca din stânga are trei zerouri. Cea din dreapta trei de

cinci. Poţi schimba combinaţiile cum vrei.

Peter se aplecă şi începu să rotească micile cercuri verticale. Warfield continuă:

— Mâine o să începeţi treaba în interiorul insulei. Află tot ce poţi. Verifică cine vine să-l vadă, fiindcă va avea cu siguranţă vizitatori. Şi în clipa când ştii precis despre cine e vorba, trimite-o pe Ruth cu informaţia, sub un pretext medical oarecare… Apoi, Peter, trebuie să-l ucizi. McAuliff e cheia de boltă. Moartea lui va alarma ambele tabere, iar noi vom afla ceea ce vrem să ştim.

Jensen dădu la o parte clapeta servietei. Înăuntru, pe un suport de postav verde, era un pistol Luger nou-nouţ. Oţelul lui strălucea, cu excepţia unei porţiuni mate de sub trăgaci, unde fusese şters numărul de înregistrare. Sub armă se afla un cilindru de doisprezece centimetri lungime, cu un capăt filetat.

Un amortizor.

— Nu mi-ai cerut niciodată asta, Julian. Niciodată. N-ar trebui s-o faci.

Jensen se întorsese şi-l privea fix pe Warfield.

— Eu nu cer, Peter. Eu comand. Dunstone Limited ţi-a dat totul. Iar acum are nevoie de tine să duci la bun sfârşit o treabă specială. N-ai încotro.

PARTEA A PATRA

Cock Pit

23

Începură lucrările de la mijlocul perimetrului vestic, situat la patru kilometri sud de Weston Favel, în marginea regiunii Cock Pit. Îşi instalară tabăra pe ţărmul unui afluent îngust al râului Martha Brae. Cu excepţia călăuzelor, Marcus şi Justice Hedrik, toţi erau impresionaţi de zidurile de verdeaţă aparent impenetrabile ale junglei care-i înconjura.

În pădurile invadate de o vegetaţie luxuriantă se puteau vedea masivi arbori negri şi verzi ce se întâlnesc de obicei în climatul nordic. Palmieri stufoşi creşteau alături de arbori de bumbac, avântându-se către cer, cu vârfurile ascunse de frunzişul des. Palmieri de munte şi stufăriş, orhidee şi licheni, ciuperci şi eucalipţi îşi disputau dreptul la existenţă în jungla primitivă.

Pământul era acoperit de straturi de ferigă şi pteridofite, moi, umede şi înşelătoare. Băltoace mocirloase se ascundeau sub ramurile groase şi încâlcite ale arbuştilor. O sumedenie de movile apăreau brusc în cale – vestigii ale mişcărilor scoarţei terestre din oligocen, niciodată reaşezate în pământul originar.

Ţipetele stridente ale liliecilor, papagalilor şi cintezelor răsunau printre şoaptele pădurii; se puteau auzi şobolani de junglă şi manguste, prinşi în jocurile lor nevăzute pe viaţă şi pe moarte. Din când în când, pădurea era străbătută de ţipătul câte unui porc sălbatic, alergând alarmat.

Iar în depărtare, din luminişul de pe malul râului, se vedeau munţii, precedaţi de pajişti întinse pe care iarba creştea în voie. Un cenuşiu ciudat, cu fâşii în nuanţe de verde închis, albastru şi

galben – ploaie şi soare fierbinte, într-o neîncetată alternanţă.

Şi toate acestea la doar cincisprezece minute de zbor de vulgaritatea străzilor din Montega.

De necrezut.

McAuliff luase legătura cu oamenii Serviciului Britanic de Informaţii de pe coasta nordică a insulei. Erau cinci, iar el se întâlnise cu fiecare în parte.

Cu toţii îi dăduseră un motiv în plus pentru a-l situa pe R.C. Hammond în categoria demnă de dispreţ a manipulatorilor. Oamenii de legătură îi ofereau o slabă consolare. Îşi exprimaseră formal susţinerea faţă de rapoartele sale, îi acceptaseră explicaţiile privind munca de rutină care îi răpea tot timpul şi îl asiguraseră – mai mult verbal decât prin fapte – că erau oricând gata să-l ajute.

Un bărbat – legătura Serviciului MI 6 de la Port Maria venise cu maşina la Bengal Court, să se întâlnească cu Alex. Era un negustor negru corpolent, care se prezentase doar sub numele de Garney. Insistase să se întâlnească spre seară în micul bar al motelului, unde era cunoscut drept distribuitor de băuturi alcoolice.

Lui McAuliff nu-i trebui mult până să înţeleagă că Garney, venit aparent pentru a-i oferi protecţie, în realitate îl interoga în vederea întocmirii unui raport ce avea să fie trimis la Londra. Garney avea mirosul şi aspectul unui informator experimentat. Mirosul era autentic: omul duhnea îngrozitor şi asta nu numai din cauza consumului excesiv de rom. Aspectul de informator îi era conferit de privirea bănuitoare a ochilor, uşor injectaţi. Garney făcea parte din categoria amatorilor de ocazii favorabile de pe urma cărora ştiau să tragă foloase. Întrebările lui erau la obiect, iar răspunsurile lui McAuliff păreau să nu-l satisfacă. Şi tot acest interogatoriu conducea la o întrebare, singura care conta: descoperise ceva în legătură cu Halidonul?

Nimic?

Observatori necunoscuţi, străini zăriţi în depărtare… Un semnal, un semn – oricât de vag sau de subtil?

Nimic?

„Absolut nimic” era un răspuns greu de acceptat pentru Garney.

Dar bărbaţii din Chevroletul verde care îl urmăriseră în

Kingston? Talion făcuse legătura dintre ei şi antropologul Walter Piersall. Acesta din urmă fusese un agitator alb… era un lucru bine ştiut. Piersall îi telefonase lui McAuliff… centrala de la Courtleigh coopera cu MI 6. Ce voia Piersall?

Alex pretinse că nu ştia – n-avea de unde, de vreme ce Piersall nu se întâlnise niciodată cu el. Un agitator, fie el alb *sau* negru, era purtătorul imprevizibil al unor veşti imprevizibile. Şi, conform aşteptărilor, acest agitator avusese un accident. Se putea presupune – din puţinul pe care McAuliff îl aflase de la Talion şi de la alţii – că Piersall se apropiase foarte mult de Dunstone Limited; dar bineînţeles nu dădu nici un nume. Dacă aşa stăteau lucrurile, era logic ca el, McAuliff, să fie persoana la care voia să ajungă. Dar asta era o presupunere; nu exista nici o cale de-a o confirma.

Ce se întâmplase cu Sam Tucker, omul care se alăturase mai târziu echipei? Unde fusese?

Băuse şi se distrase cu târfe în Montego Bay. Lui Alex îi părea rău că făcuse atâta caz de absenţa lui Sam. Sam Tucker era un hoinar incorigibil, cu toate că, în branşa lui îşi câştigase reputaţia de cel mai bun analist al solului.

Transpiratul Garvey era surprins de caracterul confuz al situaţiei. McAuliff avea, totuşi, prea multă treabă ca să rămână atât de izolat.

Pe un ton răspicat, Alex îi reaminti omului de legătură că activitatea de prospectare îl acapara în asemenea măsură – logistică, angajări, nemaivorbind despre hârţogăria oficială – încât n-avea cum să nu fie izolat. Cu ce dracu' îşi închipuia Garvey că se ocupa el?

Discuţia se prelungise până la ora 1,30 noaptea. Înainte de a pleca, omul de legătură al lui MI 6 vârâse mâna în servieta uzată şi scosese un obiect metalic de dimensiunile unei truse de scris şi cam de aceeaşi grosime. Era un transmiţător de semnal radio miniaturizat, potrivit pe o anume frecvenţă. Pe capacul cutiei se aflau trei beculeţe. Primul, îi explică Garvey, emitea o lumină albă care indica existenţa unei energii suficiente pentru a transmite atunci când aparatul era deschis – asemănătoare cu filamentul unei lămpi stroboscopice. Al doilea avea o lumină roşie, care îl informa pe operator în privinţa transmiterii mesajului său. Al treilea, o lumină verde, confirma recepţia semnalului de către un dispozitiv asemănător, aflat pe o distanţă

de patruzeci de kilometri. Se foloseau două coduri simple, unul pentru condiţii normale, altul pentru urgenţă. Codul întâi trebuia transmis de două ori pe zi, o dată la douăsprezece ore. Codul al doilea atunci când era nevoie de ajutor.

Din spusele lui Garvey reieşea că dispozitivul de recepţie putea să localizeze semnalul pe o suprafaţă de o mie de metri, cu ajutorul unui radar ataşat care dădea coordonatele din teren. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării. Părea ceva de necrezut.

Ipoteza incredibilă era că oamenii serviciului de informaţii nu s-ar fi aflat niciodată la o distanţă mai mare de patruzeci de kilometri; în ceea ce priveşte faimoasa protecţie „garantată” de Hammond, aceasta se bizuia pe presupunerea şi mai ridicolă că distanţele din junglă puteau fi traversate, localizarea exactă fiind stabilită într-un interval de timp care ar fi înlăturat pericolul.

R C. Hammond era un învingător, îşi zise McAuliff.

— Asta-i tot? îl întrebă el pe asudatul Garvey. Afurisita asta de cutie metalică e protecţia noastră?

— S-au mai luat şi alte măsuri, răspunse enigmatic Garvey. Ţi-am spus, nimic n-a fost lăsat la voia întâmplării…

— Ce dracu’ înseamnă asta?

— Înseamnă că sunteţi protejaţi. Nu sunt autorizat să-ţi spun mai mult. De fapt, domnu’, nici nu *ştiu* mai mult. Eu sunt ca şi dumneata, doar un angajat. Spun şi fac ce mi se cere… Cred că am fost suficient de explicit. Am de parcurs un drum obositor până la Port Maria.

Individul numit Garvey se ridică de la masă, îşi luă servieta ponosită şi se îndreptă cu mers legănat spre uşa încăperii slab luminate. Totuşi, înainte de a ieşi, nu putu rezista unui impuls. Se opri la bar, unde se afla unul dintre directorii motelului şi comandă o listă de băuturi alcoolice.

Auzind vocile lui Ruth şi Peter Jensen în spatele său, McAuliff îşi alungă gândurile. Stătea pe un petic uscat de pământ deasupra malului râului; soţii Jensen discutau în timp ce traversau luminişul, venind dinspre cortul lor. Asta îl uimi pe Alex. Păşeau atât de nepăsători, atât de normal pe frunzele căzute în pădurea din Cock Pit de ai fi crezut că ieşiseră la plimbare în Regent’s Park.

— În felul său, e un peisaj maiestuos, spuse Peter, scoţând dintre dinţi nelipsita-i pipă.

— E o combinaţie stranie de forme şi culori, nu crezi, Alex?

Ruth îşi ţinea soţul de braţ, ca la o plimbare pe Strand la amiază.

— Primele sunt masive şi complexe, celelalte foarte senzuale.

— Sună contradictoriu, dragă.

Peter chicoti, văzând mina exasperată a soţiei sale.

— Gândeşti în termeni pornografici, Alex. Nu-i da atenţie. Totuşi, are dreptate. E un loc maiestuos. Şi foarte *dens*. Unde e Alison?

— Cu Ferguson şi Sam. Iau probe de apă.

— Cred că glumeţul o să-şi termine tot filmul, mormăi Peter, în timp ce-şi ajuta nevasta să se aşeze lângă McAuliff. Noul aparat fotografic pe care l-a adus de ta Montego Bay l-a acaparat cu totul.

— Probabil că e îngrozitor de scump.

Ruth netezi pânza aspră a salopetei de lucru ca o femeie obişnuită să poarte numai rochii. Sau ca o femeie nervoasă.

— E chiar o extravaganţă din partea unui băiat care susţine că ar fi lefter.

— Nu l-a cumpărat; l-a împrumutat, zise Alex. De la un prieten pe care l-a cunoscut anul trecut la Port Antonio.

— Ai dreptate, am uitat.

În timp ce vorbea, Peter îşi aprinse din nou pipa.

— Aţi fost cu toţii aici anul trecut, nu-i aşa?

— Nu toţi, Peter. Doar Sam şi cu mine; am lucrat pentru Kaiser. Şi Ferguson. El a fost angajat de Fundaţia Craft. Nimeni altcineva.

— Mă rog, Charles e jamaican, interveni agitată Ruth. Cu siguranţă că vine mereu pe-aici. Dumnezeu ştie, dar cred că e destul de bogat.

— Te lansezi în speculaţii fără acoperire, iubito.

— Ah, slăbeşte-mă, Peter Alex ştie ce vreau să spun.

McAuliff râse.

— Nu cred că-şi face griji în privinţa banilor. Îşi poate permite să-şi plătească echipamentul necesar prospecţiunii. Am impresia că e cel mai scump de la magazinul Harrod’s.

— Poate că se simte stânjenit, spuse Peter zâmbind. Arată de parcă ar fi sărit dintr-un ecran de cinema. Vânătorul negru; o imagine foarte impresionantă, deşi oarecum fictivă.

— Acum tu exagerezi, iubitule. Charles *este* impresionant.

Ruth se întoarse către Alex. Soţul meu vârstnic e negru de invidie.

— Aparatul ăla fotografic e al naibii de nou… nu pare să fi fost împrumutat.

În vreme ce-şi rostea concluzia, Peter se uita la McAuliff.

— Depinde de prieten, răspunse Alex, conştient că Peter insinua altceva dincolo de cuvinte. Ferguson poate fi un tip agreabil.

— *Foarte*, adăugă Ruth. Şi oarecum neajutorat. Exceptând situaţiile în care lucrează cu echipamentul lui. Atunci e un adevărat maestru.

— Şi asta-i tot ce mă interesează. McAuliff i se adresă în mod special lui Peter. Sunteţi însă cu toţii nişte maeştri, indiferent de aparate, haine elegante sau pipe cu tutun aromat, râse Alex.

— 1-0 pentru tine, amice. Peter îşi scoase pipa din gură şi dădu din cap. Urât obicei.

— Nicidecum, protestă McAuliff. Îmi place mirosul, serios. Aş fuma şi eu una, dar mă arde pe limbă. Apoi mă înţeapă.

— Există nişte măsuri preventive, dar ăsta-i un subiect stupid. Mi se pare fascinant şantierul acesta din junglă. Le-ai dat însărcinări cărăuşilor?

— Nu foarte precise. Nu par să existe deosebiri între ei. Pe cine preferaţi?

— Eu aş opta pentru unul din cei doi fraţi, zise Ruth. Par să cunoască foarte bine zona. În ce mă priveşte, m-aş rătăci în câteva clipe!… Sigur, sunt egoistă; munca mea e mai puţin importantă.

— Totuşi, nu vreau să te pierdem. Nu-i aşa, Peter?

McAuliff se aplecă în faţă.

— Nu, dacă se poartă frumos.

— Alege, spuse Alex. Marcus ori Justice?

— Ce nume absurde! exclamă Ruth. Îl iau pe Justice. Îşi privi soţul. Dreptatea mai presus de orice.

— Da, sigur, draga mea.

— Foarte bine, aprobă McAuliff. Atunci Marcus o să rămână cu mine. Am nevoie de unul din ei. Iar Alison l-a cerut pe Lawrence, dacă nu te deranjează, Peter.

— Deloc, prietene. Îmi pare rău că tovarăşul lui… cum îl chema? Floyd? Da. Floyd. Păcat că a sărit din corabie, cum s-ar spune. Ai aflat ce-a păţit?

— Nu, răspunse Alex. A dispărut pur şi simplu. Un tip neserios. Şi cam hoţ din câte spune Lawrence.

— Păcat… Părea inteligent.

— Ai un ton condescendent, dragul meu. Ruth Jensen luă o pietricică şi o aruncă în apa râului în cazul acesta alege-mi un tip mai solid, care să mă conducă la tabără pentru masă şi somn.

— În regulă. Aşa o să fac. O să lucrăm câte patru ore pe zi pe teren, urmând să ţinem legătura prin radio. Nu vreau să vă îndepărtaţi la mai mult de un kilometru şi jumătate în primele zile.

— *Mai mult*? Ruth ridicase vocea cu o octavă, privind către McAuliff. *Dragă* Alex, nici moartă n-o să înaintez mai mult de şase metri în labirintul ăsta vegetal!

— Astea-s prostii, o contrazise soţul ei. Când începi să spargi pietre, nu mai ţii seama de timp, distanţă… Apropo, Alex, presupun că o să avem mereu vizitatori. Care să constate progresele noastre, sau cam aşa ceva.

— De ce?

McAuliff nu-şi dădea seama că cei doi soţi trimiteau semnale abstracte, poate inconştient. Peter mai puţin decât Ruth. El era mai subtil, mai sigur pe sine decât ea. Dar nu pe deplin sigur.

— O să trimitem rapoarte de pe teren din zece în zece zile. În felul ăsta facem şi rotaţia zilelor libere. O să fie suficient.

— Mă rog. Nu suntem chiar la capătul lumii, deşi te asigur că aşa arată locul ăsta. Mă gândeam că oamenii cu bani ar vrea să ştie pentru ce plătesc.

Peter Jensen tocmai făcuse o greşeală. McAuliff se alarmă brusc:

— Ce oameni cu bani?

Ruth Jensen luase altă piatră şi se pregătea s-o arunce în apa sălcie a râului. Încremeni preţ de o clipă cu braţul în aer înainte de-a o azvârli. Toţi trei erau conştienţi de importanţa momentului. Peter încercă s-o minimalizeze.

— A… ceva ştabi de la Societatea Regală sau poate câţiva ticăloşi de la minister. Eu îi ştiu pe băieţii de la Societate, iar jamaicanii nu au fost prea cordiali. Mă gândeam doar… Ei, în fine, poate că sunt deplasat.

— Poate ştii mai multe decât mine, zise calm Alex. Vizitele pe teren ale inspectorilor nu sunt ceva neobişnuit. Mă gândeam doar la posibilităţi. Sau la lipsa lor. Nouă ne-a trebuit aproape o zi

să ajungem aici. Sigur, aveam camionul şi echipamentele… Totuşi, mi se pare că locul acesta e greu accesibil.

— Nu-i chiar aşa. Peter Jensen îşi lovi pipa de bocanci. Am verificat hărţile, privind dinspre luminiş. Păşunile de la poalele munţilor sunt mai aproape decât credeam noi. Aş zice că la mai puţin de trei kilometri. Avioanele mici sau elicopterele pot ateriza cu uşurinţă.

— Asta-i o observaţie bună. Nu m-am gândit la ea. McAuliff se aplecă iarăşi în faţă ca să-i atragă atenţia lui Peter, dar acesta nu-l mai privea. Adică, dacă am avea nevoie… de echipament sau provizii, am putea să le obţinem mult mai repede decât prevăzusem eu. Mulţumesc, Peter.

— A, nu-i *mulţumi* lui. Ruth vorbea şi chicotea nervos. Nu-l *lua în seamă*. Îi aruncă rapid o privire soţului ei; McAuliff ar fi dat orice să-i vadă ochii. Peter vrea doar să se convingă pe sine că se află la doi paşi de cârciumă.

— Prostii. O conversaţie stupidă, fetiţo!

— Cred că s-a plictisit de noi, Ruth, zise Alex cu un zâmbet complice. Probabil că vrea să vadă chipuri noi.

— Câtă vreme nu e vorba şi despre trupuri noi, mai treacă-meargă, replică Ruth Jensen, îngroşându-şi caricatural vocea.

Toţi trei râseră zgomotos.

Dar McAuliff ştia că hazul lor era forţat. Soţii Jensen îşi dăduseră seama înspăimântaţi de eroarea pe care o comiseseră.

Peter *căuta* feţe noi… sau o faţă nouă. A cuiva despre care credea că era aşteptat de Alex.

Despre cine o fi vorba?

Era oare posibil… ca soţii Jensen să nu fie ceea ce păreau?

Se auzi un fluierat dinspre o cărare ce străbătea tufişurile din nord. Charles Whitehall apăru în luminiş în uniforma de safari curată şi călcată, contrastând cu hainele uzate ale lui Marcus Hedrik, cel mai mare dintre cei doi fraţi angajaţi pe post de călăuze în Cock Pit. Marcus mergea la o distanţă respectuoasă în spatele lui Whitehall, cu chipul lui negru impenetrabil.

McAuliff se ridică de jos şi le zise soţilor Jansen.

— E Charley. Există o comunitate pe deal, la câţiva kilometri în vestul râului; s-a dus să vadă dacă poate angaja nişte oameni.

Ruth şi Peter pricepură imediat aluzia, mai ales că şi ei doreau să plece.

— Păi, noi mai avem de sortat nişte echipament, spuse soţul,

ridicându-se imediat în picioare.

— Sigur că da! Dă-mi mâna, iubitule.

Soţii Jensen îi făcură semn de „la revedere” lui Charles Whitehall şi se îndreptară în grabă spre cortul lor.

McAuliff se întâlni cu Whitehall în mijlocul poienii. Savantul negru îl expedie pe Marcus Hedrik, instruindu-l să pregătească restul echipei pentru a asigura patrula de noapte. Alex îl asculta fascinat pe domnu’ Charley vorbind cu călăuza. Se exprima cu uşurinţă în dialectul din ţinutul deluros – aproape indescifrabil pentru McAuliff şi îşi folosea intens mâinile şi ochii, gestica sa fiind perfect compatibilă cu limbajul dificil.

— Te descurci foarte bine, spuse Alex, după ce călăuza se făcu nevăzută.

— Aşa şi trebuie. Pentru asta m-ai angajat. Iar eu sunt cel mai bun.

— Ăsta-i unul din lucrurile care-mi plac la dumneata, Charley. Primeşti complimentele cu multă eleganţă.

— Nu m-ai angajat pentru eleganţa mea. E un supliment pe care nu-l meriţi.

Whitehall îşi permise un zâmbet vag.

— Îţi place să-mi spui „Charley”, McAuliff? adăugă el.

— Ai ceva împotrivă?

— Nu neapărat. Fiindcă înţeleg. E un mecanism de apărare; voi, americanii, sunteţi plini de aşa ceva. „Charley” e un nivelator idiomatic folosit faţă de băştinaşi, mai ales în anii ‘60 şi ‘70.

Vietcongul a devenit „Charley”, la fel şi cambodgienii şi laoţienii; chiar şi poliţiştii de pe străzile americane. Te face să te simţi superior. E ciudat că aţi ales tocmai numele ăsta, nu-i aşa?

— Întâmplător, e numele *dumitale*.

— Da, sigur, dar cred că asta n-are nici o legătură cu chestiunea în discuţie.

Savantul negru scrută depărtările, apoi se uită din nou la Alex.

— Numele Charles e de origine germanică, de fapt. Înţelesul lui iniţial era „crescut complet” sau, posibil – aici părerile diferă – „de mari dimensiuni”. Nu ţi se pare interesant faptul că voi, americanii, luaţi tocmai un astfel de nume şi inversaţi semnificaţia?

McAuliff răsuflă cu zgomot şi zise plictisit:

— Accept lecţia acestei zile şi tot anticolonialismul ei subtil.

Probabil că preferi să-ţi spun Charles ori Whitehall sau, poate, „Marele Lider Negru”.

— Nicidecum. „Charley” e perfect. Chiar amuzant. La urma urmei, e preferabil lui Rufus.

— Asta ce dracu’ mai înseamnă?

Whitehall zâmbi – din nou abia schiţat – şi coborî glasul.

— Până acum zece secunde, fratele lui Marcus Hedrik a stat în spatele acoperişului înclinat din stânga noastră. Încerca să audă ce vorbim. Acum a plecat.

Alex întoarse capul. Dincolo de acoperişul din pânză de cort, ridicat pentru a proteja de ploi echipamentul, Justice Hedrik traversa agale poiana, îndreptându-se către alţi doi oameni din echipa de cărăuşi. Justice era mai tânăr decât fratele său, Marcus, de vreo treizeci de ani şi foarte musculos.

— Eşti sigur? Că trăgea cu urechea la ce vorbeam noi?

— Cioplea o bucată de lemn de palmier. Sunt prea multe lucruri de făcut pentru a-ţi pierde vremea cioplind statuete. La un moment dat, l-am fixat cu privirea.

— N-o să uit asta.

— Aşa să faci. Dar să nu-i dai prea mare importanţă. Călăuzele sunt nişte tipi grozavi atunci când conduc grupuri de turişti; primesc bacşişuri generoase. Bănuiesc că nici unul dintre fraţi nu e prea încântat să ne fie călăuză. Expediţia noastră are scopuri profesionale – mai rău, ştiinţifice. Ei nu au prea mult de câştigat. Aşa că vor manifesta o anume ostilitate.

McAuliff vru să vorbească, apoi ezită. Era derutat.

— Mie... poate că-mi scapă ceva. Ce legătură au toate astea cu spionarea noastră?

Whitehall clipi rar, de parcă i-ar fi dat răbdător explicaţii unui şcolar stupid – iar el simţea, evident, că asta era situaţia.

— În cazul inteligenţei primitive, ostilitatea e precedată de obicei de o curiozitate ce se manifestă direct.

— Mulţumesc, doctore Strangelove. Alex nu-şi ascunse iritarea. Să lăsăm asta. Ce-ai făcut la comunitatea de pe deal?

— Am trimis un mesager în Oraşul Marunilor. Am solicitat o întrevedere confidenţială cu Colonelul Marunilor. El o să asculte şi o să fie de acord.

— Nu ştiam că e aşa de greu de obţinut o întâlnire. Dacă-mi amintesc bine spusele lui Barak, noi le oferim bani.

— Nu solicităm o audienţă turistică, McAuliff. Nu ne trebuie

obiecte de artă tribală sau mărgele afrocaraibiene ca să realizăm un câştig de doi dolari jamaicani. Noi avem o treabă mai serioasă decât comerţul turistic. Vreau să-l pregătesc psihologic pe Colonel; să-l fac să gândească.

Alex tăcu; Whitehall avea probabil dreptate. Dacă afirmaţiile lui Barak Moore erau valabile. În cazul în care Colonelul Marunilor reprezenta singura legătură cu Halidonul, decizia de a stabili contactul nu era uşor de luat; ar fi fost preferabilă o anume pregătire psihologică. Dar nu atât de insistentă, încât să-l pună pe fugă, să-l facă să evite adoptarea unei hotărâri.

— Cum te-ai gândit să rezolvi treaba asta? întrebă McAuliff.

— L-am angajat pe şeful comunităţii pe post de curier. I-am dat o sută de dolari, ceea ce ar echivala cu un sfert de milion oferit oricăruia dintre noi. În mesaj se solicită o întâlnire peste patru zile, la patru ore după ce soarele dispare dincolo de munţi…

— Simbolurile arawak? îl întrerupse Alex.

— Exact. Completate cu precizarea că întâlnirea trebuie să aibă loc în dreapta semilunii kromanti, unde presupun că se află reşedinţa Colonelului. Colonelul urmează să ne comunice prin intermediul curierului nostru coordonatele exacte ale locului… Nu uita, funcţia de Colonel al triburilor Maruni este străveche; cel care o îndeplineşte acum e un descendent şi, ca prinţul oricărui regat, a fost educat în spiritul tradiţiei. Vom afla destul de curând dacă ne consideră ieşiţi din comun.

— Cum?

— Dacă locul de întâlnire pe care-l alege are legătură cu cifra patru. Evident.

— Evident… O să mai aşteptăm încă vreo câteva zile.

— Nu ne vom limita numai la asta, McAuliff. Vom fi supravegheaţi, observaţi foarte atent. Trebuie să avem mare grijă să nu apărem drept o ameninţare. E foarte important să ne vedem foarte serios de treburile noastre.

— Mă bucur să aud asta. Suntem plătiţi ca să facem o prospecţiune geologică.

24

De îndată ce pătrunseră în regiunea Cock Pit, membrii echipei îşi consacraseră toate eforturile muncii de prospectare. Oricare le-ar fi fost temerile personale sau obiectivele ascunse, erau nişte profesionişti, iar incredibilul laborator reprezentat de Cock Pit le solicita priceperea de specialişti.

Mese portabile, microscoape sofisticate, geoscoape, maşini de găurit cu platină, prisme pentru sedimentare şi flacoane pentru probe, toate acestea erau transportate de către cercetători şi cărăuşi prin jungla greu de parcurs şi pe pajişti. Programul de patru ore de muncă pe teren era cel mai adesea nerespectat; nimeni nu dorea să-şi întrerupă experimentele sau analizele pentru nişte fleacuri cum ar fi ora mesei ori comunicaţiile de rutină. Respectarea unor precauţii elementare fu repede considerată o adevărată pacoste. Dură mai puţin de o zi de lucru până când să anihileze puterea micilor staţii de emisie-recepţie, enervante prin murmurul lor neîntrerupt. Furios, McAuliff se văzu nevoit să le reamintească lui Peter Jensen şi James Ferguson că era obligatoriu să lase deschise staţiile, fără să ia în seamă discuţiile ocazionale din diverse puncte.

În primele seri avură prilejul să constate cât de inspirate fuseseră cumpărăturile făcute de Charles Whitehall de la Harrod's. Echipa şedea în jurul focului pe scaune din pânză groasă, de parcă voia să-şi refacă forţele după o zi de vânătoare. Dar în loc să vorbească despre feline, coarne, spori şi păsări, ei foloseau alte cuvinte, rostite cu un entuziasm la fel de mare: *zinc*, *mangan şi bauxită*; *limonit*, *ipsos şi fosfaţi*… *Cretacic*, *eocen*, *şisturi şi roci vulcanice*; *tamarind, eucalipt*; *guano*, *solarid şi acid*; *pânze freatice*, *pungi de gaze şi straturi de lavă veziculară – faguri de calcar*.

Toată lumea convenise că regiunea Cock Pit era un teritoriu extraordinar de bogat, cu rezerve abundente ale solului, apă la discreţie şi depozite considerabile de gaze şi minereuri.

Aceasta reprezenta convingerea fermă a membrilor echipei înainte de începerea celei de-a treia zile de lucru. McAuliff îl asculta pe Peter Jensen, care rezuma faptele cu o teribilă claritate.

— E de necrezut că nimeni nu s-a gândit să vină aici ca să dezvolte regiunea! Îndrăznesc să spun că Brasilia ar fi o copie a ceea ce ar putea ieşi de aici! Trei sferturi din energia necesară vieţii se află în zona asta, aşteptând să fie folosită!

Referinţa la oraşul construit în jungla braziliană îl făcu pe Alex să înghită în sec şi să-l privească atent pe geologul entuziast, de vârstă medie şi fumător de pipă.

O să construim un oraş... Erau vorbele lui Julian Warfield.

De necrezut. Însă plauzibil.

Nu trebuia să facă un efort de imaginaţie ca să înţeleagă planurile lui Dunstone Limited. Proiectul era logic, solicitând doar un capital uriaş pentru a-l pune în aplicare; bani de care Dunstone dispunea din belşug. Şi odată iniţiat, întreaga insulă ar fi fost angrenată într-o dezvoltare fără precedent. Armate de muncitori, comunităţi întregi – graţie unei *singure surse*.

Şi, în cele din urmă, guvernul.

Kingston nu putea, *nu trebuia* să rateze această şansă. Odată demarat proiectul – de către *o singură sursă* – beneficiile ar fi uriaşe. Numai afluxul enorm de lichidităţi ar fi suficient pentru a corupe parlamentul. Cu felii dintr-o plăcintă gigantică.

Din punct de vedere economic şi psihologic, Kingston trebuia să devină dependent de Dunstone Limited.

Atât de complicat şi totuşi ingenios de simplu.

De îndată ce vor cuceri Kingstonul, vor pune mâna pe legile ţării. Pentru a le da forma pe care-o doresc. Dunstone va lua în stăpânire o naţiune... Cuvintele lui R C. Hammond.

Era aproape miezul nopţii; cărăuşii strângeau în grămezi cărbunii aprinşi, supravegheaţi de cele două călăuze, Marcus şi Justice Hedrik. Revoluţionarul negru, Lawrence, îşi juca rolul de membru al echipei, supus şi amabil, dar scrutând în permanenţă pădurea din jur, fără să se îndepărteze niciodată prea mult de Alison Booth.

Soţii Jensen şi James Ferguson se duseseră la corturile lor. McAuliff, Sam Tucker şi Alison stăteau în jurul mesei mici de voiaj, lumina cărbunilor aproape stinşi licărindu-le pe chipuri în timp ce discutau.

— Jensen are dreptate, Alexander, zise Tucker, aprinzându-şi un trabuc subţire. Cei aflaţi în spatele acestei prospecţiuni ştiu exact ce fac. Eu nu sunt expert, dar descoperirea vreunui zăcământ sau o vagă aluzie la el i-ar atrage imediat pe oamenii

de afaceri.

— Există o companie numită Dunstone.

— Ce-i asta?

— Cei din spate… compania se numeşte Dunstone; numele şefului e Warfield. Julian Warfield. Alison ştie.

Sam luă trabucul între degete şi se uită ţintă la McAuliff.

— Ei te-au angajat.

Afirmaţia lui Tucker fusese rostită încet, cu o oarecare asprime.

— El, răspunse Alex. Warfield.

— Atunci subvenţia Societăţii Regale… ministerul, Institutul *sunt* acoperiri.

— Da.

— Şi ai ştiut de asta de la început.

— Şi eu şi Serviciul Britanic de Informaţii. N-am acţionat doar ca un informator, Sam. Ei m-au antrenat… atât cât au putut în decurs de două săptămâni.

— Ai avut vreun motiv special ca să păstrezi secretul, Alexander? Vocea lui Tucker – mai ales când rostise numele lui McAuliff nu suna prea încurajator. Cred că ar fi trebuit să-mi spui. Mai ales după întâlnirea aia de pe deal. Am lucrat împreună mulţi ani, băiete… Nu, nu cred că ai procedat corect.

— A fost extrem de corect, Sam, spuse Alison, cu un amestec de fermitate şi căldură în glas. Pentru binele tău. Vorbesc din experienţă. Cu cât ştii mai puţin, cu atât ai şanse mai mari. Crede-mă pe cuvânt.

— De ce-aş face-o? întrebă Tucker.

— Pentru că eu am trecut prin asta. Şi de aceea mă aflu acum aici.

— S-au folosit de ea împotriva lui Chatellerault. De asta nu-ţi puteam spune. A lucrat pentru Interpol. O bancă de date i-a scos la iveală numele; totul părea perfect logic. Voia să plece din Anglia…

— *Trebuia* să plec, dragul meu… înţelegi, Sam? Banca de date aparţinea Interpolului; toate serviciile de informaţii sunt înrudite între ele şi te rog să mă crezi că oricine susţine contrariul minte cu neruşinare. MI 5 a solicitat nişte referinţe şi iată-mă aici. O momeală preţioasă, o altă complicaţie… Nu fi nerăbdător să afli prea multe. Alex avea dreptate.

Tăcerea ce urmă era nefirească. Tucker trase din trabucul

subţire. Întrebările nerostite pluteau în aer. Alison îşi răsucea şuviţele de păr, despletit înainte de culcare. McAuliff îşi turnă puţin whisky. În cele din urmă, Sam Tucker vorbi:

— Noroc că am încredere în tine, Alexander.

— Ştiu. Am mizat pe asta.

— Dar *de ce?* continuă calm Sam. De ce dracu' ai *făcut-o*? Nu eşti aşa de flămând. De ce ai acceptat să lucrezi pentru *el*!

— Pentru cine? Sau care? Dunstone ori Serviciul Britanic de Informaţii?

Tucker făcu o pauză, privindu-l pe Alex înainte de a răspunde.

— *Iisuse*, nu ştiu. Cred că pentru amândoi, băiete. L-am acceptat pe primul înainte să apară al doilea. Era un contract bun, cel mai bun care mi se oferise vreodată. Înainte de a înţelege în ce mă băgăm, mă simţeam deja implicat. Nutream convingerea că nu pot să scap… de nici unul din ei. Într-un anume sens, era viaţa mea în joc. Apoi au urmat garanţii şi promisiuni… pe urmă alte garanţii şi alte promisiuni… înainte chiar de a-ţi da seama, te trezeşti într-un fel de celulă ca de închisoare, zbătându-te în spaţiul strâmt, izbindu-te de pereţi…

— Măsuri şi contramăsuri, Sam, îl întrerupse Alison. Se pricep la aşa ceva.

— Cine? Care?

Tucker se aplecă pe scaun, privind-o pe Alison cu ochii săi îmbătrâniţi.

— Şi unii şi alţii, răspunse hotărât fata. Am văzut ce i-a făcut Chatellerault soţului meu. Ştiu ce-am pătimit eu de pe urma Interpolului.

Tăcerea se aşternu din nou, însă mai puţin încordată. Şi tot Sam Tucker fu cel care o întrerupse cu blândeţe:

— Trebuie să stabileşti cine-ţi sunt duşmanii, Alexander. Am impresia că n-ai făcut asta… sper din toată inima că pe cei prezenţi îi consideri aliaţi.

— Am încercat din răsputeri. Nu sunt sigur că-mi voi menţine hotărârile. Situaţia e complicată, cel puţin pentru mine.

— Atunci simplific-o, băiete. După ce o să termini treaba, cine te vrea spânzurat cât mai curând?

McAuliff se uită la Alison.

— Păi, amândoi. Dunstone, la propriu; MI 5 şi 6, la figurat. Unul mă vrea mort, celălalt, dependent – pentru viitoare colaborări. Un nume într-o bancă de date. Asta-i foarte sigur.

— De acord, zise Tucker, aprinzându-şi din nou trabucul. Acum să inversăm lucrurile. Pe cine poţi *tu* să spânzuri cel mai curând? Cu cele mai mari şanse de reuşită?

Alex râse încet, iar Alison făcu la fel.

— Doamne, voi *gândiţi* la fel, remarcă fata.

— Ăsta nu-i un răspuns. Cine-i primul?

— Cred că Dunstone. În momentul de faţă e mai vulnerabil. Warfield a comis o greşeală; crede că sunt cu *adevărat* flămând. Îşi închipuie că m-a cumpărat fiindcă am devenit unul de-ai lor. Dacă se prăbuşesc ei, cad şi eu.

— Foarte bine, spuse Sam, asumându-şi rolul unui avocat plin de elocinţă. Am stabilit că inamicul numărul unu e Dunstone. Poţi scăpa de el printr-un simplu şantaj: există o a treia persoană care ştie totul şi nişte documente puse la păstrare în birourile unui avocat. De acord?

— Da.

— Rămâne inamicul numărul doi: ofiţerii de informaţii ai Majestăţii Sale. Hai să-i definim. Cu ce te-au agăţat?

— Cu protecţia. E de presupus că ne asigură protecţia.

— Fără un succes notabil, nu-i aşa, fiule?

— Fără un succes notabil, admise Alex. Dar încă nu ne-am terminat treaba.

— O să ajungem şi acolo; nu te grăbi. Cu ce îi ai tu la mână?

McAuliff căzu pe gânduri.

— Cu metodele... şi legăturile lor. Care le demască operaţiunile acoperite.

— Ca şi în cazul lui Dunstone, nu-i aşa?

Tucker îşi concentra atenţia asupra ţintei sale.

— Din nou, da.

— Să ne întoarcem puţin la Dunstone. Ce-ţi oferă ei?

— Bani. Foarte mulţi bani. Au nevoie de prospecţiunea asta.

— Eşti pregătit să-i pierzi?

— Da, ce dracu'! Dar s-ar putea să nu se pună problema.

— Asta-i irelevant. Bănuiesc că face parte din „garanţii şi promisiuni”.

— Aşa este.

— Dar nu e un factor important. Tu n-ai furat de la hoţi. Poţi fi acuzat în vreun fel că eşti unul dintre ei?

— Iisuse, nu! Poate că ei aşa cred, dar se înşală.

— Bun! Deci astea sunt răspunsurile tale. Definiţiile tale.

Elimină capcanele şi ofertele. Ale lor. Banii şi protecţia. Pierzi ceva – banii; faci inutil altceva – protecţia. Tratezi de pe poziţii de forţă cu propriile tale atuuri. *Tu* impui condiţiile pe care le doreşti.

— Ai omis ceva, zise încet McAuliff. Noi nu ne-am terminat treaba; s-ar putea să avem nevoie de protecţie. Dacă o obţinem, n-o putem respinge. Ne-am face de râs. Sindromul Iran-Contra. Viermi târându-se inul peste altul.

Sam Tucker îşi puse trabucul în scrumiera de pe masă şi se întinse după sticla de whisky. Se pregătea să spună ceva, dar se opri văzându-l pe Charles Whitehall care venea pe o cărare din junglă către poiană. Acesta se uită înjur, apoi se îndreptă în grabă spre Lawrence, care continua să stea ghemuit peste cărbunii ce-i dădeau chipului său negru o nuanţă arămie. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte. Apoi Lawrence se ridică în picioare, dădu din cap şi porni către cărarea din junglă. Whitehall îl urmări cu privirea câteva clipe, pe urmă se întoarse şi se uită la McAuliff, Sam şi Alison.

Traversă cu iuţeală poiana, îndreptându-se către ei.

— Asta-i protecţia ta, Alexander, zise încet Sam, în timp ce Whitehall se apropia. Ei doi. S-ar putea să se dispreţuiască între ei, dar sunt animaţi de o ură comună, care lucrează în favoarea ta. A noastră, a tuturor, fir-ar să fie… Binecuvântează minunatele lor camuflaje.

— Curierul s-a întors.

Charles Whitehall potrivi lumina lanternei din cortul său. McAuliff stătea în picioare, în faţa uşii de pânză – Whitehall insistase ca Alex să vină cu el; nu voia să vorbească de faţă cu Alison şi Sam Tucker.

— Puteai să le spui asta şi celorlalţi.

— Asta ar fi însemnat… o hotărâre comună. Personal, n-aş subscrie la aşa ceva.

— De ce nu?

— Trebuie să fim extrem de precauţi. Cu cât vor şti mai puţin, cu atât mai bine pentru ei.

McAuliff scoase un pachet de ţigări şi se îndreptă către singurul scaun aflat în mijlocul cortului. Se aşeză, ştiind că domnu' Charley avea să rămână în picioare; era prea agitat, deşi încerca într-un mod aproape comic să-şi păstreze calmul.

— Ciudat. Şi Alison a folosit aceleaşi cuvinte cu puţin timp în urmă. Din altă cauză… Ce mesaj a venit din Oraşul Marunilor?

— Afirmativ! Colonelul se va întâlni cu noi. Şi, ceea ce mi se pare mai important – *mult* mai important – e faptul că răspunsul lui se bazează pe cifra patru! Whitehall se apropie de scaun, cu ochii plini de acea nelinişte mesianică pe care Alex o remarcase la Drax Hali. A făcut o contrapropunere pentru întâlnirea noastră. Dacă nu intervine altceva, el o consideră acceptabilă. Cere un răgaz de opt zile. Şi, în loc ca întâlnirea să aibă loc la patru ore după apus, el solicită aceleaşi patru ore, însă după ora două dimineaţa. Ora *două dimineaţa*! Reprezentat grafic, exact la *dreapta* apusului de soare. Îţi dai seama? El *înţelege*, McAuliff. Înţelege! Primul pas făcut de Piersall e confirmat!

— Mi-am închipuit că aşa o să fie, răspunse Alex stânjenit, neştiind cum să domolească agitaţia lui Whitehall.

— Pentru dumneata nu contează, nu-i aşa? Jamaicanul îl fixa pe McAuliff neîncrezător. Un savant a făcut o descoperire extraordinară. A urmărit în arhive nişte piste vagi, care-l duceau în urmă cu două sute de ani. Munca lui n-a fost în zadar; ar putea avea un uriaş impact ştiinţific. N-ar fi exclus ca istoria Jamaicăi să fie rescrisă… Nu *înţelegi*!

— Văd că eşti entuziasmat şi mi se pare normal. Însă acum mă preocupă o problemă mai puţin savantă. Nu-mi place răgazul ăsta.

Whitehall pufni exasperat. Ridică privirea spre tavanul cortului, respiră adânc şi se linişti. Chipul lui exprima un gând limpede: nu se putea discuta cu omul greu de cap din faţa lui. Vorbi cu o resemnare plină de condescendenţă:

— E un lucru bun. Indică un progres.

— De ce?

— Nu ţi-am spus, dar, pe lângă solicitarea unei întâlniri, am mai adăugat şi un mesaj. Era un risc, însă simţeam – unilateral – că merita să fie asumat. Putea grăbi atingerea obiectivului nostru. I-am zis curierului să-i transmită că cererea venea din partea… noilor adepţi ai lui Acquaba.

McAuliff se încordă; se înfurie brusc pe Whitehall, dar avu prezenţa de spirit să-şi stăpânească mânia. Oribila soartă a primei echipe de prospectare trimise de Dunstone îi reveni în minte.

— Pentru un tip atât de inteligent, cred că a fost o prostie,

domnu’ Charley.

— Nu o prostie. Un risc calculat. Dacă Halidonul hotărăşte să stabilească legătura pe baza codului lui Piersall, o s-o facă doar după ce va culege mai multe date despre noi. Vor fi trimişi oameni să obţină informaţii; vor vedea că eu fac parte din echipă. Bătrânii Halidonului vor afla despre reputaţia mea, studiile mele, contribuţiile mele la istoria Jamaicăi. Toate acestea vor acţiona în favoarea noastră.

Alex sări de pe scaun şi vorbi calm, răutăcios:

— Nemernicule egoist! Ţi-a trecut prin minte că... o *altă* reputaţie de-a ta riscă să-ţi fie nefavorabilă? Că ai putea fi exact mărul putred!

— Imposibil!

— Javră arogantă! N-o să pun în pericol vieţile oamenilor din echipă fiindcă ai o părere exagerat de bună despre tine! Eu am nevoie de protecţie şi o s-o obţin!

Afară se auzi agitaţie. Cei doi bărbaţi se întoarseră brusc spre intrarea în cort. Prelata se dădu la o parte şi înăuntru păşi încet revoluţionarul negru, Lawrence, cu mâinile în faţă, legate cu sfoară. În spatele lui se afla un alt bărbat. În întunericul de afară părea să fie călăuza Marcus Hedrik. În mână avea o armă cu ţeava îndreptată asupra prizonierului.

Banditul vorbi calm.

— Nu vă căutaţi armele. Nu faceţi zgomot. Rămâneţi exact unde vă aflaţi.

— Cine eşti? întrebă McAuliff, surprins că vocea lui Hedrik îşi pierduse tonul ezitant, greoi, pe care îl auzise aproape toată săptămână. Nu eşti Marcus!

— Pentru moment nu are importanţă.

— *Garvey!* şopti Alex. Garvey spunea asta! Zicea că există alţii... nu ştia cine. Lucrezi pentru Serviciul Britanic de Informaţii?

— Nu, răspunse încet, chiar politicos bărbatul masiv. Doi dintre cărăuşii voştri erau agenţi englezi. Sunt morţi. Iar obezul Garvey a avut un accident pe drumul spre Port Maria. Şi el e mort.

— Atunci...

— Nu dumneata pui întrebările, domnule McAuliff, ci eu. Voi o să-mi spuneţi... voi, noii adepţi... ce ştiţi despre Acquaba.

25

Discutară câteva ceasuri, iar McAuliff înţelese că, deocamdată, el le salvase vieţile. La un moment dat, Sam Tucker îi întrerupsese, dar sesiză imediat rugămintea din ochii lui Alexander: Sam *trebuia* să-i lase singuri. Tucker plecase, dând de înţeles că va rămâne cu Alison. Îl aştepta pe Alex să vorbească cu ei înainte de a pleca. Sam nu remarcase frânghiile de la mâinile lui Lawrence, aflat într-un colţ întunecat, iar McAuliff răsuflase uşurat.

Marcus Hedrik *nu* era numele călăuzei. Marcus şi Justice Hedrik fuseseră înlocuiţi: nu avea importanţă unde se aflau acum, insistase acel membru fără nume al Halidonului. Esenţial era locul unde se aflau documentele lui Piersall.

Păstrează totdeauna ceva de negociat... în cazuri extreme. Cuvintele lui R C. Hammond.

Documentele.

Trucul lui McAuliff.

Omul Halidonului întoarse pe toate feţele fiecare aspect al concluziilor lui Piersall, relatate de Charles Whitehall. Savantul negru descrise istoria sectei Acquaba, dar nu dezvălui *nagarro*, semnificaţia Halidonului. „Călăuza” nici nu aproba, nici nu dezaproba; punea doar întrebări. De asemenea, părea un om receptiv şi prudent.

După ce îşi dădu seama că Charles Whitehall n-avea ce să-i mai spună, îi ordonă acestuia să rămână în cortul său împreună cu Lawrence. Le era interzis să plece; dacă ar încerca, ar fi împuşcaţi. Cealaltă „călăuză” stătea de pază.

Omul Halidonului intui intransigenţa poziţiei lui McAuliff. Alex nu i-ar fi mărturisit nimic. Pus în faţa acestei situaţii, îi porunci lui Alex, sub ameninţarea armei, să părăsească tabăra, în timp ce urcau pe cărare spre pajişte, McAuliff începu să înţeleagă cât de precaut era Halidonul – atât cât putea vedea el.

De două ori, în timp ce străbăteau frunzişul des, bărbatul înarmat îi ordonă să se oprească. De fiecare dată urmă o serie de ţipete guturale ca de papagal, la care primi un răspuns similar. Alex auzi cuvintele rostite în şoaptă de bărbatul înarmat:

— Tabăra e înconjurată, domnule McAuliff. Sunt sigur că

Whitehall şi Tucker, ca şi cărăuşii dumitale, au aflat lucrul ăsta. Păsările pe care le imităm nu cântă noaptea.

— Unde ne ducem?

— Să ne întâlnim cu cineva. Cu superiorul meu, de fapt. Mergi mai departe, te rog.

Urcară preţ de încă douăzeci de minute; jungla întinsă până pe deal se transformă deodată într-un teren deschis, un câmp ce părea să aparţină altui teritoriu şi care fusese plasat într-o zonă străină, înconjurată de păduri pline de umezeală şi munţi abrupţi.

Câmpia era scăldată de lumina de un galben mohorât a lunii. Iar în mijlocul păşunii se zăreau doi oameni. Când se apropiară, McAuliff văzu că unul din ei se afla cam la trei metri înapoia primului, cu spatele la ei. Celălalt stătea cu faţa spre ei.

Acesta din urmă părea să fie îmbrăcat în zdrenţe, dar purta o tunică militară descheiată şi cizme. Combinaţia îi dădea omului înfăţişarea neîngrijită de membru al unei formaţiuni paramilitare. În talie avea o centură de care atârna tocul unui pistol. Bărbatul din spate, ce privea în direcţie opusă, era îmbrăcat într-un caftan legat la mijloc cu o sfoară groasă.

Ca un călugăr.

— Culcat, doctore McAuliff, îi ordonă paramilitarul ciudat de zdrenţăros, prescurtând cuvintele ca un om obişnuit să comande.

Alex se supuse. Folosirea titlului de „doctor” îi dădu de înţeles că lipsa de familiaritate îi era mai curând proprie lui decât lor.

Subordonatul care venise cu el din tabără se apropie de presupusul călugăr. Cei doi purtară o conversaţie în şoaptă, mergând încet prin iarbă. Se depărtară la peste o sută de metri, în lumina galbenă a lunii.

Apoi se opriră.

— Întoarce-te, doctore McAuliff.

Ordinul era tăios; negrul de deasupra lui ţinea mâna pe tocul pistolului. Alex se răsuci, întorcându-se cu faţa spre pădurea în pantă din care ieşise cu călăuza.

Aşteptarea fu lungă şi încordată. Totuşi, McAuliff înţelese că cea mai puternică armă a lui – poate singura lui forţă reală – o constituia amestecul de fermitate şi calm.

În realitate era speriat, aşa cum i se mai întâmplase cu mult timp în urmă. În jungla din Vietnam; singur, oricât de mulţi soldaţi ar fi fost în jurul lui. Aşteptând să-şi vadă moartea cu ochii.

Spaţii ale fricii.

— E o poveste extraordinară, nu-i aşa, doctore McAuliff?

Vocea. Doamne! Cunoştea acea voce.

Îşi înfipse mâinile în pământ şi începu să se întoarcă. Oţelul greu al unui pistol îl izbi în tâmplă; o durere cumplită îi străbătu faţa şi pieptul. Văzu scântei în faţa ochilor, în timp ce chinul creştea în intensitate. Apoi durerea amorţi, iar sângele i se prelingea pe gât.

— O să rămâi în poziţia asta cât timp stăm de vorbă, spuse vocea familiară.

Unde o mai auzise?

— Te cunosc.

— Nu mă *cunoşti*, doctore McAuliff.

— Ţi-am mai auzit vocea… undeva…

— Înseamnă că ai o memorie remarcabilă. S-au întâmplat atât de multe… Dar n-am timp de pierdut. Unde sunt documentele lui Piersall? Cred că nu mai e necesar să-ţi spun că viaţa dumitale şi a membrilor echipei dumitale depinde de intrarea hârtiilor lui Piersall în posesia noastră.

— De unde ştiţi că v-ar ajuta la ceva? Dacă ţi-aş spune că am făcut copii după ele?

— Ţi-aş răspunde că minţi. Cunoaştem amplasamentul fiecărui copiator de la magazine, hoteluri şi persoane fizice aflate de-a lungul ţărmului. Inclusiv Bueno, oraşele din Golf şi Ocho Rios. N-ai făcut nici o copie.

— Nu eşti prea inteligent, domnule Halidon… Aşa te cheamă, nu?

Neprimind nici un răspuns, Alex continuă:

— Le-am fotografiat.

— Atunci filmele nu sunt developate. Iar singurul membru al echipei dumitale care are un aparat fotografic e băiatul, Ferguson. El nu prea prezintă încredere… Dar asta n-are importanţă, doctore McAuliff. Când spunem documente, ne referim şi la reproducerile făcute după ele. Dacă unul dintre ele ar apărea… *vreodată…* ar urma, ca să vorbesc fără menajamente, un masacru al inocenţilor. Echipa dumitale de prospecţiuni, familiile lor, copiii… toţi cei apropiaţi fiecăruia dintre ei. Un sacrificiu inutil.

…în cazuri extreme. R C. Hammond.

— Ar fi ultima acţiune a Halidonului, nu-i aşa? McAuliff vorbi

încet, dar tăios, uimit de calmul său. Un fel de… *beau geste* final, înainte de dispariţie. Dacă preferi calea asta, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

— *Încetează, McAuliff!*

Ţipătul ascuţit se înălţă peste pajişte, ecoul său răsunând până peste jungla din jur.

Cuvintele alea… erau cuvinte pe care le mai auzise!

Încetează. Încetează… încetează…

Dar unde? Pentru numele lui Dumnezeu, unde le mai auzise?

Gândurile îi zburau în trecut; îi apăreau imagini neclare, cu lumini colorate, orbitoare, dar nu le putea localiza.

Un bărbat. Un negru – înalt, suplu şi musculos… un bărbat executând nişte ordine. Un bărbat ce comanda, însă ordinele nu-i aparţineau. Vocea care tocmai strigase o mai auzise cândva… *executa ordine*. Era la fel de alarmată… ca şi atunci.

Ceva…

— Spuneai că o să stăm de vorbă. Ameninţările sunt conversaţii unilaterale; dumneata mergi pe ocolite, nu discuţi. Eu nu ţin partea nimănui. Vreau ca… superiorii dumitale să ştie lucrul ăsta.

Alex îşi ţinu răsuflarea în tăcerea care urmă. Răspunsul calm veni cu autoritate moderată… şi cu o slabă, dar evidentă urmă de teamă:

— Nu *există* superiori în ceea ce te priveşte. Răbdarea mea e limitată. Am avut nişte zile încărcate. Ar trebui să înţelegi că eşti pe cale să-ţi pierzi viaţa.

Omul cu pistolul se mişcă uşor; Alex putea să-l vadă cu coada ochiului. Şi ceea ce observă îl convinse că se îndrepta spre aflarea adevărului. Capul omului se întorsese brusc spre silueta călugărului; omul cu arma atârnându-i la şold îl privea întrebător pe cel înveşmântat în rasă monahală.

— Dacă mă ucizi pe mine… sau pe oricare membru al echipei, Halidonul va fi descoperit în câteva ceasuri.

Din nou tăcere. Din nou tonul de autoritate măsurată; din nou tonul de inconfundabilă teamă:

— Şi cum se va ajunge la această descoperire remarcabilă, doctore McAuliff?

Alex oftă adânc, fără zgomot. Îşi strângea cu dreapta încheietura mâinii stângi; îşi înfipse degetele în carne în timp ce răspunse.

— În echipamentul meu se află un instrument de semnalizare prin unde radio. E un model standard şi operează pe o frecvenţă ce împiedică interferenţele. Semnalul ajunge până la o distanţă de patruzeci de kilometri. La fiecare douăsprezece ore transmit unul din cele două coduri; un beculeţ de pe cutia miniaturizată confirmă recepţia şi permite identificarea locului în care mă aflu. Primul cod transmite că totul e în regulă, fără probleme. Al doilea înseamnă altceva. Îi comunică omului de la celălalt capăt două ordine precise: să scoată documentele din ţară şi să trimită ajutoare. Absenţa transmisiilor echivalează cu al doilea cod, doar că e mai gravă. Alertează toate instituţiile din Kingston, inclusiv Serviciul Britanic de Informaţii. Vor pătrunde în regiune; vor începe de la locul ultimei tabere şi vor răspândi trupe în toate direcţiile. Regiunea Cock Pit va fi împânzită de avioane şi soldaţi… Ar fi mai bine să transmit codul, domnule Halidon. Iar când o s-o fac, n-o să ştii pe care îl expediez, nu-i aşa?

McAuliff tăcu exact trei secunde. Apoi zise calm:

— Şah-mat, domnule doctor.

Ţipătul unui papagal arakanga străpunse tăcerea. De undeva dinspre pădurile umede se auzea agitaţia unei turme de porci sălbatici. O briză caldă apleca uşor ierburile înalte ca nişte lănci; greierii erau pretutindeni. Toate acestea fură înregistrate de simţurile lui Alex. Auzi şi respiraţia tremurătoare, venind dinspre întunericul din spatele lui. Simţea furia crescândă, incontrolabilă.

— *Nu, domnu'!*

Omul cu pistol strigă şi se năpusti înainte. Imediat, McAuliff simţi curentul de aer şi auzi foşnetul ţesăturii care precedă impactul din spatele lui. Era prea târziu să se întoarcă; se putea apăra doar ghemuindu-se, lipindu-se de pământ.

Un om încerca să-l oprească pe călugăr; greutatea celor două trupuri încleştate se prăbuşi pe umerii şi pe spatele lui Alex. Braţele erau răsucite, iar degetele se agăţau spasmodic; oţel greu, ţesături moi şi carne fierbinte îl acoperiră. Se întinse în faţă şi înhăţă primele obiecte care-i căzură în mână; le smulse cu toată puterea şi se rostogoli înainte.

Călugărul făcu un salt peste spatele său; Alex îşi lăsă umerii în jos, se ridică într-un genunchi ca să aibă mai multă forţă şi se aruncă spre ţesătura aspră a rasei monahale. În timp ce-l ţintuia la pământ pe călugăr, se simţi brusc împins în spate cu asemenea forţă, încât arcui spinarea de durere.

Cei doi oameni ai Halidonului îi întindeau braţele, mai să le rupă; bărbatul cu pistolul îi puse ţeava la tâmplă, înfigându-i-o în carne.

— *Ajunge*, domnu'.

Sub el, pe pământ, faţa luminată de lună, schimonosită de furie, era a călugărului.

McAuliff înţelese imediat semnificaţia năucitoarelor imagini cu lumini orbitoare, colorate pe care le asociase în minte cu cuvintele alarmate *încetează*, *încetează*.

Îl văzuse ultima dată pe acest „călugăr” al Halidonului în cartierul londonez Soho. În timpul nebuniei psihedelice de la „Bufniţa Sfântului Gheorghe”. Omul în rasă monahală ce zăcea pe pământ fusese îmbrăcat atunci într-un costum negru şi se învârtea pe ringul de dans aglomerat. Ţipase la McAuliff, *încetează*... *încetează*! Îi trăsese lui Alex un pumn năucitor în abdomen; dispăruse în mulţime, apoi reapăruse într-o maşină oficială pe stradă, lângă un telefon public.

Acest „călugăr” al Halidonului era un agent al Serviciului Britanic de Informaţii.

— Spuneai că te cheamă Talion. McAuliff făcea eforturi să vorbească, chinuit de durere, întrerupându-se din lipsă de aer. În maşină, în noaptea aia, spuneai că te cheamă Talion. Şi... când ţi-am cerut explicaţii, ai zis că... voiai să mă testezi.

Călugărul se rostogoli şi începu să se ridice încet. Le făcu semn celorlalţi doi să slăbească strânsoarea şi le vorbi:

— Nu l-aş fi ucis. Ştiaţi asta.

— Erai înfuriat, domnu', spuse bărbatul care-l luase pe Alex din tabără.

— Iartă-ne, adăugă cel ce strigase şi se aruncase spre călugăr. Era necesar.

„Călugărul” îşi desfăcu sutana şi trase cu putere de funia groasă din jurul taliei. Privi în jos, spre McAuliff.

— Ai o memorie remarcabilă, doctore. Sper din toată inima ca şi mintea să-ţi meargă la fel de bine.

— Asta înseamnă că putem discuta?

— Da.

— Mă dor braţele foarte tare. Vrei să le spui subordonaţilor dumitale să-mi dea drumul?

„Călugărul” dădu iarăşi din cap şi îşi mişcă mâna în semn de aprobare. Braţele lui Alex fură eliberate, iar el le scutură.

— Subordonaţii mei, cum le spui, sunt mai stăpâniţi decât mine. Ar trebui să le fii recunoscător.

Omul cu pistol la centură protestă cu o voce respectuoasă:

— Nu-i chiar aşa, domnu'. Când ai dormit ultima oară?

— Asta nu contează. Trebuia să fiu mai calm… Prietenul meu se referă la câteva săptămâni foarte agitate. Nu numai că am fost nevoit să plec din Anglia, evitând autorităţile Maiestăţii Sale, dar a trebuit să dau şi de urma unui coleg care dispăruse într-un Bentley, la o intersecţie din Soho. Un locuitor al Indiilor de Vest are o mie de ascunzişuri în Londra.

Alex îşi amintea bine.

— Bentley-ul ăla a încercat să mă calce. Şoferul voia să mă omoare. Numai că altcineva a fost ucis… din cauza unui bec cu neon.

„Călugărul" îl privi cu atenţie pe McAuliff. Şi el părea să-şi amintească bine acea seară.

— A fost o tragedie provocată de un concurs nefericit de împrejurări. Noi credeam că ni se întinsese o capcană, a cărei sursă am înţeles-o în ultimul moment.

— Trei vieţi au fost curmate în noaptea aia. Două cu cianură…

— Suntem devotaţi cauzei, îl întrerupse omul Halidonului, care îşi privi colegii şi le vorbi blând. Lăsaţi-ne singuri, vă rog.

În chip de avertisment, cei doi bărbaţi îşi scoaseră armele de la centură şi îl ridicară pe Alex în picioare. Apoi se retraseră, aşa cum li se ordonase. McAuliff îi urmări cu privirea. O pereche de zdrenţăroşi, cu tunici neverosimile şi pistoale la centură.

— Nu numai că fac ce le spui, dar te şi protejează de propriile dumitale izbucniri de mânie.

Şi „călugărul" se uita la subordonaţii ce se retrăgeau.

— Când ne aflăm în perioada de ucenicie, suntem cu toţii supuşi unor serii de teste. În funcţie de rezultate, fiecare urmează un anume tip de instruire şi primeşte responsabilităţi pentru viitor. Mă gândesc deseori că, în felul ăsta, se comit erori grave.

Bărbatul trase de sutană şi se întoarse către McAuliff.

— Acum trebuie să discutăm între noi, nu-i aşa? După cum cred că ai ghicit, am lucrat temporar pentru MI 5.

— Un „infiltrat" e cuvântul care îmi vine în minte.

— Unul de mare succes, doctore. Însuşi Hammond m-a recomandat de două ori pentru a fi premiat. Am fost unul dintre

cei mai buni specialişti în Indiile de Vest. Nu prea aveau chef să se dispenseze de mine. Dumneata şi cei care te manevrau aţi impus această necesitate.

— Cum aşa?

— Prospecţiunea dumitale cuprindea prea multe componente periculoase. Câteva dintre ele puteau fi admise, dar când am aflat că cel mai apropiat colaborator al dumitale din echipă – domnul Tucker – părea să fie un prieten al lui Walter Piersall, am înţeles că trebuie să vă supraveghem cu maximă atenţie… Evident, am ajuns prea târziu.

— Care au fost celelalte componente?

„Călugărul” ezită. Îşi atinse fruntea, unde avea un cucui provocat de căzătura în iarbă.

— Ai o ţigară? Veşmântul ăsta foarte confortabil are un dezavantaj: nu e prevăzut cu buzunare.

— De ce-l porţi?

— E un simbol al autorităţii, nimic mai mult.

McAuliff vârî mâna în buzunar, scoase un pachet de ţigări şi-i întinse una omului Halidonului. În timp ce i-o aprindea, văzu cearcănele negre de sub ochii umflaţi de epuizare.

— Care erau acele componente periculoase?

— Haide, doctore, le cunoşti la fel de bine ca şi mine.

— Poate că nu; lămureşte-mă. Sau şi asta ţi se pare periculos?

— Nu acum. Nu în acest moment. *Realitatea* e primejdia. Documentele lui Piersall sunt realitatea… Componentele n-au importanţă.

— Atunci spune-mi.

„Călugărul” trase adânc din ţigară, apoi suflă fumul în briza blândă ce bătea în lumina de un galben mohorât.

— Femeia pe care o cunoşti. Sunt mulţi care se tem de ea pe continent. Printre ei, cineva aflat în conducerea companiei Dunstone… marchizul de Chatellerault. Unde se află ea, acolo e şi un braţ al serviciilor de informaţii. Băiatul, Ferguson, e prins în reţeaua intereselor lui Craft; de fapt, ei se tem de el. Sau se temeau. Şi pe bună dreptate. El n-a înţeles niciodată potenţialul economic dezastruos al descoperirii fibrelor naturale.

— Cred că a înţeles, îl întrerupse Alex. Speră să facă bani cu Craft.

Omul Halidonul ui râse încet.

— N-or să permită asta niciodată. Dar el e o componentă.

Unde se situează Craft? Face parte din Dunstone? Tot ce se întâmplă în Jamaica are o legătură cu afacerile murdare ale lui Craft… Despre Samuel Tucker ţi-am vorbit: m-am referit la asocierea lui cu Walter Piersall, devenit brusc periculos. Căror ordine li s-a supus? Se află pe insulă adus de vechiul lui prieten McAuliff? Sau de noul lui prieten, Piersall? Sau e o coincidenţă?

— E o coincidenţă, spuse Alex. Ar trebui să-l cunoşti pe Sam ca să înţelegi asta.

— Dar noi nu-l cunoaştem. Ştim doar că unul din primele lui apeluri telefonice a fost adresat unui om care ne deranja teribil. Care se plimba prin Kingston având în minte secrete vechi de două sute de ani… şi undeva pe hârtie. „Călugărul” se uită la McAuliff – de fapt, îl fixă cu privirea. În lumina lunii, ochii lui exprimau rugămintea de a înţelege, adresată lui Alex. Apoi privi în zare şi continuă: Pe urmă, mai e şi Charles Whitehall. O componentă *foarte… foarte* periculoasă şi imprevizibilă. Cred că-i cunoşti trecutul; Hammond i-l ştia cu siguranţă. Whitehall simte că a sosit vremea lui pe această insulă. Are misticismul unui fanatic. Cezarul negru intrând călare în Victoria Park, pe calul tuciuriu al lui Pompei. Are adepţi în toată Jamaica. Dacă există vreun om capabil să demaşte trustul Dunstone intenţionat sau altfel – acela ar putea fi Whitehall împreună cu fasciştii lui.

— Hammond nu ştia asta, protestă McAuliff. A afirmat limpede că voi… Halidonul… aţi fi singurii care-l pot opri pe Dunstone.

— Hammond e un profesionist. Creează haos intern, ştiind că poate obţine foloase de pe urma panicii. Te-ar surprinde să afli că Hammond se află acum în Kingston?

Alex se gândi câteva clipe.

— Nu… doar mă surprinde că nu mi-a spus şi mie.

— Există o explicaţie. Nu vrea să apelezi la el. A venit încoace după ce a auzit că şi Chatellerault e în Savanna-la-Mar. Cred că ştiai *asta*.

— *El* ştie fiindcă eu i-am spus lui Westmore Talion.

— Şi mai sunt soţii Jensen. Fermecătorul, devotatul cuplu. Atât de deschişi, atât de simpatici… care îi trimit vorbă lui Julian Warfield despre fiecare mişcare pe care o faci şi despre toate persoanele pe care le întâlneşti; care mituiesc jamaicani pentru a te spiona… Soţii Jensen au făcut o imensă greşeală cândva, cu mulţi ani în urmă. Dunstone Limited a intervenit şi i-a recrutat, în schimb, a fost ştearsă cu buretele acea greşeală.

McAuliff ridică ochii spre cerul senin al nopţii. Un singur nor prelung era purtat de vânt dinspre un munte îndepărtat către luna galbenă. Se întrebă dacă avea să se destrame înainte de a ajunge la satelitul strălucitor sau o să-l acopere pe dedesubt… să-l înnegureze.

Aşa cum şi el era întunecat.

— Deci astea sunt componentele, zise Alex într-o doară. Se pare că Halidonul ştie mai multe decât oricine. Iar eu nu prea înţeleg ce înseamnă asta.

— Asta înseamnă, doctore, că noi suntem responsabilii tăcuţi ai insulei noastre.

— Nu-mi amintesc să fi avut loc alegeri! Cine v-a dat însărcinarea asta?

— Ca să citez un scriitor american, „asta face parte din teritoriu”. E moştenirea noastră. Totuşi, nu ne amestecăm în activitatea politică. O lăsăm în seama celor îndrituiţi s-o facă. Însă ne *străduim* să menţinem corupţia la un nivel minim.

„Călugărul” termină de fumat ţigara şi o strivi sub talpa sandalei.

— Sunteţi ucigaşi, zise simplu McAuliff. Ştiu asta. Cred că e cea mai urâtă formă de corupţie a omului.

— Te referi la prospecţiunea anterioară a lui Dunstone?

— Da.

— Nu cunoşti împrejurările. Şi n-o să ţi le descriu eu. Am venit aici doar ca să te conving să-mi dai documentele lui Piersall.

— N-o să fac asta.

— *De ce?*

Vocea omului Halidonului era din nou mânioasă, ca mai înainte. Deasupra cearcănelor vineţii, ochii săi negri îl străpungeau pe McAuliff.

— *Domnu’*? se auzi întrebarea strigată de pe câmp.

„Călugărul” făcu semn cu mâna că nu are probleme.

— Nu e treaba dumitale, McAuliff. Înţelege lucrul ăsta şi pleacă. Dă-mi documentele şi ia-ţi echipa de pe insulă până nu e prea târziu.

— Dacă ar fi fost atât de simplu, n-aş fi stat o clipă pe gânduri. Nu *vreau* să mă lupt cu voi, fir-ar să fie. Nu mă atrage deloc ideea… Pe de altă parte, nici nu-mi convine să fiu vânat pe tot globul de oamenii lui Julian Warfield. Nu *poţi* înţelege *asta*!

„Călugărul” rămase nemişcat. Privirea lui se îmblânzi; îl fixa pe

Alexander cu gura întredeschisă. Vorbi încet, de-abia auzit:

— I-am avertizat că s-ar putea să ajungem la asta. Dă-mi *nagarro*, doctore. Care e semnificaţia Halidonului?

McAuliff se conformă.

26

Se întoarseră la tabăra de pe malul râului, McAuliff şi călăuza care luase numele şi funcţia lui Marcus Hedrik – acum nu se mai dădea drept altcineva. În apropierea corturilor se vedeau negri în haine zdrenţăroase, în lumina dimineţii ce scânteia prin frunzişul des, reflectându-se ici-colo pe ţevile armelor.

Tabăra de prospecţiune era înconjurată, iar locuitorii ei – prizonieri ai Halidonului.

La o sută de metri de poiană, călăuza – mergând acum în faţa lui Alex pe cărarea îngustă din junglă, cu pistolul în tocul de la centură – se opri şi chemă o patrulă a Halidonului. Pocni de câteva ori din degete până când un negru solid apăru dintre copaci.

Cei doi schimbară câteva cuvinte în şoaptă, apoi santinela se întoarse la postul său din pădurea tropicală. Călăuza se apropie de McAuliff.

— Totul e în regulă. A avut loc o încăierare cu Charles Whitehall, dar era de aşteptat. L-a rănit grav pe paznic, însă ceilalţi se aflau în apropiere. Acum e legat, în cortul lui.

— Dar doamna Booth?

— Femeia? E cu Samuel Tucker. A adormit acum o jumătate de oră… Tucker ăsta n-a dormit deloc. Stă pe un scaun în faţa cortului, cu o puşcă în mână. Ceilalţi sunt liniştiţi. Or să se scoale curând.

— Spune-mi, zise Alex, în timp ce călăuza stătea în faţa lui, ce-a fost cu simbolurile arawak? Cu Colonelul Marunilor, grupurile de câte patru, cele opt zile?

— Ai uitat, doctore. Eu l-am condus pe domnu’ Whitehall la curier. Colonelul Marunilor n-a primit mesajul. Noi v-am trimis răspunsul.

Călăuza surâse. Apoi se întoarse, făcându-i semn lui Alex să-l urmeze în poiană.

Sub ochii călăuzei, McAuliff aşteptă ca lumina albă de pe capacul micului dispozitiv să ajungă la intensitate maximă. Apoi apăsă pe butonul de transmitere a semnalului, acoperind instrumentul cu mâna stângă. N-avea rost să se ascundă; n-ar fi

solicitat ajutor. N-o să folosească frecvenţa pentru situaţii de urgenţă. I se spusese clar că, la primul semn al apariţiei unor forţe ostile, fiecare membru al echipei în frunte cu Alison şi domnul Tucker ar fi fost împuşcat în cap.

Restul înţelegerii era la fel de limpede. La fiecare douăsprezece ore, Sam Tucker urma să transmită în continuare semnale. Alexander trebuia să se întoarcă cu călăuza pe câmp.

De acolo, împreună cu „călugărul”, urma să fie dus la comunitatea ascunsă a Halidonului. Până la întoarcerea sa, echipa avea statut de ostatic colectiv.

Alison, Sam, Charles Whitehall şi Lawrence erau singurii cărora trebuia să li se spună adevărul. Celorlalţi, nu. Soţii Jensen, James Ferguson şi cărăuşii urmau să primească altă explicaţie, una birocratică, plauzibilă pentru conducătorul unei prospecţiuni: în timpul nopţii, un mesaj radio fusese retransmis de la Falmouth; Ministerul de Interne solicita prezenţa lui McAuliff la Ocho Rios; existau nişte probleme la Institut. Reprezentau genul de necazuri cu care se confruntau întotdeauna şefii expediţiilor. Activitatea de teren era frecvent întreruptă din cauza complicaţiilor de ordin administrativ.

Când „călugărul” dădu de înţeles că durata absenţei nu va fi mai mică de trei zile, Alex vru să ştie de ce era necesară o perioadă atât de lungă.

— Nu pot să-ţi răspund, McAuliff.

— Atunci de ce-aş fi de acord?

— E vorba doar de timp. Şi pe urmă, suntem în poziţie de şah-mat… domnule doctor. Noi ne temem să nu fim deconspiraţi poate mai mult decât vă faceţi voi probleme pentru vieţile voastre.

— N-o să admit asta.

— Nu ne cunoşti. Acordă-ţi un răgaz ca să afli. N-o să fii dezamăgit.

— Deci ţi s-a spus că e vorba despre trei zile?

— Da.

— Asta înseamnă că oricine ţi-a spus acest lucru se aştepta să mă duci acolo.

— Era aproape o certitudine.

Alexander căzu de acord cu intervalul de trei zile.

Lawrence fricţiona spatele gol al lui Charles Whitehall cu o

alifie cu penicilină. Rosăturile de la frânghie erau adânci; omul care-l legase pe domnul Charley o făcuse cu mare înverşunare. Cei doi fuseseră dezlegaţi după ce McAuliff vorbise cu ei. Alexander le spusese clar că nu le mai permitea să se amestece.

— Aroganţa dumitale depăşeşte puterea mea de înţelegere, McAuliff! zise Charles Whitehall, icnind de durere atunci când Lawrence atinse o rană.

— Accept reproşul. Te pricepi foarte bine la asta.

— Dumneata nu eşti *pregătit* să tratezi cu oamenii ăştia. Eu mi-am petrecut viaţa, *toată viaţa*, îndepărtând praful de pe istoria Jamaicăi şi a Caraibelor!

— Nu toată viaţa, Charley, răspunse Alex calm, dar incisiv. Ţi-am spus şi azi-noapte. Mai există mica problemă a activităţii dumitale extraprofesionale. „Cezarul negru intrând călare în Victoria Park pe calul tuciuriu al lui Pompei”.

— Cum?

— Nu sunt cuvintele mele, Charley.

Brusc, Lawrence îşi apăsă pumnul pe o rană adâncă de pe umărul lui Whitehall. Savantul dădu capul pe spate de durere. Cealaltă mână a revoluţionarului era aproape de gâtul lui. Nimeni nu se mişcă; Lawrence vorbi:

— Nu călăreşti nici un cal tuciuriu, domnu’. Mergi ca toată lumea.

Charles Whitehall privi peste umăr umbra mâinii mari, pregătite de atac.

— Faci pe nebunul, să ştii. Crezi că vreo entitate politică având o structură a puterii bazată pe bogăţie o să vă tolereze pe *voii* Nici măcar o clipă, şacal egalitarist! O să fiţi striviţi.

— Vrei să ne striveşti pe noi, domnu’?

— Vreau doar ce e mai bine pentru Jamaica. Energia fiecăruia va fi folosită în acest scop.

— Eşti de un optimism incorigibil, interveni Alex, îndreptându-se către cei doi.

Lawrence ridică privirea spre McAuliff, cu un aer supus, întinse mâna după tubul de unguent.

— Pune-ţi cămaşa, domnu’. Ţi-am dat cu alifie peste tot, zise el, înşurubând capacul tubului.

— Plec peste câteva minute, zise McAuliff, proptit în faţa lui Whitehall. Sam o să preia conducerea; o să faceţi ce spune el. Pe cât posibil, activitatea trebuie să continue normal. Oamenii

Halidonului vor sta ascunşi… cel puţin faţă de soţii Jensen şi James Ferguson.

— Cum aşa? întrebă Lawrence.

— N-o să fie greu, răspunse Alex. Peter forează pungile de gaz la doi kilometri şi jumătate spre sud-vest. Ruth lucrează la est, într-o carieră de piatră; călăuza care îşi zice Justice o să fie cu ea. Ferguson se duce dincolo de râu, să studieze nişte ferigi într-o pădurice. Fiecare lucrează separat, fiecare va fi supravegheat.

— Şi eu? Whitehall îşi încheie cămaşa scumpă din bumbac de parcă s-ar fi îmbrăcat pentru un concert la Covent Garden. Cu mine ce ai de gând?

— Dumneata o să rămâi în poiană, domnu' Charley. Spre binele dumitale, te-aş sfătui să n-o părăseşti. Nu-mi asum nici o răspundere dacă pleci.

— Crezi că acum ai vreun cuvânt de spus în orice problemă, McAuliff?

— Da, aşa cred. Ei sunt la fel de speriaţi de mine pe cât sunt eu de ei. Nu încercaţi să stricaţi echilibrul, nici unul din voi. Am îngropat un om în Alaska, cu mai mulţi ani în urmă. Sam o să vă povestească, cunosc rugăciunile care se spun în astfel de ocazii.

Alison stătea pe malul râului, privind spre apă. Căldura soarelui matinal îi trezea pe somnoroşii pădurii. Zgomotele erau cele obişnuite ale luptei pentru hrană, diferenţiate în funcţie de tipurile de vietăţi. Lianele verzi ce atârnau din palmierii înalţi străluceau de umezeala care se ridica din pământ; ferigi, licheni şi varză sălbatică mărgineau apele domoale ale afluentului râului Martha Brae. Apa era limpede, albastră-verzuie.

— Am fost la cortul tău, spuse McAuliff, urcând spre ea. Sam mi-a spus că eşti aici.

Ea se întoarse şi-i zâmbi.

— N-am fost neascultătoare, dragul meu. N-o să fug nicăieri.

— Nici n-ai unde. N-o să ai probleme… Călăuza mă aşteaptă.

Alison făcu doi paşi şi veni în faţa lui. Vorbi încet, aproape în şoaptă:

— Vreau să-ţi spun ceva, Alexander T. McAuliff. Şi n-o să fiu dramatică, lacrimogenă sau teatrală, fiindcă astea sunt subterfugii de care ne putem dispensa amândoi. Cu şase săptămâni în urmă mă pregăteam de fugă. Îmi dădeam toată silinţa să mă conving că, fugind, scăpăm – ceea ce în

subconştient înţelegeam că era absurd. Ei te pot găsi. Oriunde. Computerele, băncile de date, oribilele, complicatele instrumente de detecţie pe care le au în beciurile şi camerele lor secrete sunt acum foarte reale. Foarte minuţioase. Şi nu există viaţă, sub pământ sau în locuri foarte îndepărtate, despre care să nu ştie ceva. Nu mă aştept să înţelegi asta şi, într-un fel, acesta este şi motivul pentru care ceea ce faci e bine… „Atacă-i pe ceilalţi *înainte* să te atace ei.” Aşa spuneai. Cred că este un mod teribil de a gândi. Dar este singura cale prin care putem avea viaţa noastră.

McAuliff îi atinse faţa cu degetele. Ochii ei erau mai albaştri ca niciodată.

— Asta sună primejdios de asemănător cu o ofertă.

— Nevoile mele sunt simple, termenii nu sunt complicaţi.

Şi, cum spuneai cândva, sunt un profesionist al naibii de bun.

— McAuliff şi Booth. Prospectori. Birouri: Londra şi New York. Ar arăta bine pe un antet.

— N-ai vrea să te gândeşti la „Booth şi McAuliff"? Adică în ordine alfabetică…

— Nu, n-aş vrea, o întrerupse el cu blândeţe şi îşi petrecu braţul pe după talia ei.

— Întotdeauna spun oamenii tâmpenii când le e frică? întrebă ea, cu faţa la pieptul lui.

— Aşa cred, răspunse Alex.

Peter Jensen vârî adânc mâna în raniţa plină şi bâjbâi printre articolele de îmbrăcăminte. Sacul din pânză era burduşit. Jensen se înfioră când scoase dintre rufe obiectul căutării sale.

Era Lugerul învelit în plastic, cu amortizorul detaşat, legat de ţeava pistolului.

Soţia lui stătea lângă intrarea în cort, cu prelata ridicată doar atât cât să vadă afară. Peter dezveli ambele componente ale armei şi puse amortizorul în buzunarul tunicii. Apăsă piedica armei, scoase încărcătorul şi vârî mâna în celălalt buzunar, după o cutie de cartuşe. Încărcă meticulos magazia pistolului, până când resortul se întinse complet, cu glonţul de deasupra pregătit pentru încărcare. Introduse încărcătorul, apoi îl închise etanş.

Ruth auzi declicul metalic şi se întoarse.

— Chiar trebuie să faci asta?

— Da. Julian a spus-o foarte clar. McAuliff a fost selectat de

mine, iar acordul lui a pecetluit această alegere. McAuliff a luat legătura. Cu cine? Cu ce? Trebuie să aflu... Peter îşi deschise haina şi vârî Lugerul într-un toc din piele cusut pe căptuşeală. Apoi îşi încheie tunica şi îşi îndreptă ţinuta. Vreo umflătură, fetiţo? Se vede?

— Nu.

— Bine. Nu prea arată ca uniforma lui Whitehall, dar aş zice că e mai confortabilă.

— O să fii atent? Jungla e atât de înfricoşătoare.

— Toată excursia asta în care m-ai târât avea un scop. Abia acum înţeleg, draga mea.

Peter zâmbi şi se aplecă asupra raniţei, îndesându-i conţinutul şi vârând curelele în catarame. Fixă acele, mai trase o dată de curele şi lovi cu palma umflăturile sacului. Ridică apoi sacul până la umăr şi-l lăsă să cadă la pământ.

— Aşa! Sunt pregătit pentru două săptămâni, dacă va fi nevoie.

— Eu cum o să aflu?

— După ce o să vezi că nu mă întorc cu cărăuşul meu. Dacă treaba merge bine, s-ar putea să fie prea ţeapăn ca să se mai întoarcă.

Peter văzu tremurul buzelor soţiei lui şi frica teribilă din ochii ei. Îi făcu semn să se apropie, iar ea i se aruncă în braţe.

— O, Doamne, *Peter*...

— Te rog, Ruth. *Şşşt*. Nu trebuie, zise el, mângâindu-i părul. Julian a însemnat totul pentru noi. Amândoi ştim asta. Şi Julian crede că o să fim foarte fericiţi în Peale Court. Zicea că Dunstone o să aibă nevoie de mulţi oameni în Jamaica. De ce n-am fi şi noi printre ei?

Când cărăuşul necunoscut intră în tabără, James Ferguson văzu că ghidul pe care-l cunoştea sub numele de Marcus Hedrik era înfuriat, dar şi curios. Toţi manifestau aceeaşi curiozitate. McAuliff plecase pe coastă de dimineaţă, devreme; era ciudat că nu se întâlnise cu cărăuşul pe râu. Acesta din urmă susţinea sus şi tare că nu-i văzuse decât pe locuitorii de pe dealuri, unii vânând, alţii pescuind – dar nici un om alb.

Cărăuşul fusese trimis de Biroul Forţelor de Muncă, de la o filială din Falmouth care ştia că echipa căuta mână de lucru suplimentară. Omul cunoştea afluentul râului, deoarece crescuse

în Weston Favel şi dorea să muncească. Desigur, cărăuşul avea documentele necesare, semnate de un funcţionar obscur de la Falmouth.

La ora 2.30 după-amiază se odihnea după masa de prânz, stând pe marginea patului de campanie, pregătit să-şi strângă echipamentul şi să se întoarcă pe teren. Afară se auzi un zgomot. Ridică privirea, iar noul cărăuş dădu la o parte prelata cortului şi pătrunse înăuntru. Avea în mână un coş de plastic.

— Eu zic…

— Strânge farfuriile, domnu', spuse repede cărăuşul. Tot timpu' să fie foarte curat.

— N-am farfurii aici. Doar vreo două pahare ar trebui spălate…

Cărăuşul coborî glasul.

— Am mesaj pentru domnu' Fergo. Ţi-l dau. Citeşti repede.

Omul vârî mâna în buzunar, scoase un plic sigilat şi i-l întinse lui Ferguson.

James îl rupse şi extrase o singură pagină cu antet. Era de la Fundaţia Craft, iar ochii lui Ferguson se opriră imediat la semnătură. O cunoştea întreaga Jamaică – mâzgălitura lui Arthur Craft Senior, semipensionatul, dar atotputernicul şef al întreprinderilor Craft.

Dragă James Ferguson,

Scuzele de la distanţă sunt cele mai stânjenitoare şi adesea cele mai sincere. Aşa e şi în cazul de faţă.

Fiul meu s-a purtat urât, motiv pentru care şi el, îţi transmite regretele lui. Tocmai din sudul Franţei, unde va locui pentru o perioadă nedeterminată – dar lungă – de timp.

Să trec la subiect: contribuţiile dumitale la experimentele cu fibre de baracoa, făcute în laboratoarele noastre, sunt de o valoare inestimabilă. Ele au deschis drumul spre ceea ce noi credem a fi un progres important, cu un impact industrial major. După părerea noastră, acest progres poate fi accelerat prin întoarcerea dumitale imediată la noi. Viitorul dumitale e asigurat, tinere, aşa cum merită să fie răsplătite toate geniile. Vei fi un om foarte bogat.

Totuşi, factorul timp este esenţial De aceea, îţi recomand să părăseşti de îndată echipa – mesagerul îţi va explica modalitatea oarecum ciudată de plecare, dar te asigur că am înştiinţat autorităţile de la Kingston despre acest proiect, iar ei au fost întru totul de acord. (Baracoa este pentru toată Jamaica.) De asemenea, am convenit că nu e necesar să-l implici pe directorul

prospecţiunii, McAuliff, de vreme ce interesele sale imediate sunt în conflict direct cu ale noastre. În locul dumitale va fi trimis alt botanist, în câteva zile.

Aştept cu nerăbdare să reînnoim cunoştinţa.

Al dumitale sincer,

Arthur Craft Senior.

Uluit, James Ferguson recitea scrisoarea cu răsuflarea tăiată.

Reuşise.

Reuşise cu adevărat.

Ridică privirea spre cărăuş, care zâmbi şi vorbi încet.

— Plecăm după-amiază târziu, domnu'. Înainte de lăsarea întunericului. Să te întorci repede de la lucru. Ne întâlnim pe malul râului şi o pornim la drum.

27

Călugărul se recomandă numai cu numele Malcolm.

Călătoriră spre sud, pe drumuri tăinuite ce treceau printre pante stâncoase şi abrupte, prin peşteri întortocheate şi prin jungla deasă. Omul Halidonului în zdrenţe şi cu tunică militară mergea în faţă, găsind fără efort cărări ascunse în pădure şi deschizături astupate ce duceau spre lungi tuneluri întunecate, săpate în piatra străveche – mirosul jilav al grotelor cu ape adânci fiind mereu prezent, ca şi reflexele strălucitoare ale stalactitelor, suspendate într-o solitudine magnifică.

Uneori, lui McAuliff i se părea că se afundau în măruntaiele pământului, apoi ieşeau din bezna unei grote la o altitudine mai mare. Peşteri ramificate urcau inexorabil, ca dovadă a mişcărilor scoarţei terestre evocatoare ale unei epoci de incredibile transformări geofizice; piscurile munţilor se înălţau dintre falii şi depresiuni, într-un efort suprem de a ajunge la căldura soarelui.

De două ori trecură pe lângă comunităţi ce trăiau pe dealuri, ocolindu-le pe la marginea pădurilor de pe creste. De fiecare dată, Malcolm identifică sectele şi vorbi despre credinţele lor, ca şi despre motivaţia religioasă a retragerii lor din lume. Menţionă că existau aproximativ douăzeci şi trei de comunităţi în Cock Pit, care trăiau izolate. Cifra era relativă, fiindcă peste tot se întâlneau tineri rebeli care găseau, în călătoriile lor ocazionale la oraş, tentaţii ce cântăreau mai greu decât ameninţările lui Obeah. Ciudat era că, de îndată ce una, două, trei comunităţi se destrămau, apăreau întotdeauna altele care le luau locul… şi deseori şi cătunele.

— „Opiul popoarelor” e adesea o fugă de dificultăţile şi lipsa de perspectivă din oraşele de pe coastă.

— Atunci eliminaţi lipsa de perspectivă.

Alex văzu parcă aievea imaginea vechiului Kingston – cocioabele din tablă ondulată şi bărcile abandonate şi mizere, locuite de proscrişii societăţii; câinii costelivi, pisicile sfrijite, ochii în care se citea lipsa de speranţă ai tinerelor mame îmbătrânite prematur; bărbatul ştirb care cerşea bani pentru un pahar de vin şi îşi făcea nevoile pe aleile întunecoase.

Şi, la câţiva metri mai încolo, băncile imaculate, strălucitoare,

cu ferestre fumurii lucind în soare. Strălucitoare, imaculate şi obscene prin prisma acelei vecinătăţi.

— Da, ai dreptate, răspunse Malcolm. Lipsa de perspectivă îi macină cel mai tare pe oameni. E aşa uşor de spus „dă un sens vieţii tale”. Şi atât de greu de aflat cum. Apar o mulţime de complicaţii.

Îşi continuară călătoria timp de opt ceasuri, odihnindu-se după ce străbăteau porţiuni mai dificile de junglă, cu pante abrupte şi peşteri nesfârşite. McAuliff aprecie că nu pătrunseseră mai mult de douăzeci şi cinci-treizeci de kilometri în interiorul Cock Pitului, dar fiecare kilometru părea mai amăgitor şi mai iritant decât precedentul.

Puţin după ora cinci după-amiază ajunseră la capătul unei trecători din lanţul muntos Flagstaff. Deodată, în faţa lor apăru un platou cu păşuni, lung de vreo opt sute de metri şi nu mai lat de cinci sute de metri. Platoul se afla la marginea unei pante stâncoase, la o mie două sute de metri altitudine. Malcolm îl conduse la dreapta, către marginea vestică. Platoul cobora în pantă spre jungla care lui McAuliff nu i se mai păruse niciodată atât de deasă şi impenetrabilă.

— Se numeşte Labirintul lui Acquaba, zise Malcolm, văzând expresia de uimire zugrăvită pe chipul lui Alex. Am preluat un obicei de la vechii spartani. Fiecare băiat, când împlineşte unsprezece ani, e dus în inima pădurii şi trebuie să rămână acolo timp de patru zile şi patru nopţi.

— Serii de câte patru…

McAuliff vorbi atât pentru sine, cât şi pentru Malcolm, uitându-se în jos la desimea sălbatică a junglei.

— Odiseea morţii.

— Noi nu suntem nici spartani, nici arawak, spuse Malcolm, râzând încet. Copiii nu ştiu, dar mai există şi alţii asemenea lor… Vino.

Cei doi însoţitori se întoarseră şi porniră către marginea opusă a platoului. Alex mai aruncă o privire spre Labirintul lui Acquaba, apoi li se alătură.

La capătul estic, o privelişte diferită li se aşternu în faţa ochilor.

Dedesubt se afla o vale, nu mai lungă de opt sute de metri şi poate de o mie cinci sute de metri lăţime, în mijlocul căreia se zărea un loc liniştit. Valea era înconjurată de dealuri ce

constituiau primele coborâşuri dinspre munţii din spate. La nord, torentele montane se uneau formând o cascadă înaltă, ce se prăvălea într-un curs de apă destul de lat.

În capătul îndepărtat al lacului se întindeau câmpii – păşuni, de fapt – pe care păşteau alene vite. Vaci, capre, câţiva măgari şi mai mulţi cai. Zona aceea fusese defrişată şi însămânţată cu măi multe generaţii în urmă, îşi zise Alex.

În partea apropiată a lacului, sub ei, se zăreau colibele acoperite cu paie, protejate de palmieri înalţi. La prima vedere, păreau să fie şaptezeci sau optzeci de asemenea sălaşuri. De abia se vedeau din cauza copacilor, a lianelor şi a desei vegetaţii tropicale ce umplea orice spaţiu gol cu culorile vii ale Caraibelor. O comunitate adăpostită de natură, îşi spuse Alex.

Apoi îşi imagină o vedere aeriană asupra acelui loc. Satul – pentru că era un sat – ar fi arătat ca oricare dintre comunităţile izolate, cu acoperişuri din paie pe colibe şi păşuni în apropiere. Deosebirea faţă de priveliştea de la nivelul solului consta în prezenţa munţilor din jur. Platoul era un spaţiu format la mare altitudine. Pe această parte a lanţului Flagstaff curenţii ascendenţi erau puternici, iar vântul sufla cu variaţii imprevizibile; aeronavele masive ar fi rămas la cel puţin trei mii şase sute de metri altitudine, iar avioanele uşoare ar fi evitat să treacă direct pe deasupra. Primele n-ar fi avut unde să aterizeze, iar celelalte s-ar fi prăbuşit cu siguranţă dacă ar fi încercat să survoleze platoul.

Comunitatea era protejată de fenomene naturale în aer şi de un drum terestru întortocheat, care ar fi imposibil de trasat pe o hartă.

— Nu prea e un loc care să poată fi luat în stăpânire, nu-i aşa?

Malcolm stătea lângă McAuliff. O ceată de copii alerga pe cărarea spre lac, iar strigătele lor erau duse de vânt. Câţiva băştinaşi umblau printre colibe, iar alţii, mai numeroşi, se plimbau pe lângă cursul de apă ce curgea dinspre cascadă.

— Totul e… foarte îngrijit.

Fură singurele cuvinte pe care le putu spune McAuliff în acel moment.

— Da, răspunse omul Halidonului. Hai să coborâm. Te aşteaptă un om.

Călăuza îi conduse în jos, pe panta stâncoasă. Cinci minute mai târziu, toţi trei se aflau în partea stângă a comunităţii. De

sus, Alex nu-şi dăduse prea bine seama de înălţimea copacilor ce înconjurau din toate părţile sălaşurile primitive. Liane groase coborau răsucite până la pământ şi ferigi imense îşi înălţau ramurile din tufişurile întunecate.

Dacă platoul ar fi fost cu cincisprezece metri mai înalt, îşi zise McAuliff, nimic din ce observase n-ar mai fi fost vizibil.

Adăpostiţi de natură.

Ghidul porni pe o cărare ce părea să treacă printr-un grup de colibe din zona acoperită de vegetaţie.

Locuitorii erau îmbrăcaţi, ca majoritatea oamenilor ce trăiau pe dealurile jamaicane, cu haine uşoare şi largi, dar aici McAuliff remarcă ceva deosebit, insesizabil din primul moment. Era o diversitate de pantaloni kaki suflecaţi, rochii în culori închise, cămăşi albe din bumbac şi bluze cu imprimeuri – toate obişnuite, cum puteau fi văzute în toată insula. De fapt, în toate ţările îndepărtate – în Africa, Australia, Noua Zeelandă – unde băştinaşii luaseră ce putuseră – mai bine zis furaseră – din echipamentul de protecţie al invadatorilor albi. Nimic neobişnuit… dar ceva cu totul deosebit, iar Alex nu reuşea cu nici un chip să stabilească diferenţa.

Apoi înţelese. În aceeaşi clipă în care constată că mai observase ceva. Cărţi.

Câţiva – trei sau patru sau cinci, poate – dintre zecile de băştinaşi ai acestei comunităţi duceau *cărţi* sub braţ sau în mână.

Iar hainele erau *curate*. Se vedeau pete de umezeală, de transpiraţie, evident şi praf pe cei veniţi de la munca câmpului sau noroi de la lac, însă exista o curăţenie nemaiîntâlnită în comunităţile de pe dealuri sau din regiuni îndepărtate: Africa, Australia, Noua Guinee sau Jacksonville, Florida.

Era firesc să vezi băştinaşi purtând haine în diverse stadii de uzură – rupte, găurite, chiar peticite. Dar veşmintele acestor oameni erau întregi, nerupte, negăurite.

Nu vechituri, nu haine furate care nu se potriveau.

Tribul lui Acquaba trăia în adâncul unei jungle primitive, dar nu era – asemenea altor comunităţi izolate – o rasă extenuată de primitivi striviţi de sărăcie, care trăiau de azi pe mâine din roadele pământului.

În jurul colibelor şi pe cărări, Alex văzu trupuri viguroase şi ochi negri şi limpezi, semne ale unei alimentaţii echilibrate şi ale

unei inteligenţe ascuţite.

— O să mergem direct la Daniel, îi spuse Malcolm ghidului. Acum eşti liber. Şi îţi mulţumesc.

Ghidul o luă spre dreapta, pe o cărare prăfuită ce părea să treacă pe sub un păienjeniş de liane groase. Îşi scoase centura şi pistolul şi îşi descheie haina. Comandoul ajunsese acasă, constată McAuliff. Îşi putea da jos costumul – zdrenţuit cu premeditare.

Malcolm făcu un gest, întrerupând gândurile lui Alex. Cărarea pe care merseseră pe sub frunzele palmierilor coti la stânga, conducându-i într-un luminiş acoperit cu iarbă stufoasă. Această porţiune deschisă se întindea până dincolo de cursul de apă ce pornea de la baza cascadei. De cealaltă parte a torentului cu maluri late, terenul se înclina către o baricadă de piatră; dincolo de ea se aflau păşunile netede ce mărgineau malul de est al lacului.

Pe pajiştea imensă se vedeau bărbaţi care se îndreptau spre vite cu toiege în mâini. Era sfârşitul după-amiezei, iar căldura soarelui se mai domolise. Trebuiau adăpostite vitele pentru noapte, îşi spuse McAuliff.

Mergea distrat în urma lui Malcolm, mai preocupat să observe tot ce putea din ciudatul sat izolat, când, deodată, înţelese încotro se îndreptau.

Spre poalele muntelui şi spre cascadă.

Ajunseră la marginea canalului ce alimenta lacul cu apă şi o luară la stânga. Alex constată că râul era mai adânc decât părea de la distanţă. Înălţimea malurilor atingea vreo doi metri şi jumătate; impresia pe care o avusese privind de pe platou se datora pietrelor fixate cu grijă în pământul de pe cele două ţărmuri. Acest fenomen natural fusese controlat de om, ca şi câmpurile cultivate, cu multe generaţii în urmă.

Se vedeau trei pasarele din scândură, cu balustrade la înălţimea taliei şi stâlpi de susţinere pe fiecare mal, la care se ajungea pe nişte trepte de piatră… puse acolo de multă vreme. Podeţele se aflau la cincizeci de metri unul de altul.

Apoi McAuliff o văzu; de-abia se zărea, ascunsă cum era în spatele unui pâlc de arbori înalţi, ferigi uriaşe şi sute de liane înflorite, la poalele muntelui.

Era o construcţie din lemn. O casă mare cât o cabană, cu temelia suspendată deasupra canalului, apele repezi curgând

printre pilonii imenşi ce susţineau edificiul ascuns. De fiecare parte a pilonilor se găseau trepte – tot din piatră şi tot de mult construite – care duceau la o verandă spaţioasă, situată în faţa clădirii. La mijloc se afla o uşă.

De la orice distanţă – cu siguranţă şi din aer – clădirea era complet ascunsă privirii. Avea o lungime de vreo nouă metri, dar lăţimea ei nu putea fi apreciată, deoarece părea să se piardă în junglă şi sub cascadă.

Apropiindu-se de treptele de piatră, McAuliff văzu altceva, ceva ce îl surprinse atât de mult, încât trebui să se oprească şi să privească cu atenţie. În partea de vest a clădirii, ieşind din interior şi urcând spre hăţişul vegetal, se vedeau cabluri groase de culoare neagră. Malcolm se întoarse şi zâmbi văzând uimirea zugrăvită pe chipul lui Alex.

— Legătura noastră cu exteriorul, McAuliff. Semnale radio care sunt orientate spre reţelele telefonice din insulă. Seamănă cu telefoanele celulare, dar recepţia e în general mai clară decât la telefoanele obişnuite. Imposibil de depistat, desigur. Acum hai să-l vedem pe Daniel.

— Cine e Daniel?

— E ministrul sfatului nostru. Această funcţie se dobândeşte în urma alegerii. Numai că mandatul lui nu depinde de calendar.

— Cine îl alege?

Zâmbetul păli pe chipul omului din Halidon.

— Sfatul.

— Şi pe *el* cine-l alege?

— Tribul.

— Pare un sistem politic în toată regula.

— Nu tocmai, zise enigmatic Malcolm. Vino. Daniel ne aşteaptă.

Omul Halidonului deschise uşa, iar McAuliff păşi într-o încăpere cu tavan înalt şi cu ferestre în partea superioară a pereţilor. Se auzea vuietul cascadei, amestecat cu freamătul junglei de afară. În cameră erau câteva scaune de lemn – lucrate manual, nu de serie. În mijlocul peretelui din spate şi în faţa unei a doua uşi masive se afla o masă la care şedea o tânără negresă, de vreo treizeci de ani. Avea pe „biroul” ei câteva hârtii, iar în stânga fetei se afla un calculator alb. Nepotrivirea dintre un astfel de echipament şi locul în care se găsea îl surprinse pe Alex.

Apoi îşi stăpâni mirarea când văzu un telefon – consolă

sofisticată, cu multe butoane – pe un raft din dreapta fetei.

— Ea e Jeanine, doctore McAuliff. Lucrează pentru Daniel.

Fata se ridică şi zâmbi scurt. Îl salută pe Alex dând din cap, cu un aer şovăitor; îi aruncă apoi o privire îngrijorată lui Malcolm şi întrebă:

— Călătoria a decurs bine?

— De vreme ce l-am adus pe oaspetele nostru, se poate vorbi de un oarecare succes.

— Da, răspunse Jeanine, iar îngrijorarea ei se transformă în teamă. Daniel vrea să vă vadă imediat. Pe aici... doctore McAuliff.

Fata se duse spre uşă şi bătu de două ori. Fără să aştepte răspuns apăsă pe clanţă şi deschise. Malcolm veni lângă Alex şi-i făcu semn să intre. McAuliff pătrunse cu un pas şovăitor în biroul Ministrului Sfatului Halidonului.

Camera mare avea o singură fereastră uriaşă, din sticlă cu plumb, care ocupa cea mai mare parte a peretelui din fund. Priveliştea era stranie şi copleşitoare. La şase metri de geam se alia mijlocul cascadei, care ocupa întreaga zonă; nu se vedea altceva decât nesfârşite tone de apă, revărsându-se cu un zgomot înăbuşit, dar distinct. În încăpere, în faţa ferestrei era o masă lungă cu pupitru din lemn negru ce strălucea. În spatele ei stătea în picioare omul numit Daniel, Ministrul Sfatului.

Era un jamaican cu trăsături ascuţite, afro-europene, de o înălţime uşor peste medie şi foarte zvelt. Trupul lui avea supleţea unui alergător de cursă lungă. Alex îi dădu înjur de patruzeci (to uni. Faţa lui avea aspect tineresc, dar ochii erau ai unui adult.

Zâmbi – scurt, cordial, însă fără entuziasm – spre McAuliff şi ocoli masa cu mâna întinsă.

Atunci Alex văzu că Daniel purta pantaloni albi de sport şi o cămaşă de un albastru închis, descheiată la gât. În jurul gâtului avea un batic alb de mătase, cu capetele trecute printr-un inel de aur. Era un fel de uniformă, se gândi Alex. La fel ca sutana lui Malcolm.

— Bun venit, doctore. N-o să te întreb cum a fost călătoria. Am făcut-o şi eu de multe ori. E un calvar.

Daniel strânse mâna lui McAuliff.

— Într-adevăr, spuse Alex cu prudenţă.

Ministrul se întoarse brusc spre Malcolm.

— Prezintă raportul! Nu trebuie să faci un secret din asta. Sau

e acolo?

— Nu… Documentele lui Piersall sunt autentice. Sunt sigilate, iar McAuliff le are pregătite pentru a le trimite dintr-un loc aflat cam la patruzeci de kilometri de tabăra de pe Martha Brae. Nici el nu ştie unde. Avem trei zile la dispoziţie, Daniel.

Ministrul îl privea cu atenţie pe călugăr. Apoi se întoarse încet la scaunul său din spatele mesei, fără să scoată un cuvânt. Rămase nemişcat, cu mâinile pe suprafaţa tăbliei. Ridică privirea spre Alex.

— Aşadar, prin stăruinţa îndârjită a unui expatriat fanatic, noi riscăm să fim… castraţi. Dezvăluirea adevărului ne va face impotenţi, ştii asta, doctore McAuliff. O să fim jefuiţi. Deposedaţi de ceea ce ne aparţine. Iar responsabilitatea îţi aparţine… *dumitale*. Un geolog în serviciul lui Dunstone Limited. Şi un foarte puţin probabil informator al Serviciului Britanic de Informaţii.

Daniel se uită la Malcolm.

— Lasă-ne singuri, te rog. Şi pregăteşte-te să pleci la Montego.

— Când?

— Asta depinde de vizitatorul nostru. El o să te însoţească.

— Eu?

— Da, doctore McAuliff. Dacă o să mai fi în viaţă.

28

— Nu există decât o singură ameninţare pe care o fiinţă umană o poate profera la adresa alteia şi care trebuie luată în seamă. Evident, e vorba despre ameninţarea cu moartea.

Daniel se dusese la fereastra enormă prin care se vedeau nesfârşitele coloane de apă.

— Aşa e, abstracţie făcând de oprimantele dispute ideologice, asociate, de obicei, cu cauze religioase ori naţionale.

— Şi, fiindcă pe mine nu mă interesează considerentele de ordin religios ori naţional, te aştepţi ca ameninţarea să aibă efect.

McAuliff stătea în picioare în faţa mesei lungi, lucioase. Nu i se oferise un scaun.

— Da, răspunse ministrul Sfatului Halidonului, întorcându-se de la fereastră. De bună seamă ţi s-a spus deja că problemele Jamaicăi nu sunt şi ale dumitale.

— „Nu e războiul meu”, asta a fost formularea.

— Cine ţi-a spus asta? Charles Whitehall sau Barak Moore?

— Barak Moore e mort, zise Alex.

Ministrul era sincer surprins. După un scurt moment de tăcere meditativă, vorbi calm:

— Îmi pare rău. Era o piedică necesară în calea ofensivei lui Whitehall. Gruparea lui nu mai are cu cine să-l înlocuiască. Va trebui să fie numit altcineva…

Daniel se duse la masă, luă un creion şi notă ceva pe un carneţel. Rupse apoi pagina şi o puse alături. McAuliff văzu cu uşurinţă cuvintele pe care le scrisese ministrul – „De înlocuit Barak Moore”. În acea zi a surprizelor, consecinţa mesajului nu era lipsită de interes.

— Doar atât? întrebă Alex, făcând semn cu capul în direcţia paginii.

— N-o să fie simplu, dacă la asta te referi, răspunse Daniel, la loc, doctore McAuliff. Cred că a venit timpul să înţelegi cum stau lucrurile. Înainte de a merge mai departe.

Alexander Torquin McAuliff, geolog, având o companie pe strada 38 din New York, Statele Unite ale Americii, se aşeză pe un scaun lucrat de băştinaşi, într-un birou aflat în munţii

inaccesibili ai lanţului Flagstaff, în inima impenetrabilei regiuni Cock Pit de pe insula Jamaica, ascultându-l pe un om numit Daniel, Ministrul Sfatului dintr-o sectă misterioasă cunoscută sub denumirea de Halidon.

Nu mai era în stare să gândească. Putea doar să asculte. Daniel trecu în grabă peste etapele de început. Îl întrebă pe Alex dacă citise hârtiile lui Walter Piersall. McAuliff încuviinţă.

Ministrul îi confirmă apoi acurateţea studiilor lui Piersall, care descoperise apariţia tribului lui Acquaba în urma războaielor marunilor de la începutul secolului al optsprezecelea.

— Acquaba era un fel de mistic, dar în fond un om simplu. O figură cristică, însă lipsită de compasiunea extremă asociată credinţei creştine. La urma urmei, strămoşii lui se născuseră în plină violenţă a junglei locuite de kromanti. Dar avea principii morale sănătoase.

— Care e sursa bogăţiei voastre? întrebă Alex, venindu-şi în fire. Dac *există* bogăţie. Şi o sursă.

— Aurul, răspunse Daniel simplu.

— De unde?

— Din pământul ţării noastre.

— Nu există aur în Jamaica.

— Eşti geolog. Ar trebui să ştii. Există urme de depuneri cristaline în zeci de minereuri de pe insulă…

— Infime, interveni McAuliff. De mică importanţă şi atât de amestecate cu minerale fără valoare, încât fac imposibilă orice încercare de separare. Ar costa mai mult decât produsul rezultat.

— Şi totuşi… aur.

— Fără valoare.

Daniel zâmbi.

— Cum crezi că au ajuns să se amestece depunerile cristaline? Te-aş putea întreba – teoretic, dacă vrei – cum s-a născut insula Jamaica.

— Ca o masă de pământ izolată în ocean. Transformări geologice…

Alex se opri. Ideea era copleşitoare prin simplitatea ei. Cu multe milioane de ani în urmă, o porţiune dintr-un filon de aur explodase din straturile de pământ de sub apă, iar depunerile presau în masa de pământ ce ieşea din apă.

— Doamne… există un filon…

— N-are rost să continuăm, spuse Daniel. Timp de secole,

legea colonială din Jamaica afirma categoric: toate metalele preţioase descoperite pe insulă erau proprietatea Coroanei. Ăsta a fost motivul esenţial pentru care nimeni nu le-a căutat.

— *Fowler*, zise McAuliff încet. Jeremy Fowler…

— Poftim?

— Secretarul Coroanei de la Kingston. Cu mai bine de o sută de ani în urmă…

Daniel făcu o pauză.

— Da. Mai exact, în 1883. Deci ăsta era fragmentul lui Piersall.

Ministrul Halidonului făcu altă însemnare pe carneţel: „Va fi înlăturat”.

— Acel Fowler, spuse Alex încet. Ştia?

Daniel rupse pagina din carnet şi ridică privirea.

— Nu. El credea că îndeplineşte dorinţele unei grupări disidente a marunilor, care conspira cu un grup de proprietari de pământ de pe coasta de nord. Obiectivul era distrugerea dosarelor ce consemnau existenţa unui tratat tribal, pentru ca mii de hectare de teren să poată fi defrişate şi cultivate. Pentru asta fusese plătit.

— Familia lui din Anglia crede şi acum lucrul acesta.

— De ce nu? Era vorba despre – ministrul zâmbi – *Serviciul Colonial*. Putem să ne întoarcem la chestiuni mai actuale? Vezi dumneata, doctore McAuliff, noi am vrea să înţelegi. *În amănunt*.

— Dă-i drumul.

Din spusele lui Daniel reieşea că Halidonul nu era interesat de puterea politică. Nu avusese niciodată astfel de ambiţii; rămăsese în afara statului, acceptând punctul de vedere istoric conform căruia ordinea apare din haosul ideologiilor diferite, chiar opuse. Ideile reprezentau monumente mai importante decât catedralele, iar un popor trebuie să aibă acces neîngrădit la ele. În aceasta consta lecţia lui Acquaba. Libertate de mişcare, libertate de gândire… libertate de a purta bătălii la nevoie. Religia Halidonului era umanistă în esenţă, iar zeii junglei – simboluri ale forţelor ce se luptau în permanenţă pentru libertatea muritorilor. Libertate de a supravieţui în lume într-un fel specific tribului, fără a impune această modalitate şi altor triburi.

— Nu e o premisă rea, nu-i aşa? întrebă Daniel încrezător.

— Nu, răspunse McAuliff. Şi nici prea originală.

— N-ai dreptate, zise ministrul. Ideile pot avea sute de

precedente, însă practica e aproape nouă… Triburile tind să se transforme pe măsură ce-şi dezvoltă independenţa economică, până când devin nerăbdătoare să se impună în faţa cât mai multor triburi. Asta e valabil de la faraoni până la Caesar; de la imperiu – vezi Sfântul imperiu Roman, cel britanic etc.

— Până la Adolf Hitler; de la Stalin până la propriul vostru guvern alcătuit din făţarnici în căutare de prozeliţi. Fereşte-te de bigoţi, McAuliff. Cu toţii au fost bigoţi în felul lor. Mulţi sunt şi acum.

— Dar dumneata, nu.

Alex se uită prin fereastra uriaşă la torentul de apă ce se prăbuşea de la înălţime.

— Dumneata doar decizi cine e… şi acţionezi în consecinţă. Liber „să porţi o bătălie”, cum spuneai.

— Crezi că e o contradicţie de scopuri?

— Cred al naibii de tare. Mai ales când „a purta o bătălie” înseamnă să omori oameni… fiindcă nu sunt de acord cu ideea voastră în legătură cu ceea ce e acceptabil.

— Pe cine am omorât noi?

Alex îşi mută privirea de la cascadă spre Daniel.

— Hai să începem cu noaptea trecută. Doi cărăuşi din echipa de prospectare, care câştigau probabil câţiva dolari de la Serviciul Britanic de Informaţii. Pentru ce? Ca să stea cu ochii pe noi? Să raporteze ce-am mâncat la cină? Cine venea să ne vadă? Călăuza voastră, cel pe care îl numeau Marcus, spunea că sunt agenţi; i-a ucis. Şi pe un grăsan, pe nume Garvey, un om de legătură scund, în uniformă şi care, te asigur, mirosea urât. Însă cred că un accident fatal pe drumul spre Port Antonio e o pedeapsă prea radicală. McAuliff făcu o pauză şi se aplecă în scaun. Aţi masacrat o întreagă echipă de prospectare şi nu ştiaţi decât că fuseseră angajaţi de Dunstone, din acelaşi motiv ca şi mine: căutau de lucru. Aţi putea justifica toate crimele astea, însă nici voi, nici altcineva nu e în stare să explice moartea lui Walter Piersall… Da, domnule Ministru Atotputernic, cred că voi înşivă daţi dovadă de un bigotism extrem.

Izbucnirea de furie a lui Alex fu urmărită cu luare-aminte de Daniel, care se aşezase pe scaunul din spatele mesei. Îşi propti piciorul în podea, împingând uşor scaunul spre dreapta lui, către fereastra uriaşă.

— Cu peste o sută de ani în urmă, întreaga clădire se

compunea doar din biroul acesta! Unul dintre predecesorii mei de atunci insistase ca încăperea ministrului – pe atunci i se spunea „cameră” – să aibă vedere spre cealaltă parte a cascadei. Pretindea că mişcarea constantă şi zgomotul înăbuşit te ajutau să te concentrezi, alungând gândurile lipsite de însemnătate… S-a dovedit că acest rebel de mult uitat avea dreptate. Nu încetez să mă minunez de explozia de forme şi modele. Şi în timp ce mă minunez, mintea chiar se concentrează.

— Ăsta-i modul dumitale de a-mi spune că toţi cei care au fost ucişi erau… gânduri neînsemnate?

Daniel trase scaunul la loc şi se întoarse cu faţa spre McAuliff.

— Nu, doctore. Încercam să găsesc o cale de a te convinge. O să-ţi spun adevărul, însă nu sunt sigur că o să-l crezi. Călăuzele, ghizii noştri – oamenii noştri infiltraţi, dacă vrei – sunt antrenaţi să-şi folosească *influenţa* oriunde e posibil. Frica, McAuliff, e o armă extraordinară. O armă nonviolentă; nu că noi am fi în mod obligatoriu nonviolenţi… Cărăuşii dumitale n-au murit. Au fost luaţi prizonieri, legaţi la ochi, duşi la periferia lui Weston Favel şi eliberaţi. Nu li s-a clintit un fir de păr din cap, dar au tras o sperietură zdravănă. Nu vor mai lucra pentru MI 5sau MI 6. Garvey *este* mort, dar nu l-am ucis noi. Domnul Garvey al dumitale vindea orice, inclusiv femei, mai ales tinere fete. A fost împuşcat pe drumul spre Port Maria de un tată înnebunit de durere, din motive lesne de înţeles. Noi doar ne-am asumat fapta… Susţii că am masacrat echipa de prospectare a lui Dunstone. Ar trebui să inversezi situaţia, doctore. Trei dintre cei patru oameni albi au încercat să masacreze echipa noastră de cercetare. Au omorât şase dintre tinerii noştri, după ce i-au chemat în tabără la discuţii.

— Unul dintre… aceşti oameni albi era agent britanic.

— Aşa ne-a spus şi Malcolm.

— Nu cred că un om antrenat de serviciile de informaţii ar putea ucide orbeşte.

— Malcolm îţi împărtăşeşte punctul de vedere. Un agent de informaţii e om şi el. Iar un om aflat în toiul luptei are de luat nişte decizii. Acest individ, oricine o fi fost, s-a pripit în adoptarea hotărârilor.

— Al patrulea om? înţeleg că el era deosebit.

— Da.

Brusc, privirea lui Daniel deveni meditativă.

— Era un om bun. Un olandez. Când a înţeles ce făceau camarazii lui, a protestat vehement. A alergat să-i avertizeze pe ceilalţi membri ai echipei noastre. Oamenii lui l-au împuşcat.

Câteva clipe, nici unul dintre ei nu vorbi. În cele din urmă, McAuliff întrebă:

— Dar Walter Piersall? Poţi să-mi relatezi o poveste şi despre el?

— Nu, spuse Daniel. Nu ştim ce s-a întâmplat. Sau cine l-a ucis. Avem câteva presupuneri, dar nimic mai mult. Walter Piersall era ultimul om de pe pământ căruia i-am fi dorit moartea. Mai ales în acele împrejurări. Şi dacă nu înţelegi asta, eşti stupid.

McAuliff se ridică de pe scaun şi merse către fereastra uriaşă. Simţea ochii lui Daniel aţintiţi asupra sa. Încercă să se concentreze asupra şuvoaielor de apă ce se prăbuşeau în faţa sa.

— De ce m-ai adus aici? De ce mi-ai spus atât de multe? Despre voi… şi despre celelalte.

— N-aveam de ales. Pare puţin probabil ca dumneata să fi minţit, iar Malcom să se fi înşelat… îţi înţelegem atât poziţia, cât şi formaţia. Când Malcolm a venit din Anglia, a adus cu sine dosarul dumitale complet de la MI 5. Suntem dispuşi să-ţi facem o ofertă.

Alex se întoarse şi-l privi pe ministru.

— Sunt sigur că e una pe care n-o pot refuza.

— Nu cu dragă inimă. E vorba despre viaţa dumitale. Şi, deloc întâmplător, vieţile colegilor dumitale din echipă.

— Pentru documentele lui Piersall?

— Pentru ceva mai mult, dar, desigur şi pentru acelea, răspunse Daniel.

— Continuă.

McAuliff rămase lângă fereastră. Sunetul înăbuşit al cascadei reprezenta, într-un fel, legătura lui cu exteriorul. Era o alinare.

— Ştim ce vor serviciile de informaţii britanice: lista cu numele celor din ierarhia lui Dunstone. Ale bancherilor internaţionali care îşi doresc din tot sufletul să transforme insula într-un sanctuar economic, într-o altă Elveţie. În urmă cu vreo câteva săptămâni, s-au adunat cu toţii pe insulă, venind din toată lumea. La Port Antonio. Câţiva şi-au dat numele reale, cei mai mulţi însă, nu. Perioada e favorabilă. Instituţiile bancare elveţiene renunţă pe rând la regulile tradiţionale de păstrare a secretului. Desigur,

sunt supuse unor presiuni extraordinare… Avem lista oamenilor de la Dunstone. Vom face un schimb.

— Lista pentru vieţile noastre? Şi pentru documente…

Daniel râse, nu cu cruzime, dar nici cu blândeţe. Era o expresie sinceră de amuzament.

— Doctore, am impresia că dumneata eşti obsedat de gânduri neînsemnate. E adevărat că acordăm o mare importanţă documentelor lui Piersall, nu însă şi britanicii. Trebuie să gândim asemenea adversarilor noştri. Englezii îşi doresc cu tot dinadinsul lista lui Dunstone. Iar noi vrem mai presus de orice ca serviciile de informaţii britanice şi tot ce reprezintă ele să plece din Jamaica. Ăsta e schimbul pe care-l propunem.

McAuliff stătea nemişcat lângă fereastră.

— Nu înţeleg.

Ministrul se aplecă în faţă.

— Cerem să înceteze influenţa engleză… şi a tuturor celorlalte naţiuni – *triburi*, dacă doreşti, doctore – asupra acestei insule. Pe scurt, Jamaica trebuie să fie lăsată jamaicanilor.

— Dunstone o să se opună, zise Alex şovăielnic. Aş îndrăzni să afirm că influenţa lui e cu mult mai periculoasă decât a oricui altcuiva.

— Dunstone e problema *noastră*; am elaborat planuri proprii în legătură cu compania asta. Dunstone a fost organizată de genii financiare. Dar, după ce va pătrunde pe teritoriul nostru, avem la dispoziţie mai multe posibilităţi. Printre altele, exproprierea… însă punerea lor în practică cere timp şi ştim amândoi că serviciile britanice nu au timp. Anglia nu-şi poate permite să piardă Dunstone Limited.

Gândurile lui McAuliff se întoarseră la camera din Hotelul Savoy… şi la recunoaşterea calmă, de către R C. Hammond, a faptului că *latura economică a reprezentat un factor*. *Unul mai degrabă semnificativ*.

Hammond manipulatorul.

Alex se întoarse la scaun şi se aşeză. Înţelese că Daniel îi lăsa timp să se gândească, să rumege consecinţele noii informaţii primite. Erau atât de multe întrebări; majoritatea, ştia asta, nu aveau răspuns, dar câteva îl afectau în mod special. Trebuia să încerce.

— Cu câteva zile în urmă, începu el stânjenit, când a murit Barak Moore, mi-a trecut prin minte faptul că Charles Whitehall

nu mai avea contracandidat. La fel şi dumneata, acum. Am văzut ce-ai scris…

— Care-i întrebarea dumitale? se interesă politicos Daniel.

— Am avut dreptate, nu-i aşa? Există cele două extreme. Amândouă au adepţi. Nu sunt doar fanatici fără importanţă.

— Whitehall şi Moore?

— Da.

— Nu prea. Ei sunt lideri charismatici. Moore *a fost*. Whitehall *este*. La toate naţiunile în curs de dezvoltare există în general trei grupări: stânga, dreapta şi confortabilul centru – tradiţionaliştii care au învăţat cum se desfăşoară lucrurile. Centrul este extrem de coruptibil, deoarece continuă aceleaşi activităţi birocratice stupide, dar cu o nouă, neaşteptată autoritate. Oamenii de centru sunt primii care trebuie înlocuiţi. Soluţia ideală o constituie antrenarea celor mai mature elemente din ambele extreme. Realizarea unui echilibru paşnic.

— Şi asta aşteptaţi voi? Un fel de arbitru?

— Da. E foarte bine, doctore. Lupta are meritele ei, ştii bine lucrul acesta; în ambele tabere există elemente pozitive… Din nefericire, Dunstone ne îngreuiază sarcina. Trebuie să-i observăm pe combatanţi cu atenţie.

Ochii ministrului priviră în gol; din nou se văzu în ei un licăr aproape imperceptibil.

— De ce? întrebă Alex.

La început, Daniel ezită să răspundă. Apoi oftă.

— Foarte bine… Reacţia lui Barak Moore faţă de Dunstone ar fi fost violentă. O baie de sânge… haos. Whitehall ar fi la fel de primejdios. Ar încerca să încheie o înţelegere secretă temporară, la baza puterii aflându-se exclusiv considerente de ordin financiar. Ar putea fi manipulat la fel ca mulţi industriaşi germani, care credeau sincer că ei îl manevrau pe Hitler. Numai că această asociere întreţine puterea absolută… în mod absolut.

McAuliff se lăsă pe spate în scaun. Începea să înţeleagă.

— Deci, dacă Dunstone pleacă, o să vă întoarceţi la – cum spuneai? – lupta cea sănătoasă?

— Da, spuse calm Daniel.

— Asta înseamnă că voi vreţi acelaşi lucru ca şi serviciul britanic de informaţii. Cum de poţi pune condiţii?

— Pentru că soluţiile noastre sunt diferite. Avem şi timpul şi convingerea că până la urmă vom obţine controlul. Englezii… şi

francezii şi americanii şi germanii… nu le au. Dezastrele economice pe care le-ar suferi ar putea fi în avantajul nostru. Şi cu asta am încheiat subiectul. Noi avem lista cu oamenii lui Dunstone. Dumneata o să transmiţi oferta Serviciului Britanic de Informaţii.

— Mă duc cu Malcolm la Montego…

— Vei fi însoţit şi păzit, îl întrerupse cu asprime Daniel. Membrii echipei de prospecţiune sunt ostatici. Fiecare dintre ei va fi imediat executat dacă se va constata cea mai mică abatere de la instrucţiunile noastre.

— Şi dacă Serviciul Britanic de Informaţii nu vă dă crezare? Ce dracu' ar trebui să fac atunci?

Daniel se ridică în picioare.

— Te vor crede pe dumneata, McAuliff. Fiindcă excursia dumitale la Montego May va face parte din seria noutăţilor ce vor fi în curând răspândite în întreaga lume. Se vor resimţi şocuri profunde în capitalele mai multor ţări. Iar dumneata o să le spui agenţilor britanici că asta este dovada noastră… E doar vârful aisbergului Dunstone. A, or să te creadă, McAuliff. Exact la ora douăsprezece, timpul Londrei. Mâine.

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Nu. Încă ceva. Când o să-nceapă piesa, gigantul alarmat – Dunstone – o să-şi trimită încoace ucigaşii. Pe lângă alţii şi dumneata vei fi o ţintă.

McAuliff se ridică înfuriat.

— Mulţumesc pentru avertisment, spuse el.

— N-ai pentru ce, răspunse Daniel. Acum, te rog să vii cu mine.

Afară, Malcolm, călugărul, discuta calm cu Jeanine. Văzându-l pe Daniel, amândoi tăcură. Jeanine se întoarse spre el şi-i spuse:

— Avem veşti de la Martha Brae.

Alex se uită la ministru, apoi din nou la fată. „Martha Brae” însemna tabăra de prospecţiune. Vru să vorbească, dar Daniel îl opri.

— Orice-ar fi, spune-ne amândurora.

— E vorba despre doi bărbaţi. Tânărul, Ferguson şi specialistul în minereuri, Peter Jensen.

Alex răsuflă uşurat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Daniel. Începuse cu tânărul.

— O călăuză a venit în tabără şi i-a adus o scrisoare de la

Arthur Craft Senior. În ea, Craft îi făcea promisiuni şi-l îndemna pe Ferguson să părăsească echipa şi să vină la Port Antonio, la Fundaţie. Cercetaşii noştri i-au urmărit şi i-au interceptat la câţiva kilometri în josul râului. Au fost reţinuţi acolo, la sud de Weston Favel.

— Craft a aflat de fiul său. Încearcă să-l cumpere pe Ferguson.

— Târgul s-ar putea să fie în avantajul Jamaicăi, iar Ferguson nu se află prea sus pe scara dumitale de valori.

— Eu l-am adus pe insulă. Pentru mine e valoros, răspunse Alex cu răceală.

— O să vedem.

Daniel se întoarse spre fată.

— Transmite cercetaşilor să rămână pe loc. Să-i reţină pe Ferguson şi pe călăuză; vor primi instrucţiuni. Ce e cu Jensen?

— E în regulă. Cercetaşii sunt pe urmele lui.

— A părăsit tabăra?

— Pretinde că s-a rătăcit, aşa cred oamenii noştri. Azi-dimineaţă devreme, curând după plecarea doctorului McAuliff, i-a cerut cărăuşului său să întindă ceea ce se cheamă… o linie la orizont. L-a pus pe om să meargă o distanţă apreciabilă, până când a desfăşurat tot firul de nailon. Se pare că ţineau legătura trăgând de fir…

— Iar Jensen a tăiat firul şi a legat capătul din mâna lui de un arbust, o întrerupse Alex, vorbind repede. Şi făcând un nod în jurul unei crengi din apropiere.

— De unde ştii?

Daniel părea fascinat.

— E un truc foarte vechi şi deloc amuzant la care recurg oamenii pe teren. O glumă nesărată. Se face cu începătorii.

Daniel se întoarse din nou spre fată.

— Deci cărăuşul lui nu l-a găsit. Unde e Jensen acum?

— A încercat să-i ia urma lui Malcolm, replică secretara.

Cercetaşii spun că a fost foarte aproape. A renunţat şi a tot dat târcoale dealului de la vest. De acolo poate supraveghea întreaga tabără. Toate căile de intrare.

— O să aştepte vreme de trei zile, înfometat şi încolţit de feline. Nu îndrăzneşte să se întoarcă la Warfield cu mâna goală.

Daniel se uită la Alex.

— Ştiai că *el* te-a ales să conduci prospecţiunea?

— *El* m-a…

McAuliff amuţi.

— Spune oamenilor noştri să rămână lângă el, ordonă ministrul. Să stea pe-aproape, dar să nu-l reţină… decât dacă foloseşte o staţie radio care poate transmite până pe coastă. Numai în cazul acesta să-l ucidă.

— Ce dracu' tot spui? întrebă McAuliff mânios. N-ai nici un drept!

— Avem tot dreptul, doctore. Voi, aventurierii, aţi venit în ţara asta. S-o murdăriţi cu *ticăloşiile* voastre. Nu-mi vorbi mie de *drepturi*, McAuliff! Apoi coborî vocea, adresându-se fetei: Convoacă sfatul.

29

Daniel îl conduse pe McAuliff pe scări, spre iarba deasă de pe malul stâng al minusculului canal cu ape repezi. Nici unul din ei nu vorbea. McAuliff îşi privi ceasul; era aproape opt. Soarele ce asfinţea îşi trimitea razele din spatele munţilor de la vest, împrăştiind o lumină spectrală, portocalie; dealurile mai apropiate se profilau în nuanţe de negru cafeniu, accentuând impresia de înălţime a acestor imense fortăreţe naturale. Lacul era o întinsă suprafaţă de sticlă întunecată, lucind supranatural şi reflectând umbrele masive ale munţilor şi fulgerările luminii solare.

Coborâră panta defrişată spre gardul de piatră ce mărginea păşunile. În capătul din stânga se afla o poartă; Daniel se apropie de ea, trase zăvorul mare şi o deschise. Îi făcu semn lui McAuliff să intre.

— Îmi cer scuze pentru izbucnirea de adineauri, zise ministrul în vreme ce mergeau pe câmp. N-a fost corect. Din punctul meu de vedere, dumneata eşti o victimă, nu un agresor. Noi înţelegem asta.

— Dar dumneata ce eşti? O victimă? Sau un agresor?

— Eu sunt Ministrul Sfatului. Iar *noi* nu suntem nici una, nici alta. Ţi-am explicat asta.

— Mi-ai explicat o mulţime de lucruri, dar tot nu ştiu nimic despre dumneata, spuse McAuliff, privind un animal ce se apropia de ei pe câmpul întunecat.

Era un mânz care necheză şi se cabră şovăitor când ajunse în dreptul lor.

— Mânzul ăsta e mereu pregătit să evadeze, râse Daniel, lovind uşor grumazul animalului. O să fie greu de dresat *Hiii*! *Hiii!* strigă ministrul şi plesni mânzul peste crupă, făcându-l să tropăie, să se cabreze şi să alerge fornăind spre mijlocul păşunii.

— Poate că asta voiam să spun, zise Alex. Cum antrenezi… oamenii? Împiedicându-i să evadeze?

Daniel se opri şi-l privi pe McAuliff. Erau singuri pe păşunea întinsă, scăldată în culorile vii ale apusului de soare jamaican. Lumina contura silueta ministrului, dar îl împiedica pe McAuliff să-i vadă faţa. Nu vedea ochii lui Daniel, însă le simţea privirea.

— În multe privinţe, noi suntem un popor simplu, spuse omul Halidonului. Tehnologia de care avem nevoie este adusă aici, împreună cu medicamente, unelte agricole şi altele. Oamenii noştri le transportă folosind drumuri de munte imposibil de depistat. În afară de asta, suntem independenţi pe pământurile noastre. Antrenamentul de care vorbeai derivă din faptul că suntem conştienţi de imensele noastre bogăţii. Izolarea noastră nu prea e totală. După cum vei vedea. Încă din copilărie, explică Daniel, unui membru al Halidonului i se spune că e privilegiat şi că trebuie să-şi justifice existenţa prin acţiunile din timpul vieţii sale. I se insuflă ideea contribuţiei personale încă din fragedă vârstă, ca şi necesitatea de a-şi valorifica la maximum potenţialul propriu. I se descrie detaliat lumea exterioară – simplitatea şi complicaţiile ei; pacea şi violenţa ei; binele şi răul. Nu i se ascunde nimic; imaginaţia tinerilor nu e lăsată s-o ia razna. Tentaţiile reale sunt echilibrate – puţin cam aspru, admise Daniel – de pedepse reale. Înainte de a împlini doisprezece ani, adolescentul este examinat serios de către profesori, de bătrânii Sfatului şi, în final, chiar de către ministru. În funcţie de rezultate, tinerii sunt selectaţi pentru instruire în lumea exterioară. Urmează trei ani de pregătire, axaţi pe dezvoltarea talentelor personale sau deprinderea unor meserii. La vârsta de şaisprezece ani, tânărul e luat din sânul comunităţii şi trimis la reşedinţa unei familii din lumea exterioară care face parte din trib. Cu excepţia rarelor întoarceri în comunitate şi a întâlnirilor cu părinţii naturali, familia din exterior urmează să-l supravegheze pe tânăr un anumit număr de ani.

— Nu aveţi şi eşecuri? întrebă Alex.

— Rareori, răspunse Daniel. Procesul de selectare e foarte minuţios.

— Ce se întâmplă când nu e suficient de minuţios? Dacă există…

— N-o să-ţi răspund la întrebarea asta, îl întrerupse ministrul, îţi voi spune doar că Labirintul lui Acquaba e o ameninţare cu care nu se poate compara nici o închisoare. Asta menţine numărul contravenţiilor la un nivel minim. Eşecurile sunt extrem de rare.

Tonul vocii lui Daniel îi tăie lui Alex cheful de a dezvolta subiectul.

— Pe urmă sunt aduşi înapoi?

Daniel încuviinţă.

Natalitatea în cadrul Halidonului era controlată cu acordul membrilor săi. Daniel pretindea că există o contrapondere între numărul cuplurilor care voiau mai mulţi copii şi acela al cuplurilor ce îşi doreau mai puţini, uneori chiar deloc. Şi, spre surprinderea lui McAuliff, ministrul adăugă:

— Căsătoriile se fac între noi şi cei de afară. E, desigur, inevitabil şi, prin forţa lucrurilor, de dorit. Însă este o procedură complicată care se desfăşoară după reguli stricte.

— Un proces de selectare invers?

— Cel mai sever cu putinţă. Controlat de supraveghetori.

— Ce se întâmplă dacă o căsnicie…

— Nici răspunsul ăsta nu ţi-l pot da, doctore.

— Bănuiesc că pedepsele sunt aspre, zise McAuliff încet.

— N-ai decât să bănuieşti ce vrei, spuse Daniel şi porni din nou la drum. Dar cel mai important e să înţelegi că avem zeci… sute de supraveghetori – şi şcoli – în multe ţări ale lumii. În orice profesiune, în toate guvernele, în zeci de universităţi şi institute de pretutindeni. N-o să ştii niciodată cine e membru al Halidonului. Şi asta e ameninţarea noastră, suprema noastră protecţie.

— Vrei să spui că, dacă eu voi dezvălui ceea ce ştiu, voi o să mă omorâţi?

— Pe dumneata şi pe toţi membrii familiei dumitale. Soţie, copii, părinţi… iar dacă nu ai, pe amante, asociaţi, apropiaţi, orice persoană care a avut sau are vreo importanţă în viaţa dumitale. Identitatea dumitale şi orice amintire despre dumneata vor dispărea.

— N-ai cum să cunoşti fiecare persoană cu care vorbesc, telefoanele pe care le dau, locul unde mă aflu în orice moment. Aşa ceva e imposibil. Aş putea ridica o întreagă armată; ţi-aş veni de hac.

— Dar n-o s-o faci, spuse Daniel cu un calm ce contrasta cu izbucnirea de mânie a lui McAuliff. Din acelaşi motiv pentru care nici alţii n-au făcut-o… Vino. Am ajuns.

Se aflau la capătul câmpiei. Mai departe începea vegetaţia tentaculară a pădurii din Cock Pit, aruncând umbre întunecate.

Brusc, aerul se umplu de un sunet cu o rezonanţă teribilă. Era un geamăt, o lamentaţie inumană. Tonalitatea era gravă, îţi tăia respiraţia, învăluia totul şi reverbera de pretutindeni. Era sunetul

unui instrument gigantic de suflat, înălţându-se încet, coborând într-un motiv muzical necunoscut, intensificându-se din nou până la strigătul de jale al unei melodii cu volum ridicat.

Se auzea mai tare, tot mai tare, ecourile luând acum tonuri de bas şi făcând să vuiască jungla şi munţii înconjurători, până când însuşi pământul păru că vibrează.

Apoi se opri, iar McAuliff rămase ţintuit locului şi văzu în depărtare contururile unor siluete ce mergeau încet, spre o ţintă precisă, în cadenţă, peste câmpul acoperit de întunericul ce se lăsase. Câţiva dintre ei purtau torţe, cu flăcări mici.

La început erau doar patru sau cinci, venind dinspre direcţia porţii. Apoi apărură câţiva de pe malul sudic al lacului lucitor; alţii ieşeau din întuneric dinspre partea de nord. Bărci cu fundul plat traversau suprafaţa apei, fiecare cu câte o singură torţă.

În câteva minute se strânseră zece, apoi douăzeci, treizeci… până când McAuliff încetă să mai numere. Veneau din toate părţile. Zeci de trupuri ce mergeau legănându-se încet pe câmpiile cuprinse de umbrele nopţii.

Toţi se îndreptau spre locul unde Alex stătea alături de Daniel.

Geamătul inuman se auzi din nou. Mai tare – dacă era posibil aşa ceva – decât înainte, iar McAuliff se trezi ducându-şi mâinile la urechi; vibraţiile pe care le simţea în cap îi provocau durere-adevărata *durere*.

Daniel îl atinse pe umăr; Alex se întoarse brusc, de parcă ar fi fost lovit cu violenţă. Preţ de o clipă chiar aşa crezuse, într-atât de cumplite erau senzaţiile provocate de zgomotul asurzitor al oribilei tânguiri.

— Vino, zise blând Daniel. *Hollydawn*[1] te poate vătăma.

McAuliff auzise bine. Daniel pronunţase „hollydawn” nu „halidon”. De parcă reverberaţia zgomotului asurzitor îl determinase să recurgă la un limbaj mai primitiv.

Daniel porni repede înaintea lui McAuliff spre ceea ce lui Alex i se păru a fi un zid de arbuşti. Apoi omul Halidonului începu să coboare într-un fel de tranşee săpată în junglă. Alex alergă să-l ajungă din urmă şi aproape căzu într-un coridor lung şi abrupt de trepte cioplite în piatră.

Scările se lărgeau pe măsură ce cobora, până când McAuliff descoperi că dădeau într-un amfiteatru primitiv, ai cărui pereţi se

---

[1] *Hollydawn* – răsărit sfânt; are o pronunţie foarte apropiată de cea a *cuvântului Halidon* (n. tr.).

înălţau cu zece-doisprezece metri deasupra pământului.

Scările se transformară într-un culoar ce trecea printre rânduri de bănci săpate în piatra curbată. Şi, dintr-odată, sunetul asurzitor de afară nu se mai auzi. Încetase. Se aşternuse tăcerea. Amfiteatrul, scobit într-un fel de carieră de piatră, bloca orice alte zgomote.

McAuliff rămase pe loc şi se uită la mica sursă de lumină: o flacără joasă ce lumina peretele de stâncă din fundul amfiteatrului. În acel perete era încastrată o tăblie din metal galben şi mai. Iar pe tăblie se afla o mumie. În faţa ei se vedeau nişte zăbrele subţiri, confecţionate din acelaşi material galben.

McAuliff nu trebui să se apropie ca să-şi dea seama despre ce metal era vorba: aur.

Iar mumia străveche – cândva un om uriaş – aparţinea descendentului mistic al căpeteniilor kromanti.

Acquaba.

Rămăşiţele păstrate ale strămoşului... înfruntând secolele. Adevărata cruce a tribului lui Acquaba. Păstrată pentru ca adepţii s-o vadă. Şi să priceapă.

— Pe aici.

Daniel vorbise în şoaptă, însă Alex îl auzise clar.

— O să stai lângă mine. Te rog să te grăbeşti.

McAuliff coborî restul scărilor către podeaua spaţiului scobit în stâncă şi spre omul Halidonului, în partea dreaptă a scenei primitive. Ieşind din perete, se vedeau două blocuri de piatră; Daniel arătă spre unul din ele: era locul cel mai apropiat de mumia lui Acquaba, la mai puţin de trei metri distanţă.

McAuliff se lăsă pe piatra dură, cu ochii la catafalcul deschis din aur masiv. Cadavrul smochinit era înveşmântat într-o robă de un negru roşcat; mâinile şi picioarele dezgolite păreau imense, ca şi capul. Ţinând seama de micşorarea provocată de trecerea a două secole, omul trebuie să fi fost uriaş – de peste doi metri înălţime.

Singura torţă de sub sicriul de aur arunca umbre tremurate pe perete; zăbrelele subţiri din faţa raclei scobite în piatră scânteiau în lumină. Cu cât te uitai mai bine, îşi zise Alex, îţi dădeai seama că era vorba despre lăcaşul unui zeu expus la loc de cinste. Un zeu care străbătuse pământul şi-l lucrase – două sute de ani nu putuseră şterge urmele de pe mâinile şi picioarele enorme. Dar acest zeu, acest bărbat nu trudise ca alţii...

Auzi zgomotul unor paşi înăbuşiţi şi ridică privirea spre micul amfiteatru. Prin intrarea ascunsă de întuneric cobora scările o procesiune de bărbaţi şi femei care se răspândi printre băncile de piatră şi se aşeză.

În tăcere.

Cei care purtau torţe stăteau la distanţă egală unul de altul, la diferite niveluri, lângă pereţii opuşi.

Cu toţii priveau la mumia aflată în spatele zăbrelelor de aur. Concentrarea lor era totală, de parcă zeul le-ar fi transmis-o.

În tăcere.

Deodată, ca din senin, zgomotul făcut de *hollydawn* sfâşie liniştea cu impactul unei explozii. Lamentaţia furtunoasă părea să izbucnească din măruntaiele pământului acoperit de stânci, zdrobindu-se de piatră, ieşind din imensul abis ce era mormântul lui Acquaba.

McAuliff simţi că i se taie respiraţia şi că sângele i se urcă la cap. Îşi îngropă faţa între genunchi, îşi puse palmele la urechi, tremurând din tot corpul.

Strigătul se auzea tot mai tare, un teribil curent de aer şuierător ce se intensifica demenţial. *Urechile omului nu pot suporta aşa ceva*! îşi spuse McAuliff tremurând… aşa cum nu mai tremurase niciodată în viaţa lui.

Apoi totul se sfârşi, iar liniştea se instală din nou.

McAuliff se ridică încet, lăsând mâinile în jos şi înşfăcând piatra de sub el, într-un efort de a-şi stăpâni spasmele violente ce-i zguduiau trupul. Ochii îi erau înceţoşaţi, sângele îi zvâcnea în tâmple; se linişti treptat şi ridică privirea către rândurile de membri ai Halidonului, acei oameni aleşi ai tribului lui Acquaba.

Fiecare dintre ei privea fix, cu ochii la străvechea mumie din spatele gratiilor de fier.

Alex îşi dădu seama că nu-şi schimbaseră poziţia în timpul delirului asurzitor care pe el aproape că-l scosese din minţi.

Se întoarse către Daniel; fără să vrea rămase cu gura căscată. Şi Ministrul Sfatului era încremenit, cu ochii negri larg deschişi, cu maxilarele încleştate şi chipul imobil. Dar se deosebea prin ceva faţă de ceilalţi: pe obrajii lui Daniel curgeau lacrimi.

— Sunteţi nebuni… cu toţii, zise Alex încet.

Daniel nu-i răspunse. Daniel nu-l putea auzi. Era hipnotizat.

Toţi se aflau în aceeaşi stare. Aproape o sută de bărbaţi şi femei, stăpâniţi fără putinţă de scăpare de o forţă ce depăşea

puterea lui de înţelegere.

Autosugestie. Somnolenţă autoindusă. Hipnoză în grup.

Oricare ar fi fost explicaţia, fiecare individ aflat în acel amfiteatru primitiv era fermecat de ceva inaccesibil.

Alexander se simţea ca un intrus; asista la un ritual prea intim pentru ochii lui. Totuşi, nu el ceruse să vină acolo. Îl obligaseră să fie martor.

Însă acest lucru îl umplea de mâhnire. Şi nu putea înţelege. Aşa că se uită la cadavrul ce fusese cândva uriaşul Acquaba.

Privi cu atenţie pielea zbârcită a feţei, ochii închişi, odihnindu-se în moarte, mâinile imense împreunate strâns peste roba de un negru roşcat.

Apoi din nou faţa… ochii… ochii…

O, Doamne! O; Hristoase!

Umbrele îi jucau feste… teribile, cumplite feste.

Trupul lui Acquaba se mişca.

Ochii se deschiseră; degetele mâinilor imense se desfăcură, palmele se răsuciră, braţele se înălţară… la câţiva centimetri deasupra robei străvechi.

În semn de rugăciune.

Apoi nu se mai văzu nimic.

Doar un cadavru mumificat în spatele unui grilaj de aur.

McAuliff îşi lipi spatele de zidul din stâncă, încercând cu disperare să-şi vină în fire. Închise ochii şi respiră adânc, cu mâinile încleştate pe piatra de sub el. *Nu* putea să se fi *întâmplat.* Era un fel de halucinaţie în masă, realizată prin vreun trucaj, însoţită de aşteptările grupului şi de acel afurisit sunet nepământean ce-ţi spărgea timpanele! Totuşi, el *văzuse*! Şi asta avusese un efect îngrozitor. Nu ştia cât durase – un minut, o oră, un deceniu de teroare – până când auzi cuvintele lui Daniel:

— Ai *văzut*. O afirmaţie făcută cu blândeţe. Nu te teme. N-o să mai vorbim niciodată despre asta. Nu e nimic rău. Numai bine.

— Eu… eu…

Alexander nu putea vorbi. Transpiraţia îi şiroia pe faţă, deşi în amfiteatru era răcoare.

Daniel se ridică şi se duse către centrul platformei de piatră, în loc să se adreseze tribului lui Acquaba, el se întoarse către McAuliff. Vorbea în şoaptă, dar, ca şi mai devreme, cuvintele se auzeau clar, reverberând în pereţi.

— Învăţăturile lui Acquaba îi vizează pe toţi oamenii, după

cum învăţăturile tuturor profeţilor se adresează tuturor. Dar puţini ascultă. Totuşi, lucrarea trebuie să continue. Pentru cei care o pot îndeplini. E foarte simplu. Acquaba a fost înzestrat cu haruri… mai presus de imaginaţia celor care nu ascultă niciodată; care doar fură şi corup. De aceea noi ieşim în lume fără să fim observaţi. Şi facem tot ce putem. Aşa trebuie să fie întotdeauna, fiindcă dacă lumea ar şti, ne-ar impune legile ei, iar Halidonul, tribul lui Acquaba şi învăţăturile lui ar fi distruse… Noi nu suntem nebuni, doctore McAuliff. Noi ştim cu cine vorbim, cui împărtăşim secretele noastre. Şi dragostea noastră. Dar nu ne înţelege greşit. Putem şi să ucidem; vom ucide pentru a proteja tezaurul lui Acquaba. În această privinţă suntem periculoşi. Aici nu încape târguială. Ne vom distruge pe noi înşine şi tezaurul nostru dacă lumea de afară se va amesteca în treburile noastre. Eu, în calitate de Ministru al Sfatului, îţi cer să te ridici, doctore McAuliff. Şi să te întorci cu spatele la tribul lui Acquaba, la acest Sfat al Halidonului şi să stai cu faţa la perete. Ceea ce vei auzi, uitându-te numai la zid, sunt voci ce vor dezvălui locuri şi cifre. Dar nu vei vedea chipuri, nu vei şti niciodată cine sunt cei care vorbesc. O să afli doar că aceia vor porni la drum purtând bogăţia Acquabei. Cheltuim mari sume de bani, pretutindeni în lume, concentrându-ne, pe cât ne stă în putinţă, asupra zonelor unde e multă suferinţă umană. Regiuni bântuite de foamete, dezastre de tot felul. Multe mii de oameni sunt ajutaţi zilnic de Halidon. Zilnic. În mod concret. Te rog să te ridici în picioare şi să stai cu faţa la perete, doctore McAuliff.

Alexander se conformă. Preţ de o clipă, ochii îi căzură pe trupul lui Acquaba. Apoi îşi aţinti privirea la zidul înalt de piatră. Daniel continuă:

— Contribuţiile noastre nu au drept scop obţinerea de capital politic sau influenţă. Procedăm aşa deoarece deţinem bogăţii ascunse şi avem obligaţia de a urma învăţăturile lui Acquaba. Însă lumea nu e pregătită să accepte metodele noastre, cele ale lui Acquaba. Ipocrizia mondială ne-ar afecta, ne-ar determina poate să ne distrugem. Iar asta e inadmisibil. Aşa că trebuie să înţelegi un lucru, doctore McAuliff. Dincolo de certitudinea că vei muri dacă vei dezvălui ceea ce ştii despre tribul lui Acquaba, există o altă certitudine, cu mult mai importantă decât viaţa dumitale: activitatea Halidonului va înceta. Aceasta e suprema noastră ameninţare.

Una câte una, vocile prezentară raportul:

— Axa africană, Ghana. Patru sute nouăzeci de tone de grâne. Executant: Smythe Brothers, Capetown. Berclay's Bank.

— Sierra Leone. Trei tone de medicamente. Executant: Baldazi Pharmaceuticals, Algeria. Bank of Constantine.

— Axa Indochina. Vietnam, provinciile Mekong şi Quan Tho. Personal specializat şi echipament radiologie. Executant: Crucea Roşie elveţiană. Bank of America.

— Axa emisferei de sud-vest. Brazilia. Rio de Janeiro. Ser antitifoidic. Executant: Surgical Salizar. Banca Terceiro, Rio de Janeiro.

— Axa emisferei nord-vestice. Virginia de Vest. Apalasia. Douăzeci şi patru de tone de alimente. Executant: Atlantic Warehousing. Chase Manhattan. New York.

— Axa indiană: Dacca. Tabere de refugiaţi. Seruri, medicamente. Executant: Organizaţia Internaţională pentru Refugiaţi. World Bank. Birmania…

Vocile bărbaţilor şi ale femeilor rosteau monoton frazele scurte. Totul dură aproape o oră, iar McAuliff îşi dădu seama că mulţi vorbeau de două ori, dar oferind informaţii diferite. Nimic nu se repeta.

În sfârşit, se aşternu tăcerea…

Un lung interval de tăcere. Apoi Alexander simţi o mână pe umăr. Se întoarse. Daniel îl privi în ochi.

— Înţelegi?

— Da, înţeleg, zise McAuliff.

Traversară câmpia îndreptându-se spre lac. Zgomotele pădurii se amestecau cu murmurul munţilor şi cu vuietul cascadei aflate la aproape doi kilometri către nord.

Se opriră la malul apei, iar Alex se aplecă, luă o pietricică şi o aruncă în lacul care lucea întunecat, reflectând lumina lunii. Se uită la Daniel.

— Într-un fel, dumneata eşti la fel de periculos ca şi ceilalţi. Un singur om… având atât de mult… acţionând în secret. Fără verificări, fără bilanţuri. Ar fi atât de simplu ca binele să devină rău, iar răul – bine. Malcolm spunea că… mandatul dumitale nu e legat de calendar.

— Aşa e. Sunt ales pe viaţă. Numai să-mi pot sfârşi treaba.

— Şi să numeşti un succesor?

— Pot exercita o anume influenţă. Sfatul, desigur, are ultimul

cuvânt.

— Atunci cred că eşti şi mai periculos.

— N-o să neg asta.

30

Călătoria spre Montego a fost mult mai uşoară decât marşul de la tabăra de pe malul râului Martha Brae. În primul rând, fiindcă o bună parte din drum au mers cu mijloace de locomoţie motorizate.

Malcolm, a cărui sutană fusese înlocuită cu haine marca Savile Row, o luase către partea sud-estică a lacului, unde îi întâmpină o călăuză care îi conduse la poalele unui povârniş ascuns de vegetaţia tropicală. O cabină de oţel cu cablurile groase mascate de stânci îi transportă peste prăpastia enormă către a doua călăuză, care-i instală într-un vagonet ce mergea pe cablu sub linia de vizibilitate a pădurii.

La capăt, o a treia călăuză îi duse printr-o serie de caverne, cunoscute sub denumirea de Grota Paşilor Repezi. Malcolm îi spuse lui Alex că fusese botezată astfel de către piraţii din secolul al şaptesprezecelea, care fugeau de pe ţărmul lui Bluefield's Bay ca să-şi ascundă comorile pe fundul bălţilor adânci din peşteri. Mai exista şi o altă explicaţie a numelui – considerată de unii mai plauzibilă – potrivit căreia, dacă un călător nu păşea cu atenţie, risca să alunece şi să se prăbuşească într-o groapă. De cele mai multe ori, el se rănea, dar nici să moară nu era imposibil.

McAuliff mergea aproape de călăuză, cu fascicolul lanternei îndreptat spre întunericul din faţa lui.

După ce ieşiră din peşteră, trecură printr-o scurtă porţiune de junglă şi ajunseră la primul drum pe care-l întâlniseră până atunci. Călăuza puse în funcţiune o mică staţie radio; zece minute mai târziu, un Land Rover apăru dintr-o văgăună întunecată de la vest.

Vehiculul părăginit traversă un păienjeniş de drumuri lăturalnice de ţară, şoferul având grijă să facă cât mai puţin zgomot; cobora pantele dealurilor cu motorul oprit şi stingea farurile când se apropiau de vreo regiune populată. Drumul dură o jumătate de oră. Trecură printr-un sat al marunilor, Accompong şi merseră spre sud câţiva kilometri, până la o câmpie întinsă.

În întuneric, la capătul pajiştii, un mic avion era scos dintr-un ascunziş de ferigi şi salcâmi. Se suiră în aparatul cu două locuri,

iar Malcolm trecu la cârmă.

— Asta e singura parte dificilă a călătoriei, zise acesta din urmă în timp ce rulau pe sol pentru decolare. Trebuie să zburăm aproape de pământ ca să evităm radarul. Din nefericire, la fel procedează şi avioanele traficanţilor de droguri. Iar noi ne temem mai puţin de autorităţi decât de vreo ciocnire.

Fără incidente, deşi se intersectară cu câteva avioane ale contrabandiştilor, aterizară pe terenul unei ferme îndepărtate, la sud-vest de Unity Hall. De acolo mai aveau de mers cincisprezece minute până la Montego.

— Am trezi bănuieli dacă am rămâne în zona rezervată negrilor din oraş. Dumneata – din cauza culorii pielii, iar eu datorită hainelor mele şi felului cum vorbesc. Iar mâine trebuie să ne deplasăm în zona albilor.

Se duseră la Cornwall Beach Hotel, unde se înregistrară la zece minute unul după altul. Îşi luară camere alăturate, dar fără legătură între ele.

Era ora două dimineaţa, iar McAuliff se prăvăli în pat, epuizat. Nu dormise de patruzeci şi opt de ore. Şi totuşi, somnul se lăsă aşteptat o bună bucată de vreme.

Se gândea la multe. La strălucitul, singuraticul, stingherul James Ferguson şi la plecarea lui bruscă la Fundaţia Craft. O adevărată dezertare. Fără explicaţii. Alex spera ca, pentru glumeţ, Craft să fie soluţia. Fiindcă el n-ar mai fi avut niciodată încredere în tânărul botanist.

Şi la fermecătorii soţi Jensen… hipercorecţi în relaţia cu manipulatorii de la Dunstone Limited.

La „liderul charismatic” Charles Whitehall, aşteptând să călărească pe „calul negru al lui Pompei” prin Victoria Park. Whitehall nu era pe potriva Halidonului. Tribul lui Acquaba nu l-ar fi tolerat.

Iar învăţăturile lui Acquaba respingeau violenţa lui Lawrence, uriaşul băiat-bărbat… succesorul lui Barak Moore. „Revoluţia” lui Lawrence n-avea să aibă loc. Nu în felul cum o concepea el.

Alex se gândi la Sam Tucker. Ciolănosul şi statornicul prieten, cu o forţă herculeană. Avea să găsească Sam ceea ce căuta în Jamaica? Pentru că, în mod sigur, căuta ceva.

Dar cel mai mult se gândea la Alison. La adorabilul ei râs abia schiţat, la ochii albaştri, limpezi, la aprobarea ei calmă, care exprima o mare putere de înţelegere. Cât de mult o iubea!

Se întrebă, în timp ce conştiinţa îi aluneca în spaţiul cenuşiu, indeterminat al somnului, dacă putea rămâne împreună.

După sfârşitul acelei nebunii.

Dacă mai rămâneau în viaţă.

Lăsase instrucţiuni la recepţie să fie trezit la ora 6.45. Douăsprezece fără un sfert, ora Londrei. Miezul nopţii pentru Halidon.

Cafeaua sosi în şapte minute, la douăsprezece fără opt minute. Telefonul sună trei minute mai târziu. La cinci minute înainte de prânz – ora Londrei. Era Malcolm, dar nu se afla în camera de hotel, ci la biroul din Montego Bay al agenţiei Associated Press, pe şi. James Street. Voia să se asigure că Alex se trezise şi avea radioul deschis. Poate că şi televizorul.

McAuliff le deschise pe amândouă.

Malcolm îi promise să-l sune mai târziu.

La şapte – douăsprezece, ora Londrei – fără trei minute, se auzi o bătaie rapidă în uşa camerei de hotel. Alexander era uimit. Malcolm nu-i spusese nimic despre vreun vizitator; nimeni nu ştia că se afla în Montego Bay. Se apropie de uşă.

— Da!

Omul aflat de cealaltă parte a uşii rosti cuvintele ezitant, cu o voce profundă, familiară:

— Dumneata eşti, McAuliff?

Şi deodată, Alexander înţelese. Simetria, sincronizarea erau nemaipomenite; numai nişte minţi extraordinare puteau concepe şi executa o asemenea lovitură simbolică.

Deschise uşa.

R C. Hammond, de la Serviciul Britanic de Informaţii, stătea pe coridor, încremenit, cu o expresie de surprindere stăpânită.

— Doamne Sfinte, dumneata eşti! Nu l-am crezut. Semnalele de pe malul râului… Nu ni s-a părut nimic neobişnuit, absolut nimic!

— Asta, spuse Alex, e una din cele mai lamentabile opinii pe care le-am auzit vreodată.

— M-au târât din camera mea de la Kingston înainte să se lumineze de ziuă. M-au dus pe dealuri…

— Şi te-au adus cu avionul la Montego, completă McAuliff, privindu-şi ceasul. Intră, Hammond. Mai avem un minut şi cincisprezece secunde.

— Pentru ce?
— O să aflăm amândoi.

Vocea caraibiană ritmată şi ascuţită de la radio anunţă că era ora şapte în „paradisul însorit din Montego Bay”. La televizor se vedea imaginea unei lungi plaje albe… o fotografie. Crainicul, cu un pronunţat accent englezesc, preamărea virtuţile „vieţii de pe insula noastră” şi ura bun venit „tuturor vizitatorilor din zonele cu climat rece”, menţionând imediat că la New York era viscol.

Douăsprezece, ora Londrei.

Nimic neobişnuit.

Nimic.

Hammond stătea lângă fereastră, uitându-se în jos la apele verzi-albastre ale golfului. Tăcea; furia lui era aceea a unui om care pierduse controlul situaţiei, fiindcă nu cunoştea mişcările adversarilor săi. Şi, mai ales, de ce le făceau.

Manipulatorul era manipulat.

McAuliff şedea pe pat, cu ochii la televizor, unde rula un documentar de călătorie plin de minciuni despre „minunatul oraş Kingston”. În acelaşi timp, radioul de pe noptieră emitea zgomotos muzică stridentă şi reclame pentru toate mărcile, de la Coppertone la Hertz. Din când în când se auzea vocea mieroasă, efeminată a Ministrului Sănătăţii, spunându-le femeilor de pe insulă că „nu trebuie să rămâneţi însărcinate”, apoi repetarea buletinului meteo… prognozele neanunţând niciodată cer „parţial noros”, ci numai „parţial însorit”.

Nimic neobişnuit.

Nimic.

Trecuseră unsprezece minute după douăsprezece, ora Londrei.

Încă nimic.

Apoi se întâmplă.

— Întrerupem această transmisie…

Şi, asemenea unui val neînsemnat ieşit din adâncurile oceanului – neluat în seamă la început, ţâşnind deodată din apă şi înălţându-se înfuriat – forma terorii prinse contur…

Primul anunţ era doar preludiul – un singur flaut schiţând notele dominante ale temei ce avea să fie dezvoltată curând.

Explozie şi moarte la Port Antonio.

Aripa estică a proprietăţii lui Arthur Craft fusese aruncată în aer, incendiul ce urmase devastând restul clădirii. Exista temerea că printre morţi se afla şi patriarhul fundaţiei.

Se zvonea că seria de explozii fusese precedată de focuri de armă. Populaţia din Port Antonio era în panică.

Focuri de armă. Explozii.

Rar, e adevărat. Însă nu nemaiîntâlnit pe această insulă nu tocmai violentă. De o mânie stăpânită.

Următoarea „întrerupere” se produse în mai puţin de zece minute. Era – în mod nimerit, îşi zise McAuliff – un reportaj de la Londra. În partea de jos a ecranului fusese înserat textul: CRIME LA LONDRA. REPORTAJUL INTEGRAL LA ORA EXACTĂ. Urmă un lung şir de reclame muzicale pentru a şterge cumva impresia neplăcută, apoi vocea reveni, de astă dată în cunoştinţă de cauză.

Detaliile erau încă sumare, dar nu şi concluziile. Patru persoane de rang înalt din guvern şi industrie fuseseră ucise. Un director de la Lloyds, un şef contabil de la Fisc şi doi membri în Camera Comunelor, amândoi conducând departamente comerciale importante.

Metodele: două, deja familiare, două noi – frapante prin dramatismul lor.

O puşcă de mare calibru trăsese de la o fereastră spre intrarea cu copertină de la Belgrave Square. Un automobil dinamitat explodase într-o parcare din Westminster. Apoi noutăţile: otravă – identificată drept stricnină – administrată într-un cocteil, provocând moartea în două minute; o moarte oribilă, spasmodică, violentă… lama unui cuţit înfiptă într-un corp de pe stradă, la o intersecţie aglomerată de pe Strand.

Nici un criminal nu fusese prins.

R C. Hammond stătea lângă fereastră, ascultând vocea tulburată a crainicului jamaican. Când vorbi, se vedea limpede că e în stare de şoc:

— *Doamne*… Fiecare dintre oamenii ăştia a fost, într-un moment sau altul, sub lupă…

— Sub ce?

— Suspectat de mari infracţiuni. Abuzuri, extorcare de fonduri, fraude… Nimic nu s-a dovedit vreodată.

— S-a dovedit ceva acum…

Parisul fu următorul oraş. Reuters furniză primele ştiri,

obţinute de la toate agenţiile de presă, după câteva minute. Din nou, numărul victimelor era patru. Patru francezi – de fapt, trei bărbaţi şi o femeie. Dar tot patru.

Şi în acest caz fuseseră vizate figuri proeminente din industrie şi guvern. Iar metodele erau identice: puşcă, explozibil, stricnină, cuţit.

Franţuzoaica patrona o casă de modă pariziană. O femeie extrem de crudă, considerată de mult timp o asociată a corsicanilor. Fusese împuşcată de la distanţă, în timp ce ieşea pe uşa unui imobil din St. Germain-des-Pres. Dintre cei trei bărbaţi, unul era membru al Departamentului financiar de la Elysee; Citroenul său explodase când întorsese cheia în contact, pe Rue du Bac. Ceilalţi doi francezi ocupaseră posturile de directori importanţi ai unor companii navale – cu sediul la Marsilia şi vase sub drapel Paraguayan… proprietatea marchizului de Chatellerault. Primul se zbătuse spasmodic şi murise pe masa unei cafenele din Montmartre – având stricnină în cafeaua de dimineaţă. Celuilalt îi fusese sfâşiat pieptul cu un cuţit de măcelar, pe un trotuar aglomerat de lângă Hotelul George V.

La câteva minute după Paris urmă Berlinul.

Pe Kurfurstendam Strasse, *Unter Schriftfuhrer* de la *Aussenpolitik* al Bundestagului fusese împuşcat de pe acoperişul unei clădiri apropiate, în timp ce se pregătea să plece la un dineu oficial. Un *Direktor* de la Mercedes-Benz oprise la un semafor de pe autostradă, când două grenade fuseseră aruncate pe scaunul din faţă al maşinii, distrugând automobilul şi pe şofer în câteva secunde. Unui cunoscut traficant de droguri i se găsise otravă în paharul cu bere, în barul de la Grand Hotel, iar un funcţionar de la *Einkunfte Finanzamt* fusese înjunghiat cu precizie – moarte instantanee – în inimă, în holul aglomerat al clădirii guvernului.

Apoi veni la rând Roma. Un expert financiar al Vaticanului, un cardinal dispreţuit, devotat militanţilor religioşi ce-i jecmăneau în permanenţă pe săracii ignoranţi, fusese doborât de gloanţele unui asasin ce trăsese din spatele unei statui a lui Bernini, în Piaţa San Pietro. Un funzionario de la Mondadori intrase într-o fundătură de pe Via Condotti, unde automobilul său explodase. O doză letală de stricnină îi fusese administrată, într-un cappucino, unui *direttore* de vamă, la Aeroportul Fiumicino. Unui important broker de la *Borsa Valori* i se înfipsese un cuţit în coaste în vreme ce cobora Scara Spaniolă spre Via Due Marcelii.

Londra, Paris, Berlin, Roma.

Şi întotdeauna cifra patru… iar metodele, identice: armă, explozibil, stricnină, cuţit. Patru moduri de operare, diferite şi ingenioase. Fiecare executant era surprinzător de conştient de senzaţionalul ştirii menite să şocheze. Toate crimele fuseseră comise de profesionişti; poliţia nu pusese mâna pe nici unul.

Posturile de radio şi televiziune renunţară la programele obişnuite. Pe măsură ce se anunţau numele victimelor, erau prezentate şi biografiile edificatoare. Şi se contură un alt model, ce confirma aprecierea lui Hammond în legătură cu cei patru englezi omorâţi: victimele nu aveau funcţii mărunte în industrie sau guvern. Exista un stigmat comun multora dintre ele, ce genera suspiciuni în legătură cu ceilalţi. Erau indivizi ce nu fuseseră ocoliţi de anchetele oficiale. După ce se formulară aceste prime aluzii, jurnalişti furioşi începură să caute febril şi dădură publicităţii zeci de zvonuri – şi mai mult decât zvonuri – fapte, învinuiri (reduse, în general, la aspecte nesemnificative), acuzaţii ale concurenţei păgubite, ale superiorilor şi subordonaţilor (înlăturate, retractate… nefondate), litigii (achitate de instanţă sau clasate din lipsă de probe).

Era o elegantă secţiune transversală a persoanelor suspectate. Defăimătoare, murdară – o aură a corupţiei.

Toate acestea se petrecură înainte ca ceasul de la mâna lui McAuliff să arate ora nouă. Două ceasuri după-amiază, ora Londrei. Două după-amiază în Myfair.

Respectiv ora de la Washington şi Londra.

Nimeni nu-şi ascundea neliniştea pe măsură ce soarele traversa Atlanticul, venind dinspre est. Se făceau tot soiul de speculaţii sub imperiul isteriei; se sugera existenţa unei conspiraţii internaţionale, a unei cabale a fanaticilor ipocriţi care începuseră o violentă campanie de răzbunare în întreaga lume.

Aveau să ajungă şi pe ţărmurile Statelor Unite?

Dar, desigur, ajunseseră deja.

Cu două ore în urmă.

Primejdiosul gigant tocmai începuse să se agite, să recunoască semnele plăgii ce se întindea.

Prima veste ajunse în Jamaica din Miami. Radio Montego prinse posturi ce se întretăiau, analizând, selectând… retransmiţând în cele din urmă cuvintele diverşilor crainici, care se grăbeau să relateze evenimentele apărute pe telexurile

agenţiilor de presă.

Washington. Dimineaţa, devreme. Subsecretarul de stat al bugetului – o funcţie evident politică, apărută în urma întrebărilor deschis formulate în legătură cu contribuţiile la campania electorală – fusese împuşcat pe când făcea jogging pe un drum lăturalnic de ţară; un motociclist descoperise cadavrul la ora 8.20; se estima că moartea survenise în ultimele două ore.

La amiază. Ora Londrei.

New York. Pe la ora şapte dimineaţa, când un anume Gianni Dellacroce – figură celebră a Mafiei – urca în limuzina sa Lincoln Continental, din garajul casei sale din Searsdale, s-a produs o explozie care a aruncat în aer întreaga anexă, omorându-l imediat pe Dellacroce şi provocând daune considerabile restului casei. Se zvonea că Dellacroce era...

La amiază. Ora Londrei.

Phoenix, Arizona. În jurul orei 5.15 dimineaţa, un anume Harrison Renfield, bancher internaţional şi magnat al afacerilor imobiliare, cu întinse proprietăţi în Caraibe, murise la reşedinţa sa de la Thunderbird Club, după o petrecere prelungită cu asociaţii. Comandase un mic dejun şi se bănuia că fusese otrăvii, deoarece se descoperise un chelner zăcând inconştient pe holul ce ducea la apartamentul lui Renfield. Se solicitase o autopsie... Ora cinci dimineaţa în Arizona.

Douăsprezece, la amiază. Ora Londrei.

Los Angeles, California. Exact la ora 4 dimineaţa, fiul senatorului de Nevada – implicat recent (dar nu învinuit) într-o fraudă fiscală la Las Vegas – cobora dintr-o şalupă la debarcaderul din Marina del Ray. Şalupa era plină de oaspeţi ce se întorceau de pe iahtul unui producător de film. Undeva între şalupă şi baza cheiului, fiului senatorului de Nevada îi fusese sfâşiat abdomenul cu o lamă atât de lungă şi o tăietură atât de adâncă, încât cartilajul şirei spinării îi ieşise prin rana din spate. Căzuse printre cheflii, iar mulţimea gălăgioasă începuse să-l îmbărbăteze, până când fluidul cald ce-i împroşcă pe cei din jur fu identificat drept sânge. Se iscase panică, oamenii fiind îngroziţi, în ciuda stării avansate de ebrietate. Ora patru dimineaţa. Timpul Pacificului.

Douăsprezece la amiază. La Londra.

Tăcutul Hammond avea un aer năuc.

— Ultima moarte raportată a survenit la ora patru dimineaţa,

ora douăsprezece la Londra. În fiecare ţară au murit patru inşi, ucişi prin patru metode identice… Grupul de patru al triburilor arawak – odiseea morţii… aşa îi spun ei.

— Ce tot spui acolo?

— Negociază cu Halidonul, Hammond. N-ai de ales; asta e dovada lor. Spuneau că ăsta-i doar vârful.

— Vârful?

— Vârful aisbergului Dunstone.

— Astea-s nişte cereri imposibile! răcni furios R C. Hammond, cu vinişoarele de pe faţă umflate. *Nu* ne vor dicta nouă nişte *negrotei* afurisiţi!

— Atunci nu vei obţine lista.

— O vom lua *cu forţa* de la ei. Acum nu e momentul să încheiem tratate cu *sălbaticii*!

Alexander se gândi la Daniel, la Malcolm, la incredibila comunitate de lângă lac, la mormântul lui Acquaba, la tezaurul lui Acquaba. Lucruri despre care nu putea, nu trebuia să vorbească. N-ar avea rost, aprecie el.

— Îţi dai seama cum s-au petrecut faptele sălbaticilor? Nu mă refer la crime, n-o să susţin ideea asta. Dar metodele, victimele… Nu te amăgi singur.

— Nu dau *doi bani* pe opiniile dumitale.

Hammond se îndreptă grăbit spre telefonul de pe noptieră. Alex rămase într-un fotoliu, lângă televizor. Era a şasea oară când Hammond încerca să dea un telefon. Britanicul avea doar un număr la care putea să sune în Kingston; telefoanele ambasadei erau interzise în operaţiunile clandestine. De câte ori reuşea să obţină o linie liberă cu Kingston – lucru nu tocmai uşor la Montego – numărul căutat era ocupat.

— La naiba! Fir-ar să fie! explodă agentul.

— Sună la ambasadă înainte de a face un atac de cord, spuse McAuliff. Tratează cu ei.

— Nu fi tâmpit, răspunse Hammond. Ei nu ştiu cine sunt eu. Nu folosim personalul ambasadei.

— Vorbeşte cu ambasadorul.

— Dumnezeule, la ce bun? Ce-ar trebui să-i spun? „Scuzaţi-mă, domnule ambasador, numele meu e aşa şi pe dincolo. Se întâmplă să fiu…” Blestemata asta de explicaţie – dacă m-ar asculta fără să mă întrerupă – ar dura aproape o oră.

După care nebunul ar începe să trimită telegrame la Downing Street!

Hammond se întoarse la fereastră.

— Ce ai de gând să faci?

— M-au izolat, înţelegi asta, nu?

Hammond rămase la fereastră, cu spatele la McAuliff.

— Aşa cred.

— Scopul e să mă separe, să mă oblige să diger consecinţele… ultimelor trei ore…

Vocea englezului se pierdu, lăsând loc gândurilor. McAuliff se mira.

— Asta ar însemna că ei cunosc numărul de la Kingston, că l-au deconectat cumva.

— Nu cred, zise Hammond, cu ochii aţintiţi spre apele golfului. De-acum Kingston ştie că eu am fost reţinut. Oamenii noştri şi-au activat fiecare contact de pe insulă, încercând să repereze locul unde mă aflu. E normal ca telefonul să fie în permanenţă ocupat.

— Nu eşti prizonier; uşa nu e încuiată.

Alex se întrebă deodată dacă avea dreptate. Se ridică din fotoliu, traversă încăperea şi deschise uşa. Pe coridor se aflau doi jamaicani, lângă ascensoare. Se uitară la McAuliff şi, deşi acesta nu-i cunoştea, recunoscu calmul stăpânit, pătrunzător al expresiilor de pe chipurile lor. Văzuse asemenea ochi, astfel de expresii în Munţii Flagstaff. Erau membri ai Halidonului.

Alex închise uşa şi se întoarse către Hammond, însă, înainte de a spune ceva, britanicul vorbi, tot cu spatele la el:

— Acum ai răspunsul? întrebă el calm.

— Sunt doi bărbaţi pe coridor, spuse McAuliff. Ştiai asta.

— Nu ştiam, dar am presupus. Sunt nişte reguli de bază.

— Şi tot mai crezi că sunt sălbatici?

— Totul e relativ. Hammond părăsi fereastra şi veni în faţa lui Alex. Acum dumneata eşti executantul. Sunt sigur că ţi-au spus asta.

— Dacă „executant” înseamnă să le duc înapoi răspunsul dumitale, atunci aşa e.

— Doar răspunsul? Nu ţi-au cerut şi garanţii concrete?

Englezul părea uluit.

— Cred că asta se va întâmpla în faza a doua. Probabil că e vorba de un contract gradual. Nu-mi închipui că-l vor credita pe servitorul supus al Maiestăţii Sale. Foloseşte cu prea mare

uşurinţă termenul „negrotei”.

— Eşti un tâmpit, zise Hammond.

— Dumneata eşti o nulitate despotică, replică McAuliff cu acelaşi dispreţ. Te-au înfundat, domnu’ agent. Au şi lista lui Dunstone. Joci pe terenul *lor*… cu „regulile lor de bază”.

Hammond ezită, reprimându-şi furia.

— Poate că nu. Există o cale pe care n-am luat-o în calcul. Te vor lua înapoi… mi-ar plăcea să merg şi eu cu dumneata.

— N-or să accepte asta.

— S-ar putea să n-aibă de ales…

— Înţelege limpede un lucru, îl întrerupse Alex. Există o echipă de prospectori în Cock Pit – formată din albi şi negri – şi *nimeni* n-o să pună vreo viaţă în pericol.

— Uiţi un lucru, spuse Hammond încet, cu un aer distant. Cunoaştem localizarea taberei cu o aproximaţie de o mie de metri.

— N-o să te pui cu cei care-i păzesc. Să nu-ţi închipui nici o clipă. Un singur pas greşit, o abatere şi urmează o execuţie în masă.

— Da, zise britanicul. Cred că tocmai un astfel de masacru a avut loc şi data trecută. Autorii fiind cei ale căror metode le admiri atât de mult.

— Împrejurările au fost diferite. Nu cunoşti adevărul…

— Ah, încetează McAuliff! O să-mi dau toată silinţa să protejez vieţile celor din echipa dumitale, dar mă văd obligat să fiu sincer cu dumneata. Ei nu mai sunt prioritatea mea absolută, după cum nu sunt nici pentru Halidon! Există chestiuni mai importante. Englezul se opri brusc, ca pentru a-şi sublinia spusele. Şi te asigur că resursele noastre sunt considerabil mai mari decât acelea ale unei secte de fanatici… de culoare. Te-aş sfătui să-ţi păstrezi până la capăt loialitatea.

Crainicul de pe ecranul televizorului vorbea monoton, citind nişte pagini pe care i le întindea cineva din studio. Alex nu era sigur – nu ascultase – dar crezu că auzise numele, pronunţat altfel… de parcă ar fi fost asociat cu informaţii noi sau diferite. Se uită la televizor, făcându-i semn cu mâna lui Hammond să tacă.

Auzise numele.

Şi dacă primul anunţ, făcut cu trei ore în urmă, reprezentase preludiul – un singur instrument marcând debutul unei teme muzicale – McAuliff recunoscu acum coda. Teroarea fusese

orchestrată până la concluzie.

Crainicul privi serios spre camera de luat vederi, apoi se uită la hârtiile din mâna lui.

— Repetăm ştirile. Savanna-la-Mar. Ploaie de împuşcături la aerodromul privat Negrii. O bandă de bărbaţi identificaţi a atacat prin surprindere un grup de europeni ce se îmbarcau într-un mic avion cu destinaţia Weston Favel.

Industriaşul francez Henri Salanne, marchiz de Chatellerault, a fost ucis împreună cu alţi trei bărbaţi aflaţi în serviciul său. Nu se cunosc motivele. Marchizul era gazda familiei Wakefield. Pilotul, angajat al lui Wakefield, a declarat că potrivit ultimelor instrucţiuni ale marchizului trebuia să zboare la sud de Weston Favel, la joasă altitudine, spre câmpiile din zona interioară. Poliţia districtuală anchetează…

Alex se îndreptă spre televizor şi-l închise. Se întoarse către Hammond; erau puţine lucruri de spus, iar el se întreba dacă agentul va înţelege.

— Asta-i prioritatea de care ai uitat, nu-i aşa, Hammond? Alison Booth. Mârşava dumitale legătură cu Chatellerault. Disponibila doamnă Booth, momeala de la Interpol… Ei bine, eşti *aici*, domnu' agent, iar Chatellerault e mort. Te afli într-o cameră de hotel din Montego Bay. Nu în Cock Pit. Nu-mi vorbi mie despre resurse, ticălosule. Ai doar una şi aceea sunt eu.

Telefonul sună. McAuliff ajunse primul la el.

— Da.

— Nu mă întrerupe. Nu e timp, se auzi vocea agitată a lui Malcolm. Să faci ce îţi spun. Am fost observat. De MI 6… un jamaican. L-am cunoscut la Londra. Am aflat că s-au răspândit peste tot; nu ne aşteptam să ajungă la Montego aşa repede…

— Nu mai fugi, interveni Alex, privindu-l pe Hammond. MI 6 va coopera. N-au de ales…

— Nebun afurisit, am zis să nu *asculţi.* Pe coridor sunt doi bărbaţi. Du-te şi spune-le că am sunat eu. Spune cuvântul „Ashanti". Ai înţeles, domnu'? Ashantee.

Alex nu-l mai auzise pe anglicizatul Malcolm folosind apelativul „domnu'". Malcolm era în panică.

— Am înţeles.

— Spune-le că am zis să plece! *Acum*! Hotelurile vor fi supravegheate. Trebuie să vă mişcaţi repede cu toţii…

— *Fir-ar să fie*! îl întrerupse din nou Alex. Acum ascultă-mă tu

pe mine. Hammond este chiar aici şi…

— McAuliff.

Vocea lui Malcolm era gravă, tăioasă, solicitând atenţie.

— La Informaţiile Britanice, Serviciul de Operaţiuni în Caraibe are un total de cincisprezece specialişti în Indiile de Vest. Ăsta-i bugetul alocat. Din cei cincisprezece, şapte au fost cumpăraţi de Dunstone Limited.

Se lăsă imediat tăcerea, cu o semnificaţie clară.

— Unde eşti?

— La un telefon public de lângă MeNab's. E o stradă aglomerată; o să-mi dau silinţa să mă pierd în mulţime.

— Fii atent pe străzile aglomerate. Am ascultat ştirile.

— Ascultă-mă bine, prietene. Despre asta e vorba.

— Spuneai că te-au observat. Acum sunt acolo?

— E greu de spus. În clipa de faţă tratăm cu Dunstone. Deşi nu-i cunoaştem pe toţi cei plătiţi de ei. Dar ei n-or să vrea să mă ucidă. Nu mai mult decât vreau eu să fiu prins de viu… Baftă, McAuliff. Noi facem ceea ce trebuie.

După aceste cuvinte, Malcolm închise telefonul. Alexander îşi aminti imediat un câmp întunecat, într-o noapte, la periferia Londrei, lângă malul Tamisei. Şi imaginea celor doi negri din Indiile de Vest, morţi într-un automobil oficial.

Nu mai mult decât vreau eu să fiu prins viu…

Cianură.

Noi facem ceea ce trebuie…

Moarte.

De necrezut. Totuşi, foarte, foarte reală.

McAuliff puse încet receptorul în furcă. Brusc, i se păru că gestul lui avea o conotaţie funebră.

Dar n-avea vreme să se gândească la funeralii.

— Cine a fost? întrebă Hammond.

— Un fanatic care, după părerea mea, valorează cât zece oameni ca dumneata. Înţelegi, el nu minte.

— M-am săturat de pălăvrăgeala dumitale ipocrită, McAuliff! izbucni Hammond indignat. Iar fanaticul dumitale nu plăteşte două milioane de dolari. Şi probabil nici nu-şi periclitează interesele pentru binele dumitale, aşa cum am făcut *noi* tot timpul. Mai mult…

— Tocmai a făcut-o, îl întrerupse Alex, traversând camera. Şi dacă eu sunt o ţintă şi dumneata eşti în egală măsură.

McAuliff ajunse la uşă, o deschise repede şi alergă pe coridor spre ascensoare. Apoi se opri.

Acolo nu era nimeni.

31

Avea loc o cursă în lumina orbitoare a soarelui, oarecum macabră, din cauza reflectării luminii supărătoare în geamurile, cromul şi metalele strident colorate de pe străzile din Montego. Şi din cauza mulţimii de oameni, înghesuindu-se, înghiontindu-se, albi şi negri; bărbaţi slabi şi femei grase – primii cu afurisitele lor camere video, celelalte purtând ochelari de soare cu strasuri ce le dădeau o înfăţişare stupidă. De ce observa aceste lucruri? De ce îl iritau? Existau şi bărbaţi graşi. Mereu cu feţe înfuriate; reacţionând în tăcere, cu stoicism, la remarcile femeilor slabe, cu un aer distant, de lângă ei.

Şi ochii negri, ostili, privind din valuri de oameni cu piele neagră. Feţe slabe, negre – întotdeauna slabe – în vârful unor trupuri negre, ciolănoase – deşelate, obosite.

Apoi urmau imaginile estompate, imprimate pe paginile ce se întorceau cu iuţeală în mintea lui.

Totul… fiecare era catalogat instantaneu, în căutarea frenetică, nemijlocită a unui duşman.

Duşmanul se afla cu siguranţă acolo.

Fusese acolo… cu câteva minute în urmă.

McAuliff se întorsese alergând în cameră. Nu avea timp să-i dea explicaţii înfuriatului Hammond; trebuia doar să-l facă să se supună. Alex reuşi întrebându-l dacă avea o armă, apoi o scoase pe a sa – cea pe care i-o dăduse Malcolm cu o seară în urmă.

La vederea armei lui McAuliff, agentul scoase un mic Rycee automat, greu de remarcat, dintr-un toc aflat sub haină.

Alexander îşi înhăţase sacoul de bumbac – şi acesta oferit de Malcolm cu o seară în urmă – şi-l aruncase peste braţ, ascunzând revolverul.

Se strecurară împreună afară din cameră şi alergară pe coridor până la scara aflată dincolo de ascensoare. Pe palierul din beton îl găsiră pe primul dintre oamenii Halidonului.

Era mort. Un fir subţire de sânge formase un cerc perfect în jurul gâtului, sub pielea umflată a feţei şi ochii ieşiţi din orbite, privind în gol. Fusese strangulat rapid, de un profesionist.

Hammond se aplecase; Alexander era prea dezgustat de privelişte pentru a se apropia. Englezul expusese pe scurt

situaţia. Profesional.

— Ei au aflat că suntem la etajul ăsta. Nu ştiu în ce cameră. Celălalt nefericit e probabil cu ei.

— Imposibil. Nu era timp *Nimeni* nu ştia unde suntem.

Hammond se uitase atent la negrul fără viaţă, iar când vorbise, McAuliff înţelese şocul profund resimţit de agentul înfuriat.

— O, Doamne, cât am fost de *orb*!

În acea clipă şi Alexander pricepuse.

Serviciul de Informaţii Britanic – Departamentul Operaţiuni în Caraibe are un total de cincisprezece specialişti în Indiile de Vest Asta-i bugetul alocat. Din cei cincisprezece, şapte au fost cumpăraţi de Dunstone Limited.

Cuvintele lui Malcolm, omul Halidonului.

Iar Hammond manipulatorul tocmai îşi dăduse seama de asta.

Cei doi coborâră în fugă scara. Când ajunseră la parter, englezul se opri şi făcu un lucru ciudat. Îşi scoase centura, îndepărtă tocul armei şi-l puse în buzunar. Apoi înfăşură strâns centura, se aplecă şi-o aşeză într-un colţ. Se ridică în picioare, privi înjur, se duse spre o cutie de gunoi şi o mută în faţa centurii.

— E un dispozitiv de semnalizare, nu-i aşa? întrebase McAuliff.

— Da. La mare distanţă. E receptat numai în exterior; acţionează prin spirale verticale. Nu-i bun de nimic într-o clădire. E prea mare interferenţa… slavă Domnului.

— Voiai să fii *reţinut*?

— Nu, de fapt, nu. Dar exista această posibilitate. Ştiam asta… Ai vreo idee, amice? Pe moment, mingea e în terenul tău.

— Doar una, însă nu ştiu cât e de bună. Un aerodrom; e lângă o fermă, cred. La vest, pe autostradă. Lângă un loc numit Drax Hali… Să mergem.

— Nu pe-acolo, zisese Hammond. Supraveghează holul. Probabil şi strada. Pe scări în jos. La uşa pentru aprovizionare... sau întreţinere. Trebuie să fie una prin pivniţă.

— *Stai* o clipă.

McAuliff înhăţase braţul englezului, obligându-l să-l asculte.

— Să lămurim un lucru, noi doi. Chiar acum. Dumneata ai fost *trădat*. *Dus de nas*. Oamenii dumitale te-au vândut. Aşa că nu care cumva să dai vreun telefon sau să faci semne cuiva de pe stradă. Alergăm fără să ne oprim. Pentru nimic în lume. Dacă faci

asta, rămâi singur. Eu dispar şi nu cred că o să te poţi descurca.

— Cu cine dracu' crezi că vreau să iau legătura? Cu primul ministru?

— Nu ştiu. N-am însă nici un dram de încredere în dumneata. Nu-i creditez pe mincinoşi. Sau pe manipulatori. Iar dumneata eşti şi una şi alta, Hammond.

— Face fiecare ce poate, răspunse cu răceală agentul. Ai învăţat repede, Alexander. Eşti un discipol capabil.

— De nevoie. Nu mă gândesc prea mult la lecţii.

Şi cursa în soarele orbitor începu.

Alergară pe drumul de acces cotit al garajului de la subsol, direct spre o berlină Mercedes care, din întâmplare, nu era parcată la intrarea aceea. Hammond şi Alex văzură privirea uluită de pe chipul şoferului alb; apoi omul se întinse peste spătarul scaunului după un aparat de radio cu tranzistori.

În următoarele secunde, Alex fu martorul unui act de violenţă pe care n-avea să-l uite toată viaţa. Un act comis cu precizie şi sânge rece.

R C. Hammond îşi vârî mâinile în amândouă buzunarele şi scoase automatul Rycee cu mâna dreaptă şi un cilindru de oţel cu stânga. Vârî cilindrul în ţeava armei, îl fixă cu o clemă şi se duse direct spre uşa Mercedesului cafeniu. O deschise, îşi lăsă mâna mai jos şi trase două focuri în şofer, ucigându-l pe loc.

Împuşcăturile se auziră slab. Şoferul căzu pe bordul maşinii; Hammond se întinse şi luă aparatul de radio cu mâna stângă.

Soarele strălucea; mulţimea de plimbăreţi era în continuă mişcare. Dacă aflase careva că tocmai avusese loc o execuţie, nimeni nu lăsa să se vadă aşa ceva.

Agentul britanic închise uşa nepăsător.

— *Doamne*!… exclamă Alex.

— Era ultimul lucru la care se aştepta, spuse iute Hammond. Hai să găsim un taxi.

Părea mai uşor de zis decât de făcut. Taxiurile nu patrulau prin Montego Bay. Şoferii îşi parcau maşinile, asemeni unor porumbei uriaşi, la colţuri de stradă dinainte stabilite, unde le aliniau în manieră europeană, atât pentru a discuta întâmplările zilei, cât şi ca să câştige clienţi în plus. O practică înnebunitoare, chiar înspăimântătoare pentru cei doi fugari în acele momente. Nici unul dintre ei nu ştia unde se aflau staţiile de taxi, cu excepţia uneia – în faţa hotelului – care ieşea din discuţie.

Ocoliră colţul clădirii şi ieşiră pe o alee din portul liber. Din trotuare se ridicau aburi fierbinţi; mulţimea de cumpărători îmbrăcaţi ţipător se împingeau, se târau, îşi lipeau feţele de vitrine, mânjind geamurile cu degete şi frunţi, jinduind după ce nu merita nici o atenţie… strălucirea.

Maşini erau imobilizate pe străzile înguste, zgomotul claxoanelor se auzea printre înjurături şi ameninţări, în vreme ce şoferii jamaicani încercau să-i depăşească pe alţi jamaicani pentru un bacşiş în plus… şi pentru a-şi dovedi bărbăţia.

Alexander îl văzu primul sub un indicator verde cu alb, cu o săgeată îndreptată spre sud pe care scria MIRANDA HILL. Era un alb solid, cu părul negru, îmbrăcat într-un costum cafeniu de gabardină, cu haina încheiată şi stofa întinsă peste umerii musculoşi. Ochii omului cercetau valurile de oameni, iar capul îi zvâcnea în toate părţile ca al unui copoi bine dresat. Şi strângea în mâna stângă, îngropată în carnea imensei palme, o staţie de emisie-recepţie, identică celei pe care Hammond o luase din Mercedes.

Alex ştia că în câteva secunde bărbatul i-ar fi observat, înhăţă braţul lui Hammond şi îşi dori ca amândoi să fi fost mai scunzi decât erau.

— La colţ! Sub indicator… Miranda Hill. Costumul cafeniu.

— Da, văd.

Erau lângă copertina aflată la joasă înălţime a unui magazin de băuturi. Hammond se răsuci spre intrare, făcându-şi loc prin furnicarul de turişti ale căror cămăşi din Barbados şi pălării din Insulele Virgine aminteau de alte excursii făcute cu vaporul. McAuliff îl urmă fără voie; englezul prinsese braţul lui Alex într-o strânsoare ca de menghină, făcându-l să descrie un semicerc şi vârându-l cu forţa pe uşa aglomerată.

Se postară într-un colţ îndepărtat de vitrină, de unde puteau privi direct afară; îl vedeau clar pe omul de sub indicator cercetând din ochi mulţimea.

— E aceeaşi staţie radio, spuse Alex.

— Dacă avem noroc, o s-o folosească. Sunt sigur că au stabilit legătura. Ştiu că e el. E din Unio Corso.

— Un fel de Mafia, nu-i aşa?

— Asemănătoare. Şi mult mai eficientă. Individul e un ucigaş corsican. De mare preţ. Warfield trebuie să-l fi angajat.

Hammond rostea cuvintele monoton; se gândea la un plan.

— El ar putea fi scăparea noastră.
— Fii, te rog, mai explicit.
— Da, desigur.
Englezul era de o politeţe glacială. Şi exasperant.
— Cred că până acum au încercuit zona. Au acoperit toate străzile. În câteva minute vor vedea că am părăsit hotelul. Semnalul n-o să-i prostească mult timp.
Hammond ridică, pe cât de discret putea, staţia de radio la nivelul capului şi învârti butonul circular. Se auzi o scurtă izbucnire de paraziţi; agentul reduse volumul. Câţiva turişti din apropiere îi priviră curioşi; Alexander zâmbi prosteşte. Afară, sub semnul de la colţ, corsicanul îşi duse brusc aparatul la ureche.
Hammond se uită la McAuliff.
— Tocmai au ajuns în camera dumitale.
— De unde ştii?
— Raportează că au găsit o ţigară arzând în scrumieră. Urât obicei… Radioul deschis… trebuia să mă gândesc la asta. Englezul îşi încreţi dintr-odată buzele; ochii lui indicau o recunoaştere. Un vehicul patrulează în jurul hotelului… S I. V. Pretinde că semnalul e încă înăuntru.
— S I.V?
— Specialistul în Indiile de Vest, gemu Hammond. Unul dintre oamenii mei.
— La timpul trecut, îl corectă Alex.
— Nu pot lua legătura cu Mercedesul, spuse Hammond repede. Asta e.
Închise iute staţia, o băgă în buzunar şi privi afară. Se vedea corsicanul, ascultând atent la aparatul lui. Hammond vorbi din nou:
— Trebuie să acţionăm rapid. Ascultă şi execută. După ce italianul o să-şi termine raportul, o să pună staţia lângă el. În clipa aia, noi o să ne croim drum până la el. Pune mâna pe staţie. Ia-o, nu contează *cum*.
— Pur şi simplu? întrebă McAuliff neliniştit. Şi dacă scoate o armă?
— O să fiu lângă dumneata. N-o să aibă timp.
Aşa cum prevăzuse Hammond, corsicanul comunica prin staţia radio. Agentul şi Alex se aflau sub copertina din stradă, ascunşi de mulţime. În clipa în care braţul corsicanului începu să coboare, Hammond îl împunse pe McAuliff în coaste. Cei doi îşi

croiră drum prin fluxul de oameni către ucigaşul profesionist.

Alexander ajunse primul la el; omul tresări. Duse mâna dreaptă la centură, iar cu stânga ridică staţia. McAuliff înşfacă încheietura corsicanului şi îşi repezi umărul în pieptul lui, izbindu-l de stâlpul ce susţinea indicatorul.

Apoi faţa corsicanului se contorsionă spasmodic; un răcnet oribil îi ieşi din gura schimonosită de durere. Iar McAuliff simţi un şuvoi de sânge cald ţâşnind dedesubt.

Privi în jos. Hammond ţinea în mână un cuţit cu lamă lungă. Agentul despicase burta corsicanului, de la pelvis până la coaste, rupându-i cureaua şi tăind stofa costumului de gabardină.

— Ia staţia! ordonă agentul. Fugi spre sud, pe partea estică a străzii. Ne întâlnim la colţul următor. *Repede!*

Alex era atât de şocat, încât se supuse fără să mai stea o clipă pe gânduri. Înşfăcă staţia din mâna mortului şi se aruncă în mulţimea ce traversa intersecţia. Abia când fu la jumătatea străzii înţelese ce făcea Hammond: îl sprijinea pe corsicanul mort de stâlp. Îi dădea *lui* timp să dispară!

Deodată auzi primele ţipete în spatele lui. Apoi un vacarm tot mai intens de strigăte, ţipete şi răcnete de groază. Şi în acel infern se auzi sunetul pătrunzător al unui fluier… apoi mai multe, pe urmă trupuri alergând pe strada înfierbântată.

McAuliff gonea… *alerga* oare spre sud? *Era* pe partea estică? Nu-şi putea aduna gândurile. Se simţea cuprins de panică. Şi sângele. Sângele! Afurisitul de sânge îl pătase peste tot! Oamenii trebuie să-l fi văzut!

Trecu de uşa unui restaurant, de o cafenea pe trotuar. Oamenii se ridicaseră de pe scaune, privind spre nord, către mulţimea intrată în panică, auzind ţipetele, fluierele… iar acum şi sirenele. Era o masă liberă lângă o grămadă de cutii cu plante. Pe tăblia mesei se afla tradiţionala pânză cu carouri roşii, un borcan cu zahăr şi solniţe cu sare şi piper.

Întinse mâna peste flori şi smulse faţa de masă, făcând să cadă borcanele cu condimente pe ciment, unde se sparseră, unul sau toate. Nu ştia, nu putea să spună. Singurul lui gând era să acopere blestematul de sânge care i se impregnase deja în cămaşă şi pantaloni.

Colţul era la vreo zece metri în faţă. Ce dracu’ trebuia să facă? Dacă Hammond nu reuşise să fugă? Trebuia să rămână acolo, acoperit cu afurisita de faţă de masă şi arătând ca un imbecil, în

vreme ce strada clocotea?

— *Hai repede,* auzi el o şoaptă.

McAuliff se întoarse, copleşit de recunoştinţă. Hammond era exact în spatele lui, iar Alex nu se putu abţine să nu-i privească mâinile. Erau de un roşu închis şi străluceau: sângele corsican lăsase urme.

Strada din intersecţie era mai largă; pe indicator scria QUEEN'S DRIVE. Cotea în sus, către vest, iar Alex crezu că recunoaşte zona. La colţul aflat în diagonală, un automobil opri la semafor; şoferul se uită pe fereastră spre nord, la oamenii care alergau strigând revoltaţi.

Alex trebui să vorbească tare ca să se facă auzit:

— Acolo! îi spuse lui Hammond. Maşina aia!

Englezul dădu aprobator din cap.

Se repeziră spre partea cealaltă a străzii. McAuliff avea deja portmoneul în mână, scoţând din el bancnote. Se apropie de şofer – un jamaican negru de vârstă medie – şi vorbi cu iuţeală.

— Trebuie să facem un drum. Îţi plătesc cât vrei!

Dar jamaicanul îl fixa pe Alexander cu o teamă neaşteptată în ochi. Şi atunci McAuliff văzu: faţa de masă era sub braţul lui – cum ajunsese acolo? — iar pata imensă de sânge i se lăţise pe haine.

Şoferul se întinse după schimbătorul de viteze; Alex vârî mâna dreaptă prin fereastră şi înşfacă umărul omului, trăgându-i braţul de lângă bord. Îi aruncă portmoneul lui Hammond, deschise portiera şi-l smulse pe individ de pe scaun. Jamaicanul ţipă şi strigă după ajutor. McAuliff aruncă bancnotele din mână pe trotuar şi-l trase pe şofer la bordură.

Mai mulţi pietoni urmăreau scena, dar cei mai mulţi fugiră, preferind să nu se amestece; alţii se uitau, fascinaţi de ceea ce vedeau. Doi adolescenţi albi alergară spre bani şi se aplecară să-i ia.

Fără să ştie de ce, pe McAuliff îl irită lucrul ăsta. Făcu trei paşi şi ridică piciorul, izbindu-l pe unul dintre tineri în cap.

— Plecaţi dracului de-aici! răcni el, iar adolescentul căzu pe spate, cu părul blond năclăit de sânge.

— *McAuliff*, ţipă Hammond, alergând în jurul maşinii spre cealaltă portieră. Urcă şi dă-i drumul, pentru numele lui Dumnezeu!

În timp ce urca în maşină, Alex văzu ceva despre care înţelese

imediat că era cea mai nedorită privelişte în acel moment. La câteva blocuri distanţă, ieşind din mulţimea ce mişuna pe stradă, un Mercedes cafeniu accelerase brusc, iar uruitul motorului ambalat însemna că sporea viteza.

McAuliff manevră schimbătorul de viteze şi apăsă pedala acceleraţiei până la refuz. Maşina reacţionă, iar Alex răsuflă uşurat când porniră în trombă. Se îndreptă spre mijlocul lui Queen's Drive, unde trebuia să fie Miranda Hill şi depăşi imediat două automobile… periculos de aproape, gata să se ciocnească.

— Mercedesul coboară pe stradă, îi spuse el lui Hammond. Nu ştiu dacă ne-au zărit.

Britanicul se răsuci în scaun, scoţând în acelaşi timp pistolul automat şi staţia de radio din ambele buzunare. Deschise staţia; paraziţii se interpuneau peste voci agitate transmiţând comenzi şi răspunzând unor întrebări formulate pe un ton gâtuit.

Totuşi, limba în care se vorbea nu era engleza. Hammond furniză explicaţia.

— Dunstone a adus jumătate din Unio Corso în Jamaica.

— Înţelegi ceva?

— Destul… Sunt la colţul dintre Queen's Drive şi Essex. În sectorul Miranda Hill. S-au convins că a doua crimă ne aparţine.

— Tradus: ne-au observat.

— Maşina asta poate să ia o viteză mai mare?

— Nu-i rea; totuşi nu se compară cu un Mercedes.

Hammond dădu la maximum volumul staţiei, cu ochii pe geamul din spate. Se auziră nişte voci în micul difuzor şi, în aceeaşi clipă, McAuliff văzu un Pontiac negru venind în viteză de pe panta din faţa lui, pe dreapta. Frânele automobilului scrâşniră în clipa în care şoferul răsuci volanul.

— Iisuse! ţipă Alex.

— Ei sunt! strigă Hammond. Patrula din vest tocmai a raportat că ne-a văzut. Întoarce! Cât poţi de repede!

Alex urcă în viteză spre vârful dealului.

— Ce faci?

Ţipase din nou, concentrat asupra drumului din faţă, atent la orice maşină care putea fi parcată dincolo de creastă.

— Întoarce… a alunecat în spate. Acum s-a întors.

În vârful pantei, McAuliff răsuci volanul spre dreapta, apăsă acceleraţia până la refuz şi trecu în goană pe lângă trei automobile de pe strada ce cobora abrupt, obligând o maşină

care venea din faţă să se suie pe trotuar.

— E un fel de parc la vreo opt sute de metri mai la vale.

Nu era sigur de distanţă; în lumina soarelui orbitor, mii de obiecte metalice păreau că se înclină în faţa lui. Alungă orice gând din minte; nu făcea decât să privească cu ochii mijiţi. Prin faţa ochilor i se perindau imagini din trecutul apropiat. Imagini lin alt parc… în Kingston. Şi. George. Şi un alt şofer… un jamaican mlădios pe nume Rodney.

— Ei şi?

Hammond îşi aduna toate puterile, ţinând strâns pistolul în mâna dreaptă, lângă bord şi staţia dată la maximum lângă scaun.

— Acolo nu e un trafic prea aglomerat. Nici prea multă ume…

Alex răsuci din nou volanul, pentru a depăşi alt automobil. Îi în oglinda retrovizoare. Pontiacul negru era în vârful dealului, nu spatele lor; îi mai despărţeau doar patru maşini.

— Mercedesul se îndreaptă către vest, spre Gloucester, zise Hammond, întrerupând şirul gândurilor lui Alex. Au spus Gloucester… altă maşină urmează să plece… la Sewell…

Hammond traducea pe măsură ce vocile se auzeau, întretăindu-se una cu alta.

— Sewell e în cealaltă parte a districtului, spuse McAuliff, atât sieşi, cât şi agentului. Gloucester e drumul de pe ţărm.

— Au alertat două vehicule. Unul la nord şi Fort Street, celălalt la Union.

— Ăsta-i Montego propriu-zis. Zona comercială. Încearcă a ne taie orice retragere. Doamne, n-a mai rămas nimic!

— Ce tot spui?

Hammond trebuia să strige; scrâşnetul roţilor, vântul, motorul ambalat nu-i permiteau să comunice altfel.

Explicaţiile ar fi luat timp, fie şi secunde – nu mai aveau nici o clipă de pierdut. N-o să dea explicaţii, numai comenzi… şa cum făcuse cu mulţi ani în urmă, pe dealurile îngheţate.

Atunci, ca şi acum, McAuliff le rostea cu aceeaşi convingere.

— Treci pe bancheta din spate, ordonă el hotărât, dar nu încordat. Când o să intru în parc, el o să vină după noi. Imediat ce ajungem în parc, o să virez la dreapta şi o să opresc. *Brusc*! Începi să tragi din clipa în care vezi Pontiacul în spatele nostru. Mai ai cartuşe?

— Da.

— Pune un încărcător plin. Ai folosit două gloanţe. Lasă dracului amortizorul, o să te-ncurce. Încearcă să nimereşti ţinta. Prin geamul din spate şi ferestrele laterale. Fereşte rezervorul şi roţile.

Poarta de piatră a parcului era la mai puţin de o sută de metri în faţă, la câteva secunde de mers. Hammond îl fixă pe Alex – preţ de o clipă – apoi începu să se caţăre pe scaun, trecând în spatele automobilului.

— Crezi că putem schimba maşina…

Poate era o întrebare; McAuliff îl întrerupse:

— Nu ştiu. Cert este că pe asta n-o mai putem folosi, iar noi trebuie să ajungem în cealaltă parte a oraşului.

— Or să observe cu siguranţă propria lor maşină.

— N-or s-o caute. Nu în următoarele zece minute… dacă ţinteşti bine.

Poarta era acum în stânga, Alex răsuci volanul; maşina derapă violent, în timp ce Hammond începu să spargă geamul ferestrei din spate. Automobilul ce venea după ei coti la dreapta pentru a evita o ciocnire, iar şoferul claxonă şi ţipă înfuriat. McAuliff trecu în viteză pe poartă, cu claxonul apăsat în chip de avertisment.

După ce intră, frână brusc, răsuci volanul spre dreapta, apăsă pe accelerator şi sări peste bordură în iarbă. Izbi din nou cu piciorul pedala frânei; maşina se opri cu o smucitură pe gazonul moale. În depărtare, pietonii din parc se întoarseră; un cuplu ieşit la iarbă verde se ridică în picioare.

Alex nu-şi făcea griji. În câteva secunde aveau să înceapă împuşcăturile; pietonii trebuiau să fugă în căutarea unui adăpost, dincolo de zona periculoasă. Departe de linia de foc.

Zonă periculoasă. *Linie de foc*. *Adăpost*. Termeni folosiţi cu sute de ani în urmă.

Se întâmplă însă că plimbăreţii nu erau pietoni. Nu erau deloc pietoni.

Erau civili.

Izbucnise războiul.

Fie că civilii ştiau asta ori nu.

Se auzi scrâşnetul brusc, asurzitor al roţilor.

Hammond începu să tragă prin fereastra spartă din spate. Pontiacul se abătu de pe alee, se năpusti peste trotuarul opus, se înclină lângă un pâlc de arbuşti tropicali şi se izbi de o movilă de pământ săpat pentru unul dintre sutele de proiecte neterminate

din parc. Motorul continua să meargă, însă cutia de viteze se blocase, roţile înţepeniseră, iar claxonul răsuna în contrapunct cu huruitul motorului.

În depărtare se auzeau strigăte.

Dinspre civili.

McAuliff şi Hammond săriră din maşină şi alergară pe iarbă, apoi pe ciment şi din nou pe iarbă. Amândoi aveau armele în mână; nu era nevoie. R C. Hammond lucrase impecabil. Trăsese cu maximum de precizie prin fereastra deschisă a portierei Pontiacului. Automobilul era neatins, dar şoferul murise, răsturnându-se peste volan. Greutatea morţii apăsa claxonul.

Când ajunseră la maşină, cei doi fugari se despărţiră mergând fiecare la câte o uşă din faţă, Alexander trecu pe locul şoferului. Scoaseră împreună trupul inert de la volan; claxonul se opri, motorul continua să huruie. McAuliff întinse mâna şi întoarse cheia în contact.

Urmă o tăcere imposibilă.

Numai în depărtare se auzeau strigăte.

Civilii.

Traseră cadavrul şi-l aruncară peste banchetă, pe podeaua din spate a maşinii. Hammond luă staţia radio. Era în poziţia „deschis”. O închise. Alexander trecu la volan şi trase înfrigurat de maneta schimbătorului de viteze.

Nu se mişcă, iar muşchii abdominali ai lui McAuliff se încordară. Îşi simţea mâinile tremurând.

Din îndepărtata copilărie, de mult uitată, se ivi o amintire. Era o maşină veche într-un garaj vechi; ambreiajul se înţepenea întotdeauna.

Porneşte motorul doar o clipă.

Închis-deschis. Închis-deschis.

Până când se debloca roata dinţată.

Aşa făcu. De câte ori, nu o să-şi mai amintească niciodată. N-o să uite însă privirea calmă, rece a lui R C. Hammond, care îl urmărea cu atenţie.

Pontiacul se clătină. Mai întâi în movila de pământ; apoi, când Alex trase maneta de viteze în marşarier, înapoi – cu roţile învârtindu-se demenţial – în iarbă.

Se puteau mişca.

McAuliff răsuci complet volanul, îndreptând maşina spre aleea de ciment. Apăsă acceleratorul, iar Pontiacul luă viteză pe iarba

moale, pregătindu-se să iasă peste bordură.

Patru secunde mai târziu treceau în viteză prin poarta de piatră. Iar Alexander coti la dreapta. La est. Înapoi, spre Miranda Hill.

Ştia că Hammond era surprins; asta nu conta. N-avea timp de explicaţii, iar englezul părea să înţeleagă. Nu zise nimic.

Câteva minute mai târziu, la prima intersecţie, McAuliff trecu pe roşu şi făcu la stânga. Pe indicator scria CORNICHE ANNEX.

Hammond vorbi:

— Mergi spre drumul de pe ţărm?

— Da. Îi zice Gloucester. Trece prin Montego şi devine Autostrada Unu.

— Deci eşti în spatele maşinii lui Dunstone… Mercedesul.

— Da.

— Şi pot să presupun că, deşi ultima informaţie – Hammond ridică în acel moment staţia radio – pe care au primit-o cu toţii era din parcul ăla, există o cale mai directă până acolo? Mai rapidă?

— Da. Două. Queen’s Drive şi Corniche Road. Se bifurcă din Gloucester.

— Care, desigur, ar trebui să fie drumurile pe care ar urma să meargă ei.

— Aşa cred.

— Şi, fireşte, or să cerceteze parcul.

— Sper.

R C. Hammond se lăsă pe spate în scaun. Era un gest de relaxare temporară. Nu fără o urmă de admiraţie.

— Eşti un elev foarte capabil, domnule McAuliff.

— Cu riscul de a mă repeta, o să-ţi spun că şcoala e mizerabilă, zise Alexander.

Aşteptau în întuneric, la marginea năpădită de buruieni a câmpului. Greierii punctau secundele ce treceau. Părăsiseră Pontiacul cu mulţi kilometri în urmă, pe un drum lăturalnic din Catherine Mount şi merseseră pe jos până la ferma de la periferia lui Drax Hill. Acolo găsiseră un pârâu în care îşi spălară sângele de pe mâini şi îşi curăţară hainele. Aşteptaseră până la căderea nopţii înainte de a străbate ultimii kilometri ai călătoriei. Cu prudenţă, din adăpost în adăpost; pe drum, cât mai nevăzuţi cu putinţă. În cele din urmă, folosind şinele de tren pentru orientare.

Găsiseră o hartă rutieră în bordul automobilului, pe care o studiară. Era o nebunie. Cele mai multe străzi aflate la vest de centrul oraşului n-aveau nume; la tot pasul întâlneau alei netrecute pe hartă. Trecură prin câteva ghetouri, conştienţi de faptul că locuitorii lor trebuie să-i fi cântărit din priviri – doi albi fără vreo treabă în zonă. Păreau o pradă uşoară.

Hammond insistase să-şi poarte hainele pe braţ, cu armele vizibile la centură. Ofiţeri traversând un teritoriu colonial ostil, lăsându-i pe băştinaşii negri să vadă că aveau la ei beţele de foc magice care scuipau moarte.

Ridicol.

Dar nu îi atacă nimeni.

Traversară râul Montego la Westgate; la opt sute de metri mai departe se aflau şinele de cale ferată. Dădură peste o enclavă de nomazi – o tabără de muncitori ambulanţi tipic jamaicană – iar Hammond stătu de vorbă cu ei.

Englezul spuse că erau inspectori de asigurări ai companiei de căi ferate; că nu aveau obiecţii în privinţa taberei mizere atâta vreme cât nu deranjau mersul trenurilor. În caz contrar, amenzile ar fi cu adevărat usturătoare.

Ridicol.

Totuşi, nici unul nu le dădu bătăi de cap, deşi ochii negri care-i priveau erau încărcaţi de ură.

Apoi dădură peste un refugiu la Drax Hali. O platformă cu două becuri în globuri de sârmă, ce luminau locul pustiu. Înăuntrul adăpostului pentru ploaie era un bătrân care se îmbăta cu rom ieftin. Cu multă greutate reuşiră să-i smulgă suficiente informaţii pentru ca McAuliff să-şi dea seama unde se aflau. Alex stabili cu aproximaţie distanţa până la autostradă, care cotea spre interiorul regiunii La Parish Wharf, în zona de ferme din sectorul sud-vestic.

Pe la ora 9.30 ajunseră la câmp.

Acum, Alex se uită la ceas. Era 10.30.

Nu era sigur că luase decizia corectă. Ştia doar că nu se putea gândi la asta. Îşi amintise de ferma solitară în care mai înainte văzuse lumini. Acum domnea întunericul. Locul era pustiu.

N-aveau altceva de făcut decât să aştepte.

Trecu o oră, iar singurele zgomote erau cele ale nopţii jamaicane: animale de pradă căutând hrană, victime ţipând, lupte necontenite – imateriale pentru toţi, cu excepţia

combatanţilor.

Se apropia sfârşitul celei de-a doua ore când auziră.

Alt zgomot.

Un automobil. Mergea încet, cu viteză mică, torsul lent al motorului sugerând teama celui de la volan. Un intrus foarte conştient de infracţiunea sa.

Câteva minute mai târziu, în lumina slabă a unei luni acoperite de nori, urmăriră o siluetă înaltă alergând peste câmp, mai întâi spre capătul nordic, unde aprinse o singură torţă, apoi la sud – la vreo patru sute de metri – unde repetă operaţiunea. După aceea omul fugi din nou spre nord.

Alt sunet. Alt intrus. Tot pe muteşte – venind din întunericul cerului.

Un avion cu motorul oprit cobora în viteză. Ateriză şi, imediat, torţa de la capătul nordic fu stinsă. Câteva secunde mai târziu, aparatul se opri lângă flacăra de la sud. Un bărbat sări din cabina mică; focul fu stins imediat.

— Să mergem! îi spuse McAuliff agentului britanic.

Cei doi porniră peste câmp. Se aflau la vreo cincizeci de metri când se întâmplă ceva.

Impactul fu atât de surprinzător, şocul atât de intens, încât Alex ţipă fără să vrea şi se aruncă la pământ, cu pistolul ridicat, pregătit să tragă.

Hammond rămase în picioare.

Două reflectoare de mare putere îi luminau cu fascicolele lor năucitoare.

— Lasă arma jos, McAuliff, se auzi o voce în spatele luminii orbitoare.

Şi Daniel, Ministrul Sfatului din tribul lui Acquaba, păşi în lumină.

32

— Când aţi intrat pe câmp, aţi declanşat alarmele fotoelectrice. Nimic extraordinar.

Erau în automobil, Daniel în faţă, cu şoferul, Hammond şi Alexander pe bancheta din spate. Se depărtară de câmp, ieşiră din Drax Hali şi o luară de-a lungul coastei până la Lucea Harbour. Parcară într-o porţiune pustie a unui drum prăfuit, de unde se vedea marea. Era una dintre vechile ramificaţii ale autostrăzii de pe ţărm, nefolosită de turişti. Luna era mai strălucitoare pe ţărmul mării, reflectată de suprafaţa vălurită, scăldându-le feţele într-o blândă lumină galbenă.

În timpul călătoriei, McAuliff avusese ocazia să studieze maşina în care se aflau. De afară părea un automobil obişnuit, nu prea elegant, de o formă şi marcă nedeterminate – asemenea sutelor de vehicule din insulă făcute din părţi dezmembrate ale altor maşini. Privit din interior, era o fortăreaţă mobilă asamblată cu precizie şi un centru de comunicaţii. Avea geamuri din sticlă groasă, încasabilă; pe părţile laterale şi în spate se vedeau fante din cauciuc – făcute pentru puştile cu ţeavă scurtă, de mare putere, prinse de spatele scaunului din faţă. Sub bord se afla un tablou lung, cu cadrane şi butoane; într-o nişă fusese fixat un telefon între două microfoane. După zgomotul pe care-l făcea, motorul era unul dintre cele mai puternice pe care le auzise Alex.

Halidonul mergea cu clasa întâi în lumea exterioară.

Daniel era pe cale să risipească uimirea lui McAuliff provocată de evenimentele ultimelor două ore. Pentru ministru, părea important ţinea să-i comunice ultimele noutăţi. Criza era suficient de gravă pentru ca Daniel să părăsească comunitatea; să-şi rişte viaţa ca să preia comanda.

De parcă ar fi ţinut cu tot dinadinsul ca R C. Hammond să înţeleagă că era pe cale să trateze cu un adversar extrem de sensibil şi neînduplecat.

— A trebuit să ne asigurăm că eraţi singuri… voi doi, desigur. Că nu eraţi urmăriţi în vreun fel. Au fost momente încordate în după-amiaza asta. Se pare că v-aţi descurcat excelent. Noi nu vă puteam ajuta. Felicitări.

— Ce s-a întâmplat cu Malcolm? întrebă Alex.

Daniel făcu o pauză, apoi vorbi încet, trist.

— Nu ştim încă. Îl căutăm… E în siguranţă – sau mort. Nu există soluţie de mijloc.

Daniel se uită la Hammond.

— Malcolm e omul pe care dumneata îl cunoşti drept Joseph Myers, comandant Hammond.

McAuliff întoarse privirea spre agent. Aşadar, Hammond manipulatorul era un comandant. Comandantul Hammond, mincinos, manipulator… şi care îşi risca viaţa pentru a salva un seamăn de-al său.

Hammond reacţionă la cuvintele lui Daniel închizând ochii exact două secunde. Nu-i păsa de povara profesională reprezentată de această informaţie; manipulatorul era din nou încercuit.

— Există vreun singur negru care lucrează pentru mine? Pentru Serviciu?

Ministrul zâmbi cu blândeţe.

— După socoteala dumitale, şapte. Totuşi, trei sunt complet ineficienţi.

— Mulţumesc că m-ai luminat. Sunt sigur că poţi să-mi spui şi numele lor… Seamănă aşa de mult între ei…

Daniel primi insulta stereotipă cu calm, fără să mai zâmbească.

— Da. Înţeleg problema. În aparenţă ne deosebesc puţine lucruri… dintr-un asemenea punct de vedere. Din fericire, există alte criterii. N-o să ai nevoie de numele lor.

Hammond îl privi pe Daniel, deloc intimidat.

— McAuliff mi-a transmis cererile dumitale. O să-ţi repet ce i-am spus şi lui. Sunt imposibil de îndeplinit…

— Te rog, comandant Hammond, îl întrerupse Daniel, există atâtea complicaţii, încât n-are rost să le sporim cu minciuni. Indicaţiile dumitale au fost clare încă de la început. Ai prefera să tratăm cu americanii? Sau cu francezii? Poate cu germanii?

Se lăsă brusc tăcerea. Cu o anume cruzime în ea, ca expresie a unei suferinţe primare. Alexander îi urmărea pe cei doi inamici schimbând priviri. Văzu recunoaşterea dureroasă din ochii lui Hammond.

— Prin urmare, ştii, spuse englezul încet.

— Ştim, răspunse Daniel simplu.

Hammond tăcu şi privi pe fereastră. Ministrul Halidonului se

întoarse către McAuliff.

— Falsitatea mondială, doctore. Comandantul Hammond e cel mai bun ofiţer de informaţii al serviciului britanic. Unitatea pe care o conduce coordonează eforturile guvernelor menţionate adineauri. Totuşi, e vorba de o coordonare formală. Fiindcă MI 5 – ca principală agenţie de investigaţii – trebuie să-i informeze pe semnatarii acordului despre evoluţia situaţiei.

— Sunt motive suficient de întemeiate pentru acţiunile noastre, zise Hammond, tot cu ochii pe fereastră.

— Reduse la unul, aşa e, comandant Hammond?... Securitatea. Nu poţi avea încredere în aliaţii dumitale.

— Scurgerile de informaţii sunt frecvente în rândul colegilor noştri. Practica a dovedit lucrul ăsta.

Agentul nu-şi lua ochii de la apa mării.

— Prin urmare, îi îndrumi greşit, spuse Daniel. Le dai informaţii false, le spui că eşti ocupat în Mediterana, apoi în America de Sud – Argentina, Nicaragua. Chiar în Haiti... dar niciodată în Jamaica. Ministrul se opri, ca pentru a-şi sublinia spusele. Nu, niciodată în Jamaica.

— E un procedeu tipic, răspunse Hammond, aruncându-i lui Daniel o privire prudentă.

— Atunci n-o să te surprindă ştirea că această neîncredere e împărtăşită şi de aliaţii dumitale. Au trimis echipe, cei mai buni oameni ai lor. În prezent urmăresc orice fărâmă de informaţie pe care le-a pus-o la dispoziţie MI 6. Lucrează zi şi noapte.

Hammond întoarse brusc capul spre Daniel.

— Asta contravine înţelegerii noastre, zise el cu furie stăpânită.

— Nu cred că-ţi poţi permite să fii ipocrit, comandant Hammond.

Daniel îşi mută din nou privirea asupra lui Alexander.

— Înţelegi, McAuliff, deoarece Dunstone Limited e un concern cu sediul la Londra, s-a convenit să se acorde funcţia de coordonator principal Serviciului Britanic de Informaţii. Era logic; MI 5 şi 6 sunt cele mai performante din Occident, iar comandantul e omul lor cel mai bun. Pornind de la ideea că reducerea operativităţii serviciilor secrete va avea drept consecinţă diminuarea scurgerilor de informaţii, englezii au fost de acord să lucreze singuri şi să-i ţină la curent pe ceilalţi. În schimb, ei au furnizat în permanenţă date eronate. În acest

moment, Daniel schiţă un mic zâmbet.

— Într-un sens, erau îndreptăţiţi s-o facă. Americanii, francezii şi germanii încălcau cu *toţii* înţelegerea, nimeni neavând de gând s-o respecte. Fiecare dintre ei era pe urmele lui Dunstone, deşi toţi pretindeau că lasă câmp liber englezilor… Dunstone *trebuia* să fie demolat. Demontat cărămidă economică cu cărămidă economică. Pieţele lumii erau ferme pe poziţie. Dar sunt atât de multe cărămizi! Fiecare guvern crede că numai el poate ajunge primul acolo – să obţină lista lui Dunstone înaintea celorlalţi – mă rog, se pot face nişte aranjamente, se pot transfera nişte valori.

Hammond nu mai putea să tacă.

— Îndrăznesc să afirm – oricine ai fi – că noi suntem… executorii logici.

— Termenul „logici” poate fi schimbat cu „merituoşi”. Spun asta în sprijinul cauzei dumitale. Dumnezeu, regina şi imperiul au plătit din greu în ultimele decenii. Oarecum disproporţionat faţă de păcatele lor, dar nu asta e grija noastră, comandante. Cum spuneam, indicaţiile dumitale au fost clare la început: obţineţi lista lui Dunstone cu orice preţ. Acum, preţul e limpede. O să vă dăm lista. Iar voi o să plecaţi din Jamaica. Ăsta-i preţul.

Din nou tăcere; încă o dată, un schimb de priviri scrutătoare. Un nor trecu prin faţa lunii din Montego, aruncând o umbră întunecată peste chipuri. Hammond vorbi:

— Cum putem fi sigur de autenticitatea ei?

— Încă te mai îndoieşti de noi după evenimentele de azi? Amândoi suntem interesaţi ca Dunstone să fie eliminat.

— Ce garanţii aşteptaţi de la noi?

Daniel zâmbi amuzat.

— Noi nu avem nevoie de *garanţii*, comandant Hammond. Noi vom *şti*. Ce e atât de greu de înţeles? Insula noastră nu e un continent; cunoaştem fiecare legătură, canal sau contact prin care funcţionaţi.

Zâmbetul dispăru.

— Aceste operaţiuni vor înceta. Aplică orice soluţii crezi că sunt necesare, dar până la un punct. Lasă, pur şi simplu, lasă Jamaica stăpânilor ei de drept. Cu luptele, haosul şi tot ce mai cuprinde ea.

— Şi – englezul vorbea încet – dacă aceste decizii depăşesc puterea mea…

— Să-ţi fie clar, comandant Hammond! Daniel ridică vocea,

întrerupându-l pe agent. Execuţiile care au avut loc astăzi au început la amiază, ora Londrei. Şi în fiecare zi, clopotele ceasului din turnul Parlamentului anunţă o nouă amiază. Când o să le auzi, să-ţi aminteşti. Ceea ce am putut face azi vom reuşi să facem şi mâine. Şi vom dezvălui motivaţia noastră. Anglia ar deveni proscrisă printre naţiunile lumii. Nu-ţi poţi permite aşa ceva.

— Ameninţarea dumitale e ridicolă! îl contrazise Hammond, la fel de pătimaş. Cum spuneai, insula asta nu e un continent. Am veni aici şi v-am distruge.

Daniel dădu din cap şi răspunse calm.

— Foarte posibil. Şi află că suntem pregătiţi pentru o asemenea eventualitate. De mai bine de două sute de ani. Remarcabil, nu-i aşa?... Pe tot ce ai mai sfânt, plăteşte preţul, Hammond; ia lista şi smulge ce mai poţi din ghearele lui Dunstone. Dumneata meri*ţi ast*a. Nu fiindcă ai salva prea mult; vulturii vor veni în zbor din diverse zone ale globului şi se vor arunca asupra hoitului. Îţi dăm un răgaz, poate câteva zile. Acceptă situaţia!

O lumină roşie se aprinse pe tabloul de sub bord. Se auziră sunetele repetate, ascuţite ale unei sonerii. Şoferul întinse mâna după telefon, îl duse la ureche, recepţionă mesajul, apoi îi trecu receptorul lui Daniel.

Ministrul Halidonului ascultă. Alexander îi vedea faţa în oglinda retrovizoare. Daniel nu-şi putea ascunde panica.

Apoi mânia.

— Fă ce poţi, dar nu risca *vieţi*. Oamenii noştri se vor retrage. *Nimeni* nu părăseşte comunitatea.

Puse receptorul la loc în nişă, pe urmă întoarse privirea spre englez, vorbind sarcastic:

— *Experienţă* britanică, domnule comandat *Abilitatea* lui John Bull. Specialiştii în Indiile de Vest de la MI 6, Departamentul Caraibelor, tocmai au primit ordine de la Dunstone. Trebuie să intre în Cock Pit, să ia legătura cu echipa de prospectare şi să se asigure că va rămâne pe loc.

— O, Doamne!

McAuliff sări în sus de pe scaun.

— Pot ajunge la ei?

— Întreab-o pe eminenţa sa, zise Daniel sarcastic, privindu-l cu ochi mari pe Hammond. Sunt oamenii lui.

Agentul înţepenise, de parcă n-ar mai fi avut aer. Dar era limpede că mintea lui lucra febril.

— Sunt în legătură cu receptoarele radio… cu semnalele transmite din tabără. Localizarea poate fi stabilită…

— Pe o rază de o mie de metri, interveni Alex, completând afirmaţia lui Hammond.

— Da.

— Trebuie să-i opreşti!

— Nu ştiu dacă e vreo cale…

— *Găseşte* una. Pentru numele lui Dumnezeu, Hammond, or să fie ucişi!

McAuliff înşfacă reverele hainei lui Hammond şi-l zgâlţâi cu violenţă.

— *Mişcă-te*, domnule. Sau te omor!

— Ia mâinile…

Înainte ca agentul să-şi termine fraza, Alexander îşi repezi pumnul în faţa lui Hammond, spărgându-i buza.

— N-a mai rămas nimic, *comandant* Hammond! Vreau garanţiile alea! *Acum*!

Agentul vorbi anevoie:

— O să fac tot ce pot. Mereu am făcut pentru dumneata… cele mai mari eforturi.

— Ticălosule!

McAuliff se pregăti să lovească din nou. Şoferul şi Daniel îi prinseră braţul.

— McAuliff! N-o să rezolvi *nimic*! răcni ministrul.

— Spune-i *lui* să rezolve! apoi Alexander se opri şi se întoarse spre Daniel, lăsându-l în pace pe englez. Dumneata ai oameni acolo.

Pe urmă, McAuliff îşi aminti cuvintele teribile pe care Daniel le rostise la telefon.

Nu risca vieţi. Oamenii noştri… se vor retrage. Nimeni nu părăseşte comunitatea.

— Trebuie să vorbeşti la telefon. Să-ţi retragi ordinele. *Să-i aperi*!

Ministrul vorbi calm:

— Încearcă să înţelegi. Există tradiţii, revelaţii… un mod de viaţă ce dăinuie de mai bine de două sute de ani. Nu putem pune în pericol toate astea.

Alexander îl privi ţintă pe negru.

— Aţi asista liniştit la uciderea lor? *Doamne*, nu *puteţi* face asta?

— Ba da. După aceea ar urma asasinarea dumitale. S-ar petrece tot atât de repede…

Daniel îşi întoarse gulerul cămăşii, scoţând la iveală o mică umflătură din ţesătură. *Tablete cusute în guler*…

…Pe cât aş înghiţi eu asta, dacă m-aş afla în situaţia de a o folosi. Nu m-aş gândi de două ori.

— Pentru numele Domnului, ăsta eşti *dumneata*! Ei nu-ţi aparţin dumitale. Nu te *cunosc*. De ce să plătească cu vieţile lor?

Din vocea lui Hammond răzbăteau accente de o incisivitate uimitoare.

— Priorităţi, McAuliff. Ţi-am spus. Pentru ei… pentru noi.

— Accidente de război, doctore. Masacrul inocenţilor.

— În luptă, poate.

Daniel vorbise cu simplitate, în contrast cu implicaţiile cuvintelor lui.

— Legi scrise şi nescrise…

— *Prostii*! ţipă McAuliff.

Şoferul scoase un pistol de la centură; semnificaţia gestului era evidentă. McAuliff îşi mută rapid privirea de la ministrul Halidonului la agentul de informaţii şi înapoi.

— Ascultă-mă. Le-ai spus la telefon să facă ce pot. Dumneata, Hammond, te-ai oferit să faci… acelaşi lucru. Foarte bine. Daţi-*mi* o şansă.

— Cum? întrebă Daniel. Nu poate fi vorba despre poliţa jamaicană, nici despre trupele din Kingston.

Cuvintele îi veniră în minte lui Alexander. Cuvinte rostite de Sam Tucker, la lumina unui foc de tabără. O afirmaţie calmă, făcută în timp ce Sam îi urmărea pe Charles Whitehall şi pe uriaşul negru, Lawrence, discutând în contradictoriu. *Ei sunt protecţia noastră*. *S-ar putea să ne urască*…

Ei sunt protecţia noastră.

McAuliff se răsuci spre Hammond.

— Câţi trădători ai adus aici?

— Am adus şase specialişti de la Londra…

— În afară de unul, toţi sunt cumpăraţi de Dunstone, îl întrerupse Daniel.

— Asta înseamnă cinci. Câţi mai pot să adune? McAuliff i se adresase ministrului.

— Într-un răstimp atât de scurt, poate că trei sau patru; mercenari, probabil. E doar o presupunere… Ei sunt interesaţi mai mult de viteza de reacţie decât de numărul oamenilor. O armă automată în mâna unui singur soldat…

— Când au primit ordinele de la Dunstone? întrebă grăbit Alex, punând capăt divagaţiilor lui Daniel.

— Apreciem că în urmă cu aproape o oră.

— Au posibilitatea să ia un avion?

— Da. Avioanele traficanţilor pot fi oricând închiriate. Ar dura puţin; piloţii sunt nişte tipi bănuitori, dar n-o să fie o problemă.

Alex se întoarse către Hammond. Agentul îşi ştergea buzele cu degetele… afurisitele lui de degete, de parcă şi-ar fi îndepărtat firimiturile de la gură în timpul unui ceai luat la Savoy!

— Poţi să intri în legătură cu oamenii care supraveghează semnalele venite din tabără? Cu radioul ăsta?

McAuliff arătă spre tabloul de sub bord.

— Am frecvenţa…

— Asta înseamnă da?

— Da.

— Care-i rostul? întrebă Daniel.

— Să vedem dacă blestemaţii lui de specialişti au ajuns la ei. Să-i localizeze…

— Vrei avionul nostru? întrebă ministrul Halidonului, ştiind dinainte răspunsul.

— Da!

Daniel făcu semn şoferului să pornească maşina.

— Nu e nevoie să cunoşti poziţia. Există un singur loc de aterizare: câmpia aflată la trei kilometri spre sud-vest faţă de tabără. Avem coordonatele.

Automobilul ieşi legănându-se din parcare, coborî înclinându-se de pe bordura primitivă şi porni cu viteză în întuneric, spre autostradă.

Hammond îi dădu lui Daniel cifrele bandei de frecvenţă; ministrul le găsi şi-i întinse microfonul agentului britanic.

Legătura nu se stabilea.

Din eter nu venea nici un răspuns.

— O să dureze până ajungem la avion.

Daniel vorbea calm, în timp ce maşina huruia pe drumul întins. Alex puse deodată mâna pe umărul ministrului.

— Călăuza dumitale, cel care-şi zicea Marcus. Spune-i să-i trimită vorbă lui Sam Tucker.

— Le-am ordonat oamenilor mei să se retragă, răspunse Daniel cu răceală. Ţi-am spus mai devreme.

— Pentru numele lui Dumnezeu, trimite-l înapoi. Dă-le o şansă oamenilor mei!

— Cu alte cuvinte să-i dau *ei* o şansă?

McAuliff nu-şi mai dorise niciodată cu o asemenea ardoare să omoare pe cineva.

— Era nevoie să spui lucrul ăsta?

— Da, replică Daniel, întorcându-se în scaun ca să-l privească pe Alexander în ochi. Fiindcă are legătură cu condiţia pe care ţi-o pun pentru a folosi avionul. Dacă eşuezi, dacă femeia e ucisă şi dumneata îţi vei pierde viaţa. Vei fi lichidat. Pur şi simplu, după moartea ei, nu vei mai fi niciodată crezut.

Alexander recunoscu privirea pătrunzătoare a lui Daniel din Halidon.

— Răspunsul meu e uşor de dat. O să emit eu însumi ordinul de execuţie.

R C. Hammond se aplecă în faţă. Vorbea măsurat, mai limpede ca niciodată:

— Merg cu dumneata, McAuliff.

Atât Daniel, cât şi Alex se uitară surprinşi la englez. În câteva cuvinte, Hammond se situase calm pe o ciudată poziţie lipsită de apărare.

— Mulţumesc.

Era tot ce putea spune McAuliff, dar o făcu din totul sufletul.

— Mă tem că nu e posibil, comandant Hammond, zise Daniel. Dumneata şi cu mine… avem probleme de rezolvat. McAuliff o să plece singur.

— Eşti un barbar.

Hammond vorbea pe un ton tăios.

— Eu sunt Halidonul. Iar noi *avem* priorităţi. Amândoi.

33

McAuliff îndreptă botul micului avion deasupra plafonului de nori. Îşi descheie tunica pe care i-o dăduse şoferul maşinii. În cabina strâmtă era cald. Aeronava Halidonului se deosebea de avionul cu care el şi Malcolm decolaseră de pe câmpul aflat la vest de Accompong. Semăna la dimensiuni şi aspect cu acel Comanche, dar era mai greu şi mult mai dificil de manevrat.

McAuliff nu excela în materie de pilotaj. Învăţase să zboare mai mult de nevoie decât din pasiune. Cu zece ani în urmă, când se hotărâse să-şi înfiinţeze propria companie, se gândise că aptitudinea de a pilota un avion i-ar prinde bine, aşa că luase lecţiile necesare, în urma cărora obţinuse un permis de pilot de categorie inferioară.

Ulterior se dovedise că meritase efortul. În zeci de expediţii pe aproape toate continentele. Cu avioane mici, cu număr limitat de locuri.

Spera din tot sufletul să-şi poată folosi şi acum această aptitudine. Dacă nu, nimic nu mai conta.

Pe scaunul de lângă el se afla o tăbliţă neagră, de genul celor folosite în şcolile primare, cu ramă de lemn. Pe ea era scris cu creta planul său simplu de zbor, cu cifre şi litere albe, ce se distingeau clar în lumina slabă a instrumentelor de la bord.

Viteza optimă a vântului, puncte cardinale, condiţii de altitudine şi priveliştі care cu puţin noroc se puteau distinge în lumina clară a lunii.

De pe fâşia de pământ de lângă Drax Hill trebuia să se ridice la o înălţime de trei sute de metri, descriind cercuri deasupra câmpului. După ce părăsea acel perimetru, trebuia să se îndrepte către sud-vest la 115 grade, cu viteză de 90. În câteva minute ar fi fost deasupra muntelui Carey – două focuri de mărăciniş aveau să ardă pe un câmp; erau uşor de văzut.

Şi le zări.

De la muntele Carey, menţinând viteza şi coborând la 200 de metri, trebuia să întoarcă spre est-nord-est la 84 de grade şi să-şi continue drumul către Kepmshot Hill. Un automobil cu un proiector avea să fie parcat pe un drum; proiectorul urma să transmită semnale luminoase spre cer.

Îl văzu şi continuă etapa următoare din plan. Schimbarea de curs era minoră – 8 grade şi 92 în condiţiile menţinerii vitezei şi altitudinii. Trei minute şi treizeci de secunde mai târziu, se afla deasupra lui Amity Hall. Din nou un foc de mărăcini, o nouă indicaţie; şi aceasta, minimă.

Spre est la 87 de grade, spre Watson Favel.

Trebuia să coboare la 150 de metri, să menţină viteza, să caute două automobile aflate unul în faţa celuilalt, clipind din faruri, în partea de sud a oraşului să corecteze cursul cu exact 90 de grade şi să reducă viteza la 75.

În momentul când ajungea la râul Martha Brae, urma să modifice cursul cu 35 de grade sud-est, la gradaţia 122 pe busolă.

După aceea era nevoit să se descurce singur. N-o să mai primească semnale de pe pământ şi, desigur, nu va avea nici o legătură radio.

Coordonarea vitezei, direcţia şi sincronizarea erau… singurele sale date. Altitudinea trebuia să fie stabilită de pilot – cât mai joasă cu putinţă, în funcţie de creşterea gradată a înălţimii dealurilor. Era posibil să observe focuri de tabără, dar nu trebuia să creadă neapărat că fuseseră aprinse de cei din tabăra de prospecţiune. Localnicii nomazi de pe dealuri vânau adesea toată noaptea. Trebuia să-şi continue cursa exact patru minute şi cincisprezece secunde.

Dacă urma cu precizie toate indicaţiile şi nu interveneau variaţii, cum ar fi curenţii de aer neaşteptaţi sau rafalele de ploaie, avea să ajungă în apropierea pajiştii. Dacă noaptea era senină şi lumina lunii suficient de puternică, ar fi trebuit s-o vadă.

Şi – lucrul cel mai important – dacă observa alt avion, urma să încline aripa dreaptă de două ori. Asta-i dădea de înţeles celuilalt pilot că el era o călăuză a traficanţilor. Reprezenta forma uzuală de salut între astfel de cavaleri ai aerului.

Înălţimea dealurilor crescu brusc, mult mai repede decât se aşteptase McAuliff. Trase manşa spre sine şi simţi curenţii ascendenţi ridicându-l într-o planare verticală. Reduse viteza şi corectă virajul, apăsând pe pedala din stânga; turbulenţa continua, iar vântul creştea în intensitate.

Apoi înţelese cauza apariţiei contracurenţilor. Intrase într-un culoar de puternice averse tropicale. Ploaia împroşca geamul cabinei şi răpăia în fuzelaj; ştergătoarele de parbriz deveniseră

inutile. În faţa lui se afla o masă compactă de apă, de un gri opac. Închise cu zgomot hubloul ferestrei din stânga, trase de maneta acceleraţiei, făcu un viraj strâns şi privi în jos. Acul altimetrului indica 650 de metri; ţinutul de sub el era compact şi negru... numai junglă, nici o breşă în întuneric. Refăcu mental traseul afluentului şi cursul. Se produsese o deviere; nu mare, însă evidentă. Nu era un pilot prea bun – până atunci mai zburase doar de două ori noaptea; categoria sa îi interzicea acest lucru – iar devierile, sau derivele se datorau unor defecţiuni ale instrumentelor sau unei erori de pilotaj, corectate de busole, imaginile din teren ori prin radio.

Iar acum era într-o uşoară derivă. Iisuse, mai bine s-ar fi aflat într-o barcă cu pânze! Înălţă avionul şi viră uşor dreapta, înapoi spre culoarul cu ploaia torenţială. Apărătoarea de vânt devenise inutilă; întinse mâna şi trase hubloul ferestrei din dreapta. Zgomotul curenţilor de aer intraţi prin spaţiul liber se lovi deodată de pereţii micii cabine. Vântul bătea cu putere, şuierând; ploaia pătrundea în rafale, acoperind scaunele, podeaua şi instrumentele.

Apoi văzu... îi văzu. Platoul cu pajişti. La tribord – fir-ar să fie, prin fereastra din dreapta. O fâşie mai deschisă la culoare în mijlocul întunericului deplin. O zonă de un gri monoton în centrul pădurii întunecate.

Se abătuse spre stânga nu mai mult de doi, poate trei kilometri.

Dar ajunsese la ei. Nimic nu mai conta acum. Coborî rapid, făcând un viraj la stânga, deasupra copacilor – o buclă pentru a putea ateriza.

Era la cincisprezece metri înălţime când, în spatele lui, la vest, se văzu un fulger. Se bucură; era o lumină în plus în întunericul nopţii. Avea încredere în aparatele de la bord şi putea distinge, în lumina farurilor avionului, pământul care se apropia, dar scurta izbucnire de lumină îl făcuse şi mai încrezător.

Şi-i dăduse posibilitatea să observe silueta altui avion. Era pe pământ, nemişcat, amplasat în capătul de nord al câmpiei.

În zona povârnişului care ducea spre tabăra situată la trei kilometri distanţă.

O, Doamne! Nu reuşise. Ajunsese prea târziu!

Ateriză, mări turaţia motorului şi rulă către aeronava nemişcată, scoţându-şi pistolul de la centură în vreme ce

manevra instrumentele de la bord.

Un bărbat făcea semn cu mâna în fasciculul luminilor aparatului. Nu era înarmat; nu încerca să fugă, nici nu încerca să se ascundă. Alex nu ştia ce să mai creadă. Situaţia n-avea nici o logică; oamenii lui Dunstone erau ucigaşi, ştia asta. Totuşi, bărbatul din lumină nu dădea semne de ostilitate. În schimb, făcea un lucru ciudat. Întinsese braţele lateral, coborându-l pe dreptul şi ridicându-l pe stângul în acelaşi timp. Repetă gestul de câteva ori, în timp ce avionul lui McAuliff se apropia.

Alex îşi aminti instrucţiunile primite pe câmpul de la Drax Hali. Dacă întâlneşti alte avioane, înclină aripa dreaptă. *Coboară* aripa dreaptă… sau braţul.

Bărbatul din lumină era un pilot al traficanţilor!

McAuliff opri şi închise contactul, cu mâna strânsă pe mânerul armei şi cu degetul pe trăgaci.

Omul veni sub aripa avionului şi strigă în ploaie la Alex, care avea fereastra deschisă. Era alb, cu faţa încadrată de gluga unui poncho. Vorbea ca un american… Din extremitatea sudică. Din regiunea deltei.

— La *naiba*! Mă bucur să-ţi văd pielea albă, şefu'! Zbor cu ei şi-i trag în piept, da' nu-i *înghit*!

Vocea stridentă a pilotului acoperea cu uşurinţă zgomotul ploii. Omul avea o înălţime medie şi, judecând după faţa lui, era o fire slabă, incapabilă să se acomodeze cu neajunsurile vârstei de mijloc.

— Când ai ajuns? întrebă Alex cu voce tare, încercând să-şi manifeste neliniştea.

— I-am adus pă negrii ăia şase acu' vreo zece minute. Eşti cu ei, nu-i aşa?

— Da.

— Nu mai sunt aşa dă *aroganţi* la necaz, ai? Numa' necazuri pă câmpurile astea din munţi. Zic că au nevoie dă o faţă palidă, p-ormă îţi trag la boaşe!

McAuliff puse pistolul la loc în tocul de sub tabloul de bord. Trebuia să se mişte repede. Trebuia să treacă de pilotul traficanţilor.

— Ziceau că au necazuri?

Alex pusese întrebarea într-o doară, în vreme ce deschidea uşa cabinei. Ieşi pe aripă, în ploaie, apoi sări pe pământul ud.

— La *naiba*! Am înţeles din spusele lor că au fost lăsaţi în

pielea goală de o gaşcă de puştani d-acolo. Au revândut o grămadă de droguri după ce-au rămas lefteri. Ţi-o zic io, negroteii ăştia sunt plini dă arme!

— E o greşeală, zise McAuliff convins. Iisuse… *Idioţi* blestemaţi!

— Caută sânge dă negru, şefu'! Negrii ăia or să doboare o grămadă dă alţi negri. *Iuhuuu*!

— Dacă fac asta, New Orleans o să sară-n aer!… Hristoase!

Alexander ştia că oraşul din Louisiana era cel mai important port de intrare a narcoticelor destinate statelor din sud şi sud-vest.

— Au coborât pe povârniş?

McAuliff arătă intenţionat la o sută de metri spre dreapta, departe de cărarea pe care şi-o amintea.

— Al naibii să fiu dacă ştiau prea bine, şefu'! Aveau un radar din ăla ca un contor Geiger, da' nu prea bun. Au luat-o mai degrabă p-acolo.

Pilotul arătă spre stânga cărării ascunse din junglă.

Alex făcu un calcul rapid. Instrumentul folosit de oamenii lui Dunstone era eficient doar până la o distanţă de o mie de metri de emiţător. Semnalele ar fi fost înregistrate, dar nu şi intensitatea lor, care să permită o localizare mai exactă. Acesta era impedimentul dispozitivelor radio miniaturizate care emiteau unde verticale.

O mie de metri însemna trei mii de picioare, peste o jumătate de milă de mers prin jungla deasă, aproape de nepătruns a regiunii Cock Pit. Dacă echipa lui Dunstone avea un avantaj de zece minute, nu era în mod obligatoriu un pericol. Ei nu cunoşteau cărarea – nici el n-o *cunoştea*, dar mersese pe ea. De două ori. Avantajul lor trebuia micşorat. Iar dacă unghiul lor de intrare în junglă era indirect – şi, din spusele pilotului traficanţilor, aşa reieşea – şi presupunând că mergeau pe o linie relativ dreaptă, anticipând şi o cotitură… s-ar fi putut ca avantajul să fie înlăturat.

Dacă… dacă găsea cărarea şi o urma îndeaproape.

Îşi ridică gulerul tunicii, să se apere de ploaie şi se întoarse la uşa cabinei de deasupra aripii avionului. O deschise, ridică genunchiul în dreapta lonjeronului şi întinse mâna spre micul compartiment pentru bagaje din spatele scaunului. Scoase o puşcă automată cu ţeavă scurtă şi de mare putere – una din cele

două care fuseseră luate de sub scaunul maşinii Halidonului.

Încărcătorul era pus şi piedica trasă. În buzunar mai avea patru încărcătoare, fiecare cu câte douăzeci de cartuşe.

O sută de gloanţe.

Arsenalul lui.

— Trebuie să-i ajung din urmă, îi strigă el prin ploaie pilotului. N-aş vrea sub nici o formă să fi tras la răspundere în New Orleans!

— Băieţii din New Orleans sunt o gaşcă tare. Dacă au altceva dă lucru, nu zbor cu ei. Nu le place dă nimeni!

Fără să răspundă, McAuliff alergă spre marginea povârnişului. Cărarea era la dreapta unui pâlc uriaş de ferigi ţepoase – îşi amintea asta; se zgâriase pe faţă, fiindcă nu se ferise destul de repede atunci când pătrunsese acolo cu călăuza Halidonului.

La naiba! Unde se află?

Începu să pipăie frunzişul ud, fiecare frunză, fiecare ramură, sperând să-şi simtă mâna zgâriată, înţepată. Trebuia să intre în pădure exact prin acel punct. O plecare greşită ar fi fost fatală. Avantajul oamenilor lui Dunstone ar fi devenit prea mare; n-ar fi reuşit să-l anihileze.

— Ce cauţi?

— Cum?

Alex se răsuci în mijlocul fasciculului de lumină. Era atât de concentrat, încât se trezi că ridică piedica armei.

Pilotul traficanţilor venise după el.

— La naiba! N-ai o lanternă, şefu'? Crezi că te descurci în porcăria asta fără lanternă?

Iisuse! Lăsase lanterna în avionul Halidonului. Daniel îi spusese să fie atent… cu lanterna. Aşa că o lăsase în avion!

— Am uitat. Am una în avion.

— Sunt al naibii de sigur că ai, zise pilotul.

— Ia-o pe-a mea şi dă-mi-o pe-a dumitale, bine?

— Dacă mă loveşti cu doi dolari, ţi-o dau, şefu'.

Pilotul îi întinse lanterna.

— Ploaia asta-i a naibii dă rece. Mă duc în cabină. Noroc la vânat, şefu'!

McAuliff îl privi pe pilot alergând spre avion, apoi se întoarse repede spre capătul pădurii. Era la numai doi metri de pilcul de ferigă; vedea iarba încâlcită de la intrarea pe cărarea ascunsă.

Se avântă înainte.

Alerga cât putea de repede, împiedicându-se de bălării, cu faţa şi trupul şfichiuite de tentaculele nevăzute ale arbuştilor. Cărarea şerpuia – dreapta, stânga, dreapta, dreapta, *dreapta*, *Iisuse*! *În cercuri* – apoi deveni din nou dreaptă pe o porţiune scurtă de la capătul pantei.

Dar era acolo. Încă mergea pe ea. Numai asta conta.

Apoi schimbă direcţia. Cărarea dispăruse!

Se auzi un ţipăt asurzitor în întuneric, amplificat de ploaia torenţială. La lumina lanternei, într-o groapă acoperită cu frunze de palmier, văzu o scroafă sălbatică ce-şi alăpta puiul orb. Animalul păros, monstruos, grohăi şi ţipă din nou, apoi începu să se ridice, alungând de la ţâţă progenitura ce guiţa. McAuliff alergă spre stânga, în desişul junglei. Se împiedică de o piatră. Două, trei pietre. Căzu pe pământul umed, iar lanterna îi zbură din mână. Terenul era neted, neaccidentat.

Găsise iarăşi cărarea!

Se ridică în picioare, luă lanterna, îşi potrivi arma sub braţ şi începu să alerge pe culoarul relativ liber din junglă.

Liber nu mai mult de o sută de metri, după care fu intersectat de un curent de apă, cu noroi moale pe margini. Îşi amintea de curentul ăla. Călăuza care-şi zicea Marcus o luase la stânga. La stânga? Sau în direcţie opusă?… Nu, era *la* stânga. Trunchiuri de palmieri şi pietre ieşeau la suprafaţa apei, traversând pârâul îngust. Alergă spre stânga, cu lanterna îndreptată spre mijlocul apei.

Se vedeau buştenii! Şi pietrele. Un pod construit în grabă, pentru evitarea noroiului ce ajungea până la glezne.

Iar pe trunchiul palmierului din dreapta se vedeau doi şerpi ce se mişcau lateral încet, croindu-şi drum spre el. Nici măcar mangusta jamaicană nu făcea faţă în Cock Pit.

Alexander cunoştea specia. Îi văzuse şi în Brazilia. Erau înrudiţi cu anaconda. Orbi, atacând rapid, răi. Nu aveau o muşcătură fatală, dar puteau să paralizeze victima – timp de mai multe zile. Dacă treceai la un metru de capetele plate, atacul era inevitabil.

Se întoarse în tufişuri, măturând cu lumina lanternei zona din imediata apropiere. Văzu o ramură atârnată de palmier, de vreo doi metri lungime. Alergă într-acolo şi trase de ea până o rupse. Trupurile hidoase, unsuroase erau îngemănate, cu capetele plate aşezate unul lângă altul, cu ochii orbi, cât nişte gămălii, îndreptaţi în direcţia mirosului străin. Către el.

Alex împinse ramura de palmier spre buştean cu mâna stângă, ţinând cu greutate arma şi lanterna în dreapta.

Cei doi şerpi se aruncară simultan, sărind de pe coaja buşteanului, răsucindu-se violent în jurul crengii, cu capetele îndreptate spre mâna lui McAuliff, luându-şi avânt printre frunzele moi.

Alex aruncă – lăsă să cadă? Nu mai ştia – creanga în apă. Şerpii se zvârcoliră; ramura se învârti cu putere în cerc, apoi se scufundă în pârâu.

McAuliff alergă peste buşteni; apoi intră pe cărare.

Mersese cam o mie două sute de metri, cu siguranţă nu mai mult. După ceasul lui, trecuseră douăsprezece minute. Din câte îşi amintea el, cărarea cotea brusc la dreapta, printr-o porţiune foarte deasă de ferigi şi buruieni, către un mic luminiş, unde poposise nu de mult o ceată de vânători de pe dealuri. Marcus – omul care îşi spunea Marcus – remarcase lucrul ăsta.

De la acel luminiş mai erau cam o mie cinci sute de metri până la ţărmurile lui Martha Brae şi până la tabără.

Avantajul oamenilor lui Dunstone trebuia să se fi redus.

Ajunse la porţiunea de lăstăriş aproape de nepătruns, cu lanterna luminând pământul în căutarea unor semne de trecere. Dacă se îndepărta acum de cărare – dacă intra în tufişurile pe unde nu călcase picior de om – ar avea nevoie de ceasuri întregi ca s-o regăsească.

Mergea chinuitor de încet, făcând eforturi disperate pentru a se concentra. Buruieni culcate la pământ, crenguţe rupte, margini umflate de pământ umed pe care le lăsase cândva greutatea paşilor de om; toate astea erau semne, codurile lui. Nu-şi putea permite nici cea mai mică eroare.

— Hei, domnu'! se auzi o voce înăbuşită.

McAuliff se aruncă la pământ şi îşi ţinu respiraţia. În spatele lui, la stânga, vedea lumina altei lanterne.

— Hei, domnu', unde eşti? Ia legătura, te rog. Ai ieşit de pe traseu. Sau eu.

Ia legătura, te rog… Ieşit de pe traseu. Cuvintele unui agent, nu limbajul unui cărăuş. Omul era de la MI 6.

La trecut. *Fusese*.

Acum lucra pentru Dunstone Limited.

Echipa lui Dunstone se despărţise, fiecare luând-o în altă direcţie… pe alt traseu. Asta nu putea însemna decât că ţineau

legătura prin radio.

Şase oameni ţinând legătura prin radio.

O, Iisuse!

Fasciculul lanternei se apropia dansând, licărind prin frunzişul de nepătruns.

— Aici, domnu'! şopti gutural Alex, sperând, împotriva oricărei logici, că ploaia şi vocea şoptită n-aveau să-l alarmeze pe omul lui Dunstone.

— Aprinde lanterna, te rog, domnu'.

— Încerc, domnu'.

Nimic mai mult, îşi zise McAuliff. Nimic.

Fasciculul tremurător se reflecta într-o mie de minuscule oglinzi strălucitoare în întuneric, dezintegrând lumina în scânteieri hipnotice.

Mai aproape.

Alex se rostogoli în tăcere de pe cărare, în masa de pământ umed şi iarbă moale, simţind cum arma de sub el îi intra dureros în coapse.

Fascicolul lanternei era aproape deasupra lui. În scânteierea lui, îl putea vedea pe om de la brâu în sus. Peste piept avea două curele late; una de la carcasa unui radio, cealaltă legată de patul unei arme. Ţinea lanterna în mâna stângă; în dreapta avea un pistol mare, cu aspect ameninţător.

Trădătorul de la MI 6 era un agent prudent.

McAuliff înţelese că trebuia cu orice preţ să-l dezarmeze. Nu ştia cât de aproape erau ceilalţi, la ce distanţă se aflau celelalte trasee.

Acum!

Repezi mâna dreaptă direct pe ţeava pistolului, vârându-şi degetul mare în gaura trăgaciului, apoi îl izbi pe om cu umărul în cap şi cu genunchiul stâng în testicule. În urma impactului, bărbatul se încovoie şi scoase un icnet slab; mâna îi căzu fără vlagă, iar Alex îi smulse pistolul din ea şi-l aruncă în întunericul pădurii.

Chircit de durere, jamaicanul privi în sus, ţinând încă lanterna în mâna stângă, cu lumina spre pământ, cu chipul schimonosit… încercând să tragă aer în piept ca să ţipe. McAuliff îşi vârî degetele în gura omului, împingându-le pe gât cu toată puterea. Omul se aplecă în faţă şi-l lovi pe Alex în cap cu metalul greu al lanternei, sfâşiindu-i pielea. McAuliff îi zdrelea gura, simţindu-şi

degetele în carnea individului, percepându-i ţipetele.

Căzură amândoi, răsucindu-se în aer, în buruieni. Jamaicanul continua să izbească tâmpla lui McAuliff cu lanterna; Alex trăgea cu răutate de gura care putea da o alarmă nedorită.

Se rostogoliră pe un petic de pământ noroios, în pantă. McAuliff simţi o piatră, îşi eliberă mâna stângă, luă piatra şi izbi cu ea gura negrului, peste propriile-i degete. Dinţii omului se sfărâmară, iar el se înecă în propria-i salivă. Alex îşi retrase mâna însângerată şi înhăţă brusc părul încâlcit al negrului, întorcându-i capul cu faţa în jos, în noroiul moale. În licărul lanternei căzute, se văzură mici băşici transparente ieşind în tăcere la suprafaţa pământului îmbibat cu apă.

Apoi totul încetă.

Omul era mort.

Şi nu fusese transmisă nici o alarmă.

Alexander se întinse, luă lanterna şi îşi privi degetele mâinii drepte. Avea pielea sfâşiată, se vedeau urme de dinţi, dar rănile nu păreau adânci; putea să-şi mişte mâna, iar ăsta era singurul lucru care conta.

Tâmpla stângă îi sângera şi-l durea teribil, dar nu într-atât încât să-l imobilizeze. Durerea avea să înceteze… întrucâtva.

Se uită la jamaicanul mort şi simţi că i se face rău. Nu avea timp. Se întoarse la cărare şi îşi continuă misiunea migăloasă de-a o urma. Şi încercă să scruteze jungla cu privirea.

De două ori, prin vegetaţia deasă din apropiere, văzu fasciculele subţiri ale unor lanterne.

Echipa lui Dunstone îşi continua drumul. Se concentra asupra lui.

Nu mai avea nici o clipă de pierdut.

Opt minute mai târziu, ajunse în poiană. Îşi simţi pulsul accelerându-i-se; avea mai puţin de o mie cinci sute de metri de mers. Cea mai uşoară etapă a cumplitei călătorii. Se uită la ceas. Trecuseră exact patru minute după miezul nopţii.

Doisprezece era şi casa lunii.

Patru era cifra rituală a populaţiei arawak.

Odiseea morţii.

Regăsi cărarea la capătul opus al micului luminiş şi începu să alerge, câştigând viteză în timp ce se îndrepta spre malul lui Martha Brae. Nu mai avea aer în plămâni, nici nu mai respira normal; îşi simţea sângele şi transpiraţia coborându-i din cap, pe

ceafa, spre umeri şi piept.

Se văzu râul. Ajunsese la râu!

Abia atunci îşi dădu seama că ploaia torenţială încetase; furtuna din junglă se oprise. Îndreptă lanterna spre stânga; se vedeau pietrele ce mărgineau cărarea pe ultimele câteva sute de metri până la tabără.

Nu auzi nici un foc de armă. În întunericul din spatele lui erau cinci ucigaşi experimentaţi, iar teribila noapte nu se încheiase… dar avea o şansă.

Asta se mai afla între el şi o comandă pe care ar fi urmat s-o dea unui pluton de execuţie, pentru a-i pune capăt zilelor.

Din voia lui, dacă eşua. Dispus să renunţe la viaţă dacă n-o avea pe Alison.

Alergă pe ultimii cincisprezece metri cât de repede îi permiteau muşchii lui epuizaţi. Îndreptase lanterna direct în faţa lui; primul obiect pe care îl lumină fu acoperişul înclinat de la intrarea în zona taberei. Pătrunse în goană în poiană.

Nu se vedeau focuri, nici vreun semn de viaţă. Doar miile de picături amintind de furtuna din junglă şi corturile ca nişte monumente tăcute ale unor vieţi apărute acolo de curând.

I se tăie respiraţia. O spaimă rece puse stăpânire pe el.

Tăcerea era o prevestire copleşitoare a ororii.

— Alison, *Alison*! *ţipa el* şi alergă orbeşte spre cort *Sam*!

Sam!

Când auzi cuvintele în întuneric, ştiu cum era să mori şi să reînvii.

— *Alexander*… Era cât pe ce să te ucid, băiete, spuse Sam Tucker din adăpostul întunecat de la marginea junglei.

34

Sam Tucker şi călăuza ce-şi zicea Marcus ieşiră din tufişuri. McAuliff se uită uluit la omul Halidonului. Călăuza remarcă uimirea lui Alex şi-i spuse:

— N-avem timp de explicaţii lungi. Am făcut o alegere, atâta tot.

Călăuza arătă spre gulerul hainei lui. Alex n-avu nevoie de clarificări. Cusute în ţesătură, se aflau nişte tablete asemănătoare celor văzute la lumina galbenă a lunii, pe drumul lăturalnic de deasupra portului Lucea.

Nu m-aş gândi de două ori la asta, spusese Daniel.

— Unde-i Alison?

— Cu Lawrence şi Whitehall. S-au îndepărtat în josul râului.

— Şi soţii Jensen? Tucker făcu o pauză.

— Nu ştiu, Alexander.

— Cum?

— Au dispărut. Asta-i tot ce-ţi pot spune. Ieri s-a rătăcit Peter; cărăuşul lui s-a întors în tabără spunând că n-a reuşit să-i dea de urmă. Ruth a rezistat bine, biata fată… are mult curaj. Am trimis nişte oameni să-l caute. Nimic. Iar azi-dimineaţă, nu-ţi pot spune de ce – nu ştiu – m-am dus la cortul lor. Ruth plecase. De-atunci n-a mai fost văzută.

McAuliff se mira. Văzuse ceva Peter Jensen? Avusese vreo presimţire? Şi fugise cu soţia lui? Scăpase de oamenii tribului lui Acquaba?

Întrebări pentru altădată.

— Dar cărăuşii? întrebă Alex cu prudenţă.

— Verific împreună cu prietenul meu, răspunse Tucker, arătând cu capul spre omul Halidonului.

— Au fost escortaţi spre nord, pe râu, zise omul cu numele de împrumut Marcus. Jamaicanii n-or să moară în noaptea asta, dacă nu ştiu de ce se sacrifică. Nu în lupta asta.

— Şi tu? De ce tu? E asta lupta ta?

— Îi cunosc pe oamenii care ţi-au pus gând rău. Am ales să lupt.

— Libertăţile limitate ale lui Acquaba? întrebă Alex încet. Marcus dădu din umeri; în ochi nu i se citea nimic.

— Libertatea unui om de a alege, doctore.

Se auzi strigătul abia perceptibil al unei păsări ori ţipătul înăbuşit al unui liliac, din deasa junglă tropicală. Acesta fu urmat de alte câteva. McAuliff n-ar fi sesizat… erau atâtea sunete, în permanenţă. O nesfârşită rezonanţă nocturnă, plăcută la auz, dar neplăcut să te gândeşti la ea.

Acum însă era obligat să observe.

Marcus îşi înălţă imediat capul, reacţionând la sunete, întinse iute mâna şi înhăţă lanterna lui Alexander, smulgându-i-o din mână în timp ce-l împingea pe Tucker cu umărul.

— *La pământ*! strigă el şi-l împinse cu violenţă pe McAuliff, răsturnându-l pe spate, departe de locul unde stătuse.

Şapte împuşcături se auziră în întuneric, unele lovind copacii, altele trosnind departe, în junglă, două explodând în noroiul din poiană.

Alex se rostogoli pe pământ, puse arma în poziţie de tragere şi ţinti în direcţia din care se trăsese. Ţinu degetul apăsat pe trăgaci; o rafală asurzitoare de douăzeci de gloanţe mătură zona. După câteva secunde, se aşternu din nou tăcerea.

Simţi o mână apucându-l de picior. Era Marcus.

— Retrage-te. În josul râului, domnu’, şopti el cu asprime.

McAuliff se târî pe spate în întuneric. Mai multe cartuşe fură trase din tufişuri; gloanţele şuierau deasupra lui, spre dreapta.

Deodată izbucniră focuri de armă la câţiva paşi în faţă. Marcus sărise în stânga şi trimisese transversal o rafală care-i îndepărtase pe inamici.

Alex înţelese că prin acţiunea sa Marcus încerca să-l acopere pe el. Porni aplecat spre dreapta, către marginea poienii. Auzi vocea lui Sam Tucker.

— McAuliff! Aici!

Alergând prin tufişuri, văzu silueta lui Sam pe pământ. Tucker stătea ghemuit pe un genunchi, cu arma ridicată.

— *Unde*? Pentru Dumnezeu, unde-i Alison? Ceilalţi?

— Coboară în josul râului, băiete! La sud, la vreo trei sute de metri. Spune-le şi celorlalţi. Noi o să-i ţinem aici.

— Nu, Sam! Vino cu *mine… Arată*-mi unde.

— O să vin şi eu, fiule…

O altă ploaie de gloanţe se revărsă dinspre junglă. Marcus răspunse din partea opusă a luminişului. Tucker continua să vorbească în timp ce-l trăgea pe Alex de tunică, îndepărtându-l.

— Negrul ăla teribil vrea să-şi umple fundul de gloanţe pentru noi! Poate că-mi acordă un răgaz pe care nu-l merit. E compatriotul meu, băiete. Noul meu pământean. *Iisuse*! Ştiam eu c-o să-mi placă insula asta blestemată. Acum du-te dracului acolo şi ai grijă de fată. O să venim şi noi, nu-ţi face griji! *Fata*, Alexander!

— Sunt cinci oameni acolo, Sam. L-am ucis pe unul dintre ei la vreo doi kilometri în spate. Trebuie să-mi fi văzut lanterna când alergam. Îmi pare rău…

Cu aceste cuvinte, McAuliff se avântă în pădurea îmbibată de apă, croindu-şi drum spre malul râului. Se prăvăli pe povârnişul scurt, nasturii metalici ai tunicii zăngănind pe pietre şi căzu în apă.

La sud. La stânga.

Trei sute de metri. Nouă sute de picioare… un continent.

Se ţinea aproape de malul râului, pe unde era drumul mai scurt. Pe când aluneca prin noroi, iarbă şi pietre căzute, îşi dădu seama că avea încărcătorul gol. Fără să se oprească, vârî mâna în buzunar şi scoase unul plin, îl desprinse pe cel vechi şi-l introduse pe celălalt. Trase înapoi piedica de inserţie; cartuşul intră pe ţeavă.

Focuri de armă îi întrerupseră vidul de gânduri.

În spatele lui, nişte oameni încercau să ucidă alţi oameni.

Pe râul îngust apăru o cotitură. Străbătuse peste o sută de metri; aproape două sute, îşi zise.

Noul meu pământean… Hristoase! Sam Tucker, rătăcitor pe planetă, dascăl al primitivilor, amant al tuturor ţărilor – în căutarea uneia pe care s-o numească a sa, în această perioadă avansată a vieţii sale. Şi o găsise în cea mai crudă sălbăticie a Jamaicăi – în Cock Pit. Într-un moment de sacrificiu.

Brusc, într-o clipă de teroare, din întunericul de deasupra coborî o uriaşă formă neagră. Un braţ gigantic părea înşurubat în jurul gâtului; degete ca nişte gheare îi sfâşiau faţa; rinichii îi erau izbiţi de un pumn puternic, dat cu răutate. Lovi cu patul puştii în trupul de sub el, îşi înfipse dinţii în carnea de sub gura lui şi plonjă în apă.

— Domnu'! Iisuse, domnu'!

Lawrence strigă în timp ce căra pumni în umărul lui McAuliff. Uluiţi, îşi dădură amândoi drumul din încleştare; ridicară fiecare braţele sus, Alex ţinând arma cu stângăcie, Lawrence cu un cuţit

lung în mână.

— Doamne! spuse McAuliff. Puteam să te *împuşc*!

Se auziră alte focuri de armă spre nord.

— Puteam să vâr cuţitul în… nu mânerul, zise uriaşul negru care se afundase în apă până la brâu. Aveam de gând să luăm un ostatic.

Amândoi înţeleseră că nu era timp de explicaţii.

— Unde *sunteţi*? Unde-s Alison şi Whitehall?

— În josul râului, domnu'. Nu departe.

— Ea n-a păţit nimic?

— E speriată… Dar e o femeie curajoasă. Pentru o englezoaică albă. Înţelegi, domnu'?

— Am înţeles, domnu', răspunse Alexander. Să mergem.

Lawrence mergea în faţă, sărind din apă la vreo treizeci de metri de locul acelei întâlniri aproape fatale. McAuliff văzu că revoluţionarul îşi legase o cârpă în jurul braţului; în timp ce observa asta, Alex scuipă sângele din gură şi îşi frecă spatele în dreptul rinichilor, în chip de justificare mută.

Jamaicanul arătă spre panta din faţa lor cu mâna stângă, punându-şi în acelaşi timp mâna dreaptă la gură. Un fluierat ascuţit ieşi de pe buzele sale. O pasăre, un liliac, o bufniţă… n-avea nici o importanţă. Se auzi un sunet asemănător de pe mal, departe, în junglă.

— Urcă, domnu', eu o să aştept aici, spuse Lawrence.

McAuliff n-avea să ştie niciodată dacă acţionase sub imperiul momentului sau dacă vorbele lui rostiseră adevărul aşa cum îl vedea el, dar înşfacă umărul revoluţionarului negru şi-l împinse în faţă.

— Să nu mai dai nici un fel de ordine. Tu habar n-ai ce se întâmplă în spate. Eu ştiu! Mişcă-ţi fundul sus!

Un baraj de foc prelungit se auzi dinspre râu.

Lawrence clipi. Clipi în lumina lunii, care inunda malurile acestui afluent al lui Martha Brae.

— Foarte bine, domnu'! Nu *împinge*.

Se căţărară spre vârful povârnişului şi porniră prin iarbă.

Silueta veni alergând din întunericul vegetal. Era Alison. Lawrence se întoarse către McAuliff şi-i luă lanterna din mână. Un gest de nesfârşită înţelegere.

Ea i se aruncă în braţe. Lumea… universul îşi întrerupse delirul preţ de o clipă şi se instală liniştea. Şi pacea şi alinarea. Dar

numai preţ de o clipă.

Nu era timp de gândit. Sau de meditat.

Nici unul nu vorbi.

Se îmbrăţişară, apoi se priviră în lumina palidă a lunii noi, în spaţiul izolat ce era doar al lor, de pe malul râului Martha Brae.

Într-un moment teribil, de mare violenţă. Şi sacrificiu.

Atunci apăru Charles Whitehall. Se apropie, cu costumul de călătorie tot călcat, cu chipul ca o mască imobilă, cu privire pătrunzătoare.

— Lawrence şi cu mine ne-am înţeles ca el să rămână lângă râu. De ce-ai contramandat decizia noastră?

— Mă uimeşti, Charley…

— Dumneata mă *enervezi*, McAuliff! răspunse Whitehall. S-au auzit împuşcături în susul râului!

— Eu am fost în mijlocul lor, ticălos negru ce eşti!

Iisuse, de ce trebuise să spună asta?

Whitehall zâmbi.

— Nu mai spune… *Faţă palidă*.

Alison îşi trase braţele din jurul lui McAuliff şi-i privi pe amândoi.

— Încetaţi!

— Îmi pare rău, zise repede Alex.

— Mie nu, replică Whitehall. Ăsta-i momentul adevărului. Nu înţelegi asta, *domnişoară* Alison?

Lawrence interveni atingându-i pe cei doi bărbaţi cu mâinile lui mari. Vocea lui era tunătoare ca a unui copil-bărbat:

— Ajunge, domnu'! Domnu' McAuliff, spune ce ştii! *Acum*!

Alexander se conformă. Vorbi despre pajiştea de pe platou, despre avion – un alt avion decât acela al Halidonului – despre pilotul sudist al traficanţilor care adusese şase oameni în Cock Pit ca să masacreze echipa de prospectare, despre cursa către tabără şi întâlnirea violentă din junglă ce se soldase cu moartea unuia dintre ei într-o băltoacă de noroi. Şi la urmă, despre ultimele minute, când călăuza pe nume Marcus le salvase vieţile auzind un ţipăt din tufişurile tropicale.

— Cinci oameni, domnu', spuse Lawrence, întrerupt de o nouă rafală de gloanţe, ceva mai aproape acum, dar tot dinspre nord.

Se întoarse către Charles Whitehall.

— Câţi vrei, fascistule?

— Zi o cifră, ţăranule.

— La naiba! ţipă McAuliff. Încetaţi. Jocurile voastre nu mai contează.

— Nu înţelegi, zise Whitehall. E singurul lucru care contează. Noi suntem cei doi adversari valabili. Nu aşa se spune în poveşti? Unu la unu, iar învingătorul stabileşte cursul?

Liderii charismatici nu sunt infanterişti… Ei se schimbă sau sunt înlocuiţi… cuvintele lui Daniel, ministrul tribului lui Acquaba.

— Sunteţi amândoi nebuni, zise Alex, cu mai multă logică decât credea că era în stare. Să vă ia naiba…

— Alexander! *Alexander*!

Strigătul venea dinspre malul râului, la mai puţin de douăzeci de metri depărtare. Vocea era a lui Sam Tucker.

McAuliff începu să alerge la marginea pădurii. Lawrence se năpusti înainte, prin hăţişul pădurii, pulverizând cu mâinile tot ce întâlnea în cale.

Uriaşul negru sări la marginea apei; Alex începu să coboare panta scurtă, dar se opri după câţiva paşi.

Sam Tucker ducea pe braţe trupul călăuzei Marcus. Capul ce ieşea din apă era o masă însângerată, cu porţiuni din craniu lipsă.

Totuşi, Sam Tucker nu l-ar fi lăsat din braţe.

— Unul dintre ei ne-a ocolit şi ne-a surprins pe mal. Mai bine zis pe mine m-a luat prin surprindere… Marcus a sărit între noi şi a încasat el gloanţele. L-a omorât pe ticălos în vreme ce urca spre el. În bătaia puştii.

Tucker lăsă trupul în noroiul de pe marginea apei. McAuliff socotea. Rămăseseră patru oameni, patru ucigaşi din echipa lui Dunstone.

Ei erau cinci. Dar pe Alison nu se putea conta acum.

Şi ei erau patru.

Ucigaşi.

Patru. Cifra tribului arawak.

Odiseea morţii.

Alex simţi mâinile femeii pe umerii lui şi faţa apăsată pe spatele lui, în lumina lunii.

Păşunea.

Salvarea era acolo, în cele două avioane care-i puteau scoate din Cock Pit.

Totuşi, Marcus lăsase să se înţeleagă că nu exista alt drum vizibil în afară de cărarea îngustă, şerpuită din junglă, care era

un pericol potenţial.

Cărarea începea la cotul râului, la capătul din dreapta al poienii în care se afla tabăra. Trebuie să fie fost supravegheată; trădătorii din MI 6 erau agenţi cu experienţă. *Scăparea* reprezenta o prioritate.

În plus, ucigaşii lui Dunstone ştiau că prada lor se afla în josul apei. Chiar dacă ar fi explorat zona, n-ar fi lăsat cărarea ascunsă nepăzită.

Dar cei patru trebuiau să se despartă. Nu puteau să rişte ca echipa de prospectare să se strecoare printre ei, să încerce să străpungă încercuirea.

Această presupunere îi determină pe McAuliff şi Sam Tucker să accepte strategia. O variantă a jocului mortal propus de Lawrence şi Charles Whitehall. Alexander avea să rămână cu Alison. Ceilalţi urmau să plece. Separaţi. Şi să găsească duşmanul.

Foarte simplu: să ucidă ori să fie ucişi.

Lawrence îşi afundă picioarele în apele întunecate. Se ţinea aproape de mal şi îşi croia drum fără zgomot în susul apei, cu pistolul deasupra, cu cuţitul lung ieşit puţin din teaca de piele de la centură – uşor de scos la iuţeală.

Luna strălucea mai tare acum. Norii de ploaie dispăruseră; arbuştii din junglă o acopereau, dar lumina ei se revărsa nestingherită. Curenţii râului aveau viteză constantă; în bulboanele mici se învârteau zeci de crengi căzute printre pietrele ce ieşeau la suprafaţă, acestea din urmă fiind acoperite de licheni lucitori şi alge încâlcite.

Lawrence se opri; se lăsă mai mult în apă, ţinându-şi respiraţia, cu ochii aţintiţi deasupra râului. Lângă malul celălalt al afluentului îngust, un om făcea exact acelaşi lucru ca şi el, dar fără să-i fi remarcat prezenţa.

Cufundat în apă până la brâu, omul ţinea în faţă, deasupra capului, o armă ameninţătoare. Făcea paşi mari şi îşi menţinea echilibrul prinzându-se de crengile ce atârnau de pe mal, cu ochii drept înainte. În câteva secunde, omul avea să se afle exact în faţa lui.

Lawrence îşi aşeză pistolul pe un pat de ferigi. Vârî mâna la centură şi scoase cuţitul lung din teacă. Se cufundă şi începu să înoate pe sub apă.

Sam Tucker se târî peste marginea malului şi se rostogoli spre baza trunchiului unui palmier. Sub greutatea trupului, o liană căzu încolăcindu-se peste piept, ca un şarpe.

Acum se afla în partea de nord a taberei, după ce mersese într-un semicerc larg spre vest, pe partea stângă a râului. Raţionamentul era simplu, deşi el spera să nu li se pară la fel şi adversarilor. Patrula lui Dunstone trebuia să-şi concentreze întreaga atenţie în josul apei; cărarea era la estul poienii. Ei ar fi păzit-o, aşteptându-se ca oricine ar fi căutat-o să se apropie dinspre vale, nu de deasupra punctului cunoscut de intrare.

Tucker se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se cu umerii de trunchiul palmierului. Lărgi cureaua puştii, ridică arma şi o trecu peste cap, în diagonală pe spate. Apoi strânse cureaua. Era exclus să tragă cu arma; trebuia folosită doar într-o situaţie extremă, fiindcă altfel ar fi însemnat – mai mult decât probabil – propria sa moarte.

Se rostogoli din nou cu faţa în jos şi îşi continuă drumul ca de reptilă prin labirintul încâlcit al buruienilor din junglă.

Îl auzi pe om înainte să-l vadă. Distinse un zgomot tipic uman, un sunet întâmplător care-i întări convingerea că duşmanul lui era nepăsător, nu în stare de alertă. Omul îşi închipuia că postul lui nu se afla în pericol de atac imediat, fiind situat cel mai departe de zona de conflict.

Individul îşi trăsese nasul de două ori. O nară înfundată, sau amândouă, îi provocase un blocaj temporar, care împiedica trecerea aerului.

Era suficient.

Sam se concentră în direcţia sunetului. Ochii lui de om în vârstă de cincizeci de ani erau încordaţi, obosiţi de nesomn şi de cercetarea întunericului tropical nopţi la rând. Dar aveau să-l ajute, ştia asta.

Individul stătea ghemuit lângă o ferigă uriaşă, cu puşca între picioare, cu patul armei sprijinit de pământ. Dincolo de el, Tucker vedea în lumina lunii conturul acoperişului înclinat din stânga poienii. Oricine traversa tabăra era în bătaia puştii paznicului.

Feriga elimina ipoteza folosirii cuţitului. O lamă care nu intra exact în locul vizat putea determina victima să sară, să strige. Feriga ascundea prea bine spatele omului. Ar fi fost posibil, însă dificil.

Exista o soluţie mai bună. Sam îşi aminti de liana care căzuse

din palmier.

Vârî mâna în buzunar şi scoase un ghem de sfoară cu care trasă linia azimutului. Fir subţire de oţel, încastrat în nailon, atât de util pentru multe lucruri…

Se furişă în tăcere spre ramurile uriaşe, cu frunze mici. Duşmanul lui îşi trase iarăşi nasul.

Sam se ridică, centimetru cu centimetru, în spatele ferigii. În faţa lui, la vedere acum, erau gâtul şi capul omului.

Sam Tucker îşi depărtă încet mâinile puternice, noduroase, între ele se afla firul subţire din oţel încastrat în nailon.

Charles Whitehall spumega de furie. El dorise să meargă pe râu; era calea cea mai rapidă, mult mai directă decât drumul lent, şerpuit, care trebuia străbătut prin tufişurile de nepătruns. Dar se convenise că, de vreme ce Lawrence stătuse de pază la râu, el îl cunoştea mai bine. Aşa că râul îi aparţinea lui.

Whitehall se uită la cadranul ceasului; mai erau douăsprezece minute până la primul semnal. Dacă avea să fie vreunul.

Semnale triple.

Tăcerea înseamnă exact asta. Nimic.

Imitarea scurtă a strigătului gutural scos de un porc sălbatic însemna succes. Un om ucis.

Dacă erau două, doi morţi.

Simplu.

Dacă i s-ar fi repartizat lui râul, Charles era convins că ar fi scos primul strigăt. Cel puţin unul.

În schimb, lui i se repartizase direcţia sud-vest, unde avea cele mai mici şanse, din toate trei rutele, să întâlnească inamicul. Era o pierdere teribilă. Un om vârstnic, autoritar, inventiv, dar teribil de obosit şi un băiat greoi, neîndemânatic de pe dealuri, poate că nu lipsit de resurse, însă un uriaş greşit îndrumat şi stângaci.

O pierdere teribilă! Să te scoată din minţi, nu alta.

Totuşi nu atât de enervant ca oţelul ascuţit, dur, care luase brusc contact cu baza craniului său. Şi nici pe departe la fel de iritant ca vorbele şoptite pe un ton poruncitor, aspru:

— Dacă deschizi gura, ţi-am zburat creierii, domnu'!

Fusese prins! Mânia îi slăbise vigilenţa.

Stupid.

Dar cel care-l capturase nu trăsese. Omul dorea la fel de puţin ca şi el să dea alarma cu un foc de armă. Bărbatul ţinea înfiptă dureros ţeava în capul lui Charles, întorcându-l spre dreapta,

departe de linia imaginară a marşului lui Whitehall. Fără îndoială că omul voia să-l interogheze, să afle unde erau ceilalţi.

Stupid.

Retragere-atac era o manevră simplă, având nevoie doar de o suprafaţă tare în spatele victimei pentru execuţia ei.

Şi fu, într-adevăr, o execuţie.

Trebuia ca victima să ricoşeze în urma impactului, nu să fie aspirată în spaţiu sau înghiţită de zidurile vegetale. Impactul conta cel mai mult; altfel, trăgaciul armei putea fi apăsat. Era o clipă de risc calculat, dar apăsarea armei în corpul victimei permitea, în acea fracţiune de secundă, o lovitură diagonală care smulgea invariabil puşca din mâna agresorului.

Ideal ar fi fost ca lovitura să coincidă cu impactul.

Totul era prezentat clar în manualele orientale de antrenament.

În faţa lor, spre stânga, Whitehall distingea în întunericul junglei conturul unui deal. Una din acele movile abrupte atât de des întâlnite în Cock Pit. La poalele dealului se afla un bolovan masiv, ce reflecta lumina lunii strecurate printre copaci.

Era suficient… de fapt, mai mult decât suficient; chiar foarte practic.

Se poticni, doar puţin, ca şi cum piciorul i-ar fi fost prins într-o rădăcina ieşită din pământ. Simţi împunsătura ţevii puştii. Acum era momentul.

Îşi împinse corpul în oţelul ţevii şi se răsuci spre dreapta, prinzând ţeava cu amândouă mâinile şi împingând-o în faţă, Când victima căzu pe bolovan, răsuci cu violenţă arma, smulgând-o din strânsoarea omului.

În timp ce omul clipea în lumina lunii, Charles Whitehall întinse şi încordă câte trei degete de la fiecare mână, completându-şi asaltul cu o enormă viteză şi stăpânire de sine. Mâinile indicau traiectoriile – una spre ochiul drept, cealaltă în carnea moale de sub beregată.

McAuliff îi dăduse lui Alison pistolul lui. Fusese surprins când o văzuse verificând încărcătorul cu dexteritate, scoţându-l din lăcaşul lui, apăsând resortul şi punându-l la loc cu o lovitură de palmă demnă de toată admiraţia. Ea îi zâmbise şi făcuse precizarea că arma stătuse în apă.

Mai aveau opt minute până să plece. Două grupuri de patru; gândul nu era reconfortant.

Se întreba dacă aveau să se audă strigăte scurte în noapte. Sau dacă tăcerea neîntreruptă însemna o amplificare a coşmarului.

Era vreunul dintre ei suficient de priceput? Suficient de rapid? Suficient de atent?

— Alex!

Alison îl prinse de braţ, vorbind în şoaptă. Îl trase apoi în jos şi arătă spre pădure, către vest.

Un fascicul de lumină se aprindea şi se stingea.

De două ori.

Cineva fusese surprins în lăstăriş; poate ceva. Urmă un fâlfâit teribil şi nişte ţipete scurte, repetate, care încetară la fel de repede pe cât începuseră.

Lumina se mai aprinse o dată, nu mai mult de o secundă, apoi se făcu întuneric.

Agresorul se afla la vreo treizeci de metri în faţă. Vegetaţia abundentă făcea imposibilă o apreciere mai exactă: Dar se întrevedea o posibilitate. Iar dacă Alexander Tarquin McAuliff învăţase ceva în timpul ultimelor săptămâni de nebunie chinuitoare, aceasta consta în acceptarea ocaziilor ce i se ofereau fără prea multă analiză.

O trase pe Alison spre el şi-i murmură la ureche nişte indicaţii. Îi dădu drumul şi căută pe pământ ceea ce ştia că era acolo. Cincisprezece secunde mai târziu se sui, ţinându-se cu mâinile, pe trunchiul unui palmier, cu arma la spate, căutând fără zgomot cu mâinile ramurile joase, incomodat de greutatea obiectului pus în tunică, lângă centură.

Instalat pe poziţie, zgârie de două ori coaja copacului. Alison fluieră – un fluierat omenesc, cu notele înalte ale unui avertisment cântat. Apoi aprinse lanterna exact o secundă, o stinse şi se îndepărtă de locul unde stătuse.

În mai puţin de un minut, silueta apăru sub el – ghemuită, cu arma ridicată, pregătită să ucidă.

McAuliff aruncă din palmier piatra grea, colţuroasă, pe o traiectorie rapidă spre creştetul invadatorului.

Minutarul ceasului său ajunse la cifra doisprezece; secundarul se apropia de unu. Era timpul.

Primul semnal veni dinspre râu. Un strigăt de expert, ca al unui porc sălbatic.

Al doilea se auzi dinspre sud-vest, destul de departe, la fel de

expert, reverberând prin junglă.

Al treilea veni dinspre nord, puţin cam gutural, deloc expert, dar suficient pentru moment. Mesajul era clar.

McAuliff se uită la Alison, la ochii ei strălucitori, de un albastru parcă mai intens în lumina lunii Caraibelor.

El ridică arma în aer şi sparse tăcerea nopţii cu o rafală de gloanţe. Poate că pilotul de pe platou râdea încet, satisfăcut. Poate, cu puţin noroc, unul dintre gloanţele rătăcite o să-l nimerească în cap.

Nu conta.

Conta doar că reuşiseră. Erau destul de pricepuţi, la urma urmei.

O strânse pe Alison în braţe şi strigă de bucurie către întunericul de deasupra. Nu prea semăna cu strigătul unui porc sălbatic, dar nici asta nu mai conta.

35

Stăteau la o masă, pe terasa cu piscină uriaşă, de unde se vedeau straturile de coral şi apele albastre din zare. Valurile ce se izbeau de stânci formau cascade arcuite de stropi albi care ţâşneau în sus şi în faţă, acoperind fisurile colţuroase.

De pe platou, zburaseră direct la Port Antonio. Procedasem astfel deoarece Sam Tucker luase legătura cu Robert Hanley prin staţia radio a avionului, iar Hanley le dăduse instrucţiuni precise de zbor. Aterizaseră pe micul aerodrom Sam Jones, la ora 2,3 5 dimineaţa. O limuzină trimisă de Trident Villas îi aştepta.

Şi Robert Hanley. Iar în clipa când Sam Tucker coborâse din avion, Hanley îi strânsese mâna şi-i trăsese un pumn în faţă. Apoi se aplecase şi-l ridicase de la pământ, salutându-l ceva mai cordial, dar explicându-i că în ultimele săptămâni îşi făcuse griji în mod inutil, evident, din cauza lui Sam Tucker.

Cei doi desfrânaţi bătrâni băuseră apoi toată noaptea la barul de la Trident Villas. Tânărul director, Timothy Durell, se retrăsese la ora 5,10 dimineaţa; trimisese barmanul acasă şi predase cheile lui Hanley şi Sam. Durell nu era conştient de faptul că, într-un sens foarte concret, ultimele manevre ale lui Dunstone Limited fuseseră concepute la Trident în acea săptămână, când apăruseră acolo străini din toate colţurile lumii. Străini, dar deloc necunoscuţi între ei… deveniţi acum doar amintiri supărătoare.

Charles Whitehall plecase cu Lawrence, revoluţionarul. Amândoi îşi luaseră rămas bun pe aerodrom; fiecare trebuia să se ducă undeva, avea treburi de dus la sfârşit, întâlniri ce nu sufereau amânare. Nu-şi adresau nici un fel de întrebări, fiindcă nu existau răspunsuri.

Urmau să se despartă repede.

Dar comunicaseră; poate că doar asta se aştepta de la ei.

Alison şi McAuliff fuseseră duşi la cea mai îndepărtată vilă de pe ţărm. Ea îi bandajase mâna, îi spălase zgârieturile de pe faţă şi-l pusese să stea aproape o oră într-o cadă plină cu apă fierbinte.

Se aflau în vila 20.

Dormiseră unul în braţele celuilalt până la prânz.

Acum trecuse de ora unu. Erau singuri la masă. Sam Tucker îi

lăsase un bilet lui Alexander în care-i spunea că plecase cu Robert Hanley la Montego Bay, să consulte un avocat. Intenţionau să devină asociaţi.

Dumnezeu să ajute insula, îşi zise McAuliff.

La ora 2,30, Alison îi atinse braţul şi-i făcu semn cu capul spre porticul de alabastru de dincolo de peluză. Pe scările de marmură veneau doi bărbaţi, unul negru, altul alb, îmbrăcaţi ca nişte oameni de afaceri.

R C. Hammond şi Daniel, Ministrul Sfatului în tribul lui Acquaba din lanţul muntos Flagstaff.

— Vom fi concişi, spuse Hammond, luând scaunul oferit de Alexander. Doamnă Booth, eu sunt comandantul Hammond.

— Eram sigură că dumneata eşti, zise Alison, cu o voce caldă şi un zâmbet rece.

— Pot să-ţi prezint… un asociat? Domnul Daniel, om de afaceri jamaican. Cred că voi doi v-aţi cunoscut, McAuliff.

— Da.

Daniel înclină respectuos capul şi se aşeză. Se uită la Alex şi vorbi cu sinceritate:

— Îţi sunt recunoscător pentru multe lucruri. Mă simt foarte uşurat.

— Ce face Malcolm?

Tristeţea licări preţ de o secundă în ochii lui Daniel.

— Îmi pare rău.

— Şi mie, spuse McAuliff. Ne-a salvat vieţile.

— Asta era treaba lui, răspunse ministrul Halidonului.

— Să înţeleg, îl întrerupse Hammond cu blândeţe, că doamna Booth e în cunoştinţă de cauză… până la un punct?

— Poţi să fii sigur, comandant Hammond. Chiar Alison dăduse răspunsul.

— Foarte bine.

Agentul britanic vârî mâna în buzunar, scoase o telegramă pe hârtie galbenă şi i-o întinse lui Alexander. Era confirmarea unui depozit bancar de la Barclay’s Bank, Londra. Suma de două milioane de dolari fusese vărsată în contul lui A. T. McAuliff, de la Chase Manhattan, New York. În plus, mai exista o scrisoare de credit, prin care i se aducea la cunoştinţă lui McAuliff că suma era scutită de toate taxele după primirea documentelor corespunzătoare, aprobate de Departamentul Trezoreriei Statelor Unite, Biroul Fiscal Intern.

Alex citi de două ori telegrama şi se miră de propria lui indiferenţă. I-o dădu lui Alison. Aceasta începu să citească, dar nu termină; luă cana şi farfuria lui McAuliff şi le puse sub masă.

Nu zise nimic.

— Afacerea noastră e încheiată, McAuliff.

— Nu tocmai, Hammond… Vorbind pe şleau, nu vreau să mai aud niciodată de dumneata. Ca să fiu mai exact, nu vrem să mai auzim de dumneata. Altfel, cea mai lungă depoziţie consemnată vreodată va fi făcută publică…

— *Dragul* meu prieten, interveni englezul plictisit, dă-mi voie să fiu concis. Gratitudinea şi respectul mă vor obliga la o conduită decentă ori de câte ori vei veni la Londra. Şi aş adăuga că te consider un tip foarte rezonabil. Dar te asigur că, *profesional*, vom rămâne la cea mai mare distanţă unul de altul. Serviciul Maiestăţii Sale nu doreşte să fie implicat în nerespectarea legilor internaţionale. Sunt al naibii de sigur de asta.

— Şi doamna Booth?

— Aceeaşi situaţie, evident.

Hammond se uită direct, chiar îndurerat la Alison.

— Suntem conştienţi de faptul că ea a trecut prin multe necazuri. S-a descurcat excelent, spre marea noastră admiraţie. Ai lăsat în urmă un trecut teribil, draga mea. Elogiile publice nu sunt potrivite, înţelegem asta. Dar cele mai bune aprecieri vor fi înserate în dosarul dumitale. Care va fi închis. Definitiv.

— Mi-ar plăcea să cred lucrul ăsta, spuse Alison.

— Îţi dau toate asigurările, doamnă Booth.

— Dar Dunstone? întrebă McAuliff. Ce-o să se întâmple? Când?

— A început deja, răspunse Hammond. Toate guvernele cooperează… e în avantajul tuturor.

McAuliff ridică privirea spre Daniel.

— Cum influenţează asta falsitatea globală?

Daniel zâmbi.

— Poate că li s-a oferit o mică lecţie. Vom şti peste câţiva ani, nu-i aşa?

— Şi Piersall? Cine l-a ucis?

Hammond răspunse:

— A lezat interesele proprietarilor de pământ de pe coasta de nord, care aveau de câştigat în urma achiziţiilor lui Dunstone. Munca lui era importantă, nu cei care i-au provocat moartea. Ei

sunt jalnic de neînsemnaţi.

— Şi cu asta, basta, zise Daniel, trăgându-şi scaunul. Cei ca Westmore Talion se vor întoarce la negoţul cu peşte, discipolii lui Barack Moore vor relua lupta împotriva lui Charles Whitehall, iar procesul haotic de înaintare continuă. Mergem, comandant Hammond?

— Desigur, domnule Daniel.

Hammond se ridică de pe scaun, ca şi Ministrul Sfatului din tribul lui Acquaba.

— Ce s-a întâmplat cu soţii Jensen?

Alexander se uită la Daniel, fiindcă el era singurul care putea să-i răspundă.

— I-am lăsat să scape. Să părăsească Cock Pit. Aflasem că Julian Warfield era pe insulă, dar nu ştiam unde. Numai Peter Jensen ne putea conduce la el. Aşa a făcut. La Oracabessa. Viaţa lui Julian Warfield s-a încheiat pe balconul unei vile numite Peale Court.

— Ce se va întâmpla cu ei? Cu soţii Jensen.

McAuliff întoarse privirea spre Hammond. Comandantul îi aruncă o privire lui Daniel.

— Există o înţelegere. Un bărbat şi o femeie cu semnalmentele soţilor Jensen s-au îmbarcat azi-dimineaţă, la Palisados, într-un avion cu destinaţia Mediterana. Noi credem că el s-a retras din afaceri. Îl vom lăsa în pace. Înţelegi, el l-a împuşcat pe Julian Warfield... fiindcă Warfield îi ordonase să ucidă pe cineva. Iar el n-a putut face asta.

— E timpul, comandant Hammond, spuse Daniel.

— Da, desigur. La Londra există o femeie minunată, pe care am cam neglijat-o. I-ai plăcut foarte mult în noaptea aia, în Soho. Zicea că eşti curtenitor.

— Transmite-i salutările mele.

— Aşa o să fac.

Englezul ridică privirea spre cerul senin şi soarele fierbinte.

— Retragere în Mediterana. Interesant.

R. C. Hammond schiţă un zâmbet fugar, apoi aşeză corect scaunul sub masă.

Se plimbau pe peluza verde din faţa cabanei căreia i se spunea vilă şi priveau marea. O perdea albă de stropi se înălţă din stâncă de coral şi păru că rămâne suspendată, având drept

fundal apele de un albastru intens ale Caraibelor. Perdeaua de. Apă înaintă şi se retrase, apoi se prelinse peste crăpăturile stratului de coral. După câteva clipe se întoarse în ocean, contopindu-se cu originea ei; o altă formă de frumuseţe.

Alison luă mâna lui McAuliff.

Erau liberi.

Atunci cînd Compania Dunstone îl angajează pe Alex McAuliff să conducă, în schimbul a două milioane de dolari, prospecțiunile geologice dintr-un exotic teritoriu jamaican, cerîndu-i totodată să păstreze secretul absolut asupra acestei acțiuni, viața sa, pînă atunci liniştită, este complet bulversată de pericolele ce îl pîndesc la tot pasul.

Amenințările pot veni de oriunde: din partea celor de la Dunstone, care îl consideră un simplu instrument ce trebuie eliminat la timp, din partea unei companii concurente sau a serviciilor secrete britanice care nu rămîn indiferente în fața operațiunii respective. Singura speranță de salvare a lui McAuliff rămîne, paradoxal, magia Halidonului. Este vorba de un cod de acces către misterele divine, apanaj al unei restrînse comunități de inițiați. Fabuloasele bogății ale acestei comunități stîrnesc pofte care sînt însă aspru reprimate.

Intriga, suspansul şi culoarea locală, împletite cu surprinzătoare elemente magice, fac ca acest ultim roman al lui Robert Ludlum să se citească cu un interes extraordinar.

EDITURA LIDER

Lei 5600(